C:\Users\Plazma\Desktop\303\Morrell_David-Dvoji_tvar.PDB

PDB Name: Morrell David-Dvoji tvar
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 16.12.2003
Modification Date: 16.12.2003
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Dvojí tvář

David Morrell

Stirlingu Silliphantovi (19181996)

Za Silnici číslo 66, Nahé město a všechna ostatní nádherná díla, která jsi vytvořil a která ve mně vzbudila touhu stát se spisovatelem. Ty jsi, drahý příteli, dosáhl cíle všech opravdových umělců - změnil jsi něčí život.

Anglické termíny shoot (střílet) nebo take (brát fotografii) se nepoužívají náhodou; vyjadřují přístup charakterizovaný pocity dobývání, přivlastnění. Teprve v okamžiku, kdy fotograf dospěje k určité úrovni vnímání a tvůrčích schopností, nese v sobě pojem dělat fotografii pochopení harmonického vztahu mezi vnějšími a vnitřními jevy. Stieglitz mi kdysi řekl: "Když dělám fotografii, jako bych se miloval."

Ansell Adams

JEDNA

1

Jáma páchla po vlhké hlíně, plísni a moči. Velikostí připomínala mělký hrob - byla tři stopy široká, sedm stop dlouhá a tři stopy hluboká. Coltrane v ní ležel již šestatřicet hodin. Pod sebou měl pogumovanou celtu a nad sebou natažené nylonové plátno zemité barvy, které upevnil pomocí suchých větví, a maskování zdokonalil spadaným borovicovým jehličím. Na úpatí zalesněného svahu, dvě stě metrů pod místem, kde se schovával, se objevila vozidla. Šest nákladních aut s otevřenou korbou poskakovalo po úzké polní cestě a mířilo na mýtinu v opuštěném údolí. Za nimi se s ohlušujícím rachotem blížil buldozer a bagr s úzkou lžící. Kolona zastavila vedle obdélníkové plochy, zhruba patnáct krát třicet metrů velké, kde byla viditelně rozrytá půda. K promrzlé zemi se sneslo několik sněhových vloček.
Nekonečné čekání skončilo. Coltrane se zamračil na temné mraky, které mířily k údolí, a v duchu se modlil, aby se nakonec počasí neobrátilo proti němu. Vybral si jeden ze čtyř fotoaparátů, které měl před sebou připraveny, zaostřil teleskopickou čočku a začal mačkat spoušť. Z automobilů seskákali muži v otrhaných zimních bundách se samopaly v rukou a pátravě si prohlíželi svahy, které lemovaly údolí. Coltrane sice věnoval svému maskování neobyčejnou péči, ale teď ztuhl napětím, když se pohledy ozbrojenců soustředily jeho směrem. V obavě, že by ho mohli zahlédnout, přitiskl hlavu k zemi a vklouzl hlouběji do jámy. Když muži obrátili pozornost na druhou stranu údolí, Coltrane vydechl úlevou a pořídil další záběry. Hřmotný muž s mohutným hrudníkem a silnýma nohama, masitým obličejem korunovaným hřívou hustých tmavých vlasů a mohutným knírem mával rukama a naznačoval směr řidičům buldozeru a bagru.
A mám tě, ty bestie. Coltrane stiskl spoušť a stále nemohl uvěřit svému štěstí. Před několika dny v Tuzle před ním jeho informátor, který pracoval v inspekčním týmu OSN, rozložil mapu a označil desítku oblastí, které měli inspektoři v úmyslu prozkoumat. Samozřejmě se do těchto míst nedostanou, dokud nedokončí průzkum desítky dalších lokalit, které právě prověřovali. Časový rozvrh byl dán do značné míry počasím, které se teď, v polovině listopadu, určitě zhorší. Než se vyšetřovatelé OSN dostanou do podezřelých míst, lidé, kteří měli po právu skončit před mezinárodním tribunálem, všechny důkazy proti sobě zničí.
Coltrane si vybral to nejodlehlejší místo. Díky kompasu a dokonalé mapě se cestou neztratil, a když obtížen dvěma ruksaky přebrodil desítky bystřin a překonal nesčetná údolí a rokliny, dorazil konečně na zalesněný svah. Čekal ukryt mezi keři dobré dvě hodiny, pozorně se rozhlížel drsnou krajinou a hledal známky, zda si ho někdo nevšiml. Teprve po setmění si vyhloubil primitivní úkryt a schoval se v něm. K smrti vyčerpaný toužil po spánku, ale věděl, že se nejprve musí najíst. Přinesl si s sebou chléb, sýr a suchý salám. Ale ještě než se pustil do jídla, uvědomil si, že absolutní

přednost má ještě něco jiného: musí zkontrolovat své fotoaparáty.
Celý následující den a noc zůstal ležet v ledově chladném úkrytu; nehnuté vyčkávání bylo přerušeno sporadickým pohybem pouze v době jídla, které zapíjel brčkem vodou z polní láhve, nebo tehdy, když se otočil na bok a vymočil se do plastikové láhve. Celou dobu se trápil úvahami, zda tady jen nemarní čas, obavou, že si zvolil špatné místo, myšlenkami na to, že právě tady vůbec k ničemu nedojde a že by nejlíp udělal, kdyby si sbalil svých pět švestek a vypadl. Špinavý bar v Tuzle, kde se scházeli jeho kolegové novináři, získával v jeho myšlenkách stále přitažlivější podobu. Ale opravdu velmi nerad by své netrpělivosti podlehl. Neměl v povaze se jen tak lehce vzdávat - a teď mu srdce překypovalo radostí, že vytrval. Nejenom že získával dokonalé fotografie toho, o čem se inspektoři OSN domnívali, že se na mnoha místech Bosny děje, ale současně také dokumentoval účast muže, který zaujímal jedno z prvních míst na seznamu válečných zločinců v bývalé Jugoslávii.
Dragan Ilkovič. Dokonalé jméno pro bestii v lidské podobě.
Právě odložil pušku na kapotu nákladňáku, ruce zapřel o mohutná stehna a teď s uspokojením pozoroval, jak se buldozer dává do práce a odhrnuje svrchní vrstvu hlíny. V patách za ním se přiblížil bagr. Coltrane s bušícím srdcem pořizoval další a další záběry a v duchu si blahopřál, že se na výpravu vybavil čtyřmi fotoaparáty - každý s jiným objektivem a nabitý filmem s různou citlivostí, černobílým i barevným, takže nebude muset ztrácet čas jejich výměnou.
Jeden z mužů na mýtině v údolí vykřikl a divoce pokynul hlavní pušky na místo, kde buldozer právě odhrnul hlínu. Muž s masitou tváří k němu přiběhl a zakřičel nějaký povel na řidiče bagru. Coltrane pocítil záchvěv zklamání, protože přes záda seběhnuvších se mužů neviděl, co je tak rozrušilo, ale skupinka se rychle rozdělila a většina mužů zamířila k nákladnímu autu a začala z korby skládat nějaký záhadný stroj. Coltrane se zachvěl hrůzou, když zaostřil teleobjektiv a v malém hledáčku spatřil neuvěřitelně ostrý obraz.
Zíral na hromadu mrtvol. Srdcervoucí změť mrtvých těl, která byla do hromadného hrobu naházena v takovém zmatku, že nebylo možné rozpoznat, která noha patří ke kterému trupu, která paže ke kterému rameni, která lebka ke kterému krku. A teď, kdy tíha buldozeru rozdrtila hrudní koše a páteře, byla směsice ještě strašlivější. Šaty se už začaly rozkládat, maso shnilo a výsledkem byla zahnívající temná kaše, ze které vykukovaly šedivé kosti, a rozsklebená ústa bez rtů němě křičela do věčnosti mučivou hrůzu.
V průběhu války se tato enkláva ve východní Bosně měla stát bezpečným útočištěm pro muslimy, kterých se sem z širokého dalekého okolí uchýlilo pod ochranu jednotek OSN asi patnáct tisíc. Ale takové soustředění etnických nepřátel se stalo pro Srby příliš silným pokušením. Oblast obklíčili, vybombardovali ji a vojáky OSN donutili k ústupu. K překvapení všech povolili Srbové muslimským dětem odchod, ale ženy znásilnili - nucení muslimských žen rodit srbské děti bylo součástí taktiky na postupné vyhlazení muslimského obyvatelstva. Pokud se týká mužů... Coltrane měl ústa naplněná žlučí, když střídavě bral do rukou své fotoaparáty a pořizoval další a další fotografie toho, co zbylo, když Srbové nahnali muslimy na korby nákladňáků a rozvezli je do různých odlehlých údolí podobných tomuto, kde pomocí buldozerů a bagrů vyhloubili jámy, seřadili zajatce na jejich okraji a pak je postříleli.
Podle neověřených zpráv ležely v některých z těchto jam až čtyři stovky obětí. Taková práce vyžadovala obrovskou dávku nenávisti a rozhodnosti, ale Srbové si dali záležet a nelehký úkol beze zbytku splnili. Když konečně střelili do týla posledního muslima, nastartovali buldozery, zahrnuli mrtvoly hlínou a pokládali problém za vyřešený - uklidili po sobě a zametli všechny stopy. Jenže když válka skončila a Bosna byla rozdělena mezi Republiku srbskou a muslimskochorvatskou federaci, začali příslušníci jednotek OSN stále hlasitěji mluvit o zločinech proti lidskosti. V holandském Haagu zahájil činnost mezinárodní soudní tribunál a z mnoha srbských velitelů, mezi něž patřil i Dragan Ilkovič, se přes noc stali hledaní váleční zločinci, kteří pochopili, že úklid nebyl tak dokonalý, jak si mysleli.
Zaburácení silného motoru přilákalo Coltraneovu pozornost k těžkopádnému zařízení, které muži složili z ložné plochy nákladňáku. Mělo na jednom boku obrovský trychtýř a na druhém krátký široký žlab. Celé to připomínalo stroj, který používají úklidové čety ve městech k drcení spadlých větví stromů po silné vichřici. Jenže v tomto případě se jednalo o drtič kamene, který Dragan Ilkovič bezpochyby ukořistil v jednom z mnohých okolních dolů, dnes samozřejmě opuštěných. Bagr skládal do trychtýře jednu hromadu kostí za druhou a ze žlabu na opačném konci stroje vypadávaly hrůzostrašné rozdrcené lidské pozůstatky, které bezpochyby skončí v jedné z opuštěných šachet, jak se Coltrane dozvěděl od svého informátora. Jenže toto podezření dosud nebylo možné prokázat, důkaz o podobné sanitární akci zatím chyběl.
Do této chvíle, pomyslel si Coltrane vztekle. Pozvedl na okamžik zrak a znepokojeně si uvědomil, jak rychle se nad ním hromadí temné mraky. Sněžení zhoustlo. Už mu mnoho času nezbývá. Pořídil detailní záběr Ilkovičovy tváře a sáhl po kameře s širokoúhlým objektivem, když vtom se mu zastavilo srdce leknutím. Někdo strhl maskovací plachtu, kterou nad svým úkrytem tak pracně upevnil.

2

Hrdelní hlasy vyštěkly několik nesrozumitelných slov a čísi ruce ho popadly za ramena. Coltrane sotva stihl zachytit řemínky všech čtyř fotoaparátů, a už ho cizí ruce neurvale vytáhly z jámy a otočily ho. Ocitl se tváří v tvář dvěma svalnatým mužům oblečeným v prošívaných bundách, tváře zkřivené vztekem. Hlídku bezpochyby přilákalo cvakání spouští fotoaparátů, které - zesílené ve stísněném prostoru podzemního úkrytu - současně Coltraneovi zabránilo postřehnout zvuk přibližujících se kroků.
"Hele, chlapi, uklidněte se." Coltrane ani v nejmenším nedoufal, že by mu porozuměli, a tón jeho hlasu se zjevně minul účinkem, protože oba muži nejevili nejmenší ochotu se uklidnit. Místo toho ho od sebe hrubě odstrčili.
Coltrane zvedl ruce v beznadějném smířlivém gestu. "Podívejte, já tady jen tábořím. Nikomu přece nepřekážím. Co kdybych si sbalil své věci a vypadl?"

Muži strhli z ramenou automatické pušky.
Nebylo to poprvé, co se Coltrane dostal kvůli fotografování do podobných obtíží. Kariéru profesionálního fotografa zahájil v Nikaragui mezi contras a i později, v Libanonu nebo Íránu, ho občas zadrželi ozbrojení příslušníci guerilly, ale jejich pozornost byla vždy zaměřena na fotoaparáty. Tihle si jich ovšem sotva všimli. Když pozvedli hlavně zbraní, soustředili se výhradně na jeho hruď.
Kristepane! Coltrane zareagoval zcela instinktivně. Předstíral, že zakopl, a otočil se, aby získal rovnováhu, ale pokračoval v otočce, až opsal úplný kruh, a současně se rozmáchl nejtěžším fotoaparátem zavěšeným na dlouhém řemínku. Masivní teleobjektiv narazil do brady muže, který stál vpravo. Napadený ucukl a strčil do svého společníka, kterému tím vychýlil zbraň. Dávka kulek se neškodně zaryla do stromu.
Coltrane se znovu rozmáchl a těžký fotoaparát zasáhl druhého muže do čela. Vytryskl gejzír krve, napadenému poklesla kolena, divoce zatápal rukama kolem sebe, strhl svého společníka a oba se zřítili do jámy. Coltrane vzal nohy na ramena.
Z údolí se ozvaly poplašené hlasy a Coltrane se v běhu ohlédl. I přes rachot motorů ti lidé dole výstřely určitě slyšeli. Všichni stáli obráceni tváří ke svahu, někteří ukazovali prstem. Divoké výkřiky. Muž s mohutným hrudníkem popadl odloženou automatickou pušku a vyrazil k lesu.
To už Coltrane doběhl na temeno kopce a pustil se dolů hustým jedlovým lesem. Obklopily ho stíny. Fotoaparáty mu narážely do boků. Ten, který použil jako zbraň, byl zalitý krví. Čočka objektivu praskla a vysypala se. Coltrane se v duchu modlil, aby přístroj nebyl úplně rozbitý, a doufal, že film nebyl osvícený. Ve spěchu horečně stiskl tlačítko převíjení a vydechl úlevou, když se ozvalo zabzučení. Motorek tedy poškozen nebyl. V tom okamžiku mu podjely nohy na husté vrstvě jehličí. Ztratil rovnováhu. Bolestně se udeřil do zad, tak prudce, až mu zuby divoce cvakly o sebe. Zoufale se snažil zarýt podpatky do hlíny, aby se zastavil, ale vrstva jehličí byla příliš vysoká a klouzal stále rychleji. Konečně se zachytil podrážkami o vystouplý kořen, přepadl kupředu a zarazil se o strom. Zkřivil ústa bolestí. Kamera, která se dostala mezi kmen a tělo, se mu zaryla do boku.
Musím vytáhnout film, hlavně zachránit film, blesklo mu hlavou. Roztřesenými prsty odklopil pouzdro fotoaparátu a vyňal převinutou cívku. Jeho radost trvala přesně vteřinu. Vzadu na vrcholu hřebene se rozlehly výkřiky. Projela jím hrůza. Zastrčil film do kapsy, zahodil zničený fotoaparát a lapaje po dechu pokračoval v sestupu.
I za jasného slunečného dne by v tak hustém lese panovalo šero, a teď husté mraky změnily odpoledne v soumrak. Silně se ochladilo a sněžilo stále hustěji. Drobné ledové krystalky propadávaly se šustěním mezi jehličím vzrostlých jedlí.
Výkřiky za jeho zády burácely stále zlostněji, větve nedalekého stromu prořízla dávka ze samopalu.
Coltrane doběhl ke korytu bystřiny, lemované po okrajích ledovými ostrůvky. Už už se chystal odrazit a skočit, ale v poslední chvíli se zarazil. Řečiště bylo příliš široké, aby ho dokázal přeskočit, a tak se rozběhl po levém břehu. Rozhodně by si netroufl se na druhou stranu přebrodit, protože v tak ledové vodě by mu okamžitě hrozilo podchlazení nebo omrzliny. Bude muset pokračovat dál, dokud nenarazí na vyvrácený strom, po kterém by se dostal na druhou stranu. Ale koryto se rozšiřovalo a žádná kláda v dohledu. Coltrane se v duchu utěšoval, že má alespoň částečnou výhodu - měl na sobě hnědé vlněné kalhoty, zelenou větrovku a pletenou vlněnou čepici, kterou si přetáhl přes uši -, a doufal, že díky vhodně zvolené barvě oblečení snáze splyne s okolním lesem. Ale jeho naděje poklesly na bod mrazu, když se do kmene těsně vedle něj zaryla další dávka. Výkřikům, které se za ním ozývaly, sice nerozuměl, ale z jejich tónu vycítil, že se rozhodně nejedná o žádné lichotky.
Stromy na břehu nerostly tak hustě jako v lese a vyšší vrstva umrzlého sněhu Coltraneův postup značně zpomalila. Právě se chystal oběhnout jedli, která vyrůstala těsně u řečiště, když si všiml, že jedna z větví - uschlá, dva a půl metrů nad zemí - míří přímo ke druhému břehu. Odrazil se a vyskočil. Ruce v kožených rukavicích se zaklesly kolem větve obalené ledovým příkrovem. Coltrane zoufale stiskl prsty a chvíli se jen bezvládně houpal, přičemž si až příliš jasně uvědomoval mrtvou tíhu zbývajících tří fotoaparátů, zavěšených přes pravé rameno. Strach ho však neúprosně popohánělo a Coltrane začal opatrně ručkovat na druhou stranu.
Za ním, teď už mnohem blíže, zapraskaly větve a Coltrane jasně rozeznával dusot běžících nohou. Povolil sevření a dopadl na zem - bystřinu měl šťastně za sebou. Napřímil se a rozběhl se hlouběji do lesa. Hlavně zachránit filmy!
Postupně tiskl převíjecí tlačítka, když vtom ho zcela bez varování něco prudce strhlo dozadu. Náraz byl tak silný, až si v první chvíli myslel, že byl zasažen. Ale nespadl, zůstal v hlubokém předklonu, boty na zemi a tělo jakoby zavěšené nad sněhovou závějí. Na okamžik ztratil orientaci, ale pak si s úlevou uvědomil, že se jen popruh jednoho z fotoaparátů zachytil o silnou větev, jejíž vyčnívající konec mu roztrhl větrovku na pravém rameni a škrábl ho do kůže. Uvolnil řemínek a zaslechl, že se motor převíjení zastavil. Odklopil víko fotoaparátu, vytáhl cívku s filmem, vložil ji do kapsy, kameru ponechal osudu a znovu se rozběhl.
Jeho jediná naděje spočívala v neustálém pohybu. Sněžilo hustěji a hustěji a Coltrane doufal, že sníh jeho stopy rychle zahladí. Hlasité šplouchání kdesi vzadu mu napovědělo, že někteří pronásledovatelé asi samou netrpělivostí skočili do vody, protože se nemohli dočkat, až na ně přijde řada, aby mohli na druhý břeh přeručkovat po suché větvi. Po šplouchnutí následovaly naříkavé výkřiky. Skok do ledové vody musel být šokující. Alespoň někteří budou muset zpomalit, dodával si naději.
Jenže on zpomalil také. Zalesněný svah před ním stoupal stále příkřeji a Coltrane namáhavě lapal po dechu. Bolest v hrudníku byla stále ostřejší. I když už zahodil dvě kamery, stále mu ještě dvě zbývaly a Coltrane se obával o osud zbývajících filmů. V běhu zatápal rukou, vytáhl z fotoaparátu další film a zoufale zasténal, když mu cívka vypadla z ochromených prstů do sněhu. Zastavil se a horečně pátral v závěji. Konečně cívku našel a vsunul ji do kapsy k ostatním.
Znovu se rozběhl, ale neudělal ani dva kroky, když se fotoaparát, z kterého právě vytáhl film, roztříštil na tisíc kousků a

síla nárazu ho srazila do sněhu. V levém boku pocítil nesnesitelný žár následovaný ledovým chladem. Zvedl se mu žaludek, když si uvědomil, že kulka, která se mu měla zarýt do zad, sklouzla po fotoaparátu a projela mu bokem. Překulil se k nejbližší jedli, aby se ukryl za kmenem, zatímco se lesem rozléhala ozvěna vzdáleného výstřelu. Coltrane se vyškrábal na nohy a opatrně vystrčil hlavu, aby prozkoumal mezeru mezi stromy, kudy přišel. V očích se mu usazoval sníh a musel několikrát zamrkat, aby vůbec něco viděl. Vítr na chvíli ustal a Coltrane se zachvěl hrůzou, když mezi vločkami zahlédl na protějším svahu mohutnou postavu Dragana Ilkoviče. Masitá tvář zkřivená zlostí, jedno oko přivřené, druhé upřené na mušku.
Ilkovič stiskl spoušť. Kulka prolétla Coltraneovi kolem hlavy a kus nad ním se zaryla do sněhu a umrzlé hlíny. Střelec ve vzteku přehodil ovládací páčku automatické pušky z jednotlivých ran na palbu dávkami a pokropil protější svah sprškou střel. V tom okamžiku se sněhová bouře rozproudila plnou silou a milosrdně zakryla Ilkovičovi výhled. Coltrane pocítil hluboký chlad, který mu vnikal až do morku kostí. Sevřel si rukou krvácející bok a rozběhl se vzhůru svahem. Hlasy pronásledovatelů se už ozývaly nebezpečně blízko.

3

Než Coltrane dosáhl vrcholku, vichřice nabyla síly uragánu. Nebýt zranění, jistě by zamířil rovnou dolů na druhou stranu, což by ho bezpochyby stálo život, protože příkrý svah přecházel v kolmý útes, jehož dno se ztrácelo kdesi v nedohlednu. Kudy? Vpravo, nebo vlevo? Pokud to za omezené viditelnosti dokázal posoudit, útes se táhl na obě strany. Ale ať už se dá kterýmkoliv směrem, pronásledovatelům bude jasné, že se musel držet hřebene. Pak jim stačí se rozdělit a snadno ho obklíčí.
Vrátit se tam, odkud jsem přišel, nepřipadá v úvahu, pomyslel si Coltrane. Tři metry pod sebou spatřil skalní výstupek. Bez ohledu na bolest ve zraněném boku k němu sklouzl, zavěsil se na něj rukama a pustil se. Dopadl na úzkou římsu, klesl na kolena a pak na břicho a přitiskl se ke skále. Měl strach, že v příští vteřině omdlí.
Ale teď si rozhodně nemůže dovolit podléhat slabosti. Musí sestoupit tak daleko, aby ho nepřátelé v husté vánici nezahlédli. S bušícím srdcem se vyklonil a pod sebou spatřil další římsu, tentokrát však mnohem hlouběji než byla ta, na které se krčil. I když se zavěsí za ruce, stále ještě bude muset seskočit o několik metrů a dopadne tak prudce, že určitě ztratí rovnováhu a zřítí se do propasti. Zlostné hlasy za okrajem hřebene nad jeho hlavou zněly stále silněji a Coltrane si v duchu představoval, co se stane, až pronásledovatelé dorazí - nahlédnou pod sebe a udýchané tváře se rozzáří úsměvy, když ho spatří, jak se bezmocně krčí tři metry pod nimi. A úsměvy se ještě rozšíří, až stisknou spouště pušek a samopalů. Musí...
Mocný poryv větru rozhoupal jakýsi předmět, který měl zavěšený na zraněném rameni: zbývající fotoaparát. Coltrane se přimhouřenýma očima zadíval na nylonový popruh. Jestli se v příští půlminutě nedostane ze skalní římsy, na které se krčí, bude vyřízený. Horečně prodloužil popruh na maximální délku - asi metr dvacet - v zoufalé naději, že je dostatečně pevný. Navlékl popruh na skalní výstupek a spouštěl se dolů. Plíce mu pracovaly s takovou námahou, až se obával, že každou chvíli omdlí. Pomalu ručkoval dolů jako po laně. Popruh nebyl tak dlouhý, aby se dostal až na římsu pod sebou, ale alespoň se jí přiblíží. Nemilosrdně bičován sněhem se spustil o další decimetr, ale pořád ještě byl hodně vysoko, aby si mohl dovolit seskočit. Od výstupku ho dělila celá výška těla. Otřásl se hrůzou protože si uvědomil, že klesá, aniž by pohyboval rukama. Ten popruh povoluje! Nylonová tkanina zapraskala a Coltrane s vypětím vůle potlačil touhu postupovat rychleji v obavě, že trochu prudší pohyb by už namáhaný popruh nevydržel. Skalní římsa se přiblížila. Popruh praskl. Coltrane klouzal po drsné skalní stěně a cítil, jak ho vítr sráží do prostoru. Narazil a zaryl se prsty do skály. Spodní polovina těla se mu houpala přes okraj. Další prudký poryv. Prsty v rukavicích sevření neudržely a Coltrane klouzal stále rychleji. Ztuhl hrůzou a žaludek mu vlétl až do krku v napjatém očekávání dopadu na skály hluboko dole. Ale pád se zarazil mnohem dříve, než očekával. Podlomila se mu kolena a svezl se k zemi. Chvíli mu trvalo, než si uvědomil, že přistál na další skalní římse. Později se nedokázal upamatovat, jestli v tu chvíli na několik vteřin neomdlel. Zato si velmi zřetelně vzpomínal, že když tam tak ležel, zhroucený, tvář obrácenou vzhůru, a mrkal do hustého sněžení, hřeben útesu už neviděl, což znamenalo, že ani jeho už pronásledovatelé nemohou spatřit.
Ale nemohl si dovolit odpočívat. Každou chvíli může sněhová bouře skončit a nepřátelé ho objeví. Musí prchat dál. Přinutil se vztyčit do dřepu a projela jím další vlna dávení. Pohlédl dolů a necelého půl druhého metru pod sebou spatřil další výstupek. Přemohl bolest a spustil se na něj. Když tentokrát nahlédl dolů, zjistil, že má pod sebou sice příkrý, ale schůdný svah, který vedl až na dno údolí.
Brodil se sněhem, který mu sahal až nad kotníky. Nohy se mu třásly jako huspenina, každou chvíli hrozily odmítnout poslušnost, ale Coltrane neochvějně pokračoval. Musíš odsud dostat ty filmy, povzbuzoval se naléhavě. Točila se mu hlava. Sněhové vločky zešedly a vířily prostorem stejně zmateně jako myšlenky v jeho hlavě. Viditelnost byla horší a horší. Když ho do tváře bodavě udeřila jedlová větev, Coltrane si uvědomil, že klade nohu před nohu slepě jako v mátohách. Když natáhl ruku před sebe, nerozeznával jednotlivé prsty. Jestliže nenajde nějaký úkryt, a to co nejrychleji, zmrzne a zemře. Klesl na všechny čtyři a zesláble vlezl pod svěšené větve, obtěžkané příkrovem sněhu. Ocitl se v úzkém prostoru, kde bylo sotva tolik místa, aby se mohl zády opřít o kmen, ale místo sněhu měl pod sebou hustou vrstvu jehličí. Kůra stromu ostře voněla pryskyřicí a nebýt toho, Coltrane by si v hustém šeru a tlumeném hukotu větru připadal jako ve stanu.
Omdlel.

4

Obklopovala ho dusivá temnota tak neproniknutelná, až jím projela obava, že oslepl nebo se ocitl v pekle, ale vzápětí

mu záchvěv nesnesitelné bolesti smysly navrátil. Vítr skučel někde v tajemné dálce a kolem panovala hluboká noc. Díky husté sněhové pokrývce na větvích vzduch kolem něj zhoustl jako v přetlakové komoře. Coltrane si olízl vysušené, popraskané rty. Neměl ponětí, kde je. Mučivá bolest neustávala a vyvolávala v něm obavu, že tady bídně zahyne.
Stáhl si pravou rukavici a s vypětím sil si sáhl pod sako na levý bok. Svetr a teplé spodní prádlo měl nasáklé teplou lepkavou tekutinou. I při lehkém doteku se otřásl bolestí. Na prst široká rána, asi patnáct centimetrů dlouhá. Odražená kulka mu v boku vyryla brázdu. Coltrane přemýšlel, jestli uvízla v těle, nebo neškodně vylétla ven. Bylo zranění povrchové, nebo došlo k porušení břišní stěny?
Ještě nikdy v životě se necítil tak bezmocný a osamělý a pocit izolace ještě zesílil, když natáhl ruku, aby vyhledal útěchu v uklidňujícím doteku fotoaparátu, a uvědomil si, že se na výpravu vydal se čtyřmi a už mu nezůstal ani jeden. Ale vždyť na útesu jsem měl poslední aparát ještě sebou! Copak jsem ho neodpojil od popruhu a nestrčil do kapsy? Zděšeně si přejel rukou po bundě, ale kameru nenahmatal. Jen tři cívky exponovaného filmu. Čtvrtý fotoaparát a - což bylo ještě důležitější - film, který v něm zůstal, byl nenávratně ztracen.
Ale no tak, tři filmy jsi zachránil, povzbuzoval se v duchu. To bohatě stačí. Ještě kdybys je tak odsud dostal do bezpečí...
Jako kdyby tu větu v myšlenkách nedokázal dokončit.
Ano? zeptal se sám sebe. Kdybys je odsud dostal do bezpečí?
Stojí ty fotografie za to, abys kvůli nim zemřel?
Tentokrát nezaváhal. To si snad děláš srandu, ne? Inspektoři OSN přece zoufale potřebují důkazy. Film prokáže, že zvěrstva, ke kterým tady došlo, byla mnohem horší, než si kdo dokáže představit. Ta bestie Ilkovič bude konečně muset za své činy zaplatit.
Možná.
Coltrane pocítil podivný neklid a nechápal proč.
Ach, ano, tvé záběry jsou natolik šokující, že Ilkoviče určitě usvědčí. Ale co když se do věci vloží politici a v zájmu zachování míru v oblasti vyhlásí všeobecnou amnestii? Co když se vůbec nic nezmění? Stojí ty obrázky za to, abys kvůli nim přišel o život?
Na to už si Coltrane odpovědět nedokázal. Znovu slepě zatápal po uklidňujícím dotyku fotoaparátu. Jeden jeho přítel, který pracoval jako detektiv v oddělení vyšetřování vražd, kdysi žertem prohlásil, že Coltrane má ke svým kamerám stejný vztah jako policisté ke svým záložním zbraním - cítí se bez nich jako nazí. "Když se nad tím zamyslíš," pokračoval detektiv, "jak kamerou, tak pistolí se na lidi míří a střílí, ne?" Ale stejně jako tehdy, teď při té vzpomínce se Coltrane proti takovému tvrzení v duchu ohradil. Fotoaparát neslouží k zabíjení lidí! Naopak, má jim zajistit nesmrtelnost. Vždyť právě z tohoto důvodu vždycky toužil stát se fotografem. Už od té doby, kdy mu bylo dvanáct a objevil ukrytý poklad, fotografie své mrtvé matky, a fantazíroval o tom, že díky jim zůstala stále naživu.
Ty obrázky jeho matky byly nádherné.
Roztřásla ho zimnice a poslední jasná myšlenka předtím, než se jeho vědomí ponořilo do ještě hlubší temnoty, byla velmi znepokojující.
Proč tedy tak dlouho pořizuji tak ohavné záběry?

5

Zaslechl podivný rachot a celý vyděšený se posadil. Mozek ho v panice varoval, že ho zasypala lavina a hrozí mu udušení, ale když zvedl hlavu a zkusil jí zakroutit, bolest, která vystřelila z levého boku, ho málem znovu poslala do bezvědomí. Rachot zněl stále hlasitěji. S vypětím vůle si Coltrane dokázal natolik pročistit hlavu a uspořádat myšlenky, aby si uvědomil, že na okolních svazích se nemohlo udržet tolik sněhu, aby vznikla lavina. Kromě toho přicházel rachot zezdola, ne shora. To přece nedává smysl! Co tedy ten hluk způsobuje?
Musíš to zjistit. Postavil se na všechny čtyři a před očima se mu dělaly mžitky. Ruce měl tak znecitlivělé, že ani necítil jehličí pod sebou. Vyplazil se zpod svěšených větví obtěžkaných sněhem a ostré sluneční světlo odrážející se od zasněžených svahů ho málem oslepilo. V nose a v krku ho nepříjemně podráždil ledový vzduch.
Coltrane přimhouřil oči, zadíval se dolů svahem a na moment se ho zmocnila obava, že trpí halucinacemi. Nemohl uvěřit, že dole pod kopcem se vine silnice a rachot způsobuje konvoj tanků a obrněných transportérů s výsostnými znaky armádních jednotek NATO. Postavil se a opatrnými kroky, udržuje rukama rovnováhu jako provazolezec, se pustil k silnici. Klouzal závějemi a zdálo se mu, že postupuje zoufale pomalu, ale v té chvíli už na tom nezáleželo, protože řidič transportéru, který jel v čele kolony, ho zahlédl a zastavil. Vyskákali vojáci a zachytili ho v okamžiku, kdy zakolísal a málem se zřítil na vozovku. Muži v uniformách, kteří mu přispěchali na pomoc, mluvili německy.
O tři dny později už seděl, navzdory přísnému zákazu lékaře OSN, na palubě letadla, které ho odnášelo z pekla do města andělů.

DVĚ

1

Coltrane se křečovitě zachvěl a probudil se ze zlého snu, který se k nerozeznání podobal traumatu vzpomínek v bdělém stavu. Zdálo se mu, že už utíká celou věčnost. Náraz kulky, která rozdrtila fotoaparát, ho srazil k zemi a on se zoufale

snažil odvalit z palebné linie Ilkovičovy zbraně. Vylekaně sebou škubl, když ho něčí ruce popadly za ramena a otřásly jím.
Z úst mu uniklo zasténání a v panice otevřel oči, protože ty ruce ho neustále tiskly dolů. Částečně se uklidnil, když zaslechl něžný hlas, který šeptal: "Šššššš, to jsem já, Jennifer."
"Ach bože," Coltrane byl zbrocený potem a hrudník se mu těžce zvedal.
"Jsi doma, jsi v bezpečí."
"... ach."
"To byl jen zlý sen. Musela jsem tě zachytit, protože jinak bys spadl z postele."
Coltraneovi bušilo srdce tak divoce, až se obával, že se mu rozskočí hrudník. Jazyk měl oteklý a suchý.
"... Jennifer?" Podle stínů, které ho obklopovaly, zjistil, že je skutečně ve své ložnici, a pozvedl zrak k tváři, která se nad ním skláněla. Stále ještě byl dezorientovaný a připadalo mu, že se dívá imaginárním hledáčkem a ten rámuje hezký kulatý obličej a světle modré oči zahalené stínem obav. Spočinul pohledem na půvabně vykrojených rtech, hladkých opálených tvářích a nakrátko ostříhaných světlých vlasech, které připomínaly vlákna kukuřičných klasů.
Srdce se mu uklidnilo a hrudník už nehrozil prasknutím a po nekonečných vteřinách, kdy měl pocit, že se udusí, se mu zdálo, že se jeho plícím konečně dostává vzduchu. Ulehčeně položil hlavu zpět na polštář.
"Tumáš." Jennifer se natáhla pro sklenici vody na nočním stolku a vložila do ní slámku, kterou mu zastrčila mezi okoralé rty. Coltrane se několikrát zhluboka napil. Nádherně studená voda mu přinášela příjemnou úlevu. Kapek, které mu stékaly po bradě, si nevšímal.
"Počítám, že jsem ten poslední, koho bys tady čekal, nemám pravdu?" zeptala se Jennifer.
Coltrane nevěděl, co jí odpovědět. Naposledy viděl Jennifer před šesti měsíci, kdy se po bouřlivé hádce rozešli.
"Poslal pro mě Daniel," vysvětlila.
Coltrane přikývl, ale vzápětí toho zalitoval. Bolest hlavy neobyčejně zesílila. Daniel byl jeho přítel, který bydlel ve vedlejším domě.
"Když ses u něj dneska ráno objevil, k smrti jsi ho vyděsil. Přes den se o tebe postaral, ale tento týden slouží v nemocnici na noční pohotovosti a potřeboval někoho, kdo by na tebe dával pozor." Jennifer se rozpačitě usmála. "Zavolal mi do redakce." Zaváhala a pak zvedla ruku v parodii vojenského zasalutování. "Sestra Nightingaleová se hlásí do služby. Pokud si nenajdeš nikoho lepšího, budeš se muset spokojit se mnou."
"Nikdo lepší mě nenapadá."
Do Jenniferina úsměvu se vloudilo potěšení. "Nemám ti něco přinést? Daniel říkal, že bych ti měla dát pár aspirinů proti horečce a taky tahle antibiotika. Do rány se ti dostala infekce."
"Příkazy lékaře nutno poslechnout." Coltrane polkl pilulky a ještě se napil trochu vody. Měl pocit, že jeho tělo veškeré tekutiny okamžitě absorbuje.
"Jak se cítíš?" zeptala se Jennifer.
Coltrane zamával pravou rukou ze strany na stranu, jako by chtěl naznačit, že to za moc nestojí.
"Daniel mi zopakoval, co jsi mu řekl. Příběh má několik prázdných míst, která můžeš vyplnit později, až se ti vrátí síly. A právě na to se teď musíš soustředit. Musíš se uzdravit."
"Potřebuju..."
"Co? Stačí říct."
"Na záchod."
"Polož mi ruku přes rameno. Tak, pomůžu ti vstát."
Když Jennifer odhrnula přikrývku, Coltrane si uvědomil, že má na sobě jen trenýrky a tričko navlečené přes bandáž. Daniel mu ránu na boku, kterou mu zašili ještě v Bosně, čerstvě převázal. Pod obvazy prosakovala zaschlá krev a břicho a stehna měl samou modřinu a škrábanec.
Vděčně se o Jennifer opřel.
"Zvládneš to sám?" zeptala se ho, když vstoupili do koupelny. "Nemám tu radši zůstat s tebou?"
"To bude dobrý," řekl Coltrane, ale vtom se mu podlomily nohy a Jennifer ho musela zachytit, aby nespadl.
Posadil se na mísu. "Obávám se, že nejsem právě v nejlepší formě."
"Tím se teď netrap."
"Jsem v pořádku, můžeš počkat venku."
"Opravdu?" zeptala se starostlivě.
"Jo, díky."
"Doufám, že se nezřítíš na podlahu."
Coltrane přikývl a díval se za ní, jak se otáčí a vychází z koupelny. Zašeptal její jméno.
Jennifer se ohlédla.
"Myslím to vážně," řekl. "Děkuju ti."

2

"Přinesla jsem ti dva dárky," řekla Jennifer příštího dne večer. "Ale ten první se nepočítá."
Coltrane zvědavě pozoroval, jak napřahuje levou ruku, kterou dosud schovávala za zády. Držela v ní výtisk Southern California Magazine s fotografií řady větrných elektráren nedaleko Palm Springs. Připomínaly les větrných mlýnů.
"Poslední vydání. Hodně jsme se zlepšili. Nevím, jestli jsi měl možnost v poslední době sledovat mé pokroky..."
"Neboj, vůbec nic mi neuniklo."
Jennifer zajiskřilo v modrých očích potěšením.

"Nechal jsem si časopis posílat, i když jsem byl daleko za mořem. Ty vzpomínky mě příjemně zahřívaly za dlouhých mrazivých nocí. Jestliže tohle má být dárek, na kterém nezáleží, nedokážu si představit, co držíš za zády v druhé ruce."
Jennifer mu ukázala plochý, tuhý předmět o rozměru osm krát deset palců zabalený v dárkovém balicím papíru. Napjatě pozorovala, jak Coltrane třepe balíčkem.
"Nechrastí v tom. Na omak připomíná sklo. Zajímalo by mě..."
Jennifer se dívala, jak balíček rozbaluje, ale když spatřila, jak kysele se na to, co našel, zatvářil, její napjaté očekávání se změnilo ve zmatek. "Tohle je potřetí, co ti Newsweek otiskl fotografii na titulní straně," poznamenala. "Vyšlo to včera. Myslela jsem si, že bys ji měl rád zarámovanou."
Coltrane zachmuřeně studoval ostře kontrastní černobílou fotografii, na které se z úzké lžíce bagru sypala do drtiče hromada lidských kostí. Vedle stál Dragan Ilkovič a spokojeně scénu sledoval. "... Díky."
"Moc nadšeně to od tebe nezní."
"Bylo to od tebe velmi pozorné."
"Přesvědčivě to teda neříkáš."
Pokoj se pohroužil v mlčení.
"Něco z toho, co jsi říkal Danielovi - jak jsi přišel ke svým zraněním," přerušila ticho Jennifer, "jsem už věděla. Na CNN s tebou vysílali rozhovor, ještě když jsi ležel v nemocnici."
"Proto jsem také z té nemocnice utekl a chytil první letadlo do Států. Když mě dokázali vyčmuchat reportéři ze CNN, bylo mi jasné, že nepotrvá dlouho a budou se kolem mě hemžit desítky novinářů. V životě by mě nenapadlo, že OSN ty fotografie uvolní tak rychle. Představa, že bych se o nich měl bavit s cizími lidmi, mi připadala naprosto nesnesitelná."
"Odpojil sis telefon."
"Pořád zvonil a já vůbec nemohl spát. Minimálně deset televizních stanic mě požádalo, abych vystoupil v jejich diskuzních pořadech."
"Lidi tě pokládají za hrdinu."
"Ale prosím tě." Coltrane znechuceně odstrčil zarámovanou titulní stranu Newsweeku. "Měl jsem štěstí, že jsem tu hrůzu vůbec přežil.
"S největší pravděpodobností tě čeká další Pulitzerova cena."
"Doufám, že ne. Za tyhle fotografie bych ji nechtěl. Na to, aby člověk podobné obrázky pořídil, nemusí být žádný génius. Na to stačí každý zatracený blázen, který je ochotný strávit půldruhého dne v smrduté díře vykopané v zemi."
Jennifer vypadala popleteně. "Ještě nikdy jsem tě neslyšela takto mluvit."
"Myslíš, že ty obrázky něco změní? Byl snad Ilkovič obžalován z válečných zločinů a uvězněn?"
"Zmizel a nikdo neví, kde ho hledat."
"Fantazie!" To slovo zaznělo jako nadávka.
"Neboj, však oni ho chytí."
"Nejasně."
"Nechápu, co se to s tebou stalo," řekla Jennifer. "Vždycky jsi byl pyšný, že jsi dokázal přinést záběry i z míst, kde šlo opravdu o krk."
"Víš, když jsem se tehdy snažil přežít tu noc a nezmrznout, měl jsem spoustu času přemýšlet. Uvažoval jsem, jestli se mi vůbec někdy povedlo pořídit takovou fotografii, že by lidé při pohledu na ni cítili, že jsou rádi na světě. A možná právě v tom okamžiku se ze mě stal skutečný fotograf."
"Ale vždyť nikdo lepší než ty není!"
"Já nejsem žádný fotograf. Stieglitz, Steichen, Strand, Weston, Adams, Berenice Abbott, Randolph Packard, to byli páni fotografové. Ti věděli, k čemu je aparát."
Pochmurný okamžik se nesnesitelně prodlužoval.
Byla to opět Jennifer, kdo prolomil ticho: "Připravila jsem ti nějakou čínu. Co říkáš, dokážeš to sníst, když zajdu dolů a trochu ti přinesu?"
Coltrane jí místo odpovědi překvapil otázkou. "Jak ses celou dobu měla, Jennifer?"
"Docela fajn. Tvrdě jsem pracovala. Magazinu se daří."
"Ale co ty, jak se daří tobě?"
"Byla jsem osamělá."
"Ano."
Zdálo se, že Jennifer zadržuje dech.
"Se mnou to bylo stejně. Chybělas mi, Jennifer."
Jennifer se zarosily oči. Pomalu přistoupila k posteli a poklekla. Sklonila se k Coltraneovi a přitiskla mu tvář na pichlavé strniště. "Je mi to moc líto. Tolik jsem toho od tebe chtěla... Dnes si myslím, že jsem nebyla v právu. Už to nikdy neudělám."
"Chyba byla stejně moje jako tvoje."
"Ne, už jsem se změnila. Slibuju."
"Oba jsme se změnili." Coltrane se k ní - navzdory bolesti, která mu projela bokem - naklonil a políbil ji.

3

OČEKÁVANÉ UDÁLOSTI

Legendární fotograf Randolph Packard pořádá jednu ze vzácných výstav svých prací v galerii Sunset v Laguna Beach

v pátek 21. listopadu mezi 17. a 19. hodinou. Packard, jehož dílo dokumentuje změny, které se udály v jižní Kalifornii, je obecně považován za jednoho z nejvýznamnějších novátorů moderní fotografie. Narodil se v...

4

Coltrane se s tím stále nedokázal smířit. Kdyby neotevřel výtisk časopisu Southern California, který mu Jennifer přinesla, a nepřejel letmo očima přehled kulturních událostí, byl by se o Packardově výstavě dozvěděl příliš pozdě. Ale ani tak nemá dost času. Uvědomil si náhle, že jedenadvacátého je právě dnes a že už jsou skoro tři hodiny odpoledne. Naštěstí už byl dost silný, aby dokázal vstát z postele a osprchovat se. Tenisky, džínsy a plátěná košile nepředstavovaly zrovna typ oblečení, který by si za normálních okolností na formální recepci doprovázející vernisáž oblékl, ale už neměl čas se převléci. Stačil sotva popadnout sportovní sako, fotoaparát a výtisk jedné ze knižních sbírek Packardových fotografií. Zamkl za sebou a sešel k autu.
Tolik úsilí ho vyčerpalo, ale bylo mu jasné, že ho nevynaložil nadarmo. Vyjel z vnitřního Los Angeles a vyrazil plnou rychlostí k jihu. Proplétal se smogem v hustém provozu na autostrádě směrem na San Diego a měl pocit, jako by se dozvěděl, že někdo vstal z mrtvých. Bože všemohoucí, kolik tomu Packardovi vlastně je? Přes devadesát? Nejslavnější snímky publikoval ve dvacátých a třicátých letech a od té doby se jakoby vytratil. Od padesátých let o něm vlastně nikdo neslyšel. Článek v Southern California to vyjádřil parafrází citátu Scotta Fitzgeralda: "U Randolpha Packarda se už žádné druhé dějství nekonalo." Ale jeho první dějství bylo skutečně pozoruhodné. V kalifornských uměleckých kruzích se hodně mluvilo o drogách a orgiích, o jeho častých, nikdy pořádně nevysvětlených výletech do Mexika. Všechny pověsti dodávaly jeho práci náležitou publicitu.
Ne že by Coltrane potřeboval o těchto věcech číst. Když se začal o fotografování vážně zajímat, Randolph Packard patřil k jeho nejpřednějším idolům. Coltrane vlastnil všechny knihy, které byly o Radolphu Packardovi napsány, a všechny fotografie, které kdy publikoval. Jeho vlastní práce byla silně ovlivněna Packardovou teorií, že každý schopný fotograf by měl svým dílem vždy sdělit pozorovateli i něco navíc, odhalit mu to, co by pouhý pohled na fotografovaný předmět zasazený do přirozeného prostředí nedokázal.
Packard se kromě jiného proslavil portréty hvězd němého filmu, například Rudolpha Valentina, Clary Bowové, Ramona Novarra i řady jiných, z nichž mnozí by upadli do zapomnění, kdyby jim Packard svým dílem nezajistil nesmrtelnost. Každý portrét představoval svůj model v zářivé nádheře dokonalého nasvětlení. Ale fotografovaní herci a herečky toto světlo nevyzařovali, naopak, absorbovali ho. Třpyt, který je obklopoval, byl tak oslnivý, jako kdyby Packard svými fotografiemi naznačoval, že je pokládá doslova za hvězdy, ale za hvězdy zvláštního druhu, hvězdy, které do sebe nasávají energii a pak - díky svému egoismu a šílenému životnímu stylu - vybuchnou nebo se zhroutí samy do sebe a zaniknou, vyhasnou.
Coltrane projížděl městečky, které tvoří Orange County, a cítil, jak v něm narůstá radostné očekávání. Jméno okresu mu připomnělo dobu, kdy tato oblast byla opravdu porostlá pomerančovými háji, které se táhly po okolních stráních, a v paměti mu vytanuly Packardovy klasické sluncem prozářené fotografie, na nichž bylo více pomerančů na zemi než ve větvích stromů. Fotografie nabízely takovou hojnost zralosti, že až hraničila se zkázou.
Packard v Laguna Beach také fotografoval, ovšem nikoliv město (tehdy ve dvacátých a třicátých letech to bylo jen pár osamělých stavení), ale křivku písčité pláže lemující nekonečný oceán. Po stejné křivce se stáčela Pacifická pobřežní dálnice jako za Packardových časů, dnes však dávno přebudovaná - jako ostatně všechno v jižní Kalifornii - včetně čerpacích stanic, obchodů se suvenýry a restaurací, které ji z obou stran lemovaly. Čtyřproudová dálnice byla dnes stejně přecpaná jako tehdejší úzká silnice, kterou nahradila. Za soumraku byla pláž koncem listopadu téměř liduprázdná, o písek se rozbíjely chladivé vlny. Když tady fotografoval Packard, působila okolní krajina jako neobydlený ráj. Když se ale divák zadíval na nejslavnější Packardovu fotografii pláže z té doby Horizont, 1929 pozorněji, nemohl si nevšimnout jistého výmluvně rušivého prvku a hluboce prožívané lítosti za prchajícím časem, které byly pro Packardevo dílo tak typické: v dálce se z projíždějící nákladní lodi valil kouř.
Coltrane naštěstí našel volné místo na parkovišti na Forest Avenue naproti pláži. Přehodil si kolem krku jednookou zrdcadlovku značky Nikon, zhluboka se nadechl a zadíval se na osvětlená okna umělecké galerie na druhé straně silnice, zahalené baldachýnem stromů. Když natáhl ruku na zadní sedadlo, aby si vzal výtisk Packardových Podob města andělů, zatočila se mu náhle hlava a málem se svalil na sedadlo. Z rány na boku mu vystřelila do celého těla prudká bolest. Coltrane se chytil volantu, znovu se zhluboka nadechl a napřímil se. Po tváři mu stékal ledový pot.
To vůbec nebyl dobrý nápad, plísnil se v duchu. Zázrak, že ses cestou sem za volantem nesložil a nenaboural se. Patříš do postele a ne na koktejlový večírek, kde se budeš muset prodírat zástupem úplně cizích lidí.
Ne, pomyslel si a cítil se mnohem starší než na svých pětatřicet let. Musím začít znovu.
Nikdy nemůžeš začít znovu.
Musím.

5

Recepce pořádaná ve venkovsky vyhlížející galerii Sunset pronikla až na ulici. Coltrane procházel kolem módně oblečených párů ověšených drahými šperky, s dokonalým mejkapem a účesem, a nevšímal si pohledů, které všichni vrhali na jeho tenisky. Galerie byla přecpána lidmi, kteří mluvili s rádoby britským přízvukem. Mnozí měli rty tak pevně sevřené, až se zdálo, že jim ochrnula čelist. Usrkávali šampaňské z vysokých číší, ale Coltrane se o bar nezajímal. Poslouchal hudbu, která se řinula z ukrytých reproduktorů a zněla jako smyčcový kvartet; jistý si tím však nebyl - šum hovoru se rozléhal příliš hlasitě. Nestaral se o nic jiného než o Packardovy fotografie, a ještě než se k nim davem

propracoval, bylo mu jasné, že je jich tady vystaveno nečekaně mnoho.
S rukou přitisknutou k boku, aby si alespoň trochu ochránil zranění, se konečně probojoval k nejbližší zdi ověšené fotografiemi a pocítil, jak v něm vzrůstá vzrušení, když si uvědomil, že je ještě nikdy předtím neviděl. Popisky vedle fotografií jeden za druhým uváděly, že pocházejí z Packardovy soukromé sbírky. Jejich data sahala od padesátých do devadesátých let a jasně svědčila o tom, že Packard v poslední době svou práci neopustil. Prostě a jednoduše se rozhodl, že veřejnosti své dílo nepředstaví. Ale Coltraneovo radostné vzrušení se náhle změnilo ve zděšení, když si v plném dosahu uvědomil, na co se vlastně dívá. Druhé dějství Packardovy umělecké kariéry zdůrazňovalo zkázu, kterou ve svých dřívějších pracích pouze naznačil. Každý snímek byl zasvěcen nějakému neštěstí - mrtvý mořský racek polapený v ropné skvrně; na kost vyhublé dítě vyjídající zbytky z popelnice; lesní požár, který zničil sídlo nějakého multimilionáře, směšně se vypínající na vrcholku kopce nad Los Angeles.
Coltrane si znechuceně prorazil cestu k další stěně a ignoroval pohoršené pohledy lidí, které odstrčil. Fotografie, které se před ním objevily teď, působily ještě více zneklidňujícím dojmem - hlouček policistů shromážděných kolem mrtvé ženy v odlehlé uličce; rozzuřený bulteriér v drátěné kleci zuřivě štěkající na děti, které ho dráždily klacky; divoká rvačka dvou mužů. Černobílé fotografie zdůrazňovaly všechny stíny života a jeho mrazivou pustotu. Chyběl snad jen pohled na děsivou hromadu kostí, které bagr dobývá ze země. Coltrane zavrávoral a netoužil už po ničem jiném než co nejrychleji vypadnout. Když ustupoval, ucítil, že narazil na svislý kovový kruh, a málem o něj zakopl a upadl. Na poslední chvíli dokázal udržet rovnováhu a s rozpaky si uvědomil, že narazil do invalidního vozíku.
Rychle se otočil. "Velmi se omlouvám, nechtěl jsem..." Slova mu uvázla v hrdle, když zjistil, kdo na vozíku sedí. Randolph Packard byl celý seschlý a scvrklý, ale stále ještě si zachoval tajuplnou podobnost s fotografiemi, které ho zobrazovaly v době, kdy byl na vrcholu tvůrčích sil. I když seděl na invalidním vozíku, bylo zřejmé, že je to vysoký člověk; hubenost jen zdůrazňovala jeho výšku. Kadeř vlasů, která mu padala do čela a sloužila jako jeho typické poznávací znamení, již značně prořídla na nadýchaný bílý chomáček, ale stále ještě byla jasně rozeznatelná. Hypnotizující oči potemněly, tvář se zúžila a nos ještě více připomínal čepel nože. Ale přestože byl ten člověk zjevně nemocný, tvář měl posetou jaterními skvrnami a napnutá kůže sotva dokázala zakrýt lebku, stále to byl nepochybně Packard.
"Tahle židle je už obsazená," zaskuhral Packard, jako kdyby měl hrdlo plné písku.
"Promiňte, měl jsem se dívat, kam šlapu," vyhrkl Coltrane. "Neublížil jsem vám?"
"Pravda ještě nikdy nikomu neublížila. Řekněte mi, co si myslíte o mých fotografiích."
Coltrane strnul překvapením. "Jsou, ehm..."
"Zdá se, že nepopsatelné."
"... působivé."
"Od vás mi to nezní jako kompliment."
Coltrane byl rozhodnut zachovat se taktně. "Technicky jsou naprosto dokonalé."
"Technicky?" Packard zakašlal ještě namáhavěji, jako by pořád nemohl odstranit písek z krku. "Ten foťák, co máte na krku, jste si vzal určitě jen proto, abyste splynul s davem, co? Neříkejte mi, že jste také fotograf."
Coltrane strnul. "Ale ano, jsem fotograf."
"Aha, no dobře. Takže když jste fotograf, můžete mně snad říct, co se vám na těch snímcích nelíbí, nebo snad ne?"
Coltrane cítil, jak se mu žaludek plní žlučí. "Na můj vkus jsou příliš drsné a pochmurné."
"Opravdu?"
"Jestli chcete slyšet pravdu, jsou přímo odporné."
"Odporné?"
"Pro mě bylo moc důležité sem přijít. Přiznávám však, že jsem toužil po troše naděje, ne po zoufalství."
Packard chvíli mlčel a jeho oči, obklopené vějířky vrásek, hleděly Coltraneovi upřeně do tváře. Pak přikývl. "No, to vám slouží ke cti."
"Co prosím?"
"Chtěl jsem slyšet pravdu. Vy jste jediný v této místnosti, od koho se mi jí dostalo. Co to tam držíte?"
"Jednu z vašich publikací."
"Přinesl jste ji, abych vám ji podepsal?"
"Měl jsem v úmyslu vás o to požádat."
"Ale teď už si nejste tak jistý, co?"
"Přesně tak."
"A jste opravdu fotograf?"
Coltrane přikývl.
"Tak mi odpovězte ještě na jednu otázku. A stejně pravdivě. Proč jste se stal fotografem?"
Coltrane se obrátil k odchodu. "Už vás nebudu zdržovat."
"Položil jsem vám otázku. A teď rychle bez přemýšlení - odpovězte mi. Proč jste se..."
"Abych zastavil čas."
"Skutečně?" Packardovy zapadlé, pohaslé oči si ho přeměřily oceňujícím pohledem. "Jak se jmenujete?"
"Mitchell Coltrane."
"Mitchell..." Packardův pohled se nejprve jakoby obrátil do sebe a pak se zaostřil s o to větší intenzitou. "Ano, vaši práci znám."
Coltrane si tím nebyl jistý, ale měl dojem, že z Packardova hlasu čiší stejné znechucení, jako kdyby šlápl do psího výkalu.
"Řekněte mi, proč chcete zastavit čas?" dožadoval se Packard.

"Všechno se rozpadá."
"A žádná struktura nedrží pohromadě. Nevěděl jsem, že dnes ještě někdo čte Yeatse.1"
"A lidé umírají."
"V tom máte naprostou pravdu." Packard se znovu bolestně rozkašlal.
V tom okamžiku se z davu vynořil hřmotný, žoviální chlapík v obleku křiklavých barev. "Tady jste, Randolphe. Všude vás hledám." Bylo mu kolem čtyřicítky, měl značnou nadváhu, zpocený obličej rudý jako krocan, knír barvy pepř a sůl. Jeho oblečení, které pocházelo z prestižních módních salonů, muselo stát tisíce dolarů. "Je tady pár lidiček, s kterými se rozhodně musíte seznámit." Muž popadl držadla Packardova invalidního vozíku. "Omluvte nás, prosím. Uvolněte cestu!"
"Počkej moment." Packardův křehký šepot zazněl s úžasnou silou. Naznačil Coltraneovi, aby přistoupil blíže. "Tady máte mou navštívenku. Byl bych rád, kdybyste se u mě zítra zastavil na oběd. Přesně v jednu. A přineste tu knihu, podepíšu vám ji."
A Packard byl ten tam.

6

No a cos vlastně čekal? ptal se Coltrane sám sebe, když si razil davem cestu z galerie. Randolpha Packarda obklopovala celá řada záhad, ale všechno, co o něm Coltrane kdy četl, se shodovalo v jednom: neobyčejně silná, ale rozporuplná osobnost. I podle svého nejoddanějšího životopisce byl Packard úžasně nadutý a domýšlivý člověk. Jeho povaha byla vysvětlována různě: jako důsledek výchovy bohatých rodičů, kteří ho zkazili a jejichž majetek v šestnácti letech zdědil (Packardovi rodiče zahynuli, když se jejich jachta převrhla na širém moři), nebo jako panovačné způsoby génia, na jehož citlivost neustále všichni kolem něj útočili.
Ať už byla příčina jakákoliv, Coltrane teď pocítil Packardovu povahu na vlastní kůži. Rozzlobeně odcházel z umělecké galerie tak rozrušený emocemi, že si ani nevšiml změny počasí, dokud nedošel až ke svému chevroletu Blazer, který stál zaparkovaný nedaleko křižovatky Forest Avenue a South Coast Highway. V šest večer koncem listopadu bylo šero zcela přirozené, ale taková tma ne. Na obzoru nad oceánem měly být ještě patrné zbytky denního světla a navzdory pouličnímu osvětlení měly na obloze blikat hvězdy. Ale nebeská klenba byla absolutně černá a horizont nerozeznatelný od temného inkoustu oceánu. Coltraneovi se do tváří zabodl vítr, který unášel písek z pláže. Když spěšně odemykal auto, zabubnovaly na střechu první kapky deště. Coltrane se rychle vsoukal za volant.
Příštích dvacet minut, kdy ujížděl na sever po kluzké lesknoucí se silnici číslo 405 zpět do Los Angeles, odpovídal pochmurný liják jeho náladě. Pak mu ale připadalo, jako by ho vnitřně pročistil. Za normálních okolností by ho deštěm zpomalený provoz znervózňoval, ale teď se jeho netrpělivost někam vytratila a Coltrane se cítil podivně spokojený, když jen tak zíral přes okno, po kterém klouzala raménka stěračů. Vložil do přehrávače jednu ze svých oblíbených kazet a naslouchal srdceryvnému hlasu Bobbyho Darina; zpíval o dívce, která kamsi zmizela. A když tak naslouchal zpěvákovu obdivuhodnému frázování, napadlo ho, že o Bobbym Darinovi jako o lidské bytosti nikdo nikdy nemluvil příznivě. Darin věděl, že mu vrozená srdeční vada nedovolí žít dlouho přes třicítku. Cítil tlak ubývajícího času a soustředil se jen na budování své kariéry, až mu nakonec na ničem a na nikom nezáleželo. Slovo egoistický jeho povahu zdaleka nevystihovalo, ani krutý. Zdá se, že nadání samo o sobě není zárukou morálního charakteru. Coltrane o věci chvíli přemýšlel a učinil samozřejmý závěr týkající se Randolpha Packarda: Touha setkat se s jedním ze svých idolů asi není zrovna dobrý nápad.

7

Coltraneovy reflektory vylouply z opony deště červené BMW, které patřilo Jennifer. Stálo zaparkované u chodníku před jeho domem. Znepokojilo ho to. Nechal Jennifer v kanceláři vzkaz, že nebude večer doma, ale přesto přijela. Proč? V obavách, že se znovu vracejí staré problémy, stiskl dálkové ovládání garážových vrat, vjel dovnitř a vypnul motor. Po nekonečné hodině naslouchání kakofonii deště bubnujícího na střechu auta chvíli jen nehybně seděl a unaveně vychutnával ticho. Pak znovu stiskl dálkový ovladač a vystoupil z vozu. Vrata sice zarachotila, ale přesto zaslechl zvuk otevíraných dveří nahoře na schodech. Do garáže proniklo světlo z kuchyně.
"Mitchi?"
Na vrcholu schodiště se objevila Jennifer a Coltrane měl znovu pocit, že se dívá imaginárním hledáčkem kamery na zvětšený obraz. Její vlasy jako by vyzařovaly žluté světlo a připomínaly svatozář. Měla na sobě šedivé kalhoty a tmavě modrý rolák, rty lehce zvýrazněné světle oranžovou rtěnkou.
"Jsi v pořádku?" Jennifer o několik schodů sestoupila.
"Předal ti asistent můj vzkaz?"
"Vzkaz?" Jennifer vypadala zmateně. "Ne, ale celé odpoledne jsem se v kanceláři neukázala. V době, kdy jsem se konečně dostala k telefonu, byl už můj asistent pryč."
Coltrane cítil, jak mu z ramenou opadává napětí. Snadno vysvětlitelné nedorozumění. Nebude to jako dříve. Sevřel rukou zábradlí a stoupal k Jennifer.
"Když jsem zjistila, že tady nejsi, docela mě to vylekalo," řekla Jennifer, "ale potom jsem si naštěstí všimla otevřeného časopisu na kuchyňském stole. Když jsem uviděla v přehledu kulturních událostí odstavec, který uváděl datum a dobu Packardovy výstavy, domyslela jsem si, kam jsi zmizel."
"Až se někdy rozhodneš opustit nakladatelství, byl by z tebe vynikající detektiv." Coltrane zavřel dveře do kuchyně.
"Jestli chceš vědět, zda jsem v pořádku, tak nejsem." Prohrábl jí rukou vlasy a políbil ji - její rtěnka chutnala po

meruňkách. "Byl jsem hlupák, měl jsem zůstat doma, s tebou."
Jennifer se při těch slovech v modrých očích objevila záře, která připomínala hladinu Karibského moře v okamžiku, kdy se vyhoupne sluníčko dosud ukryté za mraky. Pak si ale uvědomila, co přesně řekl, a zamračila se. "Proč si nadáváš do hlupáků?"
"Řekněme, že setkání s Randolphem Packardem nesplnilo mé očekávání."
"Máš laťku hodně vysoko."
Coltrane té poznámce moc nerozuměl. "Jeho práci obdivuju od chvíle, kdy jsem byl dost starý, abych dokázal rozlišit dobrou fotografii od špatné."
"V tom případě nechápu, co bys ještě chtěl. Podle toho, co jsem slyšela, to nemohlo dopadnout lépe."
"Podle toho, co jsi slyšela?" Coltrane svraštil obočí.
"Před čtvrthodinou volal - myslím Packard."
"Cože! Děláš si srandu?"
"Zjistil si tvé číslo v seznamu fotografů, kteří pracují pro můj časopis. Myslel si, že tou dobou už budeš doma. Když jsem mu řekla, že ses ještě nevrátil, chvíli jsme si o tobě povídali. Velmi jsi na něho zapůsobil."
Coltrane cítil, že se ho zmocňuje závrať, a připadal si, jako kdyby se ocitl v jiné dimenzi.
"Svěřil se mi, že tak upřímného člověka jako ty už dlouho nepotkal. Co jsi mu, pro všechno na světě, řekl?"
Coltrane klesl na kuchyňskou židli. "Ve skutečnosti jsem ho vlastně urazil."
Jennifer úžasem otevřela ústa.
"Řekl jsem mu, že ty fotografie, které vystavil, jsou podle mě odporné."
"No, musím uznat, že víš, jak si udělat přátele z vlivných lidí."
"Věř mi, o těch jeho fotkách jsem vůbec nepřeháněl. Jsou stejně příšerné jako snímky, které jsem dosud fotil já."
"Jako ty, které jsi sundal ze stěn?"
Coltrane se otočil k obývacímu pokoji. Dopoledne toho dne sundal všechny zarámované fotografie, které si tam za dlouhá léta práce rozvěsil: obálku časopisu Time, na níž americký voják krmil lžičkou dítě, které vypadalo jako živá kostra - obrázek pocházel ze Somálska; dvě titulní strany Newsweeku (na jedné z nich oplakávala vdova dceru, kterou chovala v náručí, zatímco vedle ní ležel mrtvý manžel - pozůstatek raketového útoku v severním Izraeli) a svou snad nejslavnější fotografii, kterou pořídil pro agenturu Asociated Press a která zachycovala první vlnu amerických vrtulníků při invazi do Panamy. Tyhle a ostatní senzační mezníky jeho kariéry teď ležely naskládané a zamčené ve skříni. "Aby člověk rozpoznal morbidního fotografa, musí si sám jako fotograf libovat ve morbidnostech."
"Možná právě proto se s tebou chce pustit do společného projektu," poznamenala Jennifer.
Coltrane si myslel, že se přeslechl. "Společný projekt s...?"
"Packard říkal, že zná tvé dílo a že je pokládá za velmi působivé."
"Teď si vymýšlíš."
"Vůbec ne. Ale říkal také, že hlavní část práce musíš odvést ty, on dodá pouze vybavení a původní snímky. Výsledkem má být fotografická esej pro časopis Southern California, můj časopis."
"O čem to proboha mluvíš?"
"Mluvím o jeho slavné sérii losangeleských domů dvacátých a třicátých let."
Coltrane se překvapeně napřímil. Ta série dvaceti fotografií představovala mistrovské dílo. Packardovo zobrazení různých stylů domů v různých - vzájemně značně vzdálených - oblastech města, které ještě zdaleka nedosahovalo dnešních rozměrů, se vyznačovalo nejen znepokojující krásou, ale současně jako by oplakávalo hrozící ztrátu nevinnosti, kterou oslavovalo.
"Packard se domnívá, že by někdo měl ty snímky pořídit znovu," pokračovala Jennifer. "Vrátit se do stejných čtvrtí, najít přesně ta místa, kde on postavil svůj aparát, nastavit tytéž úhly záběru a vyfotografovat to, co tam stojí dnes. Řekl mi, že o pokračování své série už dlouho přemýšlí, ale že už mu zdraví neslouží natolik, aby to dokázal sám."
"A chce po mně, abych se stal jeho asistentem?"
"Tady jde o víc. Packard mi řekl, že i kdyby mohl ty snímky pořídit, neudělal by to. Shoduje se s tvým názorem na svou současnou práci - tvrdí, že už nedokáže vnímat krásu. Doufá prý, že když ty snímky pořídíš ty - ze stejných míst a o tolik let později -, možná se ti podaří objevit krásu, kterou on už najít nedokáže."
"Ať do mě hrom bací."

8

Uprostřed noci se Coltrane probudil a natáhl ruku k Jennifer. Dotkl se svými rty jejích, ale když se převalil na zraněný bok, zachvěl se bolestí. "Jen klidně lež," zašeptala Jennifer. "Nechej to na mě." Lehla si na něj, políbila ho na krk a Coltrane ucítil teplo, které z ní vyzařovalo. Když jí pohladil ňadra, zachvěla se rozkoší. A pak už oba odpluli kamsi do neznáma. Bolest polevila a zastavil se čas.

9

"Nikdy jsme se neměli rozcházet," řekl Coltrane.
Na nočním stolku svítila lampa. Oba se právě vrátili z koupelny.
Jennifer seděla se zkříženýma nohama nahá na posteli. "Nedala jsem ti možnost výběru," řekla.
Coltrane si ji zamyšleně prohlížel. "Byl jsem necitelný a choval jsem se, jako kdyby mi na tobě nezáleželo."
Jennifer zavrtěla hlavou. "Oba víme, kde je pravda. Byla jsem na tebe příliš náročná a tys prostě musel vycouvat."

Sklopila oči. "Je tady něco, o čem jsem ti nikdy neřekla."
Coltrane svraštil obočí a uvažoval, co bude následovat a kam tím míří.
"Je to pro mě těžké... Jednou jsem už byla vdaná."
Coltrane k ní překvapeně otočil hlavu.
"Před deseti lety. Později jsem zjistila, že se v noci před svatbou vyspal s mou nejlepší přítelkyní, ale to není všechno. Zjistila jsem také, že celou dobu, co jsme spolu žili, spal s každou ženskou, která mu přišla pod ruku. Naše manželství naštěstí netrvalo dlouho, necelý rok."
"Proč jsi mi to, proboha svatého, neřekla?"
"Nemluví se mi o tom zrovna lehce. Ten příběh je důkazem, že jsem pěkný blázen."
"Ale proč si tě vůbec bral, když ti byl celou dobu nevěrný?"
"Tvrdil, že mě miluje." Z tónu jejího hlasu bylo patrné, že se sama sobě vysmívá. "Pánbůh ví, že já jsem ho milovala. Myslím, že manželství se mnou mu poskytlo vynikající zástěrku. Nemusel se angažovat pro jedinou osobu a současně měl výmluvu, proč se nemůže oženit s těmi dalšími ženskými, a já jsem mu ochotně poskytla domov, vařila mu a neotravovala ho, když tvrdil, že musí pracovat dlouho do noci, a proto nebude večer doma."
"Nedokážu ani vyjádřit, jak je mi to líto."
"Rozhodně ne tak moc jako mně. Jde o to, že od té doby jen těžko věřím mužům. Každého, kdo o mě projeví zájem, podezřívám, že mě chce zneužít." Jennifer se kousla do rtu. "Řekla bych, že to jinými slovy znamená, že nevěřím sama sobě, že si nedokážu představit, že bych pro nějakého muže znamenala tolik, aby se nikdy neotáčel po jiných, a tak..." Jennifer odevzdaně pokrčila rameny. "Prostě všechno přeháním. Chtěla jsem, abys mě miloval tak oddaně, že to není v lidských silách. Ale přísahám, že už se to nebude opakovat. Čestné slovo, už po tobě nikdy nebudu nic chtít."
"Kdybys mi o tom byla řekla dříve, spoustu věcí bych pochopil."
"Právě proto ti to říkám teď. Už jednou jsem tě ztratila, Mitchi, a nechci tě ztratit podruhé."

10

Packard bydlel v Newport Beach. Po častém nahlížení do mapy v Thomasově průvodci Coltrane konečně dorazil před dům postavený ve španělském stylu, částečně zakrytý vysokou omítnutou zdí, natřenou stejně jako dům světle fialovou barvou, která už byla sluncem značně vybledlá. Obloha se po noční bouřce ještě nepročistila a břichatá mračna halila okolí šedivým závojem. Coltrane projel otevřenými železnými vraty a po rozpukaném asfaltu příjezdové cesty kličkoval mezi kalužemi k domu. Živý plot volal po zastřižení a na zemi se válely hnijící plody avokáda.
Když Coltrane zazvonil, otevřel mu onen otylý muž v barevných šatech, který předchozího večera odvezl Packarda na invalidním vozíku. Vypadal jako po probdělé noci. Červené sportovní sako ladilo s barvou jeho masité tváře a černošedý knír mu splihle visel přes horní ret. V ruce držel zpola dopitou sklenici nápoje, v němž Coltrane bezpečně rozpoznal koktejl Krvavá Mary. "Nezdá se mi, že by to byl nejšťastnější nápad," zamumlal ten člověk místo pozdravu. Coltrane nevěděl, jestli tím myslí svůj tekutý oběd anebo uvažuje, zda ho vůbec pozvat dál.
"Ta včerejší recepce mu dala zabrat," pokračoval tlusťoch.
"Ani se mi nezdálo, připadal mi docela ve formě."
"Protože působil tak energicky? Právě v takových okamžicích se cítí nejzranitelnější." Tlusťoch si přehodil sklenku do levé ruky a pravici natáhl. Dlaň měl ledově studenou. Ve sklenici plavaly kostky ledu. "Duncan Reynolds."
"Mitch Coltrane."
"Já vím. Jedna dobrá rada - buďte ve střehu. Nemám nejmenší tušení, co má zase za lubem."
Coltrane se zamračil a Duncan mu zachmuřený pohled oplatil. "Něco se vám nezdá?"
"No, nejsem zrovna zvyklý, aby mě něčí přítel právě před svým přítelem varoval. Přinejmenším ne při prvním setkání."
"Přítel?" Duncan sklonil hlavu a v tučném podbradku se mu vytvořily vrásky. "Vy si myslíte, že jsme s Randolphem přátelé? Dobrý bože, to ne. Já jsem pouze jeho asistent. Šéfkuchař a vymývač sklenic, případně soukromá ošetřovatelka, víc nic."
Odkudsi z hloubi domu se ozval zvonek.
"Nerad bych ho nechal čekat," podotkl Duncan.
Během rozhovoru zůstaly přední dveře otevřené. Teď, když je Duncan zavřel a Coltrane ho následoval chodbou pokrytou vysokým kobercem, uvědomil si, jaká je vevnitř tma. Okna v několika pokojích, kolem kterých prošli, zakrývaly husté závěsy. V porovnání s nimi vyvolávala poslední místnost, osvětlená několika skrytými lampami, dojem oslňujícího jasu. Nábytek byl překvapivě skromný - několik čalouněných židlí, konferenční stolek, pohovka - a všechny kusy nesly známky opotřebování. Stěny byly úplně holé. Za částečně roztaženými závěsy nebyly vidět žádné záclony. Oknem se otevíral výhled na úzký pruh trávníku pokrytý spadaným listím. U zchátralého mola kotvila malá jachta, která naléhavě volala po generálce. Dokonce i voda vypadala odsud špinavá.
Coltrane zaslechl jemný, syčivý zvuk. Zprvu si myslel, že jej vydává čerpadlo v akváriu, ale když dokončil prohlídku pokoje a zaostřil pohled na Packarda, který seděl v invalidním vozíku vedle krbu, zaregistroval plastikovou trubici, která vedla z kyslíkové láhve upevněné vzadu na invalidním vozíku starému pánovi do nosu. Packard jako by se v zeleném pyžamu a županu stejné barvy utápěl. Jeho úzká tvář vyhlížela ještě scvrkleji než předchozího večera. Oči měl kalné, bílé vlasy prořídlé a pleť šedavě skvrnitou. Když zakašlal, zdálo se, že písek, kterého měl včera na vernisáži plné hrdlo, ho už netrápí - to spíš záplava hlenů.
Coltrane diskrétně odvrátil pohled, když si stařec odplivl do kapesníku. "Možná kdybych přišel někdy jindy..."
"Nesmysl," zašeptal Packard sípavě, "pozval jsem vás na oběd."
Coltrane ho sotva slyšel a musel přistoupit blíže.

"Zřídkakdy někoho pozvu k sobě domů."
Teď už byl Coltrane tak blízko, že kdyby chtěl, mohl by se Packarda dotknout. Jeho nucený šepot působil podivně intimně.
"A nabídky, které učiním, rozhodně nikdy neberu zpět." Stařec si s obtížemi pročistil hrdlo. "Ale obávám se, že má chuť k jídlu už není taková, jaká bývala." Z tlakové láhve syčivě unikal kyslík. "Ty problémy mám určitě kvůli něčemu, co jsem včera večer na té recepci snědl. Doufám, že vám nebude vadit, když s vámi nebudu jíst."
"Co kdybych přece jenom přišel někdy jindy? Když se teď necítíte dobře..."
"V žádném případě. Duncane, nabídni tady mladému pánovi něco k jídlu. Máte nějakou oblíbenou krmi?"
"Obložený chleba zcela postačí. Přineste, co máte."
"Měl jsem na mysli něco složitějšího než obložený chleba." Packard sklonil scvrklou hlavu. "Duncane, přines našemu hostu šampaňské. Snad už bude správně vychlazené."
Duncan pozvedl na pozdrav sklenku krvavé Mary a odešel.

11

V místnosti se rozhostilo ticho rušené jen syčením kyslíku. Kontrast mezi dnešní konverzací a rozhovorem, který spolu vedli předchozího večera, byl překvapující. Coltrane usoudil, že si Packard včera nejen namaloval tváře, ale také se nadopoval nějakou drogou, jejímž vedlejším účinkem byla určitá ztráta sebekontroly. To by vysvětlovalo, proč se dnes choval mnohem přijatelněji než na výstavě svých fotografií.
"Vidím, že jste mi přinesl nějakou knihu, abych vám ji podepsal. Která to je?"
"Podoby města andělů."
Packardovi se po tváři rozlil podivný smutek. "Ta byla vždycky moje oblíbená. Jak jste ji, proboha, sehnal? Je velmi vzácná - a velmi drahá."
"Však mi to také dalo hodně času a námahy. Prošel jsem snad desítky obchodů se vzácnými knihami."
"To věřím." Packar uchopil svazek velkého formátu a plnící pero, které mu Coltrane podal. Otevřel knihu uprostřed a pavoučími prsty láskyplně přejel po stránce. "Já jsem zestárnul, ale tento papír - nejjemnější, jaký byl tehdy k mání - zůstal stejný jako v době, kdy knihu vytiskli. V jedenatřicátém roce. Už je to celé věky." S nostalgickým potřesením hlavy odšrouboval pero a se zjevným úsilím se rozmáchle podepsal.
"Tumáte." Když vracel knihu a pero, vypadal tak trochu uličnicky. "Teď je ještě vzácnější a ještě dražší. A když už máte v ruce to pero, rád bych, kdybyste mi oplatil laskavost a něco podepsal vy pro mě."
Coltrane nechápal. Zmateně sledoval Packarda, který sáhl do vaku upevněného na opěradle invalidního vozíku a vytáhl Temnotu viděnou objektivem, sbírku Coltraneových fotografií - záběrů z válečných oblastí.
"Vy opravdu znáte mou práci," vydechl ohromeně.
"Fotograf, který získal Pulitzerovu cenu, vždycky upoutá mou pozornost," vysvětloval Packard. "Jste moc dobrý."
"Děkuji," odpověděl Coltrane zjihle. "Vaše uznání pro mě hodně znamená." Mel co dělat, aby ovládl třas ruky, když knihu podepisoval. "Ale lituji, že jsem nezasvětil svou práci i něčemu jinému než válce a lidské bolesti. V poslední době jsem o své práci hodně přemýšlel."
"V den, kdy budete se svým dílem spokojen, přestanete být vynikajícím fotografem," poznamenal Packard a náhle se rozkašlal.
Kašlal stále silněji, jako by se měl každým okamžikem udávit.
"Mohl bych vám nějak..."
"Ne," zasípal Packard namáhavě přes kapesník přitisknutý k ústům.
Coltrane se cítil úplně bezmocný. V první chvíli přiskočil, aby starce bouchl do zad, ale zarazil se v obavě, že by mu při jeho křehké tělesné konstrukci mohl nějak ublížit.
Packard konečně přestal kašlat a napřímil se. "To je tím počasím; vzduch je moc studený. Včera večer jsem měl raději zůstat doma."
"Tak proč jste tam chodil?" Hlas, který se nečekaně ozval, patřil Duncanovi. Vstoupil, v ruce kbelík s ledem, v něm láhev Dom Perignonu, přes loket bílý ručník a v ruce sklenku na šampaňské.
"Abych si znovu připomněl, jak jsou lidé slepí," prohlásil Packard. "Jediný člověk, který dokázal rozpoznat, jak jsou mé poslední fotografie nanicovaté, je tady náš mladík."
"Anebo byli všichni ostatní příliš laskaví," Duncan s bouchnutím otevřel láhev šampaňského a nalil Coltraneovi skleničku.
"Přesto zůstává pan Coltrane jedinou důvěryhodnou osobou, která se včerejší večeře zúčastnila."
"Kromě mě. Já jsem vám vždycky říkal, co jsem si myslel." Duncan odložil láhev do kbelíku a zakryl ji ubrouskem.
"A co si myslíš teď?"
"Že půjdu nachystat oběd." Duncan rozvlnil ústa v nesmělém úsměvu a odkráčel.
Coltrane se napil a cítil, jak mu bublinky pronikají do nosu.
"Vidím, že jste si přinesl..." Packard ukázal na fotoaparát značky Nikon, který měl Coltrane zavěšený přes rameno.
"Abyste zastavil čas, říkáte?"
Coltrane takový obrat v hovoru nečekal.
"Ptal jsem se vás, proč jste se stal fotografem, a tak zněla vaše odpověď. A potom jste dodal: ‚Všechno se rozpadá... A lidé umírají.'"
"Ano."
"Kdo?"

"Co prosím?"
"Kdo zemřel?"

12

Coltrane sklopil oči.
"Je vám snad moje otázka nepříjemná?"
"Ano."
"Ve svém věku zjišťuji, že si ušetřím spoustu času...," Packard se odmlčel, aby popadl dech, "... když své nové známé hned zkraje požádám, aby mi řekli to nejdůležitější, co o nich potřebuji vědět."
"Hodně lidí nemá rádo, když jim někdo připomene to nejdůležitější, co se týká jejich osoby," namítl Coltrane.
Kyslík tiše syčel.
"Byla to sestra?"
Coltraneovi náhle šampaňské zhořklo v ústech.
"Bratr?"
Coltrane odložil sklenici. "Matka."
"Chápu."
"A otec."
"Když jste byl mladý? Mně také zemřeli rodiče, když jsem byl ještě mladý. Stalo se to nedaleko odsud. Zahynuli na moři kousek od Santa Catariny."
"Ano, já vím. Bylo vám tehdy šestnáct."
Nezdálo se, že by Packarda Coltraneova znalost takových detailů z jeho života překvapila.
"Mně zemřeli rodiče, když mi bylo jedenáct," řekl Coltrane. "Ačkoliv ve skutečnosti už byli oba mrtví dávno předtím - jen trvalo ještě pár let, než se to fakticky stalo."
Packard se zamračil.
"Otec maminku často bil."
Packard neřekl ani slovo a seděl úplně strnule. Kdyby byl nějak zareagoval, Coltrane by se nejspíš otočil na patě a odešel, ale zdálo se, že Packard jeho náladu vycítil. Ticho, narušované jen sykotem kyslíku z láhve, působilo přímo hypnoticky a Coltrane po chvíli sám zatoužil pokračovat.
"Otec maminku nebil proto, že by se opíjel nebo se bál, že přijde o práci, ani z žádného jiného důvodu, které občas slyšíte. Nikdy v životě jsem neviděl, že by se byl napil. Měl svůj vlastní úspěšný podnik, řetězec čistíren, který se každým rokem rozšiřoval. Možná toho na něj bylo příliš, možná měl starosti, o kterých jsem nic nevěděl, nebo možná jeho otec mlátil jeho matku. Tohle snad byl ten pravý důvod, ale těžko říct. Možná si myslel, že je to normální. Jistou chvíli jsem si totiž i já myslel, že je to normální. Myslel jsem si, že všichni otcové mlátí..."
Coltrane jako by se v duchu přenesl zpět do oněch dnů. Zamrkal, vymanil se z kouzla a uchopil skleničku se šampaňským. Zhluboka se napil, aby spláchl kyselou příchuť vzpomínek. Cítil podivnou potřebu všechno Packardovi vysvětlit, jako kdyby ten stařec v invalidním vozíku dokázal všechno pochopit mnohem lépe než všichni ostatní.
"Jednou večer, když otec dal mamince zase jednou co proto, udělal něco, co ještě nikdy předtím neudělal - vrhl se na mě. Vyrazil mi zub. Druhého dne ráno se mi za to omlouval a sliboval, že už se to nikdy nestane, a chtěl po mně, abych ve škole řekl, že jsem spadl z kola a že proto mám obličej tak nateklý. Přísahal, že mi všechno vynahradí, a dovolával se Boha jako svědka, jak svého činu lituje. Potom nasedl do auta a odjel do práce. Ve chvíli, kdy zmizel za rohem, mě maminka vzala za ruku a odvedla do mého pokoje. Tam mi pomohla naházet do dvou kufrů moje oblečení, a potom spěšně naplnila další dva kufry svými šaty. Vzpomínám si, jak každou chvíli vystrašeně vyhlížela z okna - v obavě, že se otec vrátí."
Coltrane zamyšleně pozoroval bublinky stoupající ve sklenici. Zdálo se mu, že se zvětšují přímo před očima. Znovu ho něco neodolatelně táhlo zpět do minulosti. "Určitě to už dlouhou dobu plánovala. Když ukládala kufry do svého auta, nechala dveře od garáže zavřené, aby sousedé nic neviděli. Potom jsme spolu odjeli do banky, a když vybrala peníze, zavezla mě na autobusové nádraží a přinutila mě tam počkat u zavazadel, zatímco ona odvezla auto někam jinam - na vlakové nádraží, jak mi později řekla -, aby si otec myslel, že jsme z města odjeli vlakem. O hodinu později se na autobusovou stanici vrátila a příští tři roky jsme strávili na útěku. Na chvíli jsme se vždycky zastavili - někde ve městě, kde se mamince podařilo sehnat práci -, ale zdrželi jsme se jen tak dlouho, dokud nevydělala dost peněz, abychom mohli pokračovat dál. Projezdili jsme celé Státy. Později jsem tu pouť zrekonstruoval. Z New Havenu v Connecticutu jsme odjeli do Trentonu v New Jersey, potom do Harrisburgu v Pensylvánii, odtud do Youngstownu v Ohiu, pokračovali přes Sedalii v Missouri do Boulderu v Coloradu a po krátké zastávce ve Flagstaffu v Arizoně jsme nakonec zakotvili v Los Angeles."
Coltrane náhle pocítil nesnesitelnou žízeň. Dopil skleničku a nalil si další. Zdálo se mu, že pije čistou vodu. "Pokaždé jsme si změnili jméno. Maminka brala jen takovou práci, za kterou jí platili v hotovosti - většinou uklízela v domácnostech -, protože se tak vyhnula placení daní a registraci čísla sociálního pojištění. Řekla mi, že když za sebou nezanecháme žádnou stopu, když se nespojíme s přáteli a příbuznými u nás doma, tak nás otec tak snadno nenajde. Já stejně do dneška nechápu, jak..." Coltraneovi se přívalem emocí stáhlo hrdlo. "Jednoho dne odpoledne, když mě maminka vyzvedla z knihovny, kde jsem na ni pokaždé po škole podle jejích instrukcí čekal, dokud se nevrátí z práce, jsme si zašli do cukrárny na zmrzlinu - jenom jednu porci, protože dvě jsme si nemohli dovolit. Potom jsme nasedli do autobusu a odjeli k obytnému přívěsu, kde jsme tehdy bydleli. Když jsme vstoupili dovnitř, seděl na židli u stolu v kuchyňském koutu otec a vykládal si pasiáns.

Tak klidného jsem ho nikdy předtím neviděl. Postavil se, vzdychl, vytáhl pistoli, řekl ‚Když jsme spolu, připadám si jako v nebi,' a střelil maminku do obličeje. Jen tak, z ničeho nic. Když si otec něco usmyslel, neexistovalo nic, co by ho dokázalo zastavit. Měl jsem pocit, jako kdyby mě někdo praštil přes obě uši. V hlavě mi zvonilo a dunělo, ale nějakým zázrakem jsem zaslechl, jak maminka v pádu zasténala. Možná jsem to byl já, kdo sténal. Po celém obličeji se mi rozstříklo něco lepkavého. V příštím okamžiku namířil otec pistoli na mě. Lehce přimhouřil oči, ohlédl se po mamince, znovu se podíval na mě a pak zavrtěl hlavou a vystřelil si mozek."
Když Coltrane pozvedl skleničku ke rtům, překvapeně si uvědomil že je zase prázdná. "Později mi řekli, že jsem déle než rok nepromluvil ani slovo."

13

Coltrane se nadechl, aby pokračoval. Packardův upřený soucitný pohled na něj měl tajemný vliv a nutil ho otevřít tomu starci srdce.
"Nevím, za jak dlouho si pro mě do Los Angeles přijeli dědeček s babičkou. Nevím, jak dlouho trvalo, než sbalili mé oblečení a ostatní věci, které jsme s maminkou měli v přívěsu, než zaplatili všechny účty a zajistili převoz rodičů zpátky do Connecticutu, nevím, jak dlouho trvalo, než vyřídili všechny právní náležitosti, abych s nimi mohl bydlet u nich v New Havenu. Ale nejhorší ze všeho bylo, že jsem úplně zapomněl, jak maminka vlastně vypadala. Celé hodiny jsem se skrýval ve sklepě a mučil se snahou vzpomenout si, jak vypadala její tvář, ale jediné, co se před mým duševním zrakem neustále objevovalo, byla krev, která jí vystříkla z obličeje, když ji zasáhla otcova kulka. Zoufale jsem se pokoušel rozpomenout na její hlas, ale jediné, co jsem v duchu slyšel, byl zvuk výstřelu. Takový byl můj reálný svět, ne to, co se kolem mě dělo. Žil jsem u svých prarodičů a určitě jsem jedl a spal, koupal se a oblékal, díval se na televizi a chodil do školy, ale jako skutečnost jsem vnímal pouze zvuky a obrazy ukryté v mých vzpomínkách.
Úplně jsem ztratil přehled o čase. Později jsem zjistil, že uplynul celý rok do dne, kdy jsem se schovával ve sklepě a zaslechl z pokoje nad sebou pláč. Mlha, která mě celou dobu obklopovala, se trochu pročistila a já jsem se vyškrábal ze svého úkrytu za kotlem ústředního topení a pomalu se vydal po schodech nahoru. Šel jsem za vzlykotem do kuchyně a přes kuchyň do obývacího pokoje, abych zjistil, že to pláče moje babička. Seděla zhroucená na židli, tvář složenou v dlaních, a plakala tak usedavě, až jí slzy proklouzávaly mezi prsty a skrápěly průhledné fólie chránící fotografie v albu, které před ní leželo otevřené na stole.
Obešel jsem ji a podíval se jí přes rameno. Jedna z fotografií byla pořízena za jasného odpoledního slunce a všechno na ní bylo neskutečně ostré, přesvícené. Poznal jsem houpačku, skluzavku a prolézačky, které kdosi vybudoval na parkovišti obytných přívěsů, kde jsme s maminkou bydleli. V pozadí jsem dokonce rozeznal náš přívěs. Prohlížel jsem si chlapce na houpačce a ženu, která ho rozhoupávala. Sklonil jsem se blíže, přimhouřil oči a studoval jako u vytržení ženiny dlouhé, větrem rozevláté pískově zbarvené vlasy, její štíhlý krk a jemný obličej s rozzářeným úsměvem. Ta žena měla na sobě hnědobíle kostkovanou košili s vyhrnutými rukávy, volně splývající přes opasek džínsů. Vypadalo to, že košile i kalhoty jí jsou příliš velké, a ještě zdůrazňovaly křehkou štíhlou postavu. Rozhoupávala rozesmáté dítě a vypadala jako ten nejšťastnější člověk na světě. Pomalu jsem si uvědomil, že nářek ustal. Když jsem se otočil, viděl jsem, že babička složila ruce do klína a s obličejem vlhkým slzami se na mě upřeně dívá.
‚To je moje maminka,' řekl jsem - a bylo to po dlouhém roce poprvé, co jsem promluvil. ‚Přesně takto vypadala. Už si vzpomínám.'"

14

"Takže vy jste se stal fotografem proto, abyste uchoval minulost?" zeptal se Packard.
"Abych uchránil současnost. Dědeček s babičkou měli několik alb s fotografiemi. Maminka na nich vyrůstala a pak se vdávala. Potom byla se mnou těhotná. Potom mě držela v náručí, chovala mě nebo mě koupala. Jako kdyby se zastavil čas. Na těch obrázcích stále žila. Naštěstí jsem neobjevil žádné fotografie otce. Babička mi řekla, že každý jeho obrázek spálili a že ho celou dobu proklínají. On byl opravdu mrtvý, ale maminka ne, na těch fotografiích stále žila.
Ale na některých byla hezčí než na jiných, a jak jsem si je tak do nekonečna prohlížel, něco mě zneklidňovalo. Některé záběry byly lehce rozmazené, jiné měly málo světla, další byly naopak přesvícené. Některé záběry byly příliš detailní, jiné příliš vzdálené. Některé dostatečně nezdůrazňovaly to, co jsem si toužebně přál spatřit - záblesk v maminčiných očích nebo co prováděla s rukama. V mysli mi naskakovaly dokonalejší obrázky a já jsem hluboce litoval, že ty záběry nejsou lepší."
"Dalším krokem tedy bylo, že jste začal fotografii studovat."
"Určitě jste slyšel spoustu historek o fotografech, kteří odjíždějí do rozvojových zemí nebo mezi primitivní domorodce, a ti jim nedovolí pořídit jejich záběry ze strachu, že je kamera připraví o duši. Nemám nejmenší ponětí, jestli je na těch příbězích něco pravdy, ale pokud ano, domorodci se mýlí. Kamera vás o nic nepřipraví, naopak - něco vám dává: nesmrtelnost. Přesně to jsem si myslel, když jsem byl mladý. Chtěl jsem vyfotografovat všechny lidi, s kterými jsem se setkal, abych s bolestí a láskou uchoval jejich památku - protože jednoho dne každý z nich zemře. V mých fotografiích však ne. Byl jsem přesvědčen, že dokud budou existovat mé fotografie, budou žít i tito lidé."
"Chtěl jsem, byl jsem přesvědčen... Pořád užíváte minulý čas."
"V dalších letech se všechno nějak zvrtlo. Začínal jsem pořizovat obrázky, které neoslavovaly život, ale soustředily se na umírání - místo naděje jsem dokumentoval zoufalství." Coltrane ostře zavrtěl hlavou. "Nikdy více. Teď budu oslavovat život."
"V tom případě rozhodně chci..." Packard se znovu bolestně rozkašlal, "... abyste vyfotografoval mě."

15

Když dorazil Duncan s podnosem plným misek s šesti druhy kaviáru - průsvitné drobné kuličky zlaté, černé, šedé, hnědé, šedozelené a šedočerné barvy -, Coltranea opustily poslední zbytky chuti k jídlu. Žaludek měl překyselený šampaňským a emocemi. Packarda rychle opouštěly síly (zavíraly se mu oči a přes záchvaty kašle už pomalu nedokázal promluvit) a rozhovor se stával stále obtížnějším. Coltrane rychle dohodl poslední detaily projektu a rozloučil se.
Venku bylo celý den zataženo a odpoledne se rychle měnilo v soumrak. Cestou zpět do Los Angeles musel Coltrane bojovat proti totálnímu vyčerpání. Dojel domů kolem půl páté, ale stále ještě neměl hlad. Bylo mu zle od žaludku a měl strach, jestli se nepozvrací. Uložil se na koženou pohovku a pokoušel se v hlavě analyzovat události posledních dnů. Pomalu upadl do neklidného spánku. V jednu chvíli zazvonil telefon, ale Coltrane odplul příliš daleko do temnot, aby se namáhal zvedáním sluchátka nebo posloucháním, jestli mu někdo nechává vzkaz.

16

"Nevolalas mi včera v noci?" zeptal se Coltrane. Byla neděle, jedenáct hodin dopoledne. Seděl s Jennifer na úzkém balkonu jejího nájemního bytu s výhledem na přístav v Marina del Rey. Po obloze se prohánějí šedivé mraky a foukal studený vítr. I ve svetru se Coltrane občas zachvěl chladem, ale nedokázal ze sebe setřást nepříjemný pocit. Připadal si jako po opici a jen doufal, že mu čerstvý vzduch rozproudí krev. Jennifer zavrtěla hlavou. "Dohodli jsme se přece, že vyzkoušíme, jestli se dokážeš se vším vypořádat vlastními silami."
"Takže nevolala?"
Jennifer se pobaveně usmála. "Bývaly doby, kdy jsem ti telefonovala až moc často, vzpomínáš?"
"Jen se ptám. Když jsem včera v noci spal, zdálo se mi, že někdo volá, ale nenechal žádný vzkaz. Večer jsem se vrátil tak unavený, že se mi nechtělo kontrolovat záznamník, a pustil jsem si ho teprve dnes ráno. Byla tam spousta vzkazů - další novináři a televizní reportéři, kteří se mnou chtěli natočit rozhovor o těch fotkách z Bosny, ale úplně na konci se ozvalo jen asi patnáct vteřin jakési vážné hudby, a potom ten člověk zavěsil."
"Já to nebyla."
Coltrane si přetřel rukou čelo a posilnil se douškem kávy z kouřícího šálku. "Reportér by určitě nebyl tak stydlivý, aby nezanechal vzkaz."
"Myslíš, že to byl Packard?"
"Taky mě to napadlo." Mezi mraky vykouklo slunce, a i když měl Coltrane na očích tmavé brýle, ostré paprsky ho nepříjemně oslnily. Přimhouřil víčka a zadíval se na jachtu, která se supícím motorem mířila k výjezdu z přeplněného přístavu.
"Můj horoskop se tentokrát nemýlil, opravdu mám štěstí," řekla Jennifer.
"Jak to myslíš?"
"Už jste se napevno dohodli, ne? Budeš přece s Packardem spolupracovat na těch fotografiích pro můj časopis."
"Packard mi slíbil, že mi zítra pošle potřebné materiály a podepsané prohlášení, že souhlasí s jejich použitím."
"Ale jestli to opravdu byl Packard, kdo ti v noci volal... Co když ti chtěl říct, že si všechno rozmyslel? Neměl by ses s ním dnes spojit a požádat ho, aby dohodu znovu potvrdil?"
"To tak. Přece nechceš, aby si začal myslet, že se ze mě vyklubal otravný kverulant."
Jennifer se kousla do horního rtu. "No jo, občas fakt nevím, kdy nechat věcem volný průchod."

17

Coltrane vystoupal po schodech z garáže a vešel do kuchyně, když vtom zaslechl, jak ho někdo volá. Zastavil se uprostřed kroku a místo do temné komory zamířil do obývacího pokoje.
Vstupní dveře byly otevřeny a z širokého patia proudilo dovnitř světlo. Nějaký rusovlasý muž skládal do chodby jednu papírovou krabici za druhou. Byl stejně starý jako Coltrane - kolem pětatřicítky. Vysoké čelo zdůrazňovalo masitý obličej a na opálené pokožce ostře vystupovaly pihy.
"Právě včas," řekl zrzek. "Převzal jsem pro tebe tyhle krabice a podepsal jejich příjem."
"Danieli." Coltrane se zazubil. "Chtěl jsem ti zavolat, ale vím, že jsi v noci sloužil na pohotovosti, a nechtěl jsem tě přes den budit."
"Díky za ohleduplnost, tenhle týden byl fakt těžký."
"Počítám, že jsem ti ho nijak neulehčil, když jsem ti ve středu ráno zabušil na dveře."
"Ještě žes to udělal. Ty stehy, kterými tě zašili, potřebovaly trochu poopravit. Jak vypadá zranění?"
"V pohodě."
"Důvěřuj, ale prověřuj. Vyhrň si svetr a košili." Coltrane si povzdechl a udělal, oč ho přítel požádal. "Není to špatné," Daniel se sklonil a pozorně si prohlížel jizvu. "Antibiotika, která jsem ti předepsal, krásně zabírají. Začínala tam infekce, ale teď už otok i zarudnutí úplně zmizely. Co horečka?"
"Teplota normální."
"Máš fantastickou konstituci, kamaráde. Pochybuju, že bych dokázal přežít co ty."
Coltrane pokrčil rameny.
"Ale ta antibiotika musíš doužívat a nezapomeň, že potřebuješ hodně tekutin. Za pár dní ti vytáhnu stehy."
"Danieli..." Coltrane se odmlčel a pak procítěně dokončil: "Děkuji ti."

"Není zač."
"Tak to ne. Rozhodně je za co. Jsi vždycky tam, kde tě nejvíc potřebuju."
"A co jiného jsi čekal? Měl jsem tě snad poslat pryč? Říct ti, že jsem se právě vrátil ze špitálu a potřebuju se vyspat?"
"Jsi opravdový přítel."
"Snad nemáš nic proti tomu, že jsem zapojil do akce Jennifer? Nenapadl mě nikdo jiný, na koho bych se mohl spolehnout."
"Naopak, vůbec mi to nevadí. Události se ubírají tím nejsprávnějším směrem."
"Jen si to přiznej - určitě ti chyběla. Vždyť my tři jsme spolu zažili hodně hezkého. Jistě, občas s ní bylo těžko vyjít, ale jen proto, že jí na tobě hodně záleželo."
"Možná jsem to byl já, kdo se dost nesnažil." A Coltrane změnil téma: "Co je to za krabice?"
"Před domem stálá dodávka zásilkové služby a její řidič se ti utábořil přede dveřmi. Všiml jsem si ho, když jsem se vracel z posilovny, kterou jsem už nutně potřeboval." Daniel si poklepal na břicho lehce vystupující pod teplákovou bundou.
"V těch krabicích je určitě zlato nebo něco podobného. Jsou hrozně těžké. Ten člověk ze zásilkové služby nejevil moc ochoty mi je předat a svolil teprve tehdy, když viděl že mám klíč od tvého domu."
"Zásilková služba? V sobotu ?"
"Odesílatel byl prý velmi neústupný a trval na tom, že to musíš dostat ještě dnes."
"Není tady žádná cedulka. Řekl ti ten člověk, kdo..."
"Randolph Packard."
"Packard?"
"Mělo by mi to jméno něco říkat?"
Coltrane mu rychle vysvětlil, o koho se jedná, a otevřel jednu z velkých krabic. Uvnitř ležela na silné vrstvě ochranného obalu obálka. Coltrane ji otevřel a vytáhl kartičku, na kterou roztřesená ruka napsala jedinou větu: Doufám, že víte, jak se s tím zachází.
Coltrane celý zmatený odstranil ochranný obal a jeho zmatek se změnil v ohromený úžas, když objevil trojnožku a černou dřevěnou bedýnku třicet centimetrů širokou a stejně tak vysokou, jejíž přední a zadní stěna byly spojeny skládacím měchem.
"Co to je?" zeptal se Daniel.
"Fotoaparát."
"V životě jsem neviděl foťák, který by vypadal jako miniaturní akordeon."
"Tohle je ateliérový fotoaparát." Vědomí, co drží v rukou, naplnilo Coltranea zbožnou úctou. "Dnes se opravdu používá jen v ateliérech, ale za starých časů, kdy byl Packard na vrcholu tvůrčích sil, představoval standardní vybavení každého slušného fotografa. Packard by bez něj neudělal ani krok."
"No, vypadá velmi podivně."
"Ty asi nevíš vůbec nic o ohniskové vzdálenosti a rychlosti uzávěrky, že?" usmál se Coltrane.
"Díky bohu ne. Mně stačí automatický kodak a jsem ten nejšťastnější turista pod sluncem."
"No jo," smál se Coltrane, "nedokážeš si představit, jaké to je fotit kamerou, která nemá zabudovaný expozimetr a automatické zaostřování a nedělá všechno za tebe."
"Technický pokrok."
"Možná, ale copak tě někdy nerozčiluje, jak nepodařené jsou snímky z automatiky? Často jsou přeexponované a obrázek nemá žádnou strukturu. Ani barvy nejsou zrovna nejpřirozenější."
"Ale pro běžnou potřebu stačí."
"Jenže když chceš pořídit prvotřídní fotografii, musíš na to jít trochu jinak. Především musíš používat expozimetr, abys co nejpřesněji určil osvětlení. Potom musíš nastavit otvor clony a rychlost závěrky, aby na negativ dopadlo to správné množství světla. Ateliérové fotoaparáty mají dokonale přesné ovládací prvky, které ti to umožní, a stejně precizní je i zaostřování. Roztahuješ nebo stahuješ měch, jako kdybys hrál na harmoniku, a přibližuješ nebo vzdaluješ čočku od matnice na zadní desce, dokud obraz není dokonale ostrý. Takhle velký přístroj pracuje s negativy osm krát deset palců a ve stejném formátu je můžeš přenést i na pozitiv. Vyhneš se tak zrnitosti, která doprovází zvětšování z pětatřicetimilimetrového filmu. Výsledný obraz je tak čistý a ostrý, že už se s momentkami z automatiky nespokojíš."
"Vypadá velmi nepohodlně a neohrabaně."
"Skutečnost je horší, než si myslíš. Podrž mi to a já zatím vytáhnu z krabice trojnožku."
Coltrane roztáhl trojnožku, ustavil ji a pak k ní připevnil fotoaparát. Přes zadní stěnu natáhl černou plachtu. "Teď si pod to vlez a podívej se na matnici."
Daniel poslechl, ale rychle zase zpod plachty vystoupil a protíral si oči. "Všechno je vzhůru nohama."
"A stranově převrácené," doplnil Qoltrane. "Fotograf si musí představit, jak bude obrázek vypadat ve skutečnosti. A nejen to. Aparát je těžký a používá negativy uložené v neprůsvitné kazetě, vždy dva negativy na kazetu, takže když chceš pořídit stovku snímků, potřebuješ padesát kazet - a ty také nejsou lehké. Kromě toho potřebuješ nejrůznější filtry a objektivy, které s sebou musíš vláčet. Ty asi budou v jiné krabici. Vzít si s sebou na fotografickou výpravu ateliérový aparát je totéž jako vyrazit na safari."
"A jsi přesvědčený, že to vůbec stojí za to?"
"Právě teď bych nic jiného nechtěl." Coltrane jako by se nemohl pohledu na fotoaparát nabažit a v očích se mu zračila téměř zbožná úcta. "Podívej se na ty škrábance. Pěkně stará věcička." Pak zaměřil pozornost na kovový štítek se jménem výrobce na zadní straně přístroje. "Corona. Ani nevím, jestli ta firma ještě existuje."
Coltraneovi se tak třásly nohy, že si musel sednout na pohovku, ohromený všemi souvislostmi. Tohle musí být fotoaparát, kterým Packard pořídil svou slavnou sérii záběrů losangeleských domů, uvažoval. O něčem podobném se

mu ani nesnilo. Úkol oživit a znovu vytvořit Packardovu sérii pro něj bude vysokou školou fotografie. Uvědomoval si, že doslova půjde v Packardových stopách: udělá, co bude v jeho silách, aby zjistil, kam přesně Packard kameru umístil, a pokusí se zopakovat stejný úhel záběru. Coltrane předpokládal, že bude používat současné přístroje, ale teď pochopil, že moderní vybavení by experiment v zárodku pohřbilo, protože by nutně přilákalo pozornost spíše k tomu, jak se změnila fotografie, než k tomu, jak se od dvacátých let změnilo samotné město. A Coltranea napadlo ještě něco jiného: Jestliže Packard chce, aby použil stejnou kameru jako tenkrát on, naznačuje tím, že by se s ním měl identifikovat, že by měl vnímat jako Packard. Teprve tehdy bude on, Coltrane, moci pochopit, proč se Packard rozhodl vyfotografovat právě tyto domy.
Zazvonil telefon.
Možná je to starý pán, pomyslel si Coltrane. "Haló?"
"To bys nevěřil, co mně právě doručila zásilková služba," vyhrkla Jennifer vzrušeně. "Původní fotografie a souhlas s jejich otištěním. Vaše dohoda tedy bezvýhradně platí."
"A ty si také nedovedeš představit, co zásilková služba doručila mně. Ateliérový fotoaparát, který Packard tehdy používal."
"Cože?"
"Přijeď sem, ten aparát musíš vidět."

18

"Haló?" Duncan do telefonu těžce oddychoval, jako kdyby měl vypito.
"U telefonu Mitch Coltrane."
Žádná odpověď. Coltrane si přitiskl sluchátko k uchu a napadlo ho, jestli nemá v telefonní lince nějakou poruchu.
"Duncane?"
"Voláte kvůli té kameře?"
"Pořád mi nejde do hlavy, jak mohl být tak šlechetně velkorysý. Je teď vhodná chvíle, abych si s ním promluvil? Rád bych mu poděkoval a slíbil, že všechno v naprostém pořádku vrátím."
"Ne, obávám se, že tohle vhodná chvíle není."
"Tak zavolám později. Kdy myslíte, že se bude cítit natolik..."
"Randolph před dvěma hodinami zemřel."
Mrazivé chvění začalo Coltraneovi v nohou a problesklo mu až k temeni. "Ne! Jak...? Včera..."
"Vypadal docela dobře, ale kolem třetí ráno se mu silně zhoršilo dýchání. I když jsem nastavil kyslík na nejvyšší průtok, stále bojoval o vzduch."
"Panebože."
"Zavolal jsem záchranku, ale Randolph zanechal přísné instrukce, že v žádném případě nechce do nemocnice. Nemohli jsme udělat nic jiného než zařídit, aby se mu alespoň pohodlně leželo. Krátce po poledni skonal."
"Ten aparát..." Coltrane ze sebe dokázal následující slovo vypravit jen s největšími obtížemi: "Kdy...?"
"Včera večer jsme o tom mluvili. Tehdy také podepsal souhlas s otištěním svých fotografií a předpokládám, že vaše editorka je touhle dobou už má - spolu s původními obrázky. Projekt bude pokračovat přesně podle plánu. Z nějakých záhadných důvodů pokládal Randolph za důležité, aby se někdo vydal v jeho stopách."
"Já ho rozhodně nezklamu."
"Nemyslel si, že byste ho zklamal. Byl byste překvapený, co k vám začínal cítit. Mluvil o vás jako o spřízněné duši, doslova jako o ‚kolegovi-sirotkovi'. A teď pozorně poslouchejte. Ke konci už Randolph sotva dokázal promluvit, ale vyvinul neskutečné úsilí, aby mě přiměl ke slibu, že vám to řeknu."
"A co mi řeknete?"
"Ten aparát je váš."
"Cože...?"
"To není půjčka, ale dar. Myslím, že by se tomu dalo říkat dědictví."

19

A tak sklíčen zármutkem přiváděl Coltrane Packarda zpět k životu. Tato myšlenka se mu neodbytně drala na mysl, když pracoval v temné komoře, nad hlavou rozsvícenou zastíněnou červenou žárovku. Vedle něj stála Jennifer a s napětím pozorovala, jak pomocí dřevěné pinzety vkládá do vývojky fotografický papír. Coltrane promíchal roztok a po několik vteřin zůstal papír bílý; pak se ale objevilo kouzlo: mrtvá plocha ožila v černobílý obraz starého muže se zakloněnou hlavou.
Jennifer chvíli trvalo, než byla mocna slova: "To je fantastické."
Smutek přehlušil jakékoliv uspokojení, který by snad Coltrane mohl pocítit. V komoře ostře páchly chemikálie. "Pořídil jsem přes deset záběrů, ale o tomhle jsem věděl, že přesně něco takového jsem si přál."
Na fotografii vypadal Packard jako lidská troska. Seděl celý scvrklý v pyžamu a v županu na invalidním vozíku, v pozadí krb. Díky správnému nastavení velikosti štěrbiny v cloně docílil Coltrane toho, že pozadí bylo správně zaostřeno - zejména část ohořelého polena v krbu představovala symbolický detail, který ve svých raných dílech tak často a s takovou oblibou používal právě Packard.
"Podívej se na jeho oči," podotkla Jennifer.
Coltrane přikývl. "Jejich výraz se soustavně měnil - od arogance přes netrpělivost, ironii, pobavení až po vypočítavost,

ale tohle je přesně ten dojem, který jsem si přál zachytit. Předtím, když si prohlížel publikaci vlastních fotografií, kterou jsem přinesl, aby mi ji podepsal, se mu do očí vkradl smutek. Nebyl v nich ani náznak pýchy jako reakce na nádherné dílo, které kdysi dávno vytvořil. Vypadalo to, jako kdyby ty fotografie dosáhly jen jediného - připomněly mu neúprosný běh času."
"Musel jsi ho hodně přemlouvat, aby tu knihu držel v klíně?"
"Vůbec ne. Řekl mi, že se ve všem podřídí."
"Takže teď máme fotografii křehkého starce, který byl shodou okolností génius, jak si prohlíží obsah jedné z vlastních knih. Je to fotografie o fotografovi a jeho fotografiích."
"Jeho záběry zůstaly stejné, zatímco on zestárl," povzdechl si Coltrane melancholicky.
"Ale teď zůstane navždy stejný - na tomto záběru."
"Zajímalo by mě, jaké to bude, až se vydám v Packardových stopách, budu ho napodobovat a fotografovat přesně totéž, co kdysi on."

TŘI

1

Coltrane ujížděl po bulváru Sunset a těsně před hotelem Beverly Hills odbočil vlevo na Benedict Canyon Drive. Byla středa, krátce po osmé hodině ráno, den po Packardově pohřbu. Vyrazili s Jennifer brzo, protože se nemohli dočkat a dychtili co nejdříve zahájit práci na projektu. Projížděli ve stínu vznosných palem kolem přepychových domů, skrytých za pečlivě zastřiženými živými ploty a vysokými hradbami okrasných stromů. Obloha byla pro změnu nádherně modrá, mraky se kamsi vytratily.
"Tak už mě nenapínej. Který dům je na seznamu jako první?" zeptala se Jennifer.
"Falcon Lair," Coltrane měl na sobě své typické pracovní oblečení: koženou sportovní obuv, džínsy a tmavě modré tričko.
Jennifer, snad aby dosáhla působivého kontrastu, si oblékla oranžové tričko s logem časopisu Southern California. Krátce zastřižené světlé vlasy si nasoukala pod baseballovou čepici a dodala tak své tváři atraktivně chlapeckého vzhledu, čímž Coltraneovi připomněla herce, jehož jméno právě vyslovila: "Rudolph Valentino?"
"Ano, samotný šejk."
"Nikdy jsem nepochopila, proč svůj dům pojmenoval právě Falcon Lair, Sokolí hnízdo."
"V polovině dvacátých let se Valentinova druhá manželka snažila přimět filmové studio, aby jí umožnilo dohlížet na produkci jednoho z manželových filmů, který se měl jmenovat Sokol pod kápí. Jenže přešvihla náklady takovým způsobem, že studio projekt zrušilo. Aby jí to vynahradil, pojmenoval Valentino dům, který si právě nechal postavit, na počest zrušeného projektu. Jenže krátce poté se rozvedli."
"A co se s Valentinem stalo potom?"
"Když ho manželka opustila, vyhrožoval, že si vystřelí mozek z hlavy. Místo toho však nakoupil tuny starožitného nábytku - soupravy s pancéřovým kováním, španělské stěny a podobné haraburdí. Bylo toho tolik, že se to do domu málem nevešlo, ale nakonec se mu podařilo tam všechno naskládat. Zadlužil se a tak tak že neskončil bankrotem. Dělal si takové starosti o svou kariéru, že v jedenatřiceti letech zemřel na krvácející žaludeční vřed."

2

Packard pořídil fotografii Sokolího hnízda, uměleckou kritikou vysoce oceňovanou, z vrcholu sousedního kopce. Třináctipokojový dům působil z té dálky jako malá krabička obklopená vysokou bílou zdí, usazená jako na bidýlku na plochém útesu, a vypadal tak izolovaně, že obdivuhodně připomínal španělský klášter. V té době nestál na okolních kopcích žádný jiný příbytek, ale tykadlovitě se rozpínající silnice již předznamenávaly stavební aktivitu, která měla brzy propuknout. V levém dolním rohu fotografie hlásala velká cedule na kůlu zabodnutém do hromady hlíny z vyhloubené základové jámy: BEVERLY TERRACE. Bylo jasné, co naznačovala. Už brzy se dosud panenská oblast zaplní podobnými stavbami a odlehlost od ruchu civilizace, která činila toto místo tak atraktivním, bude nenávratně zničena. A jako připomínku hrozící invaze se Packardovi podařilo zachytit dravce, který se vznášel v popředí snímku.

3

Těsně před vrcholem Benedict Canyon Drive si Coltrane vybral úzkou ulici, která odbočovala vlevo, a zamířil po ní k zalesněným kopcům. Domy, které působily ještě přepychověji, teď stály ve větších vzdálenostech od sebe než na úpatí.
"Jak víš že máme jet právě tudy?" zeptala se Jennifer.
"Nevím. V pondělí jsem si koupil mapu s vrstevnicemi a pokusil se podle ní zorientovat Packardovu originální fotografii. Podle plánu ulic Beverly Hills stojí Sokolí hnízdo na jednom z těch pobřežních útesů tamhle vpravo, takže my - chceme-li najít místo, odkud Packard fotografoval - musíme jet na opačnou stranu."
Jennifer zavrtěla hlavou. "Tyhle ulice přece v té době ještě neexistovaly. Nedá se v žádném případě odhadnout, kudy se sem Packard vlastně dostal."
"To je pravda. A navíc nám stromy určitě zakryjí výhled, takže ani nebudeme vědět, kde se ve vztahu k Sokolímu

hnízdu nacházíme."
O pět hodin později je drželo při životě jen skálopevné odhodlání. "Tento úkol vyžaduje průzkumníka, ne fotografa," utrousil Coltrane, když zabočil do další postranní uličky.
Jennifer se zavrtěla na sedadle. "Mám úplně rozbolavělý zadek. Připadám si, jako kdybych jela do Las Vegas a zpátky."
Na podlaze před zadními sedadly se válely prázdné papírové kelímky od kávy a zmačkané obaly od hamburgerů - památka na několik výletů do Západního Hollywoodu, motivovaných potřebou vyhledat toaletu. "Vsadím se, že jsem přibrala aspoň pět kilo."
"Nabývám takového nepříjemného dojmu, že celý náš slavný projekt byl jen Packardův pokus o kanadský žertík."
Coltrane vyjel na vrcholek asi stopadesátého kopce a ukázal doleva k domu obehnanému bílou zdí. "Co myslíš, není právě tady to místo, odkud fotografoval?"
Jennifer se na honosné sídlo pátravě zadívala. "Můžeme to zkusit. Osobně uvítám každou možnost, abych se protáhla a zjistila, jestli mi ještě vůbec fungují nohy."
Ovanul je svěže voňavý vánek. Přestože celou noc pršelo, Coltrane slyšel sykot zavlažovacího zařízení, které zkrápělo trávník.
"To by mohlo být ono." Coltrane si s nadějí v očích prohlížel zahradu a dům. Stál výše než ulice a byl to jeden z nejvyšších bodů v širokém okolí. "Kdyby nás pustili dovnitř, mohli bychom projít mezi stromy a dostat se na místo, odkud se snad otevře výhled na protější stranu údolí."
Jennifer se podívala na hodinky. "Dvě hodiny deset. Za chvíli bys měl úplně perfektní světlo."
"To jo. Nakonec tento den třeba nebude tak úplně ztracený. Možná ještě stihnu pár záběrů."
Příjezdová cesta lemovaná rododendrony končila u zavřených kovových vrat. Od menší branky vedle nich vedl k domu dlážděný chodník. Do břečťanem porostlé zdi bylo zabudováno dorozumívací zařízení.
Coltrane stiskl knoflík.
"Haló?" ozval se z interkomu tichý ženský hlas.
"Promiňte, paní, že vás obtěžuji, ale jsem fotograf a pracuji pro..."
"Přišel jste moc brzo."
Coltrane si s Jennifer vyměnil nechápavý pohled.
"Promiňte, madam, ale nerozumím vám."
"Měl jste tu být až v sobotu."
"V sobotu?"
"Na svatbu naší dcery."
"Obávám se, že došlo k nedorozumění."
"Proboha svatého, snad nechcete říct, že tady na tu svatbu nebudete!?" zvolala žena.
"O tom já nic nevím. Pracuji pro časopis Southern California a..."
"Pro časopis? Ale já žádný časopis nechci."
Jennifer se neodolatelně rozchechtala.
"Ale madam, já žádné časopisy neprodávám. Chtěl bych si jen pořídit několik záběrů jistého domu, který stojí naproti..."
"Fotografovat náš dům? Manžel z toho zešílí. Nesnáší, když se nám někdo plete do našeho soukromého života. Jeho poslední film pojednával o arabských teroristech a manžel říká, že jestli zjistí, kde bydlíme, vyhodí nás někdy v noci všechny do povětří."
Jennifer se musela předklonit v marné snaze utlumit bujarý smích.
"Madam, já nemám v úmyslu fotografovat váš dům. Chtěl bych si vyfotit dům Rudolpha Valentina."
"Rudolpha Valentina? Co je to za nesmysl?! Jsem přesvědčena, že jste terorista. Poslyšte, mladý muži, já na vás vidím. Jestli okamžitě nevypadnete, zavolám policii!"
"Prosím vás, madam, dovolte, abych vám to vysvětlil!"
Tiché bzučení, které se z interkomu ozývalo, náhle utichlo.
Když se Coltrane obrátil k Jennifer, aby u ní načerpal morální podporu, zjistil, že sedí zhroucená na zemi a křečovitě se směje. "Už nám zbývá jen devatenáct domů," podařilo se jí vypravit mezi výbuchy smíchu. "Tímto tempem nebudeme hotovi ani do příštího léta."
"Snad nebude tak zle" pronesl čísi hlas.

4

Jennifer se přestala smát a oba se otočili k bráně, u níž se objevila atraktivní křehká žena, která si je pozorně prohlížela. Určitě jí ještě nebylo třicet let. Byla vysoká a velmi štíhlá a měla na sobě světlé kalhoty a hnědý vlněný svetr. Ruce držela zkřížené na prsou, vlasy stažené šátkem.
"Opravdu jste ze Southern California Magazine!"
Jennifer vypjala hruď, vykouzlila na rtech ten nejpřitažlivější úsměv a současně ukázala palcem na logo na svém tričku.
"Přísahám."
"Počkejte chvilku." Žena prostrčila ruku zamřížovanými vraty a stiskla knoflík dorozumívacího zařízení.
Hlas strážkyně domu se ozval téměř okamžitě: "Mladý muži, řekla jsem vám už..."
"Mami, nevolej policii. Ti lidé vypadají v pořádku. Pustím je dovnitř."
"Ale..."
Ale mladá žena už povolila tlačítko, vyťukala na klávesnici několik čísel a uvolnila tak elektronický zámek. "Opravdu

chcete fotit dům na druhé straně údolí, pane...?"
"Mitch Coltrane. Tohle je moje nakladatelka, Jennifer Laneová."
"Diana Laramyová."
Potřásli si rukama a Coltrane s Jennifer prošli bránou.
"Co to máte s tím Rudolphem Valentinem?"
Kráčeli po pečlivě zastřiženém trávníku vzhůru svahem a Coltrane vysvětloval, čím se zabývá. Došli až na vrcholek a otočili se zády k vzrostlému citronovníku.
"Tamhle je," vydechla Jennifer užasle. Ukázala Dianě Packardovu fotografii a pak namířila prst ke klikaté ulici lemované domy na protějším, o něco nižším kopci. Jedno ze stavení s vysokou červenou střechou stálo poněkud opodál, usazené nad svahem narušeným erozí - osamělá koruna slepé ulice. Zeď, která dům obklopovala, zůstala i po těch letech stále ještě bílá a dům samotný pořád vypadal jako španělský klášter, ale tím veškerá podobnost končila. Nahromadění lidských sídel, které Packardova fotografie předvídala, způsobilo, že Sokolí hnízdo vypadalo jako obležená pevnost.
"Už jsem začínal ztrácet naději, že je projekt vůbec uskutečnitelný," prohlásil Coltrane.
"To je zvláštní," řekla Diana. "Když se dívám na fotografii a potom na ten dům, mám pocit, jako kdyby se současnost spojila s minulostí."
"Právě to je nosná myšlenka našeho projektu," vysvětlil Coltrane.
Chodili s Jennifer křížem krážem po temeni kopce, nakláněli se tu na jednu, tu na druhou stranu a celou dobu porovnávali výhled na Sokolí hnízdo s perspektivou zachycenou na Packardově fotografii ve snaze najít přesné místo, kam Packard před tolika desítkami let postavil svůj fotoaparát.
Coltrane ustupoval pozpátku, až narazil zády do citronovníku. "No, myslím... Ano, přesně tady."
"Ukaž, já se podívám," přispěchala Jennifer. Diana, podivně otupělá, k němu přistoupila z druhé strany. Coltrane pozvedl fotografii tak, že jim zakryla výhled, a pak ruku spustil. Sokolí hnízdo z dvacátých let nahradilo Sokolí hnízdo současnosti.
"Podivuhodná dvojexpozice," vydechla Diana užasle. "Ovšem tenhle citronovník tady v té době asi nerostl."
"A pochybuju, že tady byl tehdy nějaký trávník," doplnila ji Jennifer. "No a váš dům taky určitě ještě nestál."
"Nestál tady vůbec žádný dům." Coltrane neustále zvedal fotografii před oči a zase ji spouštěl - jako hypnotizovaný.
"Tolik let... Někdo se tehdy postavil přesně na místo, kde teď stojím já, a pořídil tento záběr."
"V neděli zemřel," prohodil Coltrane.
Diana se náhle zachvěla.
"Děje se něco?" zeptal se Coltrane.
"Ne, jen je mi trochu zima."
Jenže Coltrane se nemohl ubránit dojmu, že se Diana zachvěla z jiného důvodu. Její křehká postava ho začínala znepokojovat. Pokožku měla téměř průsvitnou, až jí ve tvářích prosvítaly žíly, oči podivně zapadlé, a vypadalo to, že v poslední době hodně zhubla. Kalhoty a svetr na ní doslova visely. Šátek jí zakrýval hlavu tak dokonale, že jí vůbec nebyly vidět vlasy.
"Ehm..." zamumlal Coltrane rozpačitě, "připravujeme vás o čas."
"Žádný problém," uklidňovala ho Diana. "Mě to moc zajímá."
"Ale přesto..." Coltrane se zahleděl na oblohu. "Světlo je téměř dokonalé, lepší bych si nemohl přát. Asi bych měl začít."
Když se s Jennifer vraceli k autu pro fotoaparát, trojnožku a tašku s ostatním vybavením, Diana trvala na tom, že jim pomůže. Přestože nesla jen malou brašnu s automatickým kompaktem, když se vrátili zpět na vrchol kopce, nemohla popadnout dech. Coltrane však neměl čas uvažovat, co to znamená. Za dvě hodiny se zešeří, a musel proto spěchat. Upevnění těžkého fotoaparátu na trojnožku mu trvalo déle než čtvrt hodiny. Potom vytáhl expozimetr a vypočítal potřebnou rychlost závěrky a nastavení clony. Zvolil správnou čočku a vsunul hlavu pod černou plachtu zavěšenou na zadní stěně aparátu. Roztahoval vrapovaný měch tak dlouho, až nastavil přesnou ohniskovou vzdálenost, a porovnal obraz na stínítku s Packardovou fotografií. Srovnat všechno do patřičné formace bylo obtížnější, než čekal. Po téměř hodině soustředěného pozorování výškově i stranově převráceného obrazu se ho zmocňovala závrať, jako kdyby sám stál nohama vzhůru.
Pořídil celkem dvanáct negativů, ale stále nebyl spokojený. Uvědomoval si, že stejný úhel záběru a perspektiva shodná s Packardovou fotografií nestačí, aby vznikl vynikající snímek. Výsledkem bude pouhý vizuální trik. Má-li se přiblížit Packardovým kvalitám, musí objevit metaforu stejně silnou, jakou představoval dravec vznášející se nad Sokolím hnízdem.
"Mitchi?"
Coltrane se podrbal v týle.
"Mitchi!"
"Co je?" otočil se k Jennifer.
"V posledních deseti minutách ses ani nepohnul. Jsi v pořádku?"
"Jen jsem přemýšlel."
"Už ti zbývá necelá hodina světla," upozornila ho Jennifer."
"Jedna hodina?" Coltrane se vyděšeně podíval na hodinky. Ztratil víc času, než si myslel.
Přesto znovu zasunul hlavu pod černou plachtu. Když sem před několika hodinami s Jennifer přijeli, Coltrane ne příliš vážně uvažoval, jestli jim Packard neztropil návrhem tohoto projektu kanadský žertík. Teď tu myšlenku pokládal za naprosto opodstatněnou. Packard, jednou nohou v hrobě, byl asi pevně rozhodnut ukázat Coltraneovi, typickému

představiteli všech svých potenciálních následovníků, že nemá sebemenší naději vyrovnat se Mistrovi. Projekt představoval způsob, jak starý pán mohl ještě naposled dokázat svou nadřazenost.
"Mitchi?"
Coltrane zaregistroval na stínítku neznatelný pohyb a současně zaslechl vzdálené vrčení. Zadíval se k obzoru, na kterém se třepetala neznatelná skvrnka: vrtulník. Spěšně vložil do fotoaparátu negativ a sevřel balónek spouště. "Tak pojď," zašeptal napjatě. Zadržel dech a pozoroval blížící se helikoptéru.
"Teď." Stiskl spoušť
Ve fotoaparátu cvaklo.
Coltrane vydechl. Packardův dravec symbolizoval Valentinův smutný konec a hrozící invazi nových obyvatel. Vrtulník, který teď ptáka nahradil, je symbolem blížícího se konce přetechnizovaného dvacátého století.
"Jestli mi obrázek vyjde tak, jak doufám..." Coltrane pozoroval helikoptéru mizící v dálce. "To byla jedinečná šance. I kdyby se pilot vrátil, určitě by se neocitl znovu přesně ve stejném místě jako Packardův dravec."
Jennifer pozvedla oči k obloze. "Světlo ubývá rychleji, než jsme čekali."
"Možná ho bude ještě na pár záběrů stačit."
"Myslíte, že byste...?" ozval se tichý hlásek.
Coltrane se pátrá ve na Dianu zahleděl.
"Až skončíte s focením toho domu..." Diana zaváhala.
"Ano?"
"Mohl byste vyfotit i mě?"
"Jistěže. Bude mi potěšením."
"Nerada bych vás využívala."
"Ale vůbec ne. Pustila jste nás dál a já vám tu laskavost rád oplatím. Když se trochu pootočíte... Tak... Ano, tak, aby vám světlo zapadajícího slunce dopadalo na tvář," Coltrane se usmál, "bude to nádherné."

6

"Ona umírá," řekl Coltrane, když zařadil rychlost a odjížděl.
"Zdravá určitě není," souhlasila Jennifer.
Coltrane se zadíval do zpětného zrcátka. Diana stála na příjezdové cestě, paže složené na prsou, oblečená ve svetru, který jí byl příliš velký, a se zoufalou beznadějí v očích sledovala, jak se vracejí k Benedict Canyon Drive. Zatáčka - a Diana mu zmizela z očí.
"Když jsem se na ni díval přes čočku objektivu, bylo to ještě zřejmější," pokračoval Coltrane. "Ty hluboké kruhy pod očima... a řekl bych, že pod tím šátkem byla úplně holohlavá - následkem chemoterapie. Myslím, že ta její sobotní svatba je posledním pokusem přelstít osud."
Jennifer dlouho mlčela. "Ano, přelstít osud."
Když zajeli do garáže pod Coltraneovým pronajatým domem ve Westwoodu, bylo kolem šesté a venku panovala tma. U chodníku parkovalo Jenniferino BMW.
"Nechceš něco k jídlu?" zeptala se.
"Nejraději bych šel hned do temné komory a vyvolal tyhle negativy."
Fotografie Sokolího hnízda byly vynikající a většinou přesně odpovídaly Packardově perspektivě. Ale blízkost pohledu by nestačila; předpokladem úspěchu byla dokonalá shoda - a tu ztělesňovala právě helikoptéra v místě vznášejícího se dravce. Coltraneovi stačilo výsledný obrázek trochu zastřihnout a lehce zvětšit, aby se Valentinův dům na obou záběrech jevil v přesně stejné velikosti. Šťastným řízením osudu se helikoptéra ocitla téměř na stejném místě, kde se před tolika lety vznášel dravý pták pátrající po kořisti. Úpravou intervalu vyvolávání byl Coltrane schopen docílit stejně ostrého černobílého kontrastu jako Packard. Když těkal pohledem z Packardovy fotografie na svou vlastní, zmocnil se ho podivný pocit. Jako by se díval na fotografickou časovou smyčku, jako by oba záběry pořídil tentýž člověk, který se přinutil vyčkat bez hnutí na jednom místě po dvě třetiny století. Když se díval na pozůstatek minulosti, nemohl se ubránit vzpomínkám. Po Valentinově smrti se do těchto míst přestěhoval Buster Keaton, který si nechal postavit vilu v italském stylu. Po něm se tu usadil John Gilbert, který se nastěhoval do středomořského paláce, a brzy následovaly další filmové hvězdy - jejich jména už dávno upadla v zapomnění - a vybudovaly si svá vlastní sídla. Všechna byla posléze opuštěna a zchátrala, zůstalo jen Sokolí hnízdo. A to přetrvá tak dlouho, jak dlouho přežije Packardova a Coltraneova fotografie.
"To sedí," vydechla Jennifer obdivně a položila mu paži kolem ramenou.
Ale fotografie Sokolího hnízda nepředstavovala největší poklad toho dne. Tato čest připadla záběru Diany.
Coltrane ji vyfotografoval na barevný film. Paprsky slunce klesajícího k obzoru jí zahnaly z tváří bledost a výsledný dojem byl ohromující - obličej toužebně pozvednutý k obloze, smutné vpadlé oči, ostře se rýsující vyzáblá tvář, křehká ramena, která jako by nesla tíhu světa, zadumaný úsměv hledící k zapadajícímu slunci života.
"Tak na tomhle bych opravdu chtěl mít napsáno své jméno," řekl Coltrane. "Její odvaha je velmi inspirující."
"I Packard by byl rád, kdyby se mu takový obrázek povedl," podotkla Jennifer.
Za dobu, kdy pracovali v temné komoře, se celkem třikrát rozezněl telefon. Pokaždé umlkl po čtvrtém zazvonění, kdy se zapínal záznamník. "Nejspíš to budou další reportéři, kteří žádají o rozhovor o záběrech válečných krutostí. Doufám, že můj okamžik na slunci veřejné pozornosti brzy pomine," ulevil si Coltrane.
Když se však vrátili z temné komory do obývacího pokoje a Coltrane stiskl přehrávací tlačítko záznamníku, neozvalo se z něj nic jiného než smutná klasická hudba. Coltrane se zamračil.

"Jako v sobotu v noci?" zeptala se Jennifer.
Coltrane znepokojeně přikývl. "A tentokrát víme, že to nebyl Packard."

7

Coltrane potlačil zlé tušení, které v něm tajemné vzkazy zanechaly, a když příštího dne krátce po sedmé hodině ráno odjížděl z domu, překypoval energií. Žádný dosavadní projekt v něm nevyvolal takové nadšení. O několik ulic dál zabrzdil u poštovní schránky a vhodil do ní obálku adresovanou Dianě. Spolu s třemi momentkami do ní vložil i Packardovu původní fotografii Sokolího hnízda a vlastní verzi téhož záběru. Na kartičku napsal: Přikládám několik památek na naše fotografické dobrodružství. Užijte si líbánky. Přeju vám hodně štěstí. Přelstít osud, pomyslel si, když se díval, jak za obálkou zapadlo víko.
A s touto myšlenkou se pustil do práce.
Věděl, že v dřívějších dobách byl Hollywoodský bulvár lemován pepřovníky a Beverly Hills protkávaly jen nezpevněné stezky, že v místech, kudy dnes vedou čtyřproudové silnice, byly dřív položeny tramvajové koleje. Sherman Oaks, North Hollywood, Burbank, Tarzana, Encino, Van Nuys a další obce v údolí San Fernando (jak se Coltraneovi litanie těch jmen líbila!) tehdy byly jen malé, vzájemně oddělené vesnice, mezi kterými se táhly pásy obdělávané půdy, a každá se vyznačovala odlišnou architekturou - domky v anglickém stylu v jedné kontrastovaly s misionářskými bungalovy v druhé, jedna oblast přísně viktoriánská, drahá zastavěna v koloniálním stylu. Vzájemná odlišnost vzala za své, když se zemědělská půda stále scvrkávala, až se všechna sídliště spojila. Když teď přejížděl z jedné obce do druhé, dokázal Coltrane jen obtížně rozlišit kontrasty mezi nimi - musel se soustředit na historické jádro a ignorovat místa, kde se hranice obcí spojovaly.
Randolp Packard ve svém díle tyto rozdíly mistrovsky zachytil. Zaznamenal duch přívětivého prostoru a sluncem zalité izolace a -jako na všech jeho fotografiích - drobný detail jako by předznamenával neodvratný osud: malé postavičky geodetů v pozadí snímku, zpola dokončená kostra budovy na vzdáleném kopci. Coltrane projížděl údolím plným smogu a přemýšlel o všech změnách, které se na něm v posledních desetiletích podepsaly. Představoval si, jak nádherný musel být v dobách Packardova mládí ještě mlhou nezakrytý výhled na pohoří San Gabriel, a když se pohyboval v Packardových stopách a snažil se vidět všechno jeho očima, zmocnil se ho pocit návratu do minulosti.

8

Parkoviště obytných přívěsů stálo nedaleko Glendale -jednotvárné řady zchátralých domů na kolečkách, na konci každé řady kontejnery přetékající odpadky, před obytnými přívěsy plochy udupaného štěrku. Nikde žádná tráva ani stromy, jen občasný truhlík s květinami, přes jehož okraje svěšovaly hlavičky povadlé měsíčky a geránie. Coltrane odbočil do třetí řady mezi přívěsy a zatočil vlevo. Cestou minul starého muže v kalhotách na kšandách a tričku, který nesl k šňůrám nataženým vedle přívěsu koš s prádlem.
Coltrane zabrzdil u malého dětského hřiště uprostřed parkoviště, vypnul motor a vystoupil z auta. Po několika krocích se zastavil u zrezivělého řetězu, který tvořil plot natažený ve výši pasu. Zašlé a zrezivělé houpačky a prolézačky volaly po nátěru, hlína udupaná jako beton. Na jedné z houpaček seděl mladý chlapec, za ním stála hubená černoška a rozhoupávala ho. Tmavé vlasy měla spletené do desítek copánků a na sobě sandály, zmačkané šortky a červenou vestu, která - i když sepraná a vybledlá - představovala na parkovišti obytných přívěsů jediný jasnější bod. Chlapec na sedátku natáhl nohy, aby se vyhoupl co nejvýše, a v podrážkách tenisek se zašklebily smutné díry.
Žena se na Coltranea zadívala přimhouřenýma očima, ale hned zase věnovala veškerou pozornost chlapci.
"Dobrý den," pozdravil Coltrane.
Žena neodpověděla.
"Kdysi jsem tady bydlel," pokračoval Coltrane odhodlaně.
Žena stále mlčela.
"Čas od času se tady zastavím, když mám náhodou cestu kolem."
Žena pokrčila rameny.
"Moje máma mě tady také kdysi houpávala," nevzdával se Coltrane.
"Chcete něco?"
"Rád bych si vás vyfotografoval."
"Proč?" zeptala se žena s napětím v hlase.
"Kdysi mě s mámou někdo vyfotil přesně na tom místě, kde teď stojíte vy. Rád bych se vcítil do pocitů toho fotografa. Rád bych pořídil tentýž záběr."
Žena vypadala zmateně.
"Dělejte přesně to, co doposud. Nebudu vás nijak obtěžovat. Jen si vás vyfotím a zase půjdu."
Žena odvrátila pohled a bojovala s podezřením. Pak bezradně pokrčila rameny a znovu chlapce rozhoupala.
Coltrane zvolil krátkou expozici, aby snímek nebyl rozmazaný, a nahlédl do hledáčku. Věděl, že Packardův ateliérový aparát by byl pro tuto situaci příliš nepohodlný, a tak použil svoji zrcadlovku Nikon. V hledáčku se objevila miniaturní postava černošky odstrkující houpačku. Chlapec se vznesl do vzduchu a pak se zhoupl zpět. Žena ho znovu odstrčila a její tělo se - zdánlivě - půvabně zhouplo spolu s chlapcem, který zvedl obličej vzhůru, jako kdyby chtěl vzlétnout až k samotným nebesům. Když se vracel zpět k zemi, Coltrane zaostřil a připravil prst na spoušti. Neměl sebemenších pochybností o tom, v jaké pozici si přeje objekt zachytit. Studoval totiž tuto polohu nejméně tisíckrát - na fotografii, která ho přivedla k touze stát se fotografem.

V Pohledech, své mistrovské knize o technice fotografování, věnoval Packard jednu z kapitol teorii předvídání: Jakmile spatříte všechny prvky obrazu, který si přejete zachytit, je už příliš pozdě stisknout spoušť. V okamžiku, kdy tak učiníte, už nabudou tyto prvky jinou podobu. Než stihnete zareagovat, mraky změní polohu, úsměvy se někam vytratí, vítr pohne větvemi stromů. Je už v povaze života, že se všechno pohybuje, i když to není na první pohled patrné, a jediný způsob, jak zachytit objekt přesně v té poloze, v jaké si přejete, spočívá v tom, že ho musíte pozorovat tak dlouho, dokud nepochopíte jeho dynamiku - a potom předvídat, jak se zachová. Úkolem fotografa je promítnout tuto dynamiku do budoucnosti, aby tak učinil současnost nadčasovou.
Teď, pomyslel si Coltrane a stiskl spoušť. V následujícím zlomku vteřiny cvaknul fotoaparát a v tom okamžiku se chlapec a žena ocitli v dokonalé rovnováze. Při pohledu hledáčkem jako by zůstali zavěšeni v prostoru. Coltrane vydechl a sklonil fotoaparát. Chlapec dosáhl vrcholu své dráhy, zastavil se a začal klesat. Čas se zase rozběhl.
"Díky," řekl Coltrane. "Jak se jmenujete a jakou máte adresu? Poslal bych vám pár fotek."
"Vypadám snad jako pitomec? Snad si nemyslíte, že vám opravdu prozradím své jméno a adresu?"
Coltraneova nálada rázem poklesla na bod mrazu.
Otočil se a pozoroval obytný přívěs vedle hřiště. Tři betonové schůdky, které vedly ke vstupu, silně rozpraskané, síť proti hmyzu natažená na zprohýbaném hliníkovém rámu celá potrhaná, jedno z oken zakryté lepenkou.
Coltrane přešel po udupaném štěrku. Odstrčil zprohýbaný rám, který v pantech pronikavě zaskřípal, a když zaklepal na kovové dveře za ním, zdálo se mu, že se otřásl celý přívěs. Čekal. Zevnitř se neozýval žádný zvuk. Zaklepal podruhé, ale stále se nikdo neozýval. Když zaklepal potřetí, začal si dělat starosti, ale vtom se dveře otevřely a stanula v nich shrbená černoška se svraštělou tváří a krátkými šedivými vlasy. Obdařila ho zamračeným pohledem.
"To jste vy?" Žena si přitiskla vytahanou zástěru k prsům. "Kde jste se toulal? Hezkejch pár měsíců jste se tu neukázal."
"To víte, služební cesty. Byl jsem v zahraničí."
"Už jsem si myslela, že se vám něco stalo."
"No, abych byl upřímný, opravdu se mi něco stalo. Tak co dneska? Nebude vám to vadit?"
"Jako posledně?"
"Ano."
"Tak dělejte."
Coltrane vstoupil a do nosu ho udeřil zatuchlý pach. Stál v protáhlé obývací místnosti zaplněné několika kousky otlučeného nábytku. Vlevo na rozloženém skládacím stolku měla žena rozloženou skládačku, dále vlevo oddělovala překližková přepážka obývací prostor od temného kuchyňského koutu.
Coltraneovi se najednou zdálo, jako by to bylo teprve včera, kdy stál s matkou přesně na tom místě, kde stojí teď, za nimi otevřené dveře, kterými dovnitř pronikaly sluneční paprsky, a kdy se jeho otec otočil od pasiánsu, který si vykládal na kuchyňském stole, a namířil pistoli matce do tváře.
V duchu zaslechl zahřmění výstřelu. Zalapal po dechu a nevěřícíma očima zíral na zhroucenou matku a na podlahu zalitou krví. Po několik nekonečných minut jen stál a němě zíral k zemi.
Konečně zvedl hlavu a otočil se ke staré černošce. "Děkuji vám."
"Co z toho, proboha svatého, máte?"
"Ani nevím," povzdechl si Coltrane a podal ženě tři stodolarovky.
"Tentokrát jste byl opravdu štědrý."
"Víte, procházím teď obdobím určitých změn... Možná se už nikdy nevrátím."

9

Učenci, kteří analyzovali Packardův přínos k vývoji fotografie, zdokumentovali přesnou lokalizaci každého domu, který fotografoval, ale Coltrane nikdy dopředu nevěděl, co vlastně na každé adrese najde. Některé domy už neexistovaly - nahradil je obytný činžovní dům, dálnice nebo supermarket. Jiné prošly základní přestavbou a jejich průčelí už vůbec nepřipomínala původní stavby. Jen pár budov bylo udržovaných, většina podlehla zubu času. Ale jestliže jejich nalezení nebylo zase tak obtížné, pak identifikace místa, z kterého je Packard vyfotografoval, byla stejně svízelná jako hledání správné pozice pro záběr Sokolího hnízda.
V následujících dvou týdnech sjezdil Coltrane široké daleké okolí. Stavěl Packardův ateliérový fotoaparát v místech tak odlehlých jako Arcadia, Whitley Heights, Silver Lake a Venice a pokaždé prožil malé dobrodružství - některé stejně hluboce dojímavé jako setkání s Dianou. Zážitky to byly někdy veselé, jindy mnohem méně příjemné - lidé mu sprostě vynadali a ve dvou případech musel dokonce čelit násilí. V Culver City vytáhl těžký fotoaparát, trojnožku a kabelu s vybavením na střechu skladu, který zde v době, kdy tu fotografoval Packard, ještě nestál. V Gardenii zaplatil osmdesátileté vdově za povolení fotografovat z okna ložnice v prvním patře. Další místa fotil ze slepé uličky, ze školního dvora, z krajnice několikaproudové dálnice a z korby nákladního auta. Utíkal před smečkou zdivočelých psů. Zachránil život narkomanovi, který ležel předávkovaný v příkopu. Jednou ho přepadl pouliční gang a stálo ho hodně úsilí a výmluvnosti, aby vyvázl bez šrámů. Setkal se se slepým romanopiscem, s jednorukým hudebním skladatelem a se stárnoucím hercem, který kdysi ztělesnil postavu policisty v oblíbeném televizním seriálu a dnes se živil prodejem pojistek.
A všechno fotografoval.
Některé dny se vracel domů tak pozdě, že Jennifer ani nezavolal, jindy měl tolik práce v temné komoře, že se jejich rozhovory omezily na výměnu holých vět. "O všem ti povykládám, až skončím. Obávám se, že kdybych práci přerušil nebo o ní mluvil, přineslo by mi to smůlu. Už dlouho jsem necítil takové zaujetí, ale projekt bude už brzo hotový, a pak

si na pár dní někam vyrazíme. Zajedeme si třeba do Carmelu, kamkoliv, kde to máš ráda."
A každý večer, když po návratu zapnul záznamník, alespoň jeden ze vzkazů tvořila řada tónů podivné smuteční hudby.

ČTYŘI

1

Ve městě plném napodobenin představoval dům unikátní výjimku. V roce 1931 ho navrhl Lloyd Wright, syn Franka LloydaWrighta, přejistého filmového producenta, jehož filmy sice postrádaly jakoukoliv originalitu, ale kupodivu měl dost soudnosti, aby angažoval originálně uvažujícího architekta, který - oblast byla ohrožena častými zemětřeseními - použil neobvykle řešenou železobetonovou konstrukci. Majestátní stavba se tyčila do výše tří podlaží a vzdáleně připomínala středověký hrad. Hornímu patru dominovala široká zářivá okna lemovaná po celém obvodu terasami, na nichž rostly květiny a okrasné keře. Vnější rohy budovy a okenní parapety zdobily pláty tepaného měděného plechu - dnes samozřejmě pokryté měděnkou - s předkolumbovskými vzory šípových hrotů.
Coltrane dorazil na místo podle podrobné mapy, v níž se orientoval na základě informací jednoho z Packardových životopisců. Projel úzkou ulicí stíněnou alejí stromů a poměrně hustě obydlenou, která se v serpentinách šplhala na jeden z mnoha kopců obklopujících hollywoodskou vodní nádrž. Coltrane alespoň doufal, že tudy se k domu dostane, protože vůbec nevěděl, jestli stavba ještě stojí. Když však dojel na vrchol stoupání a rozhlédl se, rozbušilo se mu srdce, protože na protější straně údolí rozeznal uprostřed husté zástavby objekt, který hledal.
Zatajil dech. Tohle byl první případ, kdy Packardova fotografie nedělala čest svému modelu. Osobité architektonické dílo bylo tak dokonale ukotveno v čase a prostoru, že tuto skutečnost mohla fotografie i za použití triků s perspektivou světel a stínů jenom naznačit. A kromě toho nemohl Packardův černobílý záběr Coltranea připravit na modrozelenou patinu tepaných měděných plátů lemujících rohy budovy, na korálově červený nádech omítky a na žluté a červené květiny na široké terase v nejvyšším poschodí.
Ve srovnání s namáhavým úsilím, které musel vynaložit na přesnou lokalizaci místa, odkud Packard fotografoval ostatní domy, představoval úspěch na první pokus vítanou změnu a Coltrane nemohl uvěřit svému štěstí. Se srdcem bušícím radostným vzrušením vystoupil z auta, otevřel kufr a připravil si vybavení. Počkal, až po ulici přejede nákladní auto, a pak postavil trojnožku doprostřed vozovky a upevnil kameru (s pobaveným údivem si uvědomil, jak zručně teď dokáže s nemotorným zařízením manipulovat). Nastavil potřebné hodnoty, aby záběr odpovídal perspektivě Packardovy fotografie, vložil kazetu s negativem a stiskl spoušť.
Vydechl uspokojením. Pro jistotu se rozhodl pořídit ještě několik dodatečných záběrů, aby eliminoval možnost mechanického selhání, ale v podstatě byl hotov - a vůbec nebylo nutné hledat detaily které by metaforicky ztělesňovaly rozdíl mezi přítomností a minulostí, protože v tomto případě zde žádné rozdíly nebyly. Okolí se samozřejmě změnilo, stromy vyrostly, ale dům byl udržován ve stejném stavu jako na Packardově fotografii a zůstal stejně krásný.
Coltranea vytrhla ze zamyšlení automobilová houkačka. Rukou naznačil řidiči stejšnu, že kolem něj může projet, a znovu zaměřil pozornost na dům na protější straně údolí. Vytáhl exponované negativy a rozhodl se zkontrolovat, zda s fotoaparátem trochu nepohnul. Vklouzl tedy pod černou plachtu a prohlížel si převrácený obrázek na matnici.
Jeho pozornost přilákal pohyb - z domu někdo vyšel, hlavním vchodem. Tělnatý muž s velkou lepenkovou krabicí v rukou. Odnesl ji k limuzíně značky Mercedes zaparkované u chodníku a vracel se. Ten člověk měl na sobě zelené sportovní sako a vyznačoval se nápadně kolébavou chůzí.
Coltrane nakrčil obočí. To přece není možné.

2

Coltrane čekal u mercedesu. Z domu vyšel Duncan Reynolds, v rukou další lepenkovou krabici. Zdálo se, že od jejich posledního setkání ještě přibral, obličej měl krevnatější a v kníru už bylo více soli než pepře. Položil krabici vedle truhlíku s azalkou, zavřel za sebou dveře, znovu krabici zvedl a teprve pak si všiml, že není sám.
Zaváhal, ale rychle své překvapení zamaskoval a vyrazil po svažitém betonovém chodníku k silnici. "Předpokládám, že se ani nemusím ptát, co tady hledáte."
"Nechcete pomoct?"
"Proč ne? Když už jste tady..." Duncan, oční bělma protkaná krvavými žilkami, ochotně předal Coltraneovi krabici a otevřel kufr mercedesu.
Když Coltrane uložil krabici ke třem ostatním, odklopil víko a spatřil složky plné fotografií a negativů uložených v ochranných plastikových obalech.
Odstoupil od auta. "Takže oba víme, co v této části města dělám já..."
"Starám se o poslední detaily," řekl Duncan.
Coltrane nechápavě potřásl hlavou.
"Stěhováci tady byli už včera a odvezli nábytek, ale abych jim svěřil i fotografický materiál, natolik jsem jim nevěřil."
Coltrane stále vypadal, že neví, o co jde.
"No jo," uvědomil si Duncan náhle a smířlivě rozhodil rukama. "Vy to vlastně nevíte..."
"Co bych měl vědět?"
"Tento dům patřil Randolphovi."
"Patřil... Toto byl jeho dům?"

"Poté, co ho Randolph vyfotografoval, neustále na něj musel myslet. Jeho neobvyklý vzhled si ho natolik podmanil, že to tady nakonec koupil."
Coltrane nevycházel z úžasu. "Žádný z jeho životopisců se o tom slovem nezmínil."
"Inu, sám už jste asi přišel na to, že Randolph držel mnohé detaily svého života v tajnosti. Dům koupil přes prostředníka a jako majitele uvedl jednu ze společností, které zdědil po rodičích. Občas sem přicházel zavzpomínat si na mládí, ale většinou užíval dům jako kancelář, archiv a temnou komoru. Nechcete se podívat dovnitř?"

3

Sluneční paprsky, které pronikaly mřížovím širokého světlíku, zaplavovaly zářivým jasem vstupní halu i schodiště, jehož jedno rameno vedlo do sklepa a druhé do prvního patra. Coltrane si nevzpomínal, že by kdy navštívil dům tak zaplavený světlem. Následoval Duncana nahoru a ocitl se v bíle vymalovaném pokoji s jednou stěnou tvořenou pouze okny s výhledem na zahradu. V místnosti nebyl skoro žádný nábytek, a jeho čisté linie tak působily ještě elegantnějším dojmem.
"Ložnice a koupelna jsou vpravo," ukázal Duncan chodbou do jiné, světlem zalité části domu. "Jídelna je vlevo. Všimněte si stěn, jsou pokryté chromovanými kuličkami. Originál art deco. Kuchyně je za jídelnou."
Stoupali po schodech a prostorem se rozléhala tlumená ozvěna kroků. I další patro bylo stejně světlé jako předchozí.
"Koupelna, ložnice, pracovna a další balkon."
Poslední řada schodů je přivedla do rozlehlé místnosti, jejíž všechny čtyři stěny byly prosklené a další světlo dopadalo světlíkem. Skleněné dveře uprostřed každé stěny vedly na terasu s květinami.
"Ložnice hradního pána."
Coltrane se jen fascinovaně rozhlížel.
"Ale tu nejdůležitější část jsem vám ještě neukázal," upozornil Duncan.
Coltrane ho zvědavě následoval zpět do vstupní haly, odkud sestoupili do suterénu. V zadní části za temnou komorou se rýsovalo okno s výhledem na malý bazén, v jehož hladině se odrážela korálově červená omítka domu, a květinovou zahradu za ním.
Ale Duncan výhledu žádnou pozornost nevěnoval a vedl Coltranea vlevo k bílým dveřím v bílé stěně. Když stiskl kliku a otevřel, neobjevila se žádná místnost, ale další dveře, tentokrát kovové. Duncan otočil klíčem.
"Tady býval normální obytný pokoj, ale Randolph ho přebudoval na..." Za dveřmi byla ještě větší tma než v temné komoře. "Trezor."
Z kobky se vyvalil ledový vzduch a Coltrane o krok ustoupil.
Duncan otočil vypínačem a v ostrém světle zářivek se objevila místnost bez oken, jejíž stěny byly lemovány kovovými regály s policemi, které byly až na jednu prázdné. "Tady Randolph přechovával všechny důležité negativy a fotografie."
Z důvodů, které nechápal, se Coltrane nemohl odhodlat vstoupit dovnitř.
"Místnost je vybavena speciálním klimatizačním zařízením, které zde udržuje stálou teplotu třináct stupňů." Suterénem se rozlehla skřípavá ozvěna Duncanových kroků po betonové podlaze.
Coltrane ho nepříliš ochotně následoval a otřásl se v mrazivém vzduchu chladem.
"Stěny jsou vyztuženy ocelí, aby trezor přestál i silnější zemětřesení," vysvětloval Duncan. "Je izolován proti ohni a utěsněn proti záplavám. Jako další preventivní opatření bylo do stropu nainstalováno balonové hasicí zařízení."
Co se to se mnou děje, uvažoval Coltrane znepokojeně. Je tady spousta místa, tak proč mám dojem, jako bych se dusil?
Za ním se ozval kovový zvuk a Coltrane se prudce otočil. Dveře se s klapnutím zabouchly. "Je tady zámek i zevnitř?"
"Samozřejmě. Nemusíte mít strach, že tu uvízneme jako v pasti. Randolph myslel na všechno." Duncan natáhl ruku k jediné polici, která ještě nebyla vyprázdněna. "Už zbývá jen pár krabic. Když mi pomůžete..."
"Rád."
Ve skutečnosti se Coltrane nemohl dočkat, aby odsud vypadl. Vydechl uvolněně teprve tehdy, když s Duncanem vynesli krabice na denní světlo, které ho pohladilo na duši, a Duncan temnotu za nimi uzamkl. Změna byla okamžitá a Coltrane znovu pocítil s tímto domem tajemnou spřízněnost.

4

Venku pomohl Duncanovi naskládat krabice do kufru auta. Ohlédl se k domu a znovu si připomněl téměř mystický zážitek, který ho naplňoval.
Až na ten suterénní trezor, uvědomil si.
Ale trezor se nepočítá, uvažoval dál. Původně vůbec nebyl součástí domu.
"Tak co teď?" zeptal se Duncana. "Kam ty krabice odvezete?"
"Na losangeleskou univerzitu. Randolph tam soustředil většinu svých prací. Posledních pár dní nedělám nic jiného, než pendluju mezi univerzitou a tímto domem. Stálo mě to spoustu času a možná jsem tu práci mohl svěřit někomu jinému, ale nacházel jsem v ní podivuhodné uklidnění."
"A co se stane s domem?"
"Prodá se." Duncan zaváhal. "Víte, je to podivné. Sám jste si jistě všiml, že Randolphovi na jeho domě v Newport Beach, kde bydlel, moc nezáleželo. Viděl jste ten nepořádek. Ale tady, kam přicházel jen příležitostně... No, udržoval to tady v dokonalém stavu."
"Byl už dům nabídnut k prodeji?"

"Zatím ne, ale správci jeho dědictví tak rozhodli. Dům v Newport Beach odkázal Randolph v poslední vůli mně, ale pokud se týká této budovy, žádné konkrétní opatření nepodnikl."
"Neprokázal byste mi jednu laskavost, Duncane?"
"Záleží, co to bude."
"Požádejte správce dědictví, aby nabídku k prodeji pozdrželi."

5

"Ty chceš koupit dům?" zeptala se Jennifer nevěřícně a Daniel jen úžasem zavrtěl hlavou.
Byla sobota, půl třetí odpoledne. Seděli v Coltraneově chevroletu Blazer a projížděli po vánočně vyzdobeném Hollywoodském bulváru.
"Tak tohle je to slavné tajemství?" vyptával se Daniel. "Jedeme se podívat na dům?"
"Měli byste se cítit poctěni. Nenapadlo by mě učinit tak závažný životní krok, aniž bych se s vámi dvěma neporadil."
"Ale proč, proboha? Vždyť ty býváš často tak dlouho pryč - někdy celé měsíce," nechápala Jennifer.
"Možná se všechno změní."
"Uvěřím tomu, až to uvidím, ale nechápu, kde chceš vzít čas, aby ses mohl starat o vlastní dům."
"Na úklid a údržbu si přece mohu někoho najmout." Coltrane odbočil vlevo na Beachwood Drive a zamířil vzhůru k bludišti uliček Hollywood Hills.
"Jenže když teď potřebuješ rychle odjet, stačí ti zamknout a sednout do auta," uvažoval Daniel nahlas. "Žádný zmatek, žádné starosti a to nemluvím o tom, že hned vedle bydlím já a můžu na tvůj byt dohlédnout. A kromě mě je tu také Jennifer. Nechápu, proč si najednou chceš tak komplikovat život."
"Doufám, že si ho spíš zjednoduším." Coltrane odbočil vpravo a ujížděl teď po klikaté ulici mezi eukalypty. "Rád bych někde zapustil kořeny."
"Tak raději zasaď strom," podotkl Daniel. "Podle mě děláš velkou chybu."
Coltrane vyjel na vrchol stoupání, a když spatřil pod sebou ten dům, radostné vzrušení mu vykouzlilo na rtech úsměv. Obával se, že když se sem vrátí, už to mocné kouzlo nepocítí, ale právě naopak. Dům si ho podmanil ještě silněji.
"Tamhle je," ukázal a zabrzdil. Ve voze se rozhostilo ticho. "Tak co si o tom myslíte?"
Jennifer ani Daniel nebyli mocni slova.
"No tak," povzbuzoval je Coltrane.
"Do prdele," vydechl Daniel.
"Co se děje?"
"To je fantazie."
"A co ty, Jennifer?"
Jennifer stále mlčela.
"Jennifer?"
"... je to jeden z domů, které fotografoval Packard."
"Přesně tak."
"Proč jsi mi to neřekl?"
"Nechtěl jsem předem ovlivnit tvůj úsudek."
Jennifer zvedla ruku, aby si zaclonila oči před sluncem. "Nikdy bych tomu nevěřila. Packardova fotografie je sice velmi působivá, ale skutečnost zdaleka nevystihuje."
"Chápeš tedy, proč mám sto chutí ho koupit?" zeptal se
Coltrane.
"Mě teď spíše zajímá, za co ho chceš koupit. Máš někde zlatý důl nebo naftová pole, o kterých nevím?"
"Přesně to napadlo i mě," přidal se Daniel. "Tohle je zlatý hřeb nabídky každé realitní kanceláře. Vyvolávací cena musí být hodně přes milion."
"Půldruhého," upřesnil Coltrane.
"Jak proboha...? Jak tě vůbec mohlo napadnout, že si ho můžeš dovolit?"
"Koupí mi ho můj otec."
Oba přátelé se na Coltranea podívali, jako kdyby přišel o rozum.
"Tvůj otec!" zeptala se Jennifer.
"Tomu zkurvysynovi patřilo třiadvacet čistíren," vysvětloval Coltrane. "Když zastřelil maminku a pak sebe, byly všechny čistírny prodány a výtěžek uložen na zvláštní konto, které spravovali mí prarodiče... Když mě vychovávali. Čerpali potřebné částky na mou stravu a ošacení, na lékařskou péči a školné na univerzitě, ale jinak zůstal majetek netknutý. Až do svých jedenadvacátých narozenin jsem o těch penězích vůbec nevěděl. Domníval jsem se, že dědeček s babičkou platí všechno ze svého. Kdybych věděl, odkud ty peníze pocházejí... Několikrát jsem už všechno málem odevzdal nějaké nadaci, ale vždycky mě zarazila myšlenka právě na dědečka s babičkou. Oni ty peníze také nechtěli, ale mně nedávala spát obava, co by se stalo, kdyby je postihla nějaká tragédie, kdyby vážně onemocněli a museli platit obrovské účty v nemocnicích nebo... Chtěl jsem mít možnost splatit jim dluh za léta péče a starostí, které věnovali mé výchově, a tak jsem nechal peníze spát na kontě. Jen tak, pro všechny případy. Nikdy bych nečekal, že je použiju pro vlastní potřebu." Coltraneovi se do hlasu vloudil hořký tón. "Ale nakonec pro mě ten parchant, který si říkal můj otec, přece jen něco udělá."
Ticho naplněné emocemi prolomil rachot obtížně startované sekačky na trávu o kus dál v ulici.
"No dobře," řekla Jennifer. "Vidím, že už ses rozhodl."

"Proč k tomu vy dva stále přistupujete tak negativně?"
Jennifer s Danielem si vyměnili významný pohled a Daniel rozpačitě sklopil oči. "Myslím, že máš pravdu. Moc nadšení nejsme. Abych byl upřímný a mluvil jenom za sebe... Je moc fajn mít tě za souseda a ze všeho nejméně toužím po tom, aby ses odstěhoval."
"Ale vždyť já se nestěhuju do jiného města. Pořád se můžeme navštěvovat."
"Ale už to nebude jako dřív."
"Ne," Coltrane pocítil bolestný záchvěv melancholie. "Ne, takové už to nebude."
"Chceme pro tebe jen to nejlepší," řekla Jennifer. "Nemyslíš, že by sis měl aspoň prověřit, jestli dům není po posledním zemětřesení poškozený? Co když ti za chvíli spadne na hlavu? A co elektroinstalace, nepotřebuje revizi? Není dům postaven na močálu?"
Coltrane se zazubil. "Měl jsem v plánu nechat ho prověřit stavitelem." Vytáhl z kapsy klíč, který mu Duncan půjčil. "Nechcete se o tom močálu přesvědčit sami."

6

"Ten trezor by mi vadil," řekl Daniel, když vyšli z klimatizované místnosti do suterénu.
"Mně taky," souhlasil Coltrane, "ale ten problém se dá lehce vyřešit."
"Nechápu jak."
"Můžu tu zatracenou věc nechat vybourat a uvést dům do původního stavu."
"Zdá se mi, že..."
"Rozhodl jsem se, ten dům koupím."
"Dovol mi ještě jednu otázku, a pak už mlčím," vmísila se Jennifer.
"Tak do toho."
"Kdybys náhodou jel po ulici a nevěděl, že dům má nějakou spojitost s Packardem, a všiml sis, že je na prodej, taky by ses tak náhle rozhodl ho koupit?"
Coltrane se na chvíli zamyslel. "Pravděpodobně ne."
"Takže to tady kupuješ jen proto, že Packard ten dům vyfotografoval a proslavil?"
Coltrane zaváhal. "Neřekl bych."
"Tedy proto, že Packard ten dům vlastnil. Tak moc toužíš se s ním ztotožnit?"
Coltrane neodpověděl.

7

"Chtěl bych vám ukázat ještě něco," řekl Coltrane.
Jennifer s Danielem, kteří právě vystupovali z auta v Coltraneově garáži, si vyměnili nechápavý pohled.
"Přiznávám však, že jsem trochu nervózní, a doufám proboha, že teď projevíte více nadšení."
"Z čeho máme být nadšeni?" zeptala se Jennifer.
"Počkejte tady, než všechno nachystám."
Pohled, který si Jennifer s Danielem vyměnili, když Coltrane zmizel ve dveřích nad schodištěm, byl ještě nechápavější.
O dvě minuty později zavolal Coltrane do garáže: "Hotovo, můžete nahoru."
Coltrane vložil do přehrávače CD Kind ofblue Milese Davise, a než jeho přátelé dorazili, nalil do sklenic vychlazené bílé víno vzácného ročníku známé značky.
"Co má tohle všechno znamenat?" nechápal Daniel.
"No, říkal jsem si, že když už jsem vám tady uspořádal výstavu, mohl bych taky navodit správnou atmosféru."
"Výstavu?" Jennifer usrkla vína a nahlédla do obývacího pokoje. V příštím okamžiku strnula jako solný sloup.
Coltrane nemusel nic vysvětlovat. Bylo zcela zřejmé, co jim chce ukázat. Všude - na stěnách, na policích, na nábytku, na každém kousku volného místa, kam je mohl položit nebo zavěsit - se skvěly fotografie formátu osm krát deset palců.
"Proboha svatého, Mitchi, jsou..." Jennifer se nedostávalo slov.
Coltraneovy moderní verze Packardových fotografií vykazovaly tajemnou vnitřní spřízněnost s originály. "Časové smyčky," říkal jim Coltrane, když na projektu pracoval. Snažil se ze všech sil dodržet texturu Packardových fotografií až do nejmenšího detailu, nejdrobnějšího stínu nebo nejjemnějšího záblesku světla. Postaveny vedle sebe do vzájemného kontrastu vzbuzovaly jeho a Packardovy fotografie mohutné emoce, které pozorovatele doslova zahltily a vytvářely v něm iluzi, že se současně ocitl ve dvou časově zcela odlišných epochách. Jennifer s Danielem fascinovaně přecházeli od fotografie k fotografii a pečlivě si je prohlíželi, zatímco Coltrane neřekl ani slovo a jen stál u židle u dveří do obývacího pokoje, upíjel víno a pozoroval své hosty.
Ale projekt byl věnován nejen Packardovým domům. Mezi totožnými záběry, které vzájemně dělily desítky let, byly rozmístěny jiné fotografie. Zaznamenávaly nejrůznější setkání, která Coltrane prožil, když projížděl okolí v Packardových stopách - počínaje melancholicky smutným obrázkem smrtelně nemocné Diany. Jennifer nevěřícně kroutila hlavou. Daniel se podíval na přítele, jako kdyby ho spatřil novýma očima.
"To je to nejlepší, co jsi dosud vytvořil," řekla Jennifer. "Mám takové tušení, že ti nebude vadit, když se tě někdo zeptá na tyhle obrázky."
"Ne," odpověděl Coltrane a cítil, jak se v něm rozlévá slastná úleva. "Vůbec mi nebude vadit o nich mluvit."
"Inu, musím uznat že v jedné věci jsem se mýlila," prohlásila Jennifer. "Myslela jsem si, že se tyhle fotky budou krásně hodit pro otištění v mém časopise."

"Změnila jsi názor?"
"Rozhodně ano. Je v nich příliš mnoho a hrozně nerada bych něco vynechala. Vůbec poprvé v historii připravíme zvláštní vydání."
"Nevím, co ti na to říct."
"Já ano," vmísil se Daniel. "Kde máš víno?"
Coltrane se rozesmál.
Jennifer ho políbila. "Jsem na tebe tak pyšná!"
Vrátila se s Danielem k fotografiím a Coltrane si všiml červeného světýlka, které blikalo na telefonním záznamníku. Stiskl tlačítko přehrávání.
A sevřel se mu žaludek, když se ozval pěvecký sbor v jemu neznámé smutné klasické melodii.
"Už zase?" Jennifer vzhlédla od fotografie staré černošky na parkovišti obytných přívěsů. "Začíná to být pěkně otravné."
"Napadají mě méně zdvořilá slova, jak vyjádřit své pocity," ušklíbl se Coltrane. "Dnes lituju, že jsem si nepořídil jeden z těch nových aparátů, které zobrazují číslo, odkud ti někdo volá. Pak bych mohl tomu idiotovi zavolat zpátky, a zahrát zase něco jemu - jenže asi bych měl problém najít stejně pitomou muziku, jako je ta, kterou on oblažuje mě."
"Verdiho hudbu bych zrovna nenazval pitomou," řekl Daniel s pohledem upřeným na obrázek mladé černošky, která houpala svého syna. Coltrane ji pro navození působivého kontrastu umístil vedle vybledlé fotografie vlastní matky, která na stejné houpačce houpala jeho o čtyřiadvacet let dříve.
"To je Verdi?"
"Měl by ses zamyslet nad svým kulturním rozhledem. Kdybys poslouchal i něco jiného než jazz, kdybys se mnou alespoň jednou zašel na nějaký klasický koncert, na které tě stále zvu... Tu hudbu na tvém záznamníku napsal Verdi."
"Ital. Tak proto vůbec nerozumím, co tam zpívají."
"Máš pravdu - až na to, že nezpívají italsky, ale latinsky. Pusť mi to ještě jednou."
Coltrane stiskl příslušné tlačítko.
"Jasná věc," prohlásil Daniel. "Je to z Requiem."
"Hudba k pohřební mši?" zeptala se Jennifer.
"Slyšíte, co zpívají? Dies irae, den hněvu. Ten úryvek je bezesporu součástí Requiem."
Coltrane mávl otráveně rukou. "Nechápu, proč by mi měl někdo každý den volat a pouštět pohřební hudbu."
"Nějaký šprýmař se zvráceným smyslem pro humor."
"Dies illa, co má, proboha, znamenat tohle!"
"Něco o dni," vysvětloval Daniel. "Jestli tě to opravdu zajímá, mohu skočit vedle k sobě a nahrávku Requiem přinést. Na obalu je překlad textu."
Jak Coltrane očekával, Daniel se vrátil s vinylovou deskou. Zastával názor, že klasický nosič poskytuje bohatší, živější zvuk než moderní CD. "Diriguje Bernstein, zpívá Placido Domingo. Tohle je jedna z nejlepších..."
"Stačí, když nám řekneš, co ta latinská slova znamenají, Danieli."
"No jo," zazubil se uličnicky Daniel, jako by si byl vědom, že napíná jejich trpělivost. "Mělo by to být někde tady..."
Otevřel dvojdeskové album a sjížděl ukazováčkem po překladu. "Tady. Dies irae."
Den hněvu, den zloby,
změní svět v hromadu popela...
Zbude jen pláč a skřípění zubů,
až zjeví se Soudce
a vše se obrátí v prach.
Daniel odložil album. "No, řekl bych, že trocha strachu z Boha je při pohřbu docela prospěšná. Pomáhá nám udržovat správné pořadí hodnot."
"Ale žádné skryté poselství mě nenapadá," uvažoval Coltrane. "Co ty, Jennifer?"
"Já bych si z toho odnesla jediné poučení, a to, že se mám častěji modlit. Myslím, že jsme se prve nemýlili. Je to šprýmař se zvráceným smyslem pro humor..."
Zazvonil telefon.
"Haló.
Ze sluchátka opět zaznělo Verdiho Requiem.

8

"Nikdy nejsi doma," promluvil chraplavý hlas se silným přízvukem.
Coltraneovi naskočila husí kůže. "Cože? Kdo je tam?"
"Soudce."
"Mitchi?" Jennifer vyplašil pohled na Coltraneův obličej. "Co se stalo?"
"A teď mě poslouchej, ty šílený parchante," vyštěkl Coltrane do telefonu. "Přestaň mi volat a..."
"Není daleko den, kdy si budeš z celého srdce přát, aby to jediné, co jsem ti kdy udělal, bylo, že jsem ti telefonoval."
Hlas zněl jako hromada kamínků přesypávaných v lepenkové krabici. "Jennifer má pravdu, když říká, že by se měla častěji modlit."
Coltraneovi se naježily vlasy na temeni. "Jak víš, že řekla..."
"Den hněvu změní svět v hromadu popela, až se objevím a obrátím všechno v prach."
Coltrane měl pocit, jako by jím projížděl elektrický proud. Otočil se ke dveřím do obývacího pokoje a poplašený výraz

jeho obličeje Jennifer a Daniela ještě více znepokojil. "Tys mi tu nastrkal mikrofony!"
Neznámý hlas se usmál a jeho chrapot připomněl Coltraneovi zvuk vojenské boty drtící uschlé bláto. "Ach, v tvém bytě je toho mnohem víc. Co kdyby sis zašel nahoru do ložnice? Nechal jsem ti tam nějaké suvenýry."
Spojení se přerušilo.

9

V Coltraneovi by se v té chvíli krve nedořezal. Mrštil sluchátkem do vidlice a rozběhl se kuchyní ke schodům.
"Co se děje, Mitchi? Kdo to byl?" ptali se Jennifer s Danielem naléhavě jeden přes druhého, když za ním klusali nahoru.
Ale ten už běžel chodbou kolem temné komory ke dveřím do ložnice, lesně na prahu se zarazil v obavě, co ho asi čeká. Když opatrně nakoukl dovnitř, naskytl se mu otřesný pohled. Zavrávoral, jako kdyby ho někdo prudce udeřil do prsou. Ložnice byla naaranžována v parodii výstavy, kterou uspořádal dole pro své přátele. Všude samé fotografie - na podlaze, na prádelníku na nočním stolku i na posteli. Osm krát deset palců, tentýž rozměr jako fotografie z Packardova ateliérového aparátu. Ale i na tu dálku byl Coltrane schopen rozpoznat, že fotografie jsou příliš zrnité, než aby byly pořízeny klasickou kamerou. Byly to zvětšeniny z pětatřicetimilimetrového negativu. To, co zobrazovaly, však chybějící jemné detaily stonásobně vynahradilo.
Za zády se mu tlačili Jennifer s Danielem.
"Co se děje?" ptal se Daniel. "Kdo ti to volal?"
Coltrane neodpověděl. Strnule vstoupil dovnitř mezi fotografie a rozhlížel se kolem sebe.
"To je šílené," vydechla Jennifer.
Obrázek za obrázkem představoval Coltranea, jak skládá trojnožku, upevňuje fotoaparát a pořizuje záběry domů Packardovy série nebo lidí a míst, která navštívil, když se vydal po Packardových stopách. Mezi snímky byla i fotografie, na níž se spolu s Jennifer loučí s Dianou na příjezdové cestě lemované rododendrony před domem jejích rodičů. Na dalším snímku byl Coltrane na parkovišti obytných přívěsů u Glendale, kde fotografoval mladou černošku, která rozhoupávala chlapce v houpačce. Ať se v posledních dvou týdnech hnul kamkoliv, někdo ho sledoval a fotografoval.
"Nevšimla jsem si, že by na ulici byl někdo s fotoaparátem, když jsme se s Dianou loučili," ozvala se Jennifer.
"S teleobjektivem mohl být ten člověk půl kilometru daleko."
Coltrane se otočil k posteli, k záběrům bagru vysypávajícího hromadu kostí do drtiče a muže v pytlovitých kalhotách s širokým hrudníkem a masitým obličejem, který tu scénu sledoval s rukama sebevědomě opřenýma v bok a svěšeným knírem pozvedlým ve spokojeném úsměvu.
"Tohle jsou fotky, které jsem viděl v Newsweeku," podotkl Daniel.
"Ne," odpověděl Coltrane, "tyto fotky jsi tam vidět nemohl. Tahle série nebyla nikdy zveřejněna." S žaludkem až v krku váhavě přistoupil k děsivému předmětu opřenému o pelest postele - všechny fotografie byly naaranžovány tak, aby přilákaly pozornost právě k tomuto místu. "Ona totiž ani nemohla být publikována. Film zůstal v aparátu, který jsem ztratil na skalním útesu, když jsem prchal před... V této kameře. Někdo ho našel a negativy vyvolal."
Coltrane se znovu zadíval na snímek mohutného muže, který se zvráceným uspokojením sledoval, jak drtič vyplivuje hromadu roztříštěných kostí. Čerstvě zhojená rána v boku mu pulsovala bolestí.
"Dragan Ilkovič," vydechl.
"Cos to říkal?" zeptal se Daniel.
Coltrane měl pocit, že mu v žilách proudí žhavé olovo. "Musíme si pospíšit. Jennifer, sbal všechny tyhle fotky, a ty, Danieli, se postarej o ty dole. Dělejte! Tady nejsme v bezpečí! Musíme odsud okamžitě vypadnout!"

10

Pod karmínovými paprsky zapadajícího slunce hrálo šest mužů basketbal. Uhýbali si, kličkovali a otáčeli se s úžasnou obratností a milimetrovou přesností, házeli koše, vyskakovali, klamavě uhýbali a výsledek střetnutí byl dlouho na vážkách. Čtyři z těch mužů měli černou kůži a všichni byli přibližně stejného věku jako Coltrane - kolem pětatřiceti. Věnovali se hře s takovým soustředěním a zápalem, jako by pro ně neexistovala žádná minulost ani budoucnost, pouze současnost a pouze výsledek tohoto střetnutí.
Coltrane je pozoroval z nekryté betonové tribuny jednoho z mnoha basketbalových hřišť na Muscle Beach ve Venice. Po ulici za ním se projížděli cyklisté a mladíci na skateboardech a před ním se ostře rýsovaly siluety hráčů, osvětlené klesajícím sluncem na pozadí nekonečného oceánu. Coltrane měl dojem, že sleduje expresionistické tanečníky na jevišti. O několik minut později zmizel sluneční kotouč za obzorem a stíny se prohloubily. Šestice mohutně oddechovala; hráči, tři a tři proti sobě, s rukama opřenýma o kolena sledovali, jak se míč odrazil od zadního prkna, minul obruč koše a dopadl mezi ně.
"Nemůžu trefit koš, který nevidím."
"Kdyby jenom koš, já nevidím ani míč."
"Hele, teď přece nemůžeme přestat. Chybějí nám dva body, abychom vás porazili."
"Až příště, brácho. Teď je s placením piva řada na vás."
"Zdá se mi, že je to vždycky na nás."
Šestice zamířila kolem několika palem k chodníku, když vtom se jeden z černochů zastavil. "Pokračujte beze mě. Je tady jeden chlápek, s kterým si potřebuju promluvit."

"Nashle příští týden."
Skupinka se za vzájemného popichování o úspěšnosti střelby vyhnula dvěma skateboardistům, přešla ulici a zmizela ve dveřích restaurace.
Coltrane se zvedl z prázdné tribuny a pomalu zamířil k východu.
Černoch sáhl do sportovního pytle, vytáhl ručník a setřel si pot z tváře.
"Ahoj, Gregu."
"Ahoj, Mitchi."
Potřásli si rukama.
Coltrane měřil metr osmdesát, ale muž, s nímž se sešel, byl ještě o pět centimetrů vyšší, i když oba vážili stejně - kolem devadesáti kilogramů. Coltrane měl vlnité světlé vlasy v týle tak dlouhé, až mu zakrývaly límec. Muž, s kterým mluvil, měl černé kudrnaté vlasy zastřižené těsně nad lebkou. Oba měli výrazné, přitažlivé obličeje - černoch možná o něco širší a působil dojmem, že rysy jeho tváře někdo vyřezal z ebenového dřeva, zatímco ty Coltraneovy jako by někdo vysekal dlátem ze žulového kvádru.
"Náhodou jdeš kolem, co?" Greg si přehodil ručník kolem krku a vyhrnul tričko nad prsa.
Od oceánu zavál náhlý poryv chladivého větru a Coltrane se otřásl. "Bohužel ne. Volal jsem ti domů a tvoje žena mi řekla, kde tě najdu."
"Hned jsem si říkal, že ses tady za mnou nezastavil jen tak, zavzpomínat na staré časy."
"Obávám se, že ne." Coltrane pozvedl krabici, kterou držel v ruce. "Chci ti něco ukázat."
Greg se na krabici zamračil, pak pohlédl Coltraneovi přímo do očí a povzdechl si. "Tak jdeme k nám domů. Lois bude ráda, že tě zase vidí. Můžeš zůstat na večeři."
"Nemyslím, že by to byl zrovna nejlepší nápad."
"Ale?"
"Při tom průšvihu, který mám, nemůžu vědět, co za svinstvo bych k vám domů zavlekl."

11

Greg se příjmením jmenoval Bass a byl poručíkem městské policie v Los Angeles. Coltrane se s ním setkal před dvěma lety, když ho redaktoři nedělní přílohy Los Angeles Times požádali o seriál fotografií dokumentujících práci zvláštní policejní jednotky, losangeleské speciality a jediného útvaru ve Spojených státech, který se zabýval výhradně vyšetřováním anonymních výhrůžek a jiných způsobů obtěžování známých osobností. Pachatelé těchto činů dokázali své řádění tak úspěšně tajit, že se jim někdy říkalo ‚neviditelní zločinci', a redaktoři si od svého nápadu slibovali možnost, že tak schopný a vynalézavý fotograf jako Coltrane by mohl některé z nich velmi zviditelnit.
Člověk, s nímž se Coltrane na losangeleském policejním oddělení spojil, byl právě Greg a v průběhu následujících dní a týdnů, kdy na seriálu pracoval, se mezi nimi vyvinulo upřímné přátelství. Coltrane si získal Gregův respekt tím, že policii neobyčejně pomohl při vyřešení jednoho případu. Policisté se tehdy snažili ochránit vyděšenou ženu, které neustále někdo vyhrožoval. Coltrane se ukrýval po několik nocí v křoví před domem, kde ta žena bydlela, až se mu podařilo vyfotografovat dosud neznámého maniaka, který ženu obtěžoval. (Dodatečně se zjistilo, že se s ním kdysi před pěti lety několikrát sešla.) V inkriminovanou noc jí ve tři hodiny nad ránem rozléval po zahradě benzin, v kapse připravený balíček zápalek. Pachatel byl odsouzen na osmnáct měsíců odnětí svobody a od té doby Coltrane pomohl Gregovi ve třech dalších případech.
Teď seděli za stolem v boxu malé restaurace, oba mlčky usrkávali pivo a Greg se probíral fotografiemi. Když došel k poslední, na chvíli se zamyslel a pak všechny odložil zpět do krabice.
"Takže v podstatě mi chceš říct, že tenhleten chlap považuje za přímo skvělé, když může lidem svázat ruce za zády ocelovým drátem, seřadit je na kraj vykopané jámy a pak je střelit do týla, aby spadli rovnou dolů a nikdo se nemusel namáhat s pohřbem. Podle mě by si dobře rozuměl s Hitlerem."
"Až na to, že Hitler byl nacista, zatímco Ilkovič vyšel z komunistického režimu v době, kdy byla Bosna ještě součástí Jugoslávie. Jeho ideálu je tedy asi bližší Stalin."
"Politika jako zdůvodnění masové vraždy." Greg zavrtěl znechuceně hlavou.
"Ilkovič se v komunistické hierarchii vypracoval velmi rychle, a protože uměl dobře anglicky, nastoupil kariéru diplomata. Jako řada jemu podobných mladých komunistických prominentů byl i on velmi prohnaný a uměl si všechno dokonale spočítat. Jakmile se sovětský režim zhroutil, vrátil se do Bosny a využil ke svému prospěchu občanskou válku. Nakonec získal vůdčí postavení - tím, že povzbuzoval Srby, aby ve válce nejen zvítězili, ale nepřítele úplně zlikvidovali. Podle mě si to představoval tak, že jakmile Srbové vyvraždí všechny muslimy, přiměje je k tomu, aby vyhladili i druhou etnickou skupinu v regionu, Chorvaty. Pak by Srbové ovládali celou Bosnu, a protože on by ovládal Srby... Mezitím se celá Bosna stala jeho vražednou arénou."
"Vsadil bych se, že si každou minutu dokonale vychutnal. Dragan Ilkovič. Hnusné jméno. A teď jde ten ničema po tobě, protože jsi svými fotografiemi dokázal jeho podíl na válečných zločinech a zničil jeho šanci vládnout Bosně."
"Těžko můžeš ovládat zemi, když sedíš ve vězení za zločiny proti lidskosti," souhlasil Coltrane.
"Až na to, že on ve vězení nesedí," připomněl Greg. "Je tady v Los Angeles a hledá způsob, jak se ti pomstít."

12

Zdravotníci přemístili zraněného mladého muže ze sanitky na pojízdná nosítka a spěchali s ním k vjezdu na pohotovost. Mladík měl na tváři kyslíkovou masku a hrudník, který se vůbec nezvedal, zalitý krví.

Coltrane jim ustoupil z cesty a pak je pomalu následoval skleněnými dveřmi s elektronickým zámkem, které se za ním se syčením zavřely. Ke zraněnému mladíkovi doběhl lékař a dvě sestřičky a v příštím okamžiku zmizela nosítka v jedné z ošetřoven vzájemně oddělených plátěnými závěsy. Na plentách se rýsovaly siluety lékařů a sester, kteří se v ostatních kójích věnovali jiným pacientům. Další nemocní a zranění čekali na lavicích rozmístěných podél stěn.
"Mohu vám nějak pomoci, pane?"
Coltrane se obrátil k unavené ženě v brýlích. Měla na sobě zelený nemocniční plášť a v ruce hromádku chorobopisů.
"Jste zraněný? Potřebujete...?" Hlas jí poklesl, když si Coltranea pozorně prohlédla a nezjistila žádné známky úrazu.
"Hledám doktora Gibsona."
V tom okamžiku vystoupil Daniel - rusé vlasy zdůrazněné zelení operačního pláště - z ošetřovny a rychlým krokem zamířil k pultu uprostřed sálu.
"Tam je. Potřebuju s ním mluvit."
"Pane, musíte počkat, až přijdete na řadu. Před vámi je spousta dalších pacientů..."
"Danieli."
Daniel zaslechl, že ho někdo volá, a otočil se. "To jsi ty Mitchi?" Zachmuřil se a zamířil k příteli. "Co ty tady děláš?"
"Musím s tebou mluvit."
Daniel svraštil obočí ještě hlouběji. "Právě jsem dodělal jednoho pacienta." Trhl hlavou; zvenčí se ozval jekot sirény. Další sanitka. "Typická sobotní noc. Budeš si muset pospíšit."
Daniel provedl přítele únikovými dveřmi na schodiště. Dveře se s bouchnutím zavřely a ozvěna se ještě dlouho nesla prázdnou šachtou.
"Příštích pár dnů budu mimo domov, možná i týdnů," vysvětloval Coltrane. "Chtěl jsem ti to říct, aby sis nedělal starosti."
"Lovy beze zbraní?" zeptal se Daniel s nadějí v hlase.
"Ne, je to kvůli tomu chlapovi, který se mi dnes odpoledne vloupal do bytu, zatímco jsme byli pryč."
"Bál jsem se, že právě toto řekneš."
"Před chvílí jsem mluvil s přítelem, který pracuje na losangeleském policejním oddělení. Říká, že když mi ten chlap mohl nastražit do obýváku štěnici, neexistuje nic, co by mu mohlo zabránit strčit mi tam bombu. Kladl mi na srdce, abych se nevracel domů - aspoň do té doby, než toho darebáka chytnou."
"Ale kdo ví, jak dlouho to bude trvat? Kam vlastně pojedeš?"
"Ještě nevím. Kdybych něco potřeboval, nechám ti tady v nemocnici vzkaz. Důvod, proč jsem ti teď nenechal vzkaz a navštívil tě, Danieli, je ten, že můj přítel má dobrou radu i pro tebe a já ti ji chtěl sdělit osobně."
Daniel vypadal velmi znepokojeně.
"Myslím, že by ses taky neměl vracet domů," pokračoval Coltrane. "Ten člověk se mohl stejně snadno vloupat k tobě jako ke mně. Co kdyby se rozhodl tě navštívit a zjistit, kam jsem zmizel?"
"Ale vždyť ty jsi mi vůbec neřekl, kam máš namířeno."
"To on neví. Řekni v nemocnici, že potřebuješ na pár dní dovolenou, hned teď. Pak sedni do auta, projížděj jen tak nazdařbůh ulicemi a dávej pozor, jestli tě nikdo nesleduje. Až si budeš jistý, že jsi v bezpečí, vypadni z města. Můj přítel třeba toho chlapa za pár dní dostane a budeš se moci vrátit. A ještě něco, Danieli, a je to opravdu důležité: V žádném případě nesmíš navštívit žádného svého známého, i kdyby tě to k němu bůhvíjak lákalo."
Daniel pochopil, co mu chce Coltrane naznačit, a zbledl.
"Neudělal jsem nic špatného," řekl Coltrane. "Nedokážu vyslovit, jak je mi líto, že ti působím takové starosti."
Dveře na schodiště se prudce otevřely. "Pane doktore, potřebujeme..."
"Ano." Daniel se spěšně vracel do ruchu a zmatku na pohotovosti. "Co Jennifer?" ohlédl se po Coltraneovi. "Co bude s ní?"
"Hned za ní jedu, abych ji varoval."

13

Coltrane z přítmí kabiny svého chevroletu, zaparkovaného v řadě osobních automobilů u chodníku, sledoval reflektory auta, které odbočilo z bulváru Beverly Glen na Knob Hill Drive. Za posledních patnáct minut teprve třetí vozidlo. V deset hodin večer byl v této odlehlé vilové čtvrti v Sherman Oaks i v sobotu téměř nulový provoz. Když auto zpomalilo v zatáčce a projelo kolem něj, poznal Jenniferino BMW. Okamžitě se ohlédl zpět ke křižovatce. Minuta se protáhla na dvě, pak na tři. Po pěti minutách Coltrane usoudil, že kdyby ji Ilkovič sledoval, touto dobou by se už určitě objevily další světla. Zvedl mobilní telefon a vyťukal Jenniferino číslo. Nechal třikrát odzvonit a přerušil spojení. Byl to signál, že Jennifer může bezpečně pokračovat do údolí a počkat na něj u zábavního parku. Do telefonu nepromluvil ani slovo, protože Greg zdůraznil, jak snadno lze pomocí audioskeneru mobilní telefon odposlouchávat.
Parkoviště u zábavního parku, osvícené řadou reflektorů, bylo téměř prázdné. Coltrane zastavil vedle BMW. V ostrém světle se zaleskly Jenniferiny světlé vlasy a v příštím okamžiku už seděla vedle něj.
Pevně ho objala. "Vyděsil jsi mě až k smrti. Co se děje? Proč jsi mi volal z budky? Proč ses se mnou nesetkal už tam?"
Coltrane jí zavolal domů do Marina del Rey a řekl jí, aby zašla k určité telefonní budce nedaleko loděnice, jejíž číslo si předem zaznamenal. Dal jí dost času, aby se tam dostala, a pak zavolal z jiné telefonní budky a nadiktoval jí instrukce, kterou cestou má jet.
"Myslíš, že mám napíchnutý telefon!"
"Předpokládám že ten můj je určitě odposlouchávaný," odpověděl Coltrane. "K čertu, mám napíchnutý celý byt, tak proč ne telefon? A proč by ho neměl mít odposlouchávaný Daniel a proč ne ty?" Coltrane shrnul svůj rozhovor s

Gregem. "Bývame tak často a tak dlouho pryč z domu, že tajná instalace mikrofonů u nás doma je dětská hračka, a je úplně logické, že se Ilkovič o něco podobného pokusil. Může mě tak držet pod tlakem, protože bude vědět o každém mém kroku a o všem, co dělám."
Coltrane zaváhal, další slova mu šla z úst velmi těžko. "Greg také říká, že se Ilkovič pokusí využít tebe, aby se mi dostal na kobylku."
Jennifer ho obdařila upřeným pohledem.
"Domnívá se, že jsi v nebezpečí, a tvrdí, že by ses měla nějakou dobu zdržovat mimo svůj byt."
"Cože?"
"Greg říká, že bychom se měli držet dál od sebe. Jestli Ilkovič nebude moci zjistit, kam jsem zmizel..."
"Kam jsi zmizel?"
"Budu se muset na nějakou dobu ztratit, Jennifer. A když mě Ilkovič nedokáže vystopovat, je docela pravděpodobné, že začne sledovat tebe v naději, že ho ke mně dovedeš. Nebo sáhne k něčemu ještě horšímu - přinutí tě říct všechno, co víš, i kdyby to nemělo být nic důležitého. Nemáme prostě na výběr, i ty budeš muset zmizet."
Jennifer si přitiskla ruku k břichu. "Myslela jsem, že jsem dost vyděšená, už když jsem sem jela, ale vůbec se to nedá srovnat s tím, co cítím teď. Proboha svatého, vždyť musí existovat nějaké... Co máš v plánu? Kam se chceš schovat?"
Coltrane neodpověděl.
"Pojedu s tebou," prohlásila Jennifer rozhodně.
"Copak jsi neslyšela, co jsem se ti právě snažil vysvětlit?"
"Podle mě je mnohem rozumnější, když zůstaneme spolu. Alespoň si nebudeme muset dělat starosti, jestli mě nesleduje. Nebude mě moci využít, aby dostal tebe. Oba budeme v bezpečí a tvůj přítel ho může klidně pronásledovat."
"No, já nevím..."
"Uvědom si, Mitchi, že tohle nemá vůbec nic společného s mou bývalou dotěrností. Teď nám jde o život."

14

Jennifer vstoupila rychlým krokem do letištní haly. Zatímco kupovala letenky na let společnosti America West do Las Vegas, který startoval ve 23:45, Coltrane odvezl vůz do parkovací garáže. Celí udýchaní se setkali u východu k letadlu a byli mezi posledními pasažéry. Coltrane si stoupl až na konec řady a pozoroval, zda je někdo při nastupování nesleduje. V okamžiku, kdy se stroj odlepil od země, vydechl poprvé po dlouhé době klidněji.
"Potřebuju se napít," řekla Jennifer.
"Já také, ale obávám se, že se budeme muset spokojit s kávou. Nějakou dobu se ještě musíme udržet při plném vědomí."
Letadlo přistálo v Las Vegas patnáct minut před jednou. Spěchali k přepážce společnosti America West a koupili si lístky na nejbližší let zpátky do Los Angeles. Na palubu nastupovali opět mezi posledními.
"Bože můj, doufám, že jsme ho setřásli," zadoufala Jennifer.
"Tahle finta musela Ilkoviče určitě zmást," uklidňoval ji Coltrane. "I kdyby se mu nějak podařilo sledovat nás až na letiště, víme zcela bezpečně, že v letadle s námi neseděl. A v žádném případě ho nemohlo napadnout, že se okamžitě vrátíme do Los Angeles. Je přesvědčen, že jsme zůstali v Las Vegas, a tam nás také bude hledat."
"Ale co uděláme, až se vrátíme do LA?" Jenniferiny obvykle jasné oči zakalilo vyčerpání. "Kam se uchýlíme, do hotelu?"
"To je jedna z možností, a docela logická."
Ale Coltrane měl na mysli něco jiného, i když se o tom Jennifer zatím nezmínil. Letadlo přistálo v Los Angeles ve 2:41. Řidič mikrobusu je vysadil u přepážky autopůjčovny Avis, kde unavený úředník předložil Coltraneovi k podpisu předtištěnou smlouvu.
"Chtěl bych auto střední velikosti, nic nápadného," požádal Coltrane.
"Stačí saturn?"
"Perfektní." Na silnici jezdilo tolik aut značky Saturn, že dalšího navíc si určitě nikdo nevšimne.
Když vyjížděli z parkoviště půjčovny automobilů, ukazovaly hodiny na palubní desce 3:31. Jasné světlo pouličních lamp bodalo Coltranea do očí. Odbočil na bulvár La Cienega a zamířil do centra města, uprostřed noci podivně ztichlého.
Jennifer zívla. "V kterém hotelu se usadíme?"
"Greg chce, abychom se vyhýbali všem atraktivním místům, kde bychom přilákali pozornost, kdybychom se zapisovali bez jakýchkoliv zavazadel. Znám pár tichých míst v západním Hollywoodu."
Jennifer znovu zažívala. "Doufám, že tam mají slušné postele."
"Chvilku to potrvá, než tam dojedeme. Co kdybys na chvíli zavřela oči a zkusila si zdřímnout?"
Ulice byly prakticky vyprázdněné a Coltraneovi se povedlo dosáhnout celkem slušného času - k cíli cesty dorazil šest minut před čtvrtou. Vystoupil z auta, odemkl bránu a stiskl tlačítka na monitoru u vchodu, čímž vyřadil z činnosti zabezpečovací systém. Dalším tlačítkem aktivoval automatické otevření garáže. Zavrčel motor, vrata se začala zvedat a Coltrane se otočil a vrátil se k autu. Viděl, že Jennifer už je vzhůru.
Celá rozespalá si protírala oči. "Už jsme na místě? Tohle je ten hotel?"
"Ano, ale není to zrovna hotel."
Jennifer namáhavě zaostřila pohled a jen zalapala po dechu, když si uvědomila, co vidí. V záři reflektorů se rýsoval dům, který vzdáleně připomínal středověký hrad. I v ostrém osvětlení působila omítka korálové barvy velmi uklidňujícím dojmem, jen tepaný plech s předkolumbovským motivem šípových hrotů, který lemoval okna a rohy budovy, se leskl o

něco výrazněji.
"Tady?" zeptala se nevěřícně.
"Ano," odpověděl Coltrane. "Packardův dům."

PĚT

1

"Ale to je šílenství," rozlehl se prázdným domem Jenniferin hlas. "Nemáme žádné právo sem vniknout. Sousedé si určitě pomyslí, že se do domu někdo vloupal, a zavolají policii."
"Pochybuju, že by si nás někdo takhle pozdě v noci všiml, ale pro jistotu zůstaneme raději potmě," uklidňoval ji Coltrane. "Zítra ráno sousedy obejdu a vysvětlím jim, že tenhle dům kupuju a že mi lidé z realitní kanceláře dovolili nastěhovat se o něco dříve, než budou vyřízeny všechny formality."
Coltrane se zastavil na podestě schodiště a nahlédl do temnoty suterénu. Tam dole byl trezor a Coltrane rozhodně neměl v úmyslu vydat se tím směrem. Vystoupal po schodech vzhůru a noční lampička nade dveřmi je jako maják dovedla do obývacího pokoje. Byl sice ponořen do stínů, ale bílé zdi a parkety z tvrdého dřeva na podlaze působily podivuhodně čistým dojmem. Okenní tabulky v protější stěně jako by zesilovaly světlo hvězd a pouličního osvětlení.
"Ale co když ti sousedé neuvěří?" strachovala se Jennifer. "Co když jim realitní kancelář nechala telefonní číslo s instrukcí, že mají zavolat, kdyby si všimli něčeho divného?"
"Neboj, s realitkou žádný problém nebude."
"Jak si můžeš být tak jistý?"
"Než jsem ti večer zavolal, spojil jsem se s Packardovým asistentem, který zajistil svolení, že se tady můžeme usadit, než budou všechny papíry připraveny k podpisu. Jak si myslíš, že bych jinak znal kód, který odblokuje poplašný systém? A s Ilkovičem si také nemusíme dělat starosti, o tomto místě neví."
"Ale vždyť tě přece sledoval ke všem domům, které jsi fotografoval."
"K tomuto ne," prohlásil Coltrane rozhodně. "Když jsem si prohlížel fotografie, které pořídil, když mě sledoval, zdálo se mi, že něco chybí, ale teprve později jsem si uvědomil, co to bylo. Žádný ze snímků mě nezachycoval u tohoto domu. Toho dne mě nesledoval."
"Ale jistě to nevíš. Třeba se mu pokazil foťák."
"To je jedno. I kdyby mě byl sledoval, tohle je přece jen další dům z Packardovy série. V žádném případě nemůže vědět, že mám v úmyslu ho koupit. Jistě, vrátil jsem se sem včera s tebou a s Danielem, ale stoprocentně víme, že v té chvíli nás Ilkovič nesledoval - protože zatímco jsme byli pryč, chystal mi v ložnici to své překvapení. Nemůže vědět, že mám o tento dům zájem. K podezření, že bych se uchýlil právě sem, nemá sebemenší důvod."
Hvězdy určitě zastínil nějaký mrak, protože v místnosti se setmělo.
"Jsi si nějak moc jistý," nevzdávala se Jennifer.
"Nejel bych sem, kdybych si nebyl jistý."
"Ty se prostě od tohoto domu nedokážeš odtrhnout."
"Hele, rozhodně je to tady lepší než v hotelu."
"Opravdu nechápu, čím tě Packard tak očaroval."

2

I když nezacloněnými okny proudilo jasné denní světlo, podařilo se jim spát až skoro do jedenácti.
Jennifer se nejistě postavila a třela si rukou záda. "Ach ouvej."
Coltrane věděl, jak jí asi je - po noci strávené na tvrdé podlaze měl pocit, že ho někdo praštil do krku úderem karate.
"Ty teda fakt dokážeš připravit ženské příjemné chvilky," podotkla Jennifer. Prohrabávala se pytlíkem s toaletními potřebami, které Coltrane nakoupil cestou z letiště, a vytáhla tubu zubní pasty, kartáček a lahvičku s šamponem. "Ještě že tě to napadlo."
"Nezapomínej ani na koblihy, které jsem koupil."
"Neboj, na to jsem příliš hladová. Připadala bych si opravdu jako v ráji, ale chybí mi čisté spodní prádlo."
Její sarkasmus vyloudil na Coltraneových ústech pobavený úsměv.
"A neuškodilo by pár ručníků," dodala.
"Neboj, za chvíli vyrazíme na zásobovací výpravu na Hollywoodský bulvár. Ale začneme tím nejdůležitějším - měl bych si promluvit se sousedy."
"V tom případě budeš potřebovat tohle," a Jennifer mu podala pěnu a strojek na holení.
Časně odpoledne se vrátili s novým prádlem, kávovarem, několika talíři, hrnci a pánví a s dostatečnou zásobou jídla na několik příštích dní. Cestou se pozorně rozhlíželi ulicemi, ale nespatřili nikoho, kdo by v nich vyvolal nějaké podezření. Povzbudilo je, když při návratu zjistili, že poplašný systém je stále funkční, ale úplně klidní se cítili teprve poté, kdy prohlédli dům od suterénu až po nejvyšší patro - vynechali pouze trezor, který Coltrane zamkl, když ho předchozího dne ukázal Jennifer a Danielovi, a který zůstal, jak se ujistil, zamčený.
Potom rozbalili nákup. Coltrane si nikdy nepotrpěl na vánoční výzdobu, ale teď prohlásil, že dům promění na domov, a koupil metr vysoký umělý stromeček s připevněnými ozdobami. Umístil ho doprostřed obývacího pokoje a vedle něj natáhl dva spací pytle.

"Dokonalý komfort," zhodnotil uznale.
Osprchovali se a natáhli si nově zakoupené džínsy a svetry. Potom si připravili kávu a pomalu žvýkali grahamové rohlíky s uzeným lososem, nakrájenými rajčaty, taveným sýrem a olivami.
"Začínám se znovu cítit jako lidská bytost." Jennifer se slastně protáhla.
"Nehýbej se."
"Co se děje?"
"Tvá póza je příliš krásná, abych..." Coltrane sice zanechal svůj vůz na parkovišti u letiště, ale samozřejmě si nezapomněl vzít svůj fotoaparát a fotografie. Stiskl spoušť. "Nádhera."
"Nerada to říkám, ale..." odmlčela se Jennifer.
"Tak raději nic neříkej."
"Ne, určitě si to rád poslechneš. Ten dům se mi začíná líbit. Tolik prostoru a..."
"Světla, že?"
Jennifer přikývla. "Docela bych si to tady dokázala představit zařízené nábytkem ve stylu art deco."
"To by přesně odpovídalo slohu, v němž byla tahle budova postavena."
"Zajímalo by mě, jak to tady vypadalo, když... Myslels to vážně, když jsi prohlásil, že necháš vybourat trezor a uvedeš dům do původního stavu?"
"To udělám ze všeho nejdřív."
"Potom bys možná..."
"Co máš na mysli?"
"Počkej, hned se vrátím," řekla Jennifer.
"Kam jdeš?"
"Do garáže. Když jsme vynášeli z auta zásoby, něčeho jsem si všimla."
Vrátila se s podlouhlou lepenkovou trubicí a Coltrane pozvedl s tázavým zájmem obočí.
"Tohle leželo na polici," oznámila Jennifer. "Ten, kdo odsud stěhoval veškeré zařízení, si dal na své práci opravdu záležet. Nezůstaly tady žádné staré nepotřebné krámy, jak tomu při stěhování obvykle bývá. Vůbec nic - až na tohle."
"A ty se domníváš, že to není žádný starý a nepotřebný krám?"
"Když mí rodiče před pěti lety koupili starý viktoriánský dům na Carroll Avenue," Jennifer mluvila o zástavbě v okolí parku Echo, která byla proslavená svou viktoriánskou architekturou, "našli v garáži podobnou trubici."
Coltrane nechápal, kam míří.
"V trubici byly uloženy původní plány domu."
"Snad si nemyslíš...?"
"Je to docela logické místo, kde plány zanechat - aby je nový majitel snadno našel." Jennifer sundala víko trubice, obrátila ji vzhůru nohama a opatrně vytáhla obsah.
Coltrane nevěřícně zíral na těsně stočené archy tvrdého papíru s modravým nádechem. Byly vybledlé a páchly zatuchlinou - zjevně velmi staré. Pomohl Jennifer rozložit plány na stole a s potěšením zaznamenal, že výkresy i poznámky jsou docela čitelné.
"Můj bože." Coltrane projel ukazováčkem po nejhořejším archu a zastavil se až vpravo dole u rohového razítka, které neslo jméno architekta a rok, kdy byl dům postaven. "Lloyd Wright1931."

3

"Pokud to dokážu posoudit..." Jennifer si pozorně prohlížela vstupní dveře do trezoru a pak se podívala na výkresy, "býval tady dřív normální obytný pokoj."
"Přesně to říkal Packardův asistent."
"Rozměry jsou stejné jako délka a šířka garáže nad námi."
"Tak to se mi nezdá," podotkl Coltrane.
"Jak to?"
"V garáži je místo jen pro jedno auto, což je ostatně pro třicátá léta typické. Ale zdá se mi, že trezor je větší. Skoro jako dvojitá garáž, řekl bych."
"Takže místo renovace tady máme přístavbu," podotkla Jennifer.
"Možná se mýlím. Asi to bude tím, že se tady dole necítím zrovna nejlíp."
"Musím přiznat, že se cítím podobně, a to jsem nikdy klaustrofobií netrpěla. Trezor nemůže být zase o tolik větší než garáž, když si v něm oba připadáme jako v těsné vězeňské kobce." Jennifer pozorně studovala detaily výkresu. "Garáž má rozměr patnáct na patnáct stop, a protože nám chybí plány přestavby, domnívám se, že existuje jenom jeden způsob, jak zjistit, kolik místa tady bylo přidáno. Musíme to odkrokovat. Máš klíč? Díky." Jennifer odemkla a odstrčila dveře. Zevnitř se vyvalil závan studeného vzduchu jako z hlubin temného ledového pekla a Coltrane se otřásl. "Ehm... jestli ti to nevadí raději bych počkal venku."
"Odkdy trpíš klaustrofobií?"
"Jenom tehdy, když jsem tady v trezoru."
Jennifer přejela rukou po stěně vlevo za dveřmi a cvakla vypínačem. U stropu se rozzářily zářivky, jejichž ostré světlo se odráželo i od betonové podlahy a kovově šedých polic rozestavěných podél stěn.
Jennifer vstoupila do trezoru. "Jedna, dvě..." počítala kroky.
"Rozhodně je větší než garáž," prohlásila, když se vrátila. "Ta je široká patnáct stop, kdežto trezor zhruba pětadvacet."
"Řekl bych, že spíš třicet," opravil ji Coltrane.

"Jak jsi na to přišel?"
Coltrane ukázal rukou do chodby, která vedla souběžně s trezorem. "Odkrokoval jsem to zvenčí."
"Třicet? Myslíš to vážně? Asi jsme to měřili každý jinak."
"Asi ano, ale protože já mám delší nohy, měl bych odhadnout kratší vzdálenost. Ty potřebuješ udělat více kroků, a měla bys proto dospět k vyššímu číslu."
"Někde děláme něco špatně. Pojď, zkusíme to znovu, ale tentokrát půjdeš dovnitř ty."
"To si snad děláš srandu, ne?"
"Ještě nikdy jsem tě neviděla tak vyplašeného."
Má pravdu, pomyslel si Coltrane. Co se to se mnou děje? Musím přece ten strach v sobě překonat. Potlačil svíravý tlak v hrudníku, nadechl se jako gladiátor před vstupem do arény a vypětím vůle se přinutil překročit práh. Světlo bylo ještě oslnivější a vzduch chladnější, jakoby hustší. "Jedna, dvě..."
Coltrane se musel hodně ovládat, aby místo pomalé chůze neběžel. Vždyť je to jen místnost bez oken, dodával si odvahu, ale přesto vydechl ulehčením, když se vrátil k Jennifer. "Podle mého odhadu je šířka zhruba stejná, jako jsi napočítala ty. Pětadvacet stop."
"To znamená, že opravdu děláme něco špatně." Jennifer se zamračila. "Když jsem totiž kráčela chodbou, napočítala jsem zhruba stejnou vzdálenost jako ty, třicet stop. Jak může nějaká místnost být..." Jennifer se vylekaně otočila: "V domě někdo je!"

4

Přední dveře se s cvaknutím zavřely a Coltrane se rozběhl po schodech nahoru. Zaskřípala podlaha a objevila se lidská postava, ruce pozvednuté v omluvném gestu.
"Promiňte, nechtěl jsem vás vyděsit," omlouval se vetřelec.
Coltrane málem zakopl, ale srdce se mu pomalu uklidňovalo, protože zaregistroval červené sako - oblíbenou součást oděvu Duncana Reynoldse.
"To je tím, že jsme neočekávali žádnou návštěvu," vysvětloval Coltrane.
Duncan schoval klíč do kapsy. "Měl jsem cestu kolem, a tak mě napadlo, že se zastavím a podívám se, jak se tu zabydlujete. Nezatelefonoval jsem, ale..."
"Vždyť tady není telefon."
"Přesně tak. Nechci vás rušit. Jestli se vám to nehodí..."
"Ale kdepak, jen pojďte dál. Rád bych vás představil své přítelkyni. Jennifer, tohle je Duncan Reynolds, asistent Randolpha Packarda. Jennifer Laneová."
Jennifer podala Duncanovi ruku a se stále ještě trochu nuceným úsměvem prohlásila: "Muselo být fascinující pracovat pro génia."
"Fascinující je skutečně to správné slovo. Stejně jako hrůza, při které vám vstávají vlasy. Nakonec jsem dospěl k závěru, že budu svou práci považovat za dobrodružství."
"Mohu vám nabídnout trochu kávy?" Coltrane odváděl Duncana nahoru do obývacího pokoje.
Duncan si letmo prohlédl spací pytle rozložené vedle malého umělého vánočního stromku. "Tak tohle opravdu vypadá jako dobrodružství. A pokud se týká kávy, tak děkuji, nechci. Ale kdybyste měli něco ostřejšího, nepohrdl bych."
"Je mi líto, bohužel jsme si zatím nekoupili nic..."
Duncanovi se protáhla tvář.
"Ale máme trochu vína," uklidňovala ho Jennifer.
Duncanova tvář se zase rozzářila. "Promiňte mi tu slovní hříčku, ale v bouři je každý přístav dobrý."
"Bílé, nebo červené?"
"Dejte mi to, kterého máte víc."
Jennifer zamířila chodbou vlevo ke kuchyni.
"V garáži jsme našli původní plány domu," řekl Coltrane.
"Ano, sám jsem je tam nechal," potvrdil Duncan. "Objevil jsem je, když jsem procházel Randolphovy věci v jeho domě v Newport Beach. Usoudil jsem, že jim bude lépe tady u vás než je někdo někam zašantročí."
"A na plány přestavby jste náhodou nenarazil?"
Duncan zavrtěl hlavou. "Ale ještě tam zůstala spousta věcí, které je nutno roztřídit. Proč se ptáte?"
"Jen tak, ze zvědavosti. Narazili jsme na jistou nesrovnalost, kterou se snažíme..."
"Pojďte do kuchyně," zavolala Jennifer.
"Výborně," pochvaloval si Duncan, "můžeme si promluvit a vy zatím budete nalévat."
Prošli jídelnou, jejíž stěny ozdobené chromovanými kuličkami odrážely mihotavé světlo, a vstoupili do sluncem zalité kuchyně. Uprostřed stál na podlaze velký špalek na bourání masa. Jennifer na něm rozložila láhev a skleničky a právě vytahovala zátku. "Budete se muset spokojit s papírovými šálky."
"Jinak to nejde, když jste se ještě nenastěhovali."
"A doufám, že máte rád cabernet sauvignon."
"Já nemám příliš vybíravé patro, mně chutná každé víno." Duncan usrkl a přikývl. "Výborné. Tak co to bylo za nesrovnalost, o které jste se zmínil?"
"Snažíme se zjistit, kolik prostoru bylo přidáno při instalaci trezoru," vysvětloval Coltrane. "Pořád nám vycházejí různé rozměry. Nevíte náhodou, kdy byl trezor postaven?"
Duncan se napil. "Já vím jen to, že když jsem pro Randolpha začal v třiasedmdesátém roce pracovat, tak už v suterénu

byl."
"Bydlel tehdy tady?"
"Ne. Pokud v tomto domě vůbec někdy trvale bydlel, nikdy se tom nezmínil, ale rozhodně to tady měl velmi rád. S výjimkou trezoru si dal neuvěřitelně záležet na tom, aby to tady udržel - a to včetně zahrady - přesně ve stejném stavu jako v roce 1933, kdy pracoval na sérii fotografií losangeleských domů. Máte docela smůlu - když jste se sem přišel podívat poprvé, nábytek a ostatní vybavení interiéru už bylo pryč."
"Proč?" zeptala se Jennifer.
"Stejný nábytek totiž v domě byl už v době, kdy ho Packard fotografoval."
"To nemyslíte vážně." Coltrane se k Duncanovi překvapeně naklonil. "Chcete snad říct, imitace, ne? Původní nábytek nemohl přece tak dlouho vydržet. Dávno by se musel rozpadnout."
"Tenhle nábytek ne." Duncan si setřel z kníru karmínovou krůpěj vína. "Ten nábytek totiž navrhoval Warren McArthur, významný modernista třicátých let. Pro jeho dílo je charakteristické použití kovu a skla. Všechny stavební a podpůrné prvky tvořily kovové trubice naleštěné do vysokého lesku. Jistě, čalounění muselo být postupně vyměněno, ale Randolph trval na použití stejné ručně tkané červené potahové látky. Mohl jste tu najít i několik chromovaných stolků z dílny Miese van der Rohea. Chápete jistě, proč jsme museli nechat nábytek odvézt. Takové stoly a sedací soupravy mají dnes obrovskou cenu, půjdou do aukce u Christieho."
"Chci, abyste nechal všechno přivézt zpátky," prohlásil Coltrane rozhodně.
Duncan se málem polil vínem. "Přivézt je zpátky?"
"Rád bych ten nábytek koupil."
"Ale uvědomte si, že cena bude obrovská..."
"Chci uvést dům do přesně stejného stavu, v jakém kdysi býval."
Jennifer jen ohromeně zírala.
"A byl bych vám neobyčejně zavázán, kdybyste mi mohl sehnat více informací o minulosti tohoto domu," pokračoval Coltrane. "Onehdy jste řekl, že ho Packard používal jako kancelář, temnou komoru a archiv. Ale kdo tady bydlel předtím, než to Packard koupil? Jeho životopisci uvádějí, že dům si nechal postavit filmový producent, který se jmenoval Winston Case. Koupil Packard dům přímo od něj, nebo ho mezitím vlastnil ještě někdo jiný? A co se tu dělo potom, co ho koupil? Žil tady s někým, nebo tu snad bydlel někdo úplně cizí?"
"Už je to přece hodně dávno. Co na tom záleží?"
Na takovou otázku Coltrane odpovědět nedokázal.

5

Poslední paprsky zapadajícího slunce znovu ozařovaly siluety šesti košíkářů na hřišti u Muscle Beach ve Venice, na stejném hřišti, u kterého se Coltrane předchozího dne setkal s Gregem.
Téměř na minutu přesně čtyřiadvacet hodin, pomyslel si Coltrane. Seděl s Jennifer na stejné nekryté tribuně, na stejné betonové lavici u postranní čáry, a zmocnil se ho tajemný pocit rozdvojení.
"Greg už by tu měl každou chvíli být," řekl Coltrane.
Jennifer se v chladivém poryvu větru od oceánu zachvěla zimou. "Překvapuje mě, že tě nepožádal, abys ho navštívil na policejní stanici."
"Bydlí jen několik ulic odsud. Určitě pokládal za rozumnější setkat se tady - alespoň myslím."
Slunce se ponořilo do oceánu a červánky natolik ztmavly, že hráči museli přestat. Coltrane poslouchal, o čem se baví: vzájemné popichování, plány, kdy si zajdou na pivo, a slib, že si příští týden zase zahrají. Déjávu. Coltrane se mimoděk otřásl.
Hráči zmizeli za tribunou a slunce za horizontem. Citelně se ochladilo a davy skateboardistů značně prořídly. Rozsvítilo se pouliční osvětlení a rozptýlilo tmu.
"Už má čtvrt hodiny zpoždění," podotkl Coltrane.
"Třeba má naléhavý telefonát nebo ho zdržely jiné služební povinnosti."
"Greg si dává hodně záležet, aby byl vždycky a všude včas. Nevzpomínám si, že by mě někdy nechal čekat.
Uplynulo dalších patnáct minut.
"Musí to být strašně dlouhý telefonát," poznamenala Jennifer. "Nemůžeme tady čekat věčně. Co navrhuješ?"
"Myslím, že nemáme na výběr. Musíme počkat, dokud se..."
"Není to on?"
Coltrane se ohlédl, kam Jennifer ukazovala. Ze stínu budovy za nejbližším rohem vystoupil muž mohutné postavy v teniskách, džínsách a kožené bundě a pomalu kráčel k nim.
"Ne," Coltrane se neklidně postavil.
"Vypadá jako Ilkovič?"
"V tom šeru a na takovou dálku to nepoznám. Ten člověk sice nemá knír, ale Ilkovič si ho mohl snadno oholit."
Sestoupili z tribuny na hřiště.
"Jde přímo k nám," vydechla Jennifer tiše.
"Tak zamíříme na opačnou stranu, ne?"
Vydali se podél palem k pláži.
Muž je následoval.
"Do prdele," ulevil si Coltrane.
Rozběhli se.

"Počkejte!" zavolal na ně neznámý.
Běželi ještě rychleji.
"Pane Coltrane! Stůjte! Posílá mě poručík Bass!"
Coltrane s Jennifer zpomalili.
Neznámý k nim spěchal dlouhými kroky. Coltrane se otočil, snažil se zrakem proniknout temnotu a s rozbušeným srdcem uvažoval, jestli se právě nedopouští největší chyby svého života. Jeho obavy trochu polevily, když se světlo pouliční lampy odrazilo od policejního odznaku, který ten člověk držel v natažené ruce.
"Pracuji s poručíkem Bassem ve stejném oddělení," vysvětloval. Byl vysoký, svalnatý, ramena, hrudník a paže vypracované jako vzpěrač, hnědé vlasy zkrácené podle vojenského střihu, v očích neuhýbavý inteligentní pohled.
"Seržant Nolan."
Coltrane si s ním potřásl rukou a vůbec ho nepřekvapila síla Nolanova stisku. Pak mu představil Jennifer. "Greg neměl čas?" zeptal se.
"Záležitost je poněkud složitější. Domníval se, že by to nebylo bezpečné."
Jennifer viditelně ztuhla napětím.
"Nějakou dobu jsem vás pozoroval, abych zjistil, zda někdo jiný nesleduje vás" vysvětloval Nolan.
"No a?" Coltrane se, plný obav, rozhlédl kolem sebe. V panujícím šeru by to sice nemohl tvrdit s naprostou jistotou, ale pláž vypadala zcela opuštěná.
Napjatá ostražitost v Nolanových očích poněkud polevila. "Neměli bychom zůstávat tady, v otevřeném prostoru. Pojďte, musíme si promluvit."

6

V restauraci panovala veselá vánoční atmosféra - v rohu bohatě ozdobený stromek, stěny ověšené blikajícími světelnými girlandami a plápolající svíčky uprostřed rudozelených věnečků na stolech -, ale Coltrane uvolněnou náladu sotva zaregistroval. Seděl vedle Jennifer naproti Nolanovi a znovu se ho zmocnil intenzivní pocit překrývající se časové smyčky, jako kdyby tady od včerejška stále ještě seděl s Gregem.
"Tak, začnu tou dobrou zprávou," prolomil ticho Nolan. "Poručík Bass se obrátil na Federální úřad pro vyšetřování, který pak kontaktoval mezinárodní soudní dvůr pro stíhání válečných zločinů. Do akce se zapojil také Interpol. Zahraniční partneři se pokoušejí zjistit, jak se Ilkovičovi podařilo odjet z Evropy, a FBI řeší tentýž úkol z naší strany - snaží se zjistit, jak se dostal do země. Prověřují seznamy cestujících všech leteckých společností, které sem z Evropy létají, v časovém rozmezí jednoho týdne: od toho dne, kdy jste opustil Bosnu, do chvíle, kdy se vám na záznamníku poprvé objevila ta hudba. Pracovníci tribunálu OSN kontaktovali několik evropských vlád a požádali o porovnání údajů o cestujících se seznamem oficiálně vydaných cestovních pasů. Totéž provádí FBI s doklady vydanými ve Spojených státech. Budeme-li schopni zjistit, pod jakým jménem Ilkovič cestuje, nebude trvat dlouho a dostaneme se mu na kobylku."
"Ovšem pouze za předpokladu, že nezmění jméno, pod kterým do Států přicestoval," namítl Coltrane.
"V tom máte pravdu." Nolan se neklidně zavrtěl. "Mezitím zkontrolovali váš dům pyrotechnici z místní policie. Za kotlem etážového topení našli dost plastické trhaviny, aby vyhodila do vzduchu půl domovního bloku."
"Tohle že měla být ta dobrá zpráva?" zašeptala Jennifer.
"Když byla nálož zneškodněna, nastoupili policejní specialisté na elektroniku. Zkontrolovali byt a zjistili, že Ilkovič nastražil do každé místnosti mikrofony. Doufám, že jste tam vy dva spolu nepřebírali žádné tajnosti."
Coltrane měl pocit, že mu někdo vrazil do krku kus skla.
"Mikrofony našli i v bytě vašeho přítele, který bydlí vedle," pokračoval Nolan, "a také u vás, slečno Laneová."
"Ježíšikriste," vydechla Jennifer.
"Opravdu nevím, co si vy představujete pod pojmem ‚dobré zprávy'," prohlásil Coltrane. "Zatím jsem žádnou neslyšel."
"Jsou to velmi dobré zprávy. Kde Ilkovič přišel k plastické trhavině? A co mikrofony? Kde sehnal ty? Po těchto stopách vyrazily bezpečnostní služby mnoha zemí. Spousta lidí dělá, co je v jejich silách, jen aby vám pomohli."
"Jestliže se všechno vyvíjí tak pozitivně, potom nechápu, proč vypadáte, jako kdybyste potřeboval pročistit zubní kanálek."
Nolan chvíli zamyšleně pozoroval své složené ruce, pak pozvedl zrak, zadíval se Coltraneovi do očí a váhavě pokračoval: "Poručík Bass se s vámi nesetkal podle plánu z velmi dobrého důvodu. Zjistil totiž, že vás včera někdo sledoval."
"Cože?"
"Když jste spolu včera domluvili a rozešli se, člověk, který vás sledoval - a musíme předpokládat, že to byl Ilkovič -, obrátil svou pozornost na poručíka Basse."
"Chcete tím naznačit, že se Gregovi něco stalo?"
"Ne, poručík Bass..."
"Prosím vás, přestaňte ho nazývat tak oficiálně, vždyť je to můj přítel. Říkejte mu..."
"Gregovi se nic nestalo a jeho rodina je v bezpečí."
Coltrane vydechl úlevou.
"Ale včera v noci se mu někdo vloupal do domu."
"Cože?"
"A víte určitě, že to byl zrovna Ilkovič?" pokusila se Jennifer vnést do rozhovoru trochu naděje. "Mohl to udělat nějaký feťák, který se ke Gregovi vloupal, aby ukradl něco, co by mohl prodat, aby měl na další dávku."

"My bohužel víme zcela určitě, že to byl Ilkovič," zchladil ji Nolan. "Zpráva, kterou zanechal, nepřipouští sebemenší pochybnost."
"Jaká zpráva?" Coltrane cítil silný tlak ve spáncích.
Nolan zaváhal. "Než vám všechno vysvětlím, rád bych vám řekl, že mě to všechno hrozně mrzí. A poručíka Basse... Grega... také. Kladl mi na srdce, abych vám zdůraznil, že by vám tu zprávu sdělil osobně, ale že by vás tím vystavil neúměrnému riziku. Teď, kdy jste mu zmizel z očí, hrozí vážné nebezpečí, že Ilkovič začne sledovat Grega v naději, že ho k vám dovede."
"Seržante Nolane, proč nepřejdete k věci a neřeknete mi rovnou, co se přede mnou snažíte celou dobu ututlat?"
Coltrane snad ještě nikdy v životě neviděl tak nešťastného člověka. Seržant znovu sklopil zrak a zdálo se, že sahá až na dno svých psychických sil. Obrátil oči k nebi, povzdechl si a z kapsy bundy vytáhl miniaturní magnetofon. "Ilkovič nechal u Grega na stole v obývacím pokoji audiokazetu."
Coltrane natáhl ruku.
"Ale nevím, jestli je vhodné, abyste tu nahrávku slyšel," řekl Nolan.
"Nerozumím. Proč bych si neměl poslechnout...?"
"Včera krátce po půlnoci navštívil Ilkovič nemocnici, kde pracoval váš přítel."
"Proboha, ne," zašeptala Jennifer.
"Podle lékařů a sester, kteří s ním sloužili na pohotovosti, odešel váš přítel kolem jedné v noci do kantýny něco pojíst a už se nevrátil."
Coltrane pocítil v hrudi tak silné bodnutí, až se vylekal, že jde o známky hrozícího infarktu.
"Víme, že k vloupání do Gregova domu došlo kolem čtvrté hodiny," pokračoval Nolan, "protože když pachatel při útěku rozbil okno stolní lampou, aby Grega probudil, bylo to pár minut po čtvrté. No a potom Greg našel tu pásku."
"Od jedné do čtyř..." Jennifer se zachvěl hlas napětím.
Zdálo se, že Nolan vyčkává, až sami dospějí k nevyhnutelnému závěru.
"Tolik času měl..." Jennifer potřásla hlavou. "Tolik času měl Ilkovič na..."
"Je na té kazetě Daniel?" Coltraneovi se sevřel žaludek.
"Je mi to strašně líto. Pyrotechnici našli mrtvolu v obývacím pokoji, když chtěli prohlédnout jeho byt, jestli tam také nemá nastraženou nálož."
Coltrane měl pocit, že mu mozek víří v hlavě jako setrvačník. Já určitě omdlím, pomyslel si.
Jennifer tápavě našla jeho ruku a povzbudivě mu ji sevřela. Coltrane ji objal a na tvářích se jim smísily slzy.
Po několika minutách, které mu připadaly jako celá vděčnost, se od Jennifer odvrátil. Sotva si uvědomoval, že na něj všichni hosté v restauraci vyděšeně zírají; byl schopen se soustředit pouze na magnetofon, který ležel na stole. Natáhl se pro něj.
"Neradím vám, abyste to poslouchal," varoval Nolan. "Greg sice tvrdil, že máte právo to slyšet, budete-li chtít, ale opravdu si nemyslím..."
"Musím."
Magnetofon byl vybaven malými sluchátky a Coltrane si je teď roztřesenýma rukama nasadil. Zmocnil se ho podivný pocit odpoutání od vlastního těla, zdálo se mu, že se dívá sám na sebe opačným koncem dalekohledu. Prstem, který jako by mu nepatřil, stiskl tlačítko přehrávání.
Trhl sebou, když se ze sluchátek ozval srdceryvný výkřik. Takovou bolestí naplněný zvuk ještě nikdy neslyšel. Daniel. Výkřik utichl.
"Řekni příteli pár slov," rozkázal hrdelní hlas se slovanským přízvukem. Jeho majitel se zjevně bavil.
Danielův výkřik dosáhl nového vrcholu agónie.
Zeslábl a přešel v pronikavý, trhaný dech.
"Tak mluv!"
"Mitchi..." promluvil Daniel ochable hlasem, při kterém Coltraneovi tuhla krev v žilách. "Neřekl jsem mu ani slovo. Vůbec nic jsem mu neprozradil."
"Neprozradils svého kamaráda, protože nic nevíš!" okřikl Daniela hrdelní hlas. "Kdybys něco věděl, zpíval bys jako slavík!"
Daniel znovu zaječel a křik, který neustával a neustával, výmluvně svědčil o nesnesitelné bolesti.
Znovu se rozhostilo ticho. Coltrane nepochyboval, že právě slyší Daniela umírat.
"Fotografe," zahřměl hrdelní hlas, "mám tady foťák a celý večírek jsem si pěkně zdokumentoval. Obrázky ti pošlu. Co kdyby ses zastavil u sebe doma a vyzvedl si je?"
Cvaknutí, následované šuměním prázdného pásku.
Coltrane si sundal sluchátka a po tvářích se mu koulely slzy jako hrachy. Jennifer si od něj sluchátka vzala, nasadila si je, a když převinula pásku a stiskla tlačítko přehrávání, její opálený obličej děsivě zpopelavěl.
Coltrane měl dojem, že mu ochrnuly hlasivky. "Je tam slyšet nějaká ozvěna. Zní to jako..."
Odkašlal si, aby vůbec dokázal promluvit. "Jako kdyby byli někde ve sklepě."
"V domě, kde váš přítel bydlel, žádný není, jen podzemní garáže," potvrdil Nolan. "Ale v garáži jsme žádný důkaz, že by váš přítel zemřel právě tam, nenašli."
"Mluvíte o krvi, že?"
Nolan omluvně rozpřáhl ruce. "Musely by jí tam být spousty. Ilkovič používal nůž."
Jennifer si strhla sluchátka, hrábla po magnetofonu a horečně stiskla tlačítko STOP. Oči měla rozšířené hrůzou a rohovky tak obrovské, že se v nich modré duhovky téměř ztrácely. "V životě jsem neslyšela... Co je to, proboha, za zvíře...?

"Na takovou otázku vám mohu jen těžko odpovědět," povzdechl si Nolan. "Sám jsem se s něčím podobným ještě nikdy nesetkal. Budeme vás muset přemístit někam do bezpečí. Někam, kde bychom vás mohli chránit."
"Přemístit?"
"Do hotelu, který k podobným účelům používáme. Okolí i samotná budova se dají snadno ohlídat a budeme vás mít pod dohledem nepřetržitě čtyřiadvacet hodin denně."
"Chcete říct, že nás posadíte do pasti jako vnadidlo," namítl Coltrane.
"To v žádném případě. Učiníme tak dokonalá bezpečnostní opatření, že Ilkovič nebude mít nejmenší šanci zjistit, kde jste."
"Jo, to určitě."
"Myslím to vážně."
"Já také," ubezpečil ho Coltrane. "Rozhodně nemáme s Jennifer v úmyslu nechat se uvěznit kdesi v hotelu."
"V tom případě vám poskytneme ochranu v místě, kde se momentálně zdržujete. Jestli se domníváte, že to tak bude pohodlnější..."
"Bude to především bezpečnější," skočil mu do řeči Coltrane. "A důvod, proč to bude bezpečnější, je ten, že nikdo nebude vědět, kde jsme - ani policie. Předpokládejme, že bych vám o našem úkrytu řekl. Co by se asi tak stalo, kdyby tentokrát Ilkovič unesl vás? Co kdyby vás mučil stejně jako Daniela? Podle toho, co jsem na pásku slyšel, musím uznat, že Ilkovič měl pravdu. Daniel mu neprozradil, kde se skrývám, jen proto, že to nevěděl."

7

Po velké bolesti se dostavují normální lidské pocity. Vzpomínka na úryvek z básně Emily Dickinsonové, kterou Coltrane četl na semináři z anglické literatury, když studoval na univerzitě, na něj hluboce zapůsobila, protože ta slova dokonale popisovala jeho vlastní emocionální stav - nekonečný zármutek. Tohle je hodina žalu. Přesně tak se cítil. Jen díky převládající mu pudu sebezáchovy se mu podařilo vrátit se k Packardovu domu a uchýlit se do bezpečí. Sotva mu zbývaly síly, aby se ujistil, že jsou všechny dveře zamčeny a že jsou s Jennifer v domě sami.
V šeru obývacího pokoje se nasoukal do spacího pytle a pohltila ho prázdnota. Hleděl k temnému stropu, citově naprosto vyčerpaný, ale uvědomoval si, že ho očekávají další muka, že i kdyby sebevíce toužil po spánku, rozhodně se mu nepodaří usnout. Zamrazilo ho. Lidé, které zastihla vánice nebo je zasypala lavina, vzpomínají, že nejdřív cítili chlad, pak otupělost a nakonec se podvolili. Ale Coltraneovi se nedařilo úplně se podvolit. "Danieli," zašeptal, "Danieli."
Nevěděl, za jak dlouho se Jennifer zničeně uložila do spacího pytle vedle něj, ale v domě panovalo takové ticho, že zřetelně slyšel, jak usedavě pláče.
A pak se konečně podvolil i on a také se rozplakal.

8

Probudil se stejně znavený a vyčerpaný jako ve chvíli, kdy ho konečně přemohl spánek. Okny pronikalo dovnitř bledé světlo svítání. Coltrane se otočil na bok a otupěle si uvědomil, že Jennifer někam zmizela. Domyslel si, že asi bude v koupelně. Zavřel oči, ale když je po chvíli otevřel a stále ji vedle sebe nespatřil, znepokojeně se posadil. Venku se už docela rozednilo.
Napadlo ho několik vysvětlení Jenniferiny nepřítomnosti. Třeba si lehla v jiném pokoji. Ale proč si s sebou nevzala spací pytel? Třeba se šla vysprchovat. Ale v tom případě by slyšel šumění vody.
Když se postavil, bolelo ho celé tělo a mysl měl zpustošenou žalem. Naděje, že všechno byl jen zlý sen a že Daniel ještě žije, rychle opadávala s každou vteřinu, se kterou se mu navracelo jasné vědomí. Podíval se na hodinky. Pár minut po sedmé. Třeba v kuchyni připravuje něco k jídlu, pomyslel si. Ale když došel do kuchyně, Jennifer nebyla ani tam. Třeba si místo sprchy lehla do vany, a když si ji napouštěla, ještě jsem spal, takže jsem nic neslyšel. Ale koupelna v tomto podlaží byla také prázdná. Koupelna je přece v každém patře, uklidňoval se a usoudil, že Jennifer bude nejspíš v jedné z nich - nechtěla, aby ho zvuk tekoucí vody probudil. Plný naděje zamířil po schodech do prvního patra. Koupelna byla prázdná a totéž se opakovalo i v nejvyšším podlaží. Coltrane nahlédl mezi truhlíky květin na terase. Nikde nikdo.
"Jennifer?" Coltrane seběhl do přízemí - schody bral po dvou - a nedočkavě nahlédl do suterénu. V domě panovalo tak hluboké ticho, že Coltrane nechtěl volat hlasitě v obavě, že Jennifer někde spí a on by ji zbytečně probudil.
"Jennifer?" zavolal znovu tlumeně a ani teď se nikdo neozval.
Už už chtěl sestoupit do suterénu, ale v poslední chvíli se rozhodl nahlédnout do garáže, a zjistit, jestli tam ještě stojí pronajatý automobil. Když se natáhl, aby stiskem tlačítek odblokoval zabezpečovací systém a mohl otevřít dveře do garáže, ztuhla mu ruka uprostřed pohybu - na displeji svítilo PŘIPRAVENO K AKTIVACI. Bezpečnostní a poplachový systém už někdo odpojil!
Jak je to možné? Kam by Jennifer chodila? Coltraneovi se rozbušilo srdce jako splašené a trhnutím otevřel vrata od garáže, až zaduněla ozvěnou. Saturn stál na svém místě a v příštím okamžiku se Coltrane rozběhl ke schodům do suterénu svírán obavami, že Jennifer uvízla v trezoru. Ale když měl schody za sebou a chystal se otevřít dvojité dveře, které střežily vstup do trezoru, upoutaly jeho pozornost jiné dveře - na protější straně rozlehlého prostoru suterénu, u paty schodiště: francouzské okno, které vedlo k zahradnímu bazénu.
Bylo otevřeno. Coltrane vyběhl ven a v chřípí ho zastudil ranní vánek. Nad dlouhým úzkým bazénem zarostlým lekníny se vznášel lehký opar. Coltrane podél něj proběhl a obával se, že každou vteřinou najde Jennifer ležet tváří dolů ve vodě. Nevšímal si rosy na trávě, jež mu smáčela boty a nohavice, a nervózně těkal očima po zarostlém svahu od bazénu ke zdi, kterou byl pozemek obehnán.

"Jennifer."
"Co je?" Jennifer vyšla zpoza rohu jako zjevení.
Coltraneovi se úlevou podlomila kolena.
"Stalo se něco?"
Coltrane zavrtěl hlavou. "Nemohl jsem tě najít a dostal jsem strach."
"Promiň." Tak unavenou ji Coltrane ještě neviděl; světlé vlasy úplně ztratily lesk. "Nemohla jsem spát a říkala jsem si, že když se chvíli projdu..."
"Zdá se mi, že je ti zima," a Coltrane ji objal kolem ramenou.
Jennifer se k němu přitiskla.
"Nepřipusť, aby ti Ilkovič tohle dělal, Jennifer. Nesmíš ho nechat zvítězit."
Jennifer se otřásla. "Ne že by na tom teď záleželo, ale vyřešila jsem naši malou záhadu."
Coltrane nechápal, co tím chce říct.
"Odlišné rozměry," a znovu se otřásla.
"Rozměry?"
"Pětadvacet versus třicet, vzpomínáš?"
Coltraneovi konečně došlo, o čem Jennifer mluví. "Když jsme odměřovali trezor? Zevnitř a zvenčí?"
"Za rohem jsou dveře. Vedou do kotelny."
"Ukaž," požádal Coltrane v naději, že ji přivede na jiné myšlenky.

9

Dveře, lemované z obou stran pečlivě zastřiženými keři, byly situovány uprostřed užší strany domu. Oknem vlevo bylo vidět do chodby, která vedla podél trezoru. Coltrane pochopil. Když odkrokovávali trezor zvenčí, došli až k oknu a domnívali se, že se táhne po celé délce chodby, zatímco ve skutečnosti část prostoru zabírala menší místnost, do níž se ovšem vcházelo ze zahrady. Coltrane otevřel dveře a nahlédl do malého kamrlíku bez oken. V šeru se rýsovaly obrysy ohřívače vody, kotle ústředního topení a klimatizační jednotky.
"Máš pravdu, záhada je vyřešena." V jeho hlase nezazněla ani stopa nadšení. "Pojď, vrátíme se dovnitř, tady venku je zima."

10

V deset ráno zavolal Coltrane na losangeleskou policejní stanici z telefonního automatu vedle módního butiku ve Studio City. Jennifer stála v budce vedle něho a opírala se mu hlavou o rameno, aby mohla také poslouchat. Když se osprchovala a přinutila se něco sníst, získaly její modré oči zpět něco z bývalého jasu - ale jen trochu, pomyslel si Coltrane. Je toho na ni moc.
"Můžete mě spojit s poručíkem Bassem nebo seržantem Nolanem?" požádal Coltrane.
Ze sluchátka se ozývaly typické zvuky policejní úřadovny -zvonily telefony, lidé mluvili jeden přes druhého. Následovalo cvaknutí a ticho, hovor byl přesměrován. Rachot hustého provozu na ulici nutil Coltranea tisknout sluchátko těsně k uchu.
"Poručík Bass," ohlásil se škrobeně znělý, kultivovaný hlas.
Coltrane poznal přítele a na rtech se mu objevil lehký úsměv. Byl rád, že si může promluvit s někým, komu věří. "Ahoj, Gregu, tady je Mitch."
"Díky bohu. Doufal jsem, že bys to mohl být ty," vyhrkl Greg. Byrokratická odtažitost z tónu jeho hlasu zmizela. "Jsi v pořádku?"
"Celý rozklepaný."
"Není divu. Poslouchej, nedokážu ani vyjádřit, jak je mi tvého kamaráda líto."
Coltrane se odmlčel, protože jím znovu projel šokující záblesk nekonečného smutku. "Ilkovič toho bude litovat ještě víc."
"To je aspoň řeč! Tak se mi líbíš!"
"Co tvoje rodina? Všechno v pořádku?"
"Nikdo jim neublížil, ale jestli jsou v pořádku? K čertu, to teda ne, jsou k smrti vyděšeni. Musel jsem je odstěhovat z domu. Poslal jsem je do..."
"Mlč!" zarazil ho Coltrane.
"Cože?"
"Po telefonu ne."
"O čem to mluvíš?"
"Telefonům nevěřím. Ten chlap to zatraceně dobře umí s mikrofony."
"To přece nemůžeš myslet vážně. Chceš říct, že Ilkovič dokázal vymyslet způsob, jak proniknout na policejní stanici a..."
"V neděli tam u vás na stanici nebývá moc lidí. Mohl se vydávat třeba za údržbáře nebo správce domu. Chceš vsadit život své rodiny na možnost, že to neudělal?"
Greg neodpověděl.
"A když se ti v sobotu v noci vloupal do bytu, měl dost času napíchnout ti i soukromý telefon," pokračoval Coltrane. "Nezajišťoval jsi své ženě a dětem náhradní pobyt z domu, že ne?"

Několik vteřin Coltrane neslyšel nic jiného než kancelářské zvuky v pozadí.
"Proboha svatého," vydechl Greg. "Nezavěšuj."
V aparátu cvaklo a Coltrane naslouchal jen mrtvému tichu, které se protahovalo a protahovalo...
Náhle byl Greg zpět na lince. "Poslal jsem k sobě domů speciální tým, aby pátral po skrytých mikrofonech."
"A co tvoje rodina? Jestli ti Ilkovič opravdu napíchl telefon, měl bys všechny varovat," nabádal Coltrane.
"Ale ne tímhletím telefonem. Ten čubčí... Jak se s tebou můžu spojit? Jestli nás náhodou odposlouchává, nemůžeš mi dát ani číslo, na které bych ti mohl zavolat."
"Poslyš, Gregu, pamatuješ si na naše první setkání? Pomohl jsem tehdy jisté ženě identifikovat člověka, který ji pronásledoval."
"Ano, ukrýval ses před jejím domem a vyfotografoval jsi pachatele, který ji uprostřed noci rozléval po trávníku benzin."
"Vzpomněl by sis, kde bydlela?"
"Můžu si to někde vyhledat."
"Dvě ulice od jejího domu je pizzerie," pokračoval Coltrane. "Zajdi tam a posaď se k telefonu. Zavolám ti. Jak rychle to stihneš?"
"Dej mi hodinu."
Coltrane zavěsil a vyšel z budky.
Jennifer ho obdařila zachmuřeným pohledem.
"Co se děje? Něco se ti nezdá?"
"Kde ses toho tolik naučil o skrytých mikrofonech?" zeptala se.
"Několikrát jsem při svých fotografických výpravách zkřížil cestu CIA." Coltrane s Jennifer v patách vyrazil ulicí mezi oblaka výfukových plynů.
"Ústřední zpravodajské službě?" Jennifer se rozšířily oči údivem.
"V Bejrútu jsem se seznámil s jedním jejich agentem. Měl mimořádný zájem o mé fotografie, a tak jsem s ním uzavřel jistou dohodu. Slíbil jsem mu, že z něj udělám lepšího fotografa, než na jakého ho vycvičila zpravodajská služba, a on mi na oplátku předá něco ze svých vědomostí."
"Počkej, stůj, tudy se přece k našemu autu nedostaneme. Kam jdeš?"
"Do obchodu se sportovními potřebami."
"Teď? Co proboha potřebuješ v...?"
"Opakovací brokovnici ráže 12."

11

S brokovnicí ukrytou v koženém pouzdru došel Coltrane k pronajatému autu zaparkovanému za rohem módního obchodu. Za pět dní, což byla povinná čekací doba vyžadovaná federálními zákony, se do obchodu se sportovními potřebami vrátí a vyzvedne si poloautomatickou pistoli Beretta ráže 9 milimetrů, kterou před chvílí zaplatil. Prozatím mu bude muset stačit brokovnice. Uložil ji spolu s krabicí nábojů do kufru automobilu a přibouchl víko.
"Kam máš namířeno teď?" zeptala se Jennifer.
"O kus dál v ulici je pizzerie, o které jsem mluvil."
"Ta, kde se máš spojit...?"
"Jo. Greg se tam ukáže za nějakých pětatřicet minut. Musím zjistit číslo jejich telefonního automatu."
Po příchodu na místo zjistil, že telefon je zavěšený na zdi hned za vchodem vlevo. Široké okno poskytovalo dobrý výhled na přilehlé parkoviště, na frekventovanou křižovatku a na čínskou jídelnu na druhé straně ulice.
"Perfektní."
O pět minut později vstoupili do čínské jídelny - zahltil je pach jídel připravovaných na dřevěném uhlí - a Coltrane ke svému uspokojení zjistil, že uspořádání je ještě dokonalejší, než doufal. Když si stoupl k telefonnímu automatu u okna vedle hlavního vchodu, viděl přes křižovatku přímo na automat v protější pizzerii.
"Druhá nejlepší věc vedle osobní schůzky," liboval si Coltrane. "Ale teď přichází to nejtěžší - čekání."
"To jsi na všech svých fotografických výpravách musel postupovat tak konspirativně?"
"Pokaždé ne. Záleželo na tom, kam jsem se dostal."
"Začínám si pomalu myslet, že tě vůbec neznám."
"Až přijde čas, nesmí nám na ulici nic uniknout. Jestli Ilkovič Grega opravdu sleduje, máme reálnou šanci ho vyhmátnout."
"A co potom?"
"Potom ho možná budeme moci sledovat zase my." Coltrane se zadíval na jídelní lístek vyvěšený na stěně vedle pultu. "Měli bychom mít před sebou nějaké jídlo, aby to nevypadalo, že tady jen tak okouníme."
Oba si naložili na tác opékané maso, hranolky a kávu. Coltrane se záměrně vyhnul boxu u okna a vybral si raději stůl uprostřed jídelny - při pohledu z ulice nebudou přímo na očích. Jennifer usadil zády k oknu - když si sedne naproti, bude moci předstírat, že se s ní baví, a ve skutečnosti sledovat přes ulici dění kolem pizzerie. Přežvykovali sousta záměrně pomalu, což při stavu jejich chuti k jídlu nebylo nic obtížného, a snažili se rozptýlit nezávazným hovorem. Moc to nepomáhalo.
Dvacet minut čekání. Patnáct. Deset. Když zbývalo už jen pět minut, Coltrane se v duchu otřásl. Uhrovitý mladík s kroužkem v nose vysypal zmačkané ubrousky a prázdné papírové šálky do odpadkového koše, odložil tác a zvedl telefonní sluchátko. Ne!
Čas vypršel.

Coltrane si stoupl těsně za mladíka.
"Hele, nezacláněj. Mám tady důležitej hovor," vypískl puberťák, který snad ještě mutoval.
"Tady máš pět dolarů a jdi si ho odbavit někam jinam."
"Ještě ti zavolám," vyhrkl mladík do telefonu, zavěsil, popadl bankovku, zavrtěl hlavou, jako kdyby si myslel, že Coltrane je zatracený blázen, a odkráčel.
Coltrane okamžitě zvedl sluchátko z vidlice, nastrkal do štěrbiny několik mincí a vyťukal číslo poznamenané v zápisníku.
Aparát na druhém konci linky měl sotva šanci zazvonit.
"Mitch?"
Částečně krytý závěsem vyhlédl Coltrane opatrně oknem přes ulici a spatřil Grega u telefonního automatu v pizzerii.
"Když už jsi tam, co kdybys mi objednal středně propečený steak na pepři se žampiony?"
"Jo, to jsi celý ty. Ale k věci. Ten parchant mi opravdu napíchl barák. A měl jsi pravdu i v tom ostatním - měl jsem štěnici i ve služebním telefonu a v pracovním stole. Jestli se mi někdy dostane do rukou..."
"Snad chceš říct ,až se mi dostane do rukou', nebo snad ne?"
Greg chvíli neodpovídal. "Podle údajů Interpolu použil k útěku z Bosny falešný cestovní pas na jméno Haris Hasanovič. Z Tuzly zamířil přes Hamburg do Londýna, kde ho vystopovala MI6. Britští agenti zjistili, že si změnil jméno na Radko Hodžič, ale žádný takový člověk nikdy o bosenský pas oficiálně nepožádal. Šetření v ostatních východoevropských zemích vyznělo naprázdno, stejně jako v Německu. Federální úřad pro vyšetřování potvrdil, že jistý Radko Hodžič přiletěl do Los Angeles jen o dva dny později než ty. Dokumenty na tohle jméno nejspíš použil i v půjčovně automobilů nebo při ubytování v hotelu a FBI to dále prověřuje."
"Nebo se vrátil ke jménu Haris Hasanovič."
"Neboj, také nás to napadlo. Prověřujeme i tuto stopu."
"A co když měl třetí sadu dokumentů a dnes je z něho někdo úplně jiný?"
"Poslyš, Mitchi, děláme, co je v našich silách."
"Ale můžeš mi alespoň vysvětlit, kde bere zařízení pro elektronický odposlech? Zatraceně, co to bylo za výbušninu, co mi nastražil za kotel etážového topení? Kde k ní přišel?"
"Říkám ti, že děláme, co je v našich silách! Rychleji to prostě nejde."
Ozvalo se nervy drásající třesknutí. Coltrane se prudce otočil, a i když vzápětí zjistil, že to jen značně nervózní ženě, které se na sukně věšela dvě děcka, vypadl z rukou tác s jídlem, měl co dělat, aby uklidnil svůj zrychlený dech. "Gregu, prosím tě, můžeš mi říct taky něco potěšitelného?"
"Stále pátráme, kde sehnal mikrofony a výbušniny. Pokoušíme se zjistit, kdo mu vyvolával ty fotky, které pořídil, když tě sledoval. Zvětšování na formát osm krát deset palců je dost neobvyklé, zejména v takovém množství. Doufáme, že si někdo tak zvláštní objednávku zapamatoval."
"Mám neblahé tušení, že se stane něco hrozného," řekl Coltrane.
"Naše pátrání se zaměřuje i jiným směrem. Psychiatr z FBI vypracoval psychopatologický profil Ilkoviče a tvrdí, že lidé jeho typu často cítí neodolatelné nutkání vrátit se do míst, kde terorizovali své oběti. Chtějí si tak znovu navodit pocit radostného vzrušení, který při svých hrůzných činech prožívali. To by vysvětlovalo, proč se vrátil k tomu masovému hrobu v Bosně, kde se ti ho povedlo vyfotografovat."
Coltrane Grega upřeně pozoroval přes příkrov smogu, který se vznášel nad ulicí přecpanou automobily. "Co z toho můžeme vyvozovat? Myslíš, že se vrátí tam, kde mučil Daniela? Vždyť ani nevíme, kde k tomu došlo."
"Ale víme, kde bude Daniel pochovaný."
Po těch slovech se Coltrane otřásl, jako kdyby se mu do břicha zaryla ocelová pěst. Káva, hranolky a kousky masa mu vyhrkly do krku a měl co dělat, aby se nepozvracel. Danielův pohřeb. Coltrane se tak silně upnul na to, jak hrozným způsobem jeho přítel zemřel, že si ani neuvědomil, co po smrti nevyhnutelně následuje.
"Danielova exmanželka málem zešílela bolestí, když se dozvěděla, že ho zavraždili," pokračoval Greg. "Na to, že byli rozvedení, k němu měla hodně vřelý vztah."
"Uvažovali, že se dají znovu dohromady."
Greg několik vteřin mlčel. "Rakev bude samozřejmě uzavřená."
Coltrane by se nejraději rozplakal.
"Zádušní mše se koná ve středu odpoledne v jednu a tělo bude uloženo do hrobu kolem půl třetí. Psychiatr z FBI se domnívá, že Ilkovič neodolá a někde se tam ukáže, aby si prožil svůj osobní triumf. Pohled na zástupy truchlících mu znovu připomene, co všechno způsobil, a dodá mu pocit pána nad životem a smrtí."
"Existuje ještě jeden důvod, proč Ilkovič neodolá pokušení zúčastnit se Danielova pohřbu," řekl tiše Coltrane.
"Byl jsem zvědavý, jestli na to přijdeš."
"Psychopat jako on automaticky předpokládá, že nedokážu ovládnout své city natolik, abych se držel stranou. Bude chtít být někde poblíž, protože je přesvědčen, že tam budu i já. Tohle je jeho nejlepší šance, jak mě znovu zachytit a sledovat." Coltrane musel sáhnout až na dno svých duševních sil, aby dospěl k rozhodnutí, do kterého se mu vůbec nechtělo. "Takže mu dáme, po čem tak touží."
"Opravdu říkáš to, co si myslím, že říkáš?"
"Nikdo z mých blízkých není v bezpečí. Kdo bude příští Ilkovičova oběť? Mí prarodiče?" Coltrane si vyděšeně uvědomil, že je musí okamžitě varovat. "Nesnesu, aby si se mnou dál takto pohrával. Je na čase, abych začal za nitky tahat já. Kde je pohřeb?"
"Nemůžeš přece tak riskovat..."
"No dobře. Nemusíš mi to říkat, zjistím si to v novinách."

"Mše bude v kostele svatého Jana v Burbanku, kde bydlí Danielova bývalá manželka. Pohřbený bude na hřbitově Zahrada věčnosti."
"Bože, jak já nesnáším jména hřbitovů... Tak za dva dny. Bude mít tvé oddělení a FBI dost času zajistit oblast - ale tak, aby na to Ilkovič nepřišel?"
"Musíme pokrýt velmi rozsáhlé území. Zejména cesta z kostela na hřbitov mi dělá starosti."
"Dobře, takže zapomeňme na kostel. Ukážu se jen na hřbitově. Tím líp, Ilkovič snadněji spolkne návnadu. Když se vyhnu kostelu, bude to vypadat, že se snažím být opatrný."
"A co potom? Nemůžeme přece hlídat všechny domy kolem hřbitova. Co když se rozhodne pro ostřelovačskou pušku? Tou ti rozstřelí hlavu na tři sta metrů."
"Ne," řekl Coltrane rozhodně. "Jsem stoprocentně přesvědčen, že právě tohle neudělá. Rád pracuje zblízka, tváří v tvář."
"Stále jsi ještě neodpověděl na mou otázku. Co potom!"
"Necháme ho, ať mě sleduje."

12

Coltrane zavěsil, vrátil se za Jennifer ke stolu a spolu s ní sledoval provoz na křižovatce.
"Nikoho nápadného jsem si nevšimla," oznámila Jennifer.
"Já také nikoho nevidím."
Greg ještě stál v pizzerii u telefonu a tiskl sluchátko k uchu.
"Někomu volá," poznamenala Jennifer.
"To jen předstírá. Na závěr jsem Gregovi řekl, že volám z místa, odkud ho můžu pozorovat. Podařilo se mu zakrýt překvapení a neohlédnout se ke mě. To byl jeho nápad, ještě chvíli předstírat, že stále s někým mluví, a poskytnout nám tak lepší šanci objevit Ilkoviče, kdyby se tady kolem potuloval."
"Dobrý nápad," ocenila Jennifer.
"Ale zdá se, že moc nezabírá. Jestli tady Ilkovič opravdu někde je, dokáže se dobře krýt - nebo dokonale maskovat," povzdechl si Coltrane.
"Pravděpodobně si oholil knír, ostříhal vlasy a nechal si je obarvit. Pořídil si slušný oblek a teď vypadá jako poctivý obchodník."
"Ale mohl také zvolit opačnou taktiku. Co když se navlékl do starých hadrů a teď vypadá jako bezdomovec?" uvažoval Coltrane. "V tom případě by byl opravdu pro spoustu lidí neviditelný."
"Greg právě zavěsil."
O deset vteřin později vyšel Greg z pizzerie a zamířil k parkovišti.
"Pořád nevidím nikoho, kdo by vypadal podezřele," postěžovala si Jennifer.
"Podíváme se, jestli Grega nebude někdo sledovat, až bude odjíždět."
"V takovém provozu? Při tolika autech bude každý vypadat, že ho sleduje," namítla Jennifer. "A i kdyby za ním někdo z parkoviště vyjel, než se my dostaneme ke svému autu, bude pozdě."
"Ale můžeme se pokusit alespoň zjistit poznávací značku."
Coltrane sledoval, jak Greg vytahuje z kapsy klíče a odemyká vůz.
Mohutný výbuch a Gregovo auto zmizelo v plamenech.

13

Po parkovišti se rozprskla obrovská ohnivá koule a v následujícím zlomku vteřiny roztříštila všechna okna v širokém okolí mohutná tlaková vlna, jejíž síla vymrštila Coltranea a Jennifer ze židle, udeřila jimi o podlahu a zasypala je sprškou skleněných střepů. Oba na okamžik ztratili vědomí. Když se probrali, dunělo jim v uších, ale přesto zaslechli polekaný dětský křik. Coltraneovi se zdálo, že se přenesl v čase do hrůzných okamžiků, kdy fotografoval v jedné násilím zmítané vesnici v Severním Irsku a bomba nastražená Irskou republikánskou armádou vyhodila do povětří školní autobus. Zatřepal hlavou, aby si pročistil myšlenky, a ucítil, jak se k němu Jennifer křečovitě tiskne. Natáhl ruku a dotkl se jí.
"Jsi v pořádku? Nejsi zraněná?"
"Nevím." Střepy skla pořezaly Jennifer v obličeji a na rukou.
"Gregu," zasténal Coltrane. Namáhavě se postavil a pomohl Jennifer na nohy. "Gregu," vyhrkl hlasitěji a otočil se k vysypanému oknu. Na křižovatce panoval šílený chaos. Auta slisovaná jedno do druhého, vřeštící klaksony, řidiči mátožně se rozhlížející nechápavými pohledy kolem sebe, chodci ležící bez hnutí na chodníku. Za křižovatkou na parkovišti u pizzerie roztrhl výbuch, který zničil Gregův vůz, benzinové nádrže jiných automobilů a zapálil palivo. K nebi šlehaly nespočetné plamenné stěny a zpět k zemi se snášel jako boží prokletí mastný černý kouř.
"Gregu," vydechl Coltrane potřetí a znělo to jako vzlyk. Namáhavě se belhal kolem stolu, zapotácel se, došel k vyraženému oknu a neohrabaně se šplhal na parapet. Musí na parkoviště, musí pomoct Gregovi.
Někdo popadl Coltranea za ramena a stáhl ho zpět dovnitř. "Co to děláš?" vyhrkla Jennifer. "Venku se přece nesmíš ukázat!"
"Můj přítel potřebuje..."
Coltrane zavrávoral. Všiml si šokovaného výrazu v Jenniferiných očích a uvědomil si, že mluví jako smyslů zbavený. Zachránit Grega? Co proboha může dělat, když výbuch roztrhal jeho přítele na milion kousků? "Ach, kristepane."
"Pomozte mi někdo!" zaječela jakási žena.

Coltrane se otočil ke vzdálenějšímu koutu čínské restaurace. Vyděšený hlas patřil šedovlasé ženě, která klečela vedle mladé dívky, jíž z paže trčel patnácticentimetrový kus skla. Z rány stříkala krev.
"Pomozte mi!"
Coltrane by nedokázal spočítat, kolikrát a v kolika jazycích už tento výkřik slyšel. V severním Izraeli po raketovém útoku šíitských muslimů. V Čečensku po dělostřeleckém ostřelování vzbouřené vesnice. Kolikrát už fotografoval oběti, kolikrát už fotografoval lékaře a zdravotní sestry, kteří k nim spěchali po ulicemi zalitými krví.
"POMOZTE MI!"
A kolikrát on sám spěchal k oběti v naději, že jeden z lékařů porozumí jeho zoufalým dotazům v angličtině a řekne mu, co dělat.
Když už Gregovi nejsem nic platný, pomůžu někomu jinému!
Ve spěchu rozvázal šátek, který měla žena kolem krku, a stáhl jím zraněnou paži nad zabodnutým střepem skla. Dívka, která se pokoušela vstát, klesla zpět na podlahu zasypanou roztříštěným sklem.
"Pojď sem, Jennifer. Utáhni ten šátek."
Coltrane si klekl vedle dívky, sevřel skleněný střep a vytáhl ho z rány. Dívka okamžitě smrtelně zbledla. Z rány se vyřinul ještě silnější proud krve.
"Utáhni ten šátek!"
Venku zaječely blížící se sirény.
"Potřebuje tlakový obvaz."
Dívka měla kolem pasu uvázaný svetr. Coltrane ho uvolnil, omotal kolem rány rukáv, odepnul si opasek a pevně jím provizorní obvaz přitáhl. Svetr, původně modrý, lehce zrůžověl, ale po chvíli bylo jasné, že tlak krvácející ránu částečně uzavřel.
"Tímhle získá trochu času. Musíte ji dostat do nemocnice," řekl Coltrane šedovlasé ženě.
Ječící sirény zastavovaly u křižovatky.
"Odveďte ji k sanitce, pospěšte si." V okamžiku, kdy to Coltrane vyslovil, mu bylo jasné, že žena v žádném případě nedokáže zraněnou vynést. Byl sice pevně rozhodnut dívce pomoci, ale nemohl si dovolit riskovat a vynášet ji sám. Ilkovič by ho mohl zahlédnout.
Bledost dívčiny tváře ho silně znepokojovala, a když si všiml, jak se třese, uvědomil si, že je v šoku. "Ne, nehýbejte s ní. Musíme ji položit na záda. Podložte jí nohy tamtou židlí, musí je mít výš než hlavu. A přikryjte ji někdo."
Opodál postával muž v kožené větrovce.
"Vy tam!" vyzval ho Coltrane. "Vysvlečte tu bundu a přikryjte ji!"
Muž jako v mlhách poslechl.
Venku se ozývaly další a další sirény a Coltrane se otočil k mladé ženě v maratonkách a teplákové soupravě. "Sežeňte někoho ze sanitky a přiveďte pomoc."
Rozkaz prolomil ochrnutí, do kterého žena upadla. Prodrala se mezi střepy a popadanými židlemi k východu a na chodník posetý troskami.
Když Coltrane viděl, že naléhavě mluví s lékařem ze sanitky, ustoupil stranou. "Musíme odsud vypadnout," vybídl Jennifer. "Zadním vchodem."
Jennifer na něj zírala, jako kdyby ho viděla poprvé v životě.

14

"Kde jsi absolvoval kurz první pomoci?"
Coltrane projel nebezpečnou rychlostí zatáčkou, ale když spatřil benzinovou stanici, odbočil a zamířil k telefonnímu automatu, který stál vedle toalet.
"Tohle rozhodně není poprvé, kdy jsi musel..." naléhala Jennifer.
Než mohla větu dokončit, Coltrane zabrzdil a vyskočil z auta. Rychlým krokem vstoupil do telefonní budky, nastrkal do otvoru peníze a stiskl čísla.
"Oddělení násilných trestných činů," ohlásil se autoritativní hlas.
"Dejte mi seržanta Nolana a pospěšte si. Musím s ním nutně mluvit."
"Obávám se, že... Počkejte, právě vstoupil."
Coltrane sevřel sluchátko silněji.
"Tady seržant Nolan."
"Greg je mrtvý."
"Cože?"
"Říkám vám..."
"S kým vlastně mluvím? Pan Coltrane? Zpomalte a uklidněte se. Co se stalo?"
"Dohodl jsem si s ním schůzku a mluvili jsme přes telefon v pizzerii v Century City."
"Ano, říkal mi o tom."
"Ilkovič ho určitě sledoval. Zatímco byl Greg v restauraci, ten hajzl mu nastražil pod auto bombu. Polovina bloku vyletěla do vzduchu. Je mrtvý."
"Ježíši Kriste!"
"Jeďte ke Gregovi domů." Coltrane stále nemohl popadnout dech.
Náhlá změna tématu Nolana vykolejila. "A proč? O čem to mluvíte?"
"Greg poslal k sobě domů tým techniků hledat mikrofony. Musím s vámi mluvit a tomu aparátu u něj doma můžeme

věřit."
Coltrane přerušil hovor, vytáhl z kapsy kreditní kartu a zavolal meziměstsky do New Havenu v Connecticutu - svým prarodičům.
Ačkoliv zachmuřené nebe hrozilo deštěm a teplota se pohybovala kolem třinácti stupňů, když Coltrane naslouchal vyzvánění telefonu, silně se potil.
Telefon znovu zazvonil.
Zvedněte to, modlil se.
Telefon zazvonil potřetí.
Počtvrté.
No tak, dělejte, naléhal netrpělivě.
"Haló," ozval se hlas který bezpochyby patřil staršímu muži.
"Dědo, to jsem já, Mitch. Musím..."
"Dovolali jste se..." Křehký stařecký hlas ohlásil číslo. "Momentálně nejsme přítomni. Zanechejte prosím stručnou zprávu a my se vám ozveme."
Píp.
"Dědo, tady je Mitch," vyhrkl Coltrane. "Jakmile uslyšíš můj vzkaz, vezmi babičku a opusťe dům. Jeďte na policii a požádejte je, ať se spojí se seržantem Nolanem z policejního oddělení v Los Angeles. Ten vám vysvětlí, co se děje. Nechci vás děsit, dědo, ale jde po mně velmi nebezpečný chlap a vy budete potřebovat ochranu. Kromě policie nevěřte nikomu, koho neznáte. Požádejte o pomoc..."
Píp.
Záznamník oznámil konec časového limitu pro vzkaz. Coltrane zavěsil a ještě chvíli celý roztřesený stál v telefonní budce. Uvažoval, jestli nemá do New Havenu zavolat ještě jednou a zprávu upřesnit, ale bylo mu jasné, že by tím nedosáhl ničeho jiného, než že by své prarodiče vyděsil ještě více, než jsou.
Což je to dobře, pomyslel si. Strach z Ilkoviče je důležitým předpokladem přežití.
"Mitchi?"
Jenniferin hlas vytrhl Coltranea ze zadumání. Otočil se k ní.
"Dobré dvě minuty už bez hnutí zíráš na telefon. Čekáš nějaký hovor? Jsi v pořádku?"
"Nejprve Daniel, teď Greg. Kolik lidí ještě zemře jen proto, že mi byli blízcí?"

15

Vrata garáže se s rachotem zavřela a Coltrane vystoupil z auta. Odemkl kufr a vytáhl z něj opakovací brokovnici a krabici nábojů.
Jennifer před zbraní instinktivně ucukla.
"Budeš se s ní muset důvěrně seznámit," prohlásil Coltrane. "Naučit se, jak se s ní zachází."
Ta představa Jennifer v žádném případě nenadchla.
Bylo kolem třetí odpoledne. Coltrane objel celé údolí a vybíral si silnice zcela náhodně, veden pouze snahou co nejvíce Ilkovičovi ztížit sledování, aby se musel držet nablízku a prozradil se. Nepředpokládal sice, že by si Ilkovič v tom šíleném zmatku, který svým výbuchem způsobil - v chaosu přijíždějících sanitek, zdravotníků odnášejících oběti a sbíhajících se davech čumilů -, mohl všimnout, jak s Jennifer opouštějí zadním východem jídelnu, jenže s jistotou to vědět nemohl.
V prvních dvou případech, kdy telefonoval do Gregova domu, se ozval policejní technik, a teprve potřetí si mohl pohovořit s Nolanem. Zmítán střídavě žalem a vztekem hořce Nolanovi referoval o plánu, který s Gregem vypracovali.
"Nic se nezměnilo. Pořád mám v úmyslu ten plán uskutečnit."
"To nemůžu připustit. Riziko je příliš velké. Už jsme ztratili Grega a nerad bych do seznamu obětí zapisoval i vás."
"A já vám říkám, že ať už to schválíte, nebo ne, ukážu se ve středu odpoledne na hřbitově, takže je na vás, jestli se rozhodnete mně pomoct. Pošlete tam někoho?"
"...Ano."
"Nežádám nic jiného než stejnou podporu, jakou by mi poskytl Greg."
"Rád bych vám poskytl ještě něco jiného: nepřetržitou policejní ochranu ode dneška až do středy."
"Hele, kdybych přijal policejní ochranu, kdybych byl s Gregem, tak bychom vyletěli do vzduchu oba. Samostatný postup se mi docela osvědčil, nemyslíte?"
"Zavolejte mi zítra kolem desáté. A buďte opatrný."
"Po tom, co se stalo Gregovi..." Při vyslovení přítelova jména se Coltraneovi sevřelo srdce žalem. "To spíš vy si dávejte pozor."
A preventivní opatření diktovaná opatrností byla přesně to, co Coltrane právě teď dělal. Odtrhl víko z krabice s náboji a tři z nich vložil do zásobníku brokovnice. Důrazně přikázal Jennifer, ať se stále drží za ním, a pečlivé prověřil každou místnost v domě, včetně suterénního trezoru, i když podle detektoru poplašného zařízení dovnitř nikdo nevstoupil.
Nakonec se spolu s Jennifer vrátili do obývacího pokoje a Coltrane vyňal z pušky náboje, aby jí vysvětlil, jak se zbraní zacházet, aniž by někdo z nich přišel k úrazu.
Zvedl náboj a podržel ho mezi palcem a ukazováčkem. "Tohle obsahuje střelný prach a desítky olověných broků. Podle toho, na co chceš střílet..."
"Ale já nechci střílet vůbec na nic."
"... si můžeš vybrat z broků různých velikostí. Ty, které jsou v tomto náboji, se nazývají srnčí. Jsou velké asi jako

hrášek. Když zbraň vystřelí, broky se po výstupu z hlavně rozptýlí a vytvoří kruh o průměru asi třicet palců."
"Zbytečně se namáháš, Mitchi. Nechci nic slyšet a vůbec mě..."
"Takže pokud namíříš zhruba směrem, kde se skrývá nepřítel, máš zatraceně dobrou šanci, že ho alespoň několik broků zasáhne. Zblízka jsou tyhle broky schopny člověka roztrhat na cucky. Tak, teď vezmi pušku..."
Jennifer důrazně zavrtěla hlavou. "Já opravdu nemohu..."
"Levou ruku polož sem pod hlaveň a pravou obejmi zúženou část pažby hned za lučíkem spouště, tady. Opři si pažbu o rameno."
"Ty mě vůbec neposloucháš, Mitchi."
"Pažbu musíš do ramene pevně zapřít. Tak, a teď zvedni hlaveň a zamiř..."
"Mohl bys, prosím tě, přestat?"
Coltrane se na ni překvapeně zadíval.
"Kolikrát ti to mám opakovat? Já se té věci ani nedotknu!"
"Chceš tím naznačit, že kdyby k nám Ilkovič náhodou vtrhl, nebudeš se vůbec bránit?"
"Nechci na to vůbec myslet."
"Ale co když..."
"Mám ze zbraní smrtelnou hrůzu."
"Já z nich také nejsem zrovna nadšený," řekl Coltrane.
"Jak je teda možné, že o nich tolik víš?"
Coltrane se pokusil potlačit rozčilení. "Když Sověti vtrhli do Afghánistánu, nesměl jsem u toho chybět. V západním Pákistánu jsem se setkal s obchodníkem, který pašoval zbraně afghánskému hnutí odporu." Coltrane si živě vzpomínal na statného vousatého muže a jeho osm synů, kteří mu v podnikání pomáhali. "Překročil jsem s ním hranice, ale nevzal mě s sebou, dokud mě nepřinutil něco se o jeho zboží naučit, abych mu v případě potřeby pomohl chránit zásilku."
Jennifer jen němě zírala.
"O tři dny později zahynul při útoku sovětských helikoptér. Pohřbili jsme ho pod hromadu kamení a pokračovali v cestě. Fotografii kamenné mohyly a synů vzdávajících poslední poctu otci otiskli v New York Times. To byl začátek mé kariéry."
"A musel jsi někdy nějakou zbraň použít?"
Coltrane odvrátil pohled.
"Tak odpověz."
"Co na tom záleží?"
"Ale záleží."
"Ano," přiznal Coltrane, "už jsem zažil situace, kdy jsem musel použít zbraň."
Jennifer se otřásla. "Cítím se jako ztracená ve sněhové bouři. Už o tom nechci nic slyšet."
"Tak ses neměla ptát."
Teď odvrátila pohled Jennifer.
"Nezapomínáš náhodou, že sis mohla vybrat a svěřit se policii? Ale trvalas na tom, že se připojíš ke mně."
"Fantazie." Jennifer se zachvěl hlas. "Další věc, za kterou můžeme Ilkoviče proklínat. Přinutil nás k hádce. O zbraních!"

16

I když jejich spací pytle ležely těsně vedle sebe, Coltrane si zneklidněně uvědomil, že si připadá, jako kdyby spali odděleně. Ne že by toho naspal právě mnoho. Myšlenky se mu zmateně honily hlavou, ležel v temnotě a hleděl ke stropu. Neustále myslel na to, co mu Jennifer řekla, než je emocionální vyčerpání donutilo ulehnout. "Když se s tebou skrývám tady v tomto domě, skoro jsem si začala namlouvat, že jsme na nějakém kouzelném tajném místě, kam na nás Ilkovič nemůže. Ale pohled na pušku, která leží vedle tebe na podlaze, mi připomněl, že žádné takové kouzelné místo neexistuje."
Při pomyšlení na všechnu tu bolest a zoufalství, které v životě vyfotografoval, s ní Coltrane v duchu souhlasil. Další důvod, proč by se měl Ilkovič smažit v pekle. Poté, co se s nezměrným úsilím obrátil zády k cestě, na kterou ho jeho dosavadní profesní kariéra přivedla, ho zase obklopovaly obrazy pustého zoufalství. A za tohle všechno, za Daniela a Grega, za napětí, které mezi ním a Jennifer vzniklo, a za strach o prarodiče mu Ilkovič zaplatí.
Ticho jako by ho dusilo a tváře měl v jednom ohni. Nikdy by si nespojoval zármutek s horečkou, ale když teď o tom uvažoval, uvědomil si, že žal je jedna z nejhorších nemocí, jakou může člověk trpět. Aniž by pořádně věděl, co dělá, vyhrabal se ze spacího pytle, postavil se a po temném schodišti sestoupil do suterénu.
Ke vchodu do trezoru se ani nepodíval a prošel chodbou, která oddělovala trezor od temné komory. Zastavil se až u francouzského okna, které vedlo k bazénu. Na jeho klidné hladině se odrážely hvězdy a měsíční světlo a za ním se nejasně rýsovaly květinové záhony a okrasné keře.
S tvářemi rozpálenými horečkou sáhl na kliku, aby otevřel a pustil dovnitř svěží noční vzduch, který by ho ochladil. Vtom se však zarazil a uvědomil si, že než bude moci vyjít ven, musí vyřadit zabezpečovací systém. A kromě toho, co když se Ilkovičovi nějakým záhadným způsobem podařilo vystopovat ho až sem? Bylo by hotové šílenství vystavovat se nebezpečí a opustit dům.
A co Jennifer? Co když se vzbudí a nenajde ho vedle sebe? Až příliš živě si vzpomínal na zděšení, které se ho zmocnilo toho dne ráno, když Jennifer vstala dříve a on zoufale prohledával celý dům, než ji konečně našel na zahradě.
"Vyřešila jsem naši drobnou záhadu. Odlišné rozměry, pětadvacet versus třicet," řekla mu tehdy ve snaze přivést ho na jiné myšlenky.

Chvíli mu trvalo, než si uvědomil, o čem mluví.
"Když jsme odměřovali trezor? Zevnitř a zvenčí?"
"Za rohem jsou dveře. Vedou do kotelny."
Ano, záhada byla vyřešena. Chybějících pět stop se snadno vysvětlilo - zabírala je místnost, kde byl umístěn bojler, kotel ústředního topení a klimatizace. Často je s podivem, jak nám uniká to nejzřejmější, pomyslel si Coltrane, když se ohlédl do chodby, která vedla podél trezoru. A stejně úžasná je i schopnost regenerace lidského mozku, který i v nejčernějším zoufalství usilovně hledá cesty, jak odvést pozornost jiným směrem a alespoň částečně tak přinést úlevu. Na té kotelně něco nehraje... Neuchopitelná myšlenka se marně snažila probojovat na povrch, ale pak klesla zpět do rozrušených hlubin jeho podvědomí.
Coltrane zavrtěl hlavou v marné snaze pročistit si mozkové závity. Pohledem na světélkující ciferník náramkových hodinek zjistil, že je deset minut po druhé. Měl by ses vyspat, nabádal se v duchu. Zbývá ti pouhý den na doladění všech detailů a přípravu taktiky, kterou použiješ v případě, že tě ve středu Ilkovič opravdu bude cestou ze hřbitova sledovat.
S rukama křečovitě sevřenýma na brokovnici ustoupil od dveří v prosklené stěně, ale ve chvíli, kdy se obracel, aby vyšel po schodech nahoru a připojil se k Jennifer, se zastavil. Ona myšlenka se znovu pokusila vyplout na povrch jeho vědomí.
Něco s kotelnou.
Ano, je dost hluboká, aby se vysvětlilo pět stop rozdílu mezi vnějším a vnitřním rozměrem trezoru. Ale co...?
Jak je široká?
Myšlenka se konečně osvobodila. Kotelna není tak široká, aby zabírala celou jednu stranu domu, uvědomil si překvapeně. Když jsem do ní nahlédl, měřila zleva doprava jen asi osm stop.
Ale trezor je široký patnáct stop. Jestliže kotelna zabírá. pouhých osm, co se ukrývá ve zbývajícím sedm stop dlouhém pruhu?
Coltraneovi náhle ochladly tváře; odtekla z nich krev. Na vnější zdi žádné dveře nejsou. To znamená, že jestli je v domě někde prostor o rozměrech sedm krát pět stop, pak se do něj lze dostat jen jediným způsobem...
Panebože.
Coltrane vůbec poprvé zatoužil vstoupit do trezoru.

17

Vytáhl z kapsy klíče a přistoupil ke vchodu do trezoru. Otevřel vnější dveře a odkryl temné kovové křídlo, které uzavíralo vstup. Opřel brokovnici o zeď a vložil klíč do zámku kovových dveří. Na to, jak byly těžké, se otvíraly docela hladce; možná by stačilo do nich jen fouknout.
Coltrane hmatal po zdi vlevo a našel vypínač. Rozsvítil a okamžitě musel přimhouřit oči. Jako už tolikrát předtím, i teď se zachvěl v závanu mrazivého vzduchu, který ho ovanul. Řady šedavých polic se mu ještě nikdy nezdály tak pusté. Betonové zdi a podlaha jako by se smršťovaly a hrozily ho rozdrtit. Coltrane s vypětím vůle zaplašil svíravý pocit, zvedl brokovnici a vstoupil do trezoru.
Jako hypnotizovaný nedokázal odtrhnout pohled od levé poloviny protější stěny, ale nemohl se k ní dostat přímo. Musel obejít poslední řadu polic a teprve pak mohl projít doleva k místu, které ho nejvíce zajímalo. Podél celé stěny se táhly police. Coltrane se obrátil čelem ke zdi a otočil se vpravo. Tak, za těmito policemi je kotelna. Ale co je za policemi a za zdí vlevo!
Odložil brokovnici a přistoupil těsně k policím na levé straně. Kovový rám byl přišroubován k betonové zdi pomocí hmoždinek. Zatáhl za něj, ale bez nejmenšího efektu - rám držel jako přikovaný.
Coltrane přejel rukama po zadních hranách polic. Vkleče a pak na špičkách pozorně prozkoumával místa, kde police přiléhaly k betonové zdi. Nemůže to být nic obtížného, říkal si v duchu. Packard byl přece odkázán na invalidní vozík a neměl by sílu na nic komplikovaného nebo namáhavého. Musím hledat...
Ve výšce, kam by dosáhl muž sedící v invalidním vozíku. Coltrane nahmatal kovový výstupek na pravé straně police.
Nebude to nic složitého, opakoval si neustále.
Zkusil za kovový klínek zatáhnout, ale ten se ani nepohnul.
Bude to něco jednoduchého a...
Zatlačil za klínek směrem vzhůru a ten okamžitě zareagoval.
... chytře...
Zaslechl kovový zvuk, který připomínal uvolnění západky.
... ukrytého.
Když tentokrát zatáhl za rám s policemi, skutečně se pohnul. Ne mnoho a ne natolik, aby se dal odtáhnout, ale dost, aby bylo zřejmé, že už není pevně přichycen ke zdi. Co je ještě třeba udělat, aby...?
Přistoupil k levé části nosného rámu a přikrčený do výšky invalidního vozíku natáhl ruku do rohu, kde nahmatal podobný kovový klínek. Když za něj zatlačil vzhůru, uvolnila se další západka a celá policová stěna vyjela dopředu - velmi lehce, jako kdyby byla zavěšená v prostoru.
Coltrane namáhavě a zhluboka dýchal, ale stále měl pocit, že se mu nedostává vzduchu. Ustoupil, aby uvolnil místo, a vytáhl police ještě dál. Rám se pohyboval tak volně, že manipulaci s ním mohl snadno zvládnout i stařec v invalidním vozíku. Přistoupil ke stěně a viděl, že to, co považoval za pevný beton, byla ve skutečnosti jen dřevěná deska opatřená tenkou vrstvou omítky a připevněná k rámu. Celá konstrukce byla na levé straně nad podlahou, pod stropem a uprostřed upevněna mohutnými skládacími závěsy, které jí umožňovaly pohyb.

Coltrane vkročil dovnitř.

18

Při pohledu na oslnivě krásnou ženu se mu zastavilo srdce, a přestože rysy jejího obličeje byly nesmírně svůdné, Coltrane málem uskočil překvapením a úlekem. Ale i kdyby chtěl uskočit, nemohl, protože nohy měl najednou úplně ochrnuté. Hypnotický pohled tajemné krásky ho doslova paralyzoval. Několik vteřin byl přesvědčen, že se za tou zdí skrývala živá bytost, ale pak si uvědomil, že ta tvář je až příliš vyrovnaná a nejeví vůbec žádné známky zděšení, že ji objevil.
Coltrane celý roztřesený vstoupil do komory. Tajemná postava ho přitahovala tak silně, že překonal strach z uvěznění v uzavřeném prostoru. Hleděl na fotografii úžasně krásného ženského obličeje v životní velikosti. Visela připevněná na zadní stěně komory přesně v té výšce, v níž by se obličej ocitl, kdyby tam skutečně někdo stál. Nepřímé osvětlení z trezoru temnotu v komoře částečně rozptýlilo, ale přesto nebylo světla dost, takže oblast, kde by se nacházelo ženino tělo, zůstávala ve stínu, což ještě umocňovalo iluzi, že tam opravdu stojí živý člověk. Fotografie byla sice černobílá, ale to neubíralo snímku pranic na životnosti, protože žena měla uhlově černé vlasy a velmi snědou pleť.
Buď trávila spoustu času na slunci, uvažoval Coltrane, nebo jí v žilách kolovala hispánská krev. Bílý krajkový přehoz, který jí halil ramena, mu připomínal podobné součásti oděvu, které tak často vídal v Mexiku. Ženiny temné oči byly jako přikovány k místu, kde se asi nacházela kamera, která ji vyfotografovala, k místu, odkud si ji teď Coltrane prohlížel a měl pocit, že se její oči provrtávají skrze něj. Husté černé vlasy jí visely v bohatých pramenech přes ramena a leskly se tak třpytivě, že bez ohledu na černočernou barvu zdánlivě vyzařovaly světlo.
Vzrušující křivky plných rtů se rozdělovaly v úsměvu, jehož záblesk jako by z fotografie přímo vystřeloval. Rysy obličeje byly ztělesněním klasické krásy - mandlové oči, výrazné lícní kosti, hladké široké čelo, oblá linie čelisti, úzká brada. Jiskřila a sálala vnitřním žárem.
Ale stejně jako její krásou byl Coltrane fascinován způsobem, jakým byl obraz zachycen. Jen málokdy viděl černobílý portrét, který by představoval tak dokonalou kombinaci základních prvků - vzájemného protikladu světla a stínu. Tato technika vyžadovala mnohem více než pečlivé naaranžování modelu a dokonalé vyvážení a dávkování světla. Skutečná práce následovala až v procesu vyvolávání, nadržování, zvětšování a přesvětlování. Některé části pozitivu se musely podexponovat, jiné naopak přeexponovat - vytváření obrazu, ne pouhé pořízení záběru. Coltrane věděl jen o jednom fotografovi, který tuto techniku tak mistrovsky zvládl. I kdyby snímek nenašel právě tady, Coltrane by určitě věděl, kdo ho vytvořil: Randolph Packard.

19

Zaslechl nějaký zvuk a vyděšeně se otočil. Popadl pušku a už už ji zvedal, ale zarazil se, když u vstupu do trezoru spatřil Jennifer.
"To je jeden z důvodů, proč nemám ráda zbraně," poznamenala suše.
"Žádné nebezpečí ti nehrozilo. Byl bych se podíval, kam střílím."
"To ráda slyším." Jennifer měla kruhy pod očima jako po probdělé noci. "Když jsem se probudila a nenašla tě... Dělala jsem si starosti. Tohle je poslední místo, kde bych čekala, že tě najdu."
"Věř mi, samotného mě to překvapilo - ale rozhodně ne tak jako tohle," ukázal Coltrane gestem kolem sebe. "Naše malá záhada nebyla úplně vyřešena, alespoň ne tak, jak jsme si mysleli."
Jennifer zamířila k němu a v chůzi si prohrábla spánkem rozcuchané vlasy.
"A možná se nakonec ukáže, že to nebude jen malá záhada," řekl Coltrane a vysvětlil jí, jak komoru objevil.
Napjatě sledoval, jak Jennifer nahlíží dovnitř. "Bože můj," zašeptala a Coltrane viděl, jak se jí rozšířily oči. "Je to ta nejkrásnější..."
"Ano."
"Kdo? A proč?"
"A sto dalších otázek. S jistotou vím pouze to, že ta fotografie pochází z Packardovy dílny. Jeho styl je nezaměnitelný."
Zdálo se, že ho Jennifer nevnímá. Pozvedla ruku k fotografii a držela ji několik centimetrů od ženina obličeje, pak jí ruka zase poklesla. "To je nádhera. Nechápu, proč ten portrét ukrýval."
"To zdaleka není všechno," upozornil ji Coltrane. "Co říkáš na tohle?" Vpravo se zvedaly kovové police až ke stropu. "Vidíš, kolik je tady krabic."
Každá krabice byla asi pět centimetrů vysoká. Coltrane jednu uchopil a odnesl ji do trezoru na světlo. Spěšně ji položil na polici, odklopil víko a hlasitě vydechl, když na něj vyhlédla tatáž snědá tvář, zabíraná tentokrát z jiného úhlu.
"Kolik jich, proboha, je?" Coltrane se rychle probíral fotografiemi o formátu osm krát deset palců. Krabice byla plná.
"Musí jich tady být dobrá stovka. A na každé jedna a tatáž žena."
Jennifer přinesla další krabici. "Tady jsou záběry šestnáct na dvacet. "Položila krabici na polici vedle sebe, sundala víko a v úžasu si přitiskla ruku k hrudi. "Mitchi, pojď sem, tohle musíš vidět."
Coltrane k ní spěšně přistoupil. Fotografie, která ležela úplně nahoře, měla dvojnásobný formát oproti těm, které si právě prohlížel, a poskytla mu vůbec poprvé pohled na celou postavu neznámé ženy. Stála na pusté, opuštěné pláži - právě vystupovala z vody, která jí sahala těsně pod kolena. Jednu nohu předsunutou před druhou ve vláčném pohybu - přestože na snímku se čas samozřejmě zcela zastavil. Žena na sobě měla jednodílné, v kontrastu s opálenou pokožkou oslnivě bílé plavky, na moderní měřítka velmi decentní - dole sahaly několik centimetrů pod rozkrok a nahoře téměř ke klíčním kostem, ramínka na palec široká, ale i ve své cudnosti byl její úbor neobyčejně vzrušující, přisátý k štíhlému

pružnému tělu. Hladký mokrý materiál zdůrazňoval křivky boků, pasu a ňader, křivky, které působily jako přirozené pokračování rozhoupaných vln oceánu, z nichž právě vystupovala. Na hedvábně jemném obličeji, pažích a nohou se leskly kapky vody. Neměla koupací čepici a mokré vlasy barvy temné půlnoci stažené dozadu pak oproti rozpuštěným kaskádám, které Coltrane znal z jiných záběrů, jen zdůrazňovaly klasickou krásu obličeje. Ale jeho pozornost nejvíce přitahovalo něco jiného - totéž, co ho fascinovalo na jiných záběrech: ženin pohled, který mu pronikal až na dno duše.
Jennifer si prohlížela další fotografie v krabici a ukazovala Coltraneovi záběry ženy na pláži. Kulisy se změnily. Žena stojí na pokraji útesu, pod ní se vlní oceán. Slunce jí svítí přímo do obličeje, ale ostatní detaily fotografie neklamně svědčí o blížící se bouři. V pozadí snímku se na zdivočelé hladině valí zpěněné hřebeny vln. Náhlý póry v větru rozcuchal ženě vlasy, až se rozevlály jako závoj, a jak se opřel do bílých bavlněných šatů, přitiskl jí jemnou, poddajnou tkaninu k nohám, bokům a ňadrům. Další scéna. Tatáž žena v bohatě rozkvetlé zahradě, ale nevšímá si květů, které ji obklopují, ani nádherné fontány bublající v pozadí - zadumaně hledí kamsi do neznáma.
Coltrane se v úžasu ohlédl do komory k nespočetným krabicím. "Musí jich tam být ..." Ohromující počet ho naplnil pocitem, který se nejvíce podobal strachu před něčím zcela nevysvětlitelným. " Tisíce fotografií."
"A každá, kterou jsme zatím viděli, představuje mistrovské dílo," doplnila Jennifer. "I mně jako laikovi je jasné, že fotografie tak kvalitní se nevyrábějí na běžícím pásu. Vyžadují úzkostlivou péči. Některé si určitě vyžádaly celodenní práci."
Coltrane dobře věděl, že nepřehání. Packard proslul svým nesčetněkrát opakovaným výrokem: "Fotograf, který si sám nevyvolává své snímky, je opovrženíhodný břídil." Bylo o něm známo, že strávil celý den nad jedním jediným záběrem, a jestliže měl výsledný obraz sebemenší vadu na kráse, nějakou drobnou nedokonalost, které by si kromě něj určitě nikdo nevšiml, Packard fotografii roztrhal na malé kousky a začal znovu.
"Celý svět byl přesvědčen, že se stáhl do ústraní a už nepracuje," řekl Coltrane, "ale podle toho, co jsme tady našli, musel naopak nepředstavitelně dřít."
"A na všech záběrech tatáž úžasně krásná žena."
"Packard rozhodně nepatřil k nejskromnějším," uvažoval Coltrane nahlas. "Dával si hodně záležet, aby všechny kolem sebe přesvědčil o své velikosti. Když vyprodukoval fotografii, která uspokojila i jeho nároky, nesnesitelně se jí chlubil. To, co jsme tady objevili, představuje bezesporu jeho vrcholná díla. Ale místo aby jimi zaplavil svět... Proč si, proboha, vybudoval tuto tajnou komnatu a ukryl je?"
"Použil Packard tuto ženu jako model na některé z fotografií, které nabídl veřejnosti?" zeptala se Jennifer.
"Ne. Nemám ani ponětí, kdo to je."
"Kdo to byl," opravila ho Jennifer. "Jen se podívej na její plavky. Takový styl byl v módě někdy... No, řekla bych, že ve čtyřicátých letech. Spíše ve třicátých. Kolik myslíš, že jí asi je?"
"Kolem pětadvaceti."
"Dobře, tak si zprůměrujeme období a budeme předpokládat, že ty fotografie vznikly v roce 1940. A teď počítej. Dnes je jí přes osmdesát - pokud ovšem žije, což není příliš pravděpodobné. A i kdyby ještě žila, už to není stejná žena jako na fotografiích. Ta existuje pouze na těchto záběrech."
"Nesmrtelnost," vydechl Coltrane, když si uvědomil groteskní ironii své situace. "Nevím, jestli přežiju středu, a přitom si tady lámu hlavu nad ženou z obrázků pořízených před celými věky." Zahleděl se tajemné krásce přímo do očí. "Ať jsi kdokoliv, děkuji ti. Alespoň na chvíli jsem zapomněl na Ilkoviče."

ŠEST

1

Musím se vžít do Ilkovičova myšlení, uvažoval Coltrane. Jestli mám tohle přežít, musím si představit, jak bych se asi na jeho místě zachoval já.
Ležel ve tmě vedle Jennifer a nedokázal se těch znepokojujících myšlenek zbavit. Několikrát se pokusil vyvolat si před svým vnitřním zrakem znepokojivě krásný obličej ženy z Packardových fotografií, ale její obraz se rozplynul v holou lebku, která rychle nabyla podoby Ilkovičova masitého obličeje. Coltrane se zachvěl hrůzou. Kromě obav, jak přežije středu, si dělal starosti o dědečka a babičku.
Třeba má Nolan pravdu, třeba je to hotové šílenství, že chci ze sebe udělat návnadu.
Jeho druhé já okamžitě namítlo: Hřbitov je jedno z mála míst, kde se Ilkovič pravděpodobně ukáže. Jistě nedokáže odolat pokušení pokochat se pohledem na pozůstalé, ztrápené Danielovou smrtí, a bude doufat, že mezi nimi zahlédne jednoho zcela konkrétního truchlícího - mě. Tím poskytnu policii a FBI šanci toho zloducha dopadnout.
Ale co když se něco zvrtne?
Musím uvažovat jako Ilkovič. Objeví se tam ve středu jen tak z ničeho nic a začne se procházet po hřbitově?
Samozřejmě ne. Musí předpokládat, že tam bude policie. Nějak se zamaskuje, nebo bude všechno pozorovat z bezpečné vzdálenosti. A jak nejlíp zjistí, kde se může bez rizika ukrýt?
Odpověď jím projela jako blesk. Spěšně se posadil. Proboha svatého, vždyť on určitě zajde na hřbitov o den dříve, aby si všechno pořádně prohlédl a důkladně se zabezpečil.
O den dříve, to znamená...
Dnes.

2

"Policejní oddělení Los Angeles," ohlásil se strohý hlas.
"Dejte mi seržanta Nolana. Je to naléhavé."
"Kdo volá?"
Coltrane se rychle představil. Stáli s Jennifer v telefonní budce na Hollywoodském bulváru.
"Výborně, vy jste přesně ten člověk, s kterým chci mluvit."
"Co prosím?"
"Jsem zvláštní agent FBI a jmenuji se James McCoy," ozvalo se ze sluchátka řízně. "Chci, abyste se tady co nejdříve ukázal - i se svou přítelkyní."
"Proč? Co se..."
"Bereme vás pod ochranný dohled."
"Ale já už jsem řekl seržantu Nolanovi, že podle mě se o sebe dokážeme nejlíp postarat sami."
"Když vám nabízel ochranu on, byl to jen návrh. V mém případě jde o rozkaz."
"Připomínáte mi mého otce. I on rád rozkazoval."
Zvláštní agent podle všeho neslyšel. "Budeme vás chránit čtyřiadvacet hodin denně."
"No jo, jasně. A jak dlouho to potrvá?"
"Do té doby, než chytíme Ilkoviče."
"Tři měsíce? Šest měsíců? Celý rok?"
"Jsem přesvědčen, že jeho dopadení je otázkou dnů."
"Myslíte to vážně? A kolik máte stop?"
Zvláštní agent neodpověděl.
"Jednu jedinou - doufáte, že se ve středu ukáže na hřbitově."
Zvláštní agent stále neodpovídal.
"A když tam nebudu já," pokračoval Coltrane, "nevystrčí ani malíček. Někam zaleze a počká si, až policii a FBI dojdou peníze a trpělivost a vyšoupnou nás zpátky na ulici."
"Obávám se, že s vaším hodnocením situace nemohu souhlasit."
"Já se zase obávám, že mně houby záleží na tom, s čím souhlasíte a s čím ne. V sázce není váš život, ale můj."
"V tom případě mi nedáváte na vybranou. Ve vývoji situace došlo k určitému obratu, o kterém zatím nevíte."
"Co se stalo?"
"Raději bych vás informoval osobně."
"Řekněte mi to hned teď."
"Připadá mi nelidské se o tom bavit po telefonu. "Opravdu bych s vámi raději mluvil osobně."
"Říkáte nelidské?"
"Týká se to vašich prarodičů."

3

Kancelář, v níž sídlila zvláštní policejní jednotka zaměřená na ochranu osob, které se staly terčem nemístného obtěžování a výhrůžek, se od Coltraneovy poslední návštěvy před dvěma roky příliš nezměnila - přibyl jeden psací stůl a pár počítačů. Až na růžově vylíčené stěny místo bílých a kulečníkový stůl místo kartoték zůstalo všechno při starém, pomyslel si Coltrane, když vběhl dovnitř. Dva detektivové, kteří seděli jen v košilích a saka si přehodili přes opěradla židlí, vzhlédli od obrazovek počítačů a na druhém konci místnosti povstal třetí muž, sako pečlivě upnuté, a vyšel Coltraneovi vstříc.
"Pan Coltrane?"
"Chci mluvit se seržantem Nolanem."
"Jsem zvláštní agent McCoy," představil se štíhlý muž s úzkými rty a přivřenýma očima. Natáhl ruku a sjel pohledem k Jennifer, která vstoupila za Coltranem.
Coltrane nabízenou ruku nestiskl. "Říkám, že chci mluvit se seržantem Nolanem."
McCoy mu položil ruku na rameno. "Co kdybychom zašli do mé kanceláře a..."
"Dejte tu ruku pryč."
"Chápu, pane Coltrane, že je toho na vás příliš..."
"Sundejte tu hnátu nebo vám ji přerazím."
V místnosti se rozhostilo ticho. Oba detektivové ztuhli, jako by se v příštím okamžiku chystali vyskočit. McCoy strnul s pusou otevřenou překvapením, Coltrane zrudl jako krocan a Jennifer spěšně vstoupila mezi oba muže, aby je od sebe oddělila.
Z chodby se ozvaly rázné kroky a ve dveřích se objevil seržant Nolan v hnědém saku, které mu bylo v pase trochu velké, ale v ramenou, která připomínala postavu vzpěrače, mu dokonale padlo. "Vidím, že už jste se seznámili."
McCoy se napřímil. "Spíš bych to označil za napadení federálního úředníka."
"Naznačil jste, že se něco stalo mým prarodičům, ale odmítl jste mluvit do telefonu. Tím, že jste mě přinutil sem přijít, ohrožujete můj život."
"Návštěva policejního oddělení se dá jen těžko pokládat za ohrožení života," namítl McCoy.
"Jestli to měla být jen finta, jak mě sem přilákat, jestli jsou dědeček s babičkou v pořádku..."
"No tak, pánové, dejte si oddech, ano?"
"Stalo se něco mým prarodičům?"

"Ano." Nolan sklopil oči. "Je mi líto, že musím být poslem špatných zpráv, ale nedá se nic dělat."
Coltrane měl pocit, že mu do srdce vniká chladná ocel.
"Volal jste včera večer na policii v New Havenu?" zeptal se McCoy.
Coltrane adresoval svou odpověď Nolanovi. "Volal jsem prarodičům několikrát, ale pořád se ozýval jen záznamník. Znepokojilo mě to, a tak jsem požádal policii v New Havenu, aby k jejich domu poslali hlídkový vůz a ujistili se, že je všechno v pořádku."
"Váš hovor byl zaznamenán krátce po osmé večer východního času," pokračoval McCoy.
"Vy ne, on." Coltrane ukázal na Nolana. "Jestli mám slyšet něco hrozného o dědečkovi a babičce, chci to slyšet od někoho, koho znám."
"Krátce poté, co jste volal, došlo na dálnici nedaleko New Havenu k hromadné dopravní nehodě," vysvětloval Nolan. "Většina hlídkových vozů byla tam a policisté pomáhali zvládnout dopravní zácpu. Než se jeden z vozů uvolnil, aby mohl zkontrolovat dům vašich prarodičů, bylo devět hodin pryč."
"Přestaňte chodit kolem horké kaše a řekněte mi, co se stálo."
"Na verandě ležely noviny z pátku, soboty, neděle a pondělí a ani poštovní schránku nikdo nevybíral." Nolan se v rozpacích odmlčel. "Policisté vyrazili dveře a prohledali dům... Vašeho dědečka s babičkou našli ve sklepě."
Coltrane sotva dokázal pohnout rty a vyslovit další otázku. "Mrtvé?"
"Ano."
"Jak se to stalo?"
"... Ilkovič je oběsil."
Coltrane v sobě s nejvyšším vypětím vůle potlačil výkřik.
"Víme s jistotou, že to má na svědomí Ilkovič," pokračoval Nolan, "protože včera se vám expresní zásilková služba pokusila doručit jistý balíček. Vzhledem k tomu, že jste nebyl doma, ho řidič doručil na náhradní adresu, kterou odesílatel uvedl."
"Náhradní...?"
"Sem. Zásilku jsme převzali kolem třetí odpoledne, ale protože byla určena vám, putovala z kanceláře do kanceláře - samozřejmě až potom, co ji prověřili pyrotechnici -, dokud si někdo z našeho oddělení nevšiml vašeho jména."
"Co v té zásilce bylo?" zašeptal Coltrane chraplavě.
"Videokazeta."

4

Coltraneovi se zdálo, že mu místnost padá na hlavu. Těkal pohledem z Nolana na McCoye a přes Jennifer zpět na Nolana. Měl dojem, že se s ním celý svět neuvěřitelnou rychlostí otáčí. "Videokazeta?"
"Podobná té nahrávce..." Jennifer selhal hlas.
"Chci to vidět," řekl Coltrane.
"Ne," namítla Jennifer, "měl by ses spokojit s tím, co ti řeknou, a věřit, že je to pravda."
"Musím to vidět."
"Co ti to pomůže?" zeptala se Jennifer. "Vždyť víš, jak tě zničilo, když jsi slyšel Daniela. Přesně o tohle Ilkovičovi jde. Neměl bys mu to zadostiučinění dopřávat."
"Má pravdu," přidal se McCoy.
"Co kdybyste se posadil?" navrhl Nolan. "Mohu vám nabídnout šálek kávy nebo..."
"Poslyšte, tohle si musíme vyjasnit," prohlásil Coltrane. "Chcete snad říct, že mi tu pásku odmítáte ukázat?"
"Ne, ale..."
"Tak kde je?"
Skupinka si vyměnila němé pohledy.
McCoy odevzdaně pokrčil rameny. "Chlap by měl vědět, co chce."
Nolan znepokojeně zavrtěl hlavou. Otevřel zásuvku psacího stolu a vytáhl videokazetu. "Dole v přízemí máme místnost s televizorem a přehrávačem."
Coltrane počkal a pak Nolana následoval.
"Ale rád bych zdůraznil..." začal Nolan.
"Že to nepokládáte za dobrý nápad," doplnil ho Coltrane. "Výborně, takže můžeme jít."
Jennifer zaváhala.
"Ty s námi nepůjdeš?"
"Ne."
"Chápu," řekl Coltrane, a když Jennifer klesla na židli, položil jí ruku na rameno a stiskl v uklidňujícím gestu. "Klid. Počkej tady. Nebude to trvat dlouho."
Ještě chvíli na ni mlčky hleděl, zmítaným přívalem emocí, a pak následoval Nolana a McCoye z kanceláře.
"Obávám se, že tak brzo se zpátky nevrátíte," řekl Nolan, když vyšli na chodbu.
"Jak to myslíte?"
"Ilkovič nastavil rychlost kamery na šestihodinový záznam."
"No a?"
"Kazeta je plná."

5

Místnost ponořená do stínu byla úzká a zcela bez oken. Na stole stál otlučený televizor s devatenáctipalcovou obrazovkou a na polici pod ním videopřehrávač. Nolan do něj zasunul kazetu a Coltrane si zatím přitáhl židli. McCoy s vážným výrazem obličeje zavřel dveře.
Obraz zaznamenávaný nižší rychlostí pásky byl sice zrnitý, ale přesto zasáhl Coltranea svou hrůznou živostí jako rána palicí. Ve žlutém světle holé žárovky pod stropem ve sklepě jeho prarodičů - jak dobře si Coltrane vzpomínal na dlouhé hodiny, které tam dole v mládí trávil - stáli na dřevěné lavici dědeček s babičkou. Stáli na špičkách. Ruce měli svázané za zády, ústa zalepená izolační páskou a zestárlé oči vytřeštěné panikou - oba měli kolem krku smyčku lana, jehož druhý konec byl upevněn ke stropnímu trámu. Coltraneův dědeček měl na sobě pyžamo, babička župan. Oba měli na nohou pantofle a jejich holé kotníky působily neuvěřitelně pateticky, jak se snažili udržet na špičkách.
"Babička trpí na astma." Coltrane sotva dokázal promluvit. "Ta páska přes ústa jí musí působit hotová muka. Podívejte, jak se jí namáhavě zvedá hrudník."
Zpoza kamery se ozval hrdelní hlas se slovanským přízvukem: "Stojí se vám dobře? Není lano uvázáno příliš vysoko? Doufám, že jsem vám nezpůsobil nějaké oběhové potíže."
Coltraneův dědeček se pokusil něco říct, ale páska na ústech slova zcela pohltila.
"Prosím vás," promluvil hrdelní hlas, "instrukce, které jsem vám dal, snad byly dostatečně jasné. Vyvarujte se všech zbytečných pohybů."
Coltraneův dědeček zanechal marných pokusů promluvit. Zavřel oči a zdálo se, že se soustředí na ovládnutí vlastního dechu.
"Výborně," pochválil hlas, "teď budu muset být nezdvořilý a na chvíli vás opustit. Ještě jsem totiž nesnídal. Jistě vám nebude vadit, když si zajdu nahoru a naložím si na talíř ty palačinky, které jste neměli možnost sníst. Palačinky s borůvkovou marmeládou patří k mým oblíbeným jídlům. Pár bych vám jich přinesl, ale bohužel teď máte jinou práci."
Zavrzalo dřevo a zvuk se postupně vzdaloval - někdo stoupal po schodech. Coltraneův dědeček s babičkou si vyměnili pohledy, v nichž bylo zoufalství, ale i jiné city: odhodlání přežít, lítost nad utrpením toho druhého a hlavně láska.
Obraz se zamlžil, ale teprve když Coltrane ucítil v ústech sůl, uvědomil si, že pláče. Utřel si oči rukávem košile a byla to jedna z nejnamáhavějších činností, jakou kdy vykonal. Ale zdaleka se nevyrovnala námaze, kterou jeho prarodiče vynakládali, aby se udrželi na špičkách stařecky roztřesených nohou. Na první pohled to snad nebyl tak těžký úkol. Rozhodně nestáli v poloze baletních sólistů a mezi jejich patami a lavicí se otevíralo pouze půldruhého palce volného prostoru. Přesto se Coltraneovi sevřelo srdce hrůzou při pomyšlení na úsilí, které museli vynakládat, aby se v takové poloze udrželi byť jen velmi krátkou dobu - už vzhledem k tomu, že oba trpěli artritidou.
Znovu zavrzalo dřevo, ale tentokrát se zvuk postupně zesiloval - po schodech se někdo vracel. Coltraneův dědeček s babičkou ztuhli napětím.
"Tak jsem zpátky," oznámil hrdelní hlas. "Doufám, že jste tady, zatím co jsem byl pryč, netropili žádné nepravosti"
Coltrane rozeznal zvuk pokládaného talíře. Zaskřípal nůž s vidličkou - někdo si ukrojil porci.
"Nevzpomínám si, že bych kdy ochutnal tak výborné palačinky," pochválil hlas. "Jste šťastný chlap, když máte za manželku tak vynikající kuchařku."
Coltraneův dědeček vyrazil přes izolační pásku nějaký zvuk, který ze všeho nejspíš znamenal: "Prosím vás."
"Šest hodin takových muk?" zeptal se Coltrane hlasem, který svědčil o bouři emocí, jež jím zmítala.
"Obávám se, že ano," potvrdil Nolan. "Říkal jsem vám, že to bude kruté. Myslím, že uděláme nejlíp, když to zastavíme."
"Podejte mi dálkový ovladač."
Coltrane jím namířil na videopřehrávač a stiskl tlačítko rychlého posuvu, který mu současně umožnil sledovat dění na obrazovce. Obraz se ještě více rozzrnil a běhaly po něm tmavé pruhy, ale přesto Coltrane své prarodiče stále zřetelně rozeznával. Nejvíce ho šokovalo, že zatímco za normálních okolností se při rychlém posuvu pohyby lidí staly horečně trhanými, v tomto případě na obrazovce veškerý pohyb jako by ustal. Jeho prarodiče se silou mocí snažili stát na špičkách zcela nehybně.
Počitadlo na videopřehrávači ukazovalo, že uběhlo šestačtyřicet minut. Coltrane povolil tlačítko dálkového ovladače a obraz se vrátil k normálu, jestli to slovo vůbec lze použít pro situaci, kterou sledoval. Zprvu se zdálo, že se vůbec nic nezměnilo, ale když se pozorně zahleděl na nohy svých prarodičů, viděl, že se jim paty přibližily k lavici. Námaha takového postoje umocněná artritickou bolestí ubožáky oslabila. Váha těla je stahovala dolů a současně se napnulo lano, které jim spojovalo hrdlo se stropním trámem. Ještě ne úplně. Zatím ne. IIkovič si dal záležet, aby ponechal dostatečnou vůli, která zajistí, že umírání bude trvat co nejdéle.
Coltrane, konsternovaný hrůzou, znovu pásek zrychlil. Kromě zvýšeného zrnění a kmitajících černých pruhů se na obrazovce opět zdánlivě nic nezměnilo. Když časoměr ukázal hodinu a čtyřicet osm minut, opět tlačítko povolil.
To už jeho prarodiče stáli na celých chodidlech. Lana se napjala ještě více a oba nešťastníci dýchali mnohem namáhavěji, ale v porovnání s rychlým pohybem teď všechno probíhalo mučivě pomalu. Coltrane si vůbec nedokázal představit, jak jeho prarodiče vnímali ubíhající čas. Musel jim připadat jako celá věčnost. Oči jim vylézaly z důlků a jejich obličeje, dříve šedé hrůzou, byly teď rudé, protože stažená smyčka kolem krku bránila proudění krve.
"Pane Coltrane, opravdu si myslím..." začal McCoy.
"Sklapněte." Coltrane stiskl tlačítko FAST FORDWARD. Když časový indikátor ukázal dvě hodiny jedenapadesát minut, vrátil pásku na normální rychlost a spatřil na kalhotách dědečkova pyžama vlhkou skvrnu od moči.
McCoy potichu odešel z místnosti.
Z reproduktoru se ozval hrdelní hlas: "Co se dá dělat, podobné nehody se občas stávají."
Nešťastníkům začala podklesávat kolena.
Po třech dalších zrychleních Coltrane viděl, že se dědečkův hrudník přestal pohybovat. Uplynuly čtyři hodiny sedm

minut. Babička žila o dvaačtyřicet minut déle.
"Fotografe," zahřímal hrdelní hlas, "tohle není vůbec nic v porovnání s tím, co udělám tobě."
Coltrane zaječel a McCoy se spěšně vrátil do místnosti.
"Já ho zabiju!" řval Coltrane. "Chytnu ho pod krkem a..."
Přiběhli další policisté. To už Coltrane rozbil dálkovým ovladačem obrazovku a právě se snažil zvednout televizor, aby jím mohl mrštit na druhý konec místnosti.

6

"Určitě bude dnes na hřbitově," vydechl Coltrane namáhavě a měl pocit, že mu někdo přejel přes hlasivky struhadlem. Chvěl se vztekem, který ho zcela zahltil. "Bude si chtít celou oblast prověřit, než mě tam zítra vyhledá."
Nolan s McCoyem si vyměnili významný pohled.
"To by mě nikdy nenapadlo," prohlásil Nolan.
"V tom případě se nám naskýtá další příležitost se ho zmocnit," řekl McCoy. "Právě teď máme na hřbitově své lidi."
"Právě teď!" vyhrkl Coltrane.
"Provádějí inspekci, abychom věděli, kam zítra rozmístit své muže."
"Ne! Okamžitě je odtamtud odvolejte."
"Cože?"
"Vy to nechápete? Jestli tam dnes Ilkovič vaše lidi uvidí, pochopí, že tam zítra budete na něj čekat. Stáhne se a někam se schová. Jen sám pánbůh ví, kdy se rozhodne k další akci."
"Ale my jinak postupovat nemůžeme. Musíme přece být schopni vás zítra ochránit," namítl Nolan.
"Ne, zítra ne. Bude to dnes."
"O čem to, k čertu, mluvíte?"
"Odvolejte své lidi," trval na svém Coltrane. "Kolik je hodin? Ježíšikriste, už jedna. Třeba už je příliš pozdě. V kolik má být zítra Danielův pohřeb?"
"Obřad začne asi touto dobou," odpověděl Nolan.
"Což znamená, že tělo bude uloženo do hrobu kolem půl třetí." Coltrane nervózně vyskočil ze židle. "Když si pospíším, třeba to ještě stihnu."
"Pořád ještě nechápu, o co vám jde," řekl McCoy.
"Ilkovič si dnes bude chtít celou oblast prověřit přesně ve stejnou dobu, v jakou se zítra koná pohřeb," vysvětloval Coltrane. "Pro něho nemá žádný význam zjišťovat, jak to na hřbitově vypadá v deset ráno, když odpolední dění může být úplně jiné. Kdyby se mi tam podařilo dostat před půl třetí, existuje reálná šance, že si mě všimne."
"A my můžeme uplatnit stejnou taktiku," pochopil McCoy. "Jakmile se vás pokusí sledovat, sbalíme ho. Nic se nezmění, posuneme prostě rozvrh o čtyřiadvacet hodin."
"Tak úplně stejné to nebude," namítl Coltrane. "Kdybyste byl na Ilkovičově místě, pokusil byste se sledovat kořist, kdybyste v oblasti zaregistroval příslušníky policie?"
"Ale jak by Ilkovič zjistil, o koho se jedná?" Nolan zvedl ruce v bezradném gestu. "Jsou v civilu a rozhodně tam nešpacírují a nepřehlížejí si všechny návštěvníky. Tihle muži jsou vycvičeni, aby dokázali splynout s okolím. Někteří jsou v černém jako normální truchlící, jiní vypadají jako údržbáři nebo správci. Ilkovič si jich určitě nevšimne."
"Jenomže mně nedělá starosti, jak vypadají," řekl Coltrane.
"Jak to myslíte?"
"Ilkovič je fanda do elektroniky a rád si hraje s mikrofony. Vaše lidi nemusí vůbec spatřit. Bohatě mu stačí mu, když je uslyší."
"Uslyší?"
"Vaši lidé neustále udržují vzájemný kontakt, nemám pravdu?" zeptal se Coltrane. "Určitě jsou vybaveni vysílačkami, v uchu miniaturní sluchátko a na klopě nebo rukávu připevněný mikrofon o velikosti knoflíku."
"Samozřejmě," potvrdil McCoy.
"Tak vidíte. Myslíte, že pro někoho tak chytrého a vynalézavého jako Ilkovič představuje nějaký problém opatřit si podobnou vysílačku, naladit ji na policejní frekvenci a vyslechnout všechny vaše plány?"
"Má pravdu," zamumlal Nolan.
"Přikažte jim, ať ty zatracené krámy vypnou a ztratí se," naléhal Coltrane. "Okamžitě."
"Ale jak vás v tom případě máme chránit?" V McCoyově hlase zazněla upřímná starost.
"Počkáte si na něj někde jinde. A já vám ho tam přivedu."

7

"Musíte mi něco slíbit," prohlásil Nolan. "Zmocní-li se vás sebemenší podezření, že Ilkovič ví, o co se pokoušíte, vezmete nohy na ramena a zmizíte."
Spěchali parkovací garáží v budově policejního oddělení.
"Ve vzdálenosti dvou bloků bude v každé ulici stát neoznačený vůz," vysvětloval Nolan. "Dál už je umístit nemůžeme, protože to by vám nebyly k ničemu. A vyhýbejte se, pro všechno na světě, každému riziku. Jeďte přímo k místu, kde na něj budeme čekat."
"Mně se to pořád nelíbí," zavrtěl hlavou McCoy. "Ohrožujeme civilistu."
"Hlásím se jako dobrovolník," podotkl Coltrane.

"Ale FBI takto nemůže postupovat," namítal McCoy. "Nemám čas spojit se se svými nadřízenými a požádat o schválení. Chtěl bych proto dát do zápisu o průběhu akce, že tato opatření Federální úřad pro vyšetřování neschválil."
"Jsem rád, že mi to říkáte." Coltrane se zastavil u svého auta. "Nějakou dobu jsem si začínal myslet, že jsem se ve vás spletl, že nejste ten egoistický pablb, za kterého jsem vás pokládal."
McCoy vykulil oči.
Coltrane se otočil k Jennifer. "Zaveď seržanta Nolana a muže z jednotky rychlého nasazení do Packardova domu. Cestou jim vysvětli, jak to tam vypadá. Před mým návratem určitě nebudou mít čas si všechno prohlédnout a zkontrolovat na vlastní oči."
"Modlím se k Bohu, aby proti tobě Ilkovič do té doby nic nepodnikl," loučila se Jennifer. "Buď opatrný."
"Spolehni se." Coltrane ji políbil. "Musíš si neustále připomínat, že dnes večer bude po všem."
Jennifer si objala paže rukama a rozhlédla se po hlídkových vozech v garáži. "Už jsem úplně zapomněla, jaké to je, cítit se v bezpečí."
Nolan podal Coltraneovi vysílačku. "Vemte si ji, pro všechny případy. Kdybyste naléhavě potřeboval pomoc, bude úplně jedno, jestli vás Ilkovič uslyší, nebo ne."
Budova policejního oddělení stojí v centru Los Angeles. Když se Coltrane zadíval na hodiny na palubní desce automobilu a zjistil, že je minutu po půl druhé, uvědomil si, že mu na cestu do údolí zbývá necelá hodina. Mohl jen doufat, že na dálnici Golden State nenarazí na dopravní zácpu.
S hlavou plnou zmatených myšlenek vjel na dálnici a vydechl úlevou - provoz nebyl zdaleka tak hustý, jak se obával. Teď, kdy všechno už záleželo pouze na něm, nedokázal krotit dychtivou nedočkavost. Vůbec necítil strach; jeho mysl překypovala očekáváním. Na okamžik ho to zmátlo.
To ti tak chybí vyhýbání se kulkám v místech jako Bosna nebo Čečensko, že se nemůžeš dočkat, až znovu skočíš rovnýma nohama do nebezpečí?
Ne. Nemůžu se dočkat, až tohle všechno skončí. Mám-li být upřímný sám k sobě, jsem odhodlán udělat všechno, aby to opravdu skončilo.
Zabiju ho.
A je to, pomyslel si Coltrane. Znovu jsem tu myšlenku vyslovil.
Zoufalý výkřik, který se mu vydral z hrdla poté, co shlédl videozáznam mučení, které Ilkovič připravil jeho prarodičům, byl ztělesněním jeho nejvnitřnější touhy. Nolan a McCoy se asi domnívali, že přehání, že pouze ventiluje svůj vztek. Kladli mu na srdce, že nesmí ztrácet hlavu, a varovali ho, že nesmí brát zákon do vlastních rukou, a Coltrane odpověděl, že ano, že se omlouvá za svou neuváženou reakci.
Lhal. Nevzpomínal si, že by byl kdy v životě tak posedlý nějakou utkvělou myšlenkou. Nebyl to strach, od toho se zcela oprostil. Zlost, která ho zahlcovala, když se díval na dlouhé hodiny trvající popravu, veškerý strach zaplašila a vlastně ho osvobodila. Dychtivý? Byl tak dychtivý, až se třásl netrpělivostí. Teď přinutí Ilkoviče zaplatit za všechno, co provedl Danielovi, Gregovi, jeho babičce a dědečkovi. Ukáže se mu, nechá se sledovat a nachystá mu past. Ilkovič se bude domnívat, že Coltranea překvapil. Na jeho masitém obličeji se objeví spokojený úsměv, který se však rychle změní ve zmatené zamračení, až si uvědomí, že Coltrane nachytá jeho.

8

Teprve v okamžiku, kdy zaslechl burácející rachot startujících a přistávajících letadel, si Coltrane uvědomil, že hřbitov Zahrada věčnosti leží nedaleko rušného letiště v Burbanku.
Odbočil na příjezdovou cestu, která vedla ke vchodu na hřbitov, a se zachvěním si uvědomil, že vstupuje na Ilkovičovo teritorium. Na temeni se mu naježily vlasy jako tykadla a vládu převzal pud sebezáchovy. Aby ses Ilkovičovi vyrovnal, varoval sám sebe, musíš být mnohem opatrnější než na všech bojištích, která jsi fotografoval. Nic nesmíš předem pokládat za jisté.
Coltrane projížděl kolem náhrobků a prohlížel si skupinky truchlících shromážděných kolem rakve u otevřeného hrobu. O kus dál zahradníci zastřihávali živé ploty a sekali trávu.
Coltrane uvažoval, jestli Nolan splnil svou část plánu, a myslel na policisty, kteří přišli prověřit hřbitov v přípravě na zítřejší sledování. Co když všichni neodešli? Co když je Ilkovič rozpoznal a odkradl se pryč, a on tady zatím jen marní čas? Nebo co když všichni policisté opravdu scénu opustili a je to Ilkovič, kdo předstírá, že je jedním z truchlících? Jedno bylo jisté - nemůže tady tak nápadně jezdit křížem krážem, protože vzbuzuje dojem, že si všechno moc pozorně prohlíží. Výsledek by byl tentýž, jako kdyby si Ilkovič všiml přítomnosti policistů. Určitě by se ho zmocnilo podezření, že se na něj chystá past, a nenápadně by se vytratil. Coltraneovi bylo jasné, že jeho dnešní přítomnost na hřbitově musí vypadat jako ta nejpřirozenější věc na světě, a byl připraven sehrát divadlo, které ji věrohodně zdůvodní a podepře logickými argumenty. Pomalu projížděl alejí, až se nakonec vrátil zpět k hlavnímu vjezdu. Pevně věřil, že tak vzbudil dojem, že se snaží zorientovat, což ostatně byla ve skutečnosti pravda. Projel kolem důstojně vyhlížející budovy, která připomínala kostel, ale nenesla znaky žádného náboženství - vhodný objekt pro bohoslužby za zesnulé každé víry. Nebo je to mauzoleum? uvažoval Coltrane. Když chvíli počkal, aby působil zcela přirozeně, vystoupil z auta a pátravě se kolem sebe rozhlédl, jako kdyby si chtěl ujasnit, kde se vlastně ocitl, a přitom napjatě sledoval, zdali si někdo nepřehlíží jeho. Zdálo se, že ne.
Svaly ztuhlé napětím, znovu usedl za volant a popojel pár desítek metrů k budově, která připomínala menší farmu. Měla několik přístavků a vzadu stála garáž pro tři auta. Otevřenými vraty bylo vidět, že slouží pro úschovu velkých pojízdných sekaček na trávu a dalšího zařízení. Coltrane vystoupil, zamkl vůz a znovu se kolem sebe rozhlédl. Ani teď nespatřil nic neobvyklého. Poryv svěžího větru ho ovanul rozptýlenou tříští vodních kapek - zavlažovací zařízení

kropící trávník. Doprovázen burácením motorů tryskového dopravního letadla nad hlavou, zamířil ke dveřím do budovy a zaklepal.
Znovu zaklepal a zadíval se na cedulku ÚŘEDNÍ HODINY 9:00 - 17:00. Vzal za kliku. Dveře nebyly zamčeny. Coltrane je pootevřel a nahlédl do útulné, jasně prosvětlené kanceláře. "Je tu někdo?"
Kancelář byla zjevně prázdná.
"Haló!" zavolal.
Co to, proboha, dělám? pomyslel si. Vždyť Ilkovič se klidně může skrývat tady uvnitř. Coltrane rychle uskočil zpět do slunečního svitu a projel jím záblesk zděšení, když zády do někoho narazil.
Vyděšeně se otočil.
Nebyl to Ilkovič. Důstojně vyhlížející šedovlasý muž v tmavém obleku byl vysoký a štíhlý. Položil Coltraneovi ruku na rameno. "Promiňte."
"Byla to moje chyba." Coltrane se snažil zamaskovat leknutí. "Nedíval jsem se, kam šlapu."
"Musel jsem si na chvíli odskočit. Mohu vám nějak pomoci?"
"Ano, myslím že ano. Hledám totiž hrob."
Důstojný muž přikývl. "Vždycky je rozumné plánovat dopředu. Pojďte se mnou do kanceláře a já vás seznámím s naší nabídkou."
"Co prosím?" Coltrane si uvědomil, že došlo k nedorozumění. Ten člověk se domnívá, že si tady přišel vyhledat místo svého posledního odpočinku. "Ne, to jste mě špatně pochopil. Rád bych našel místo, kde bude zítra pohřben můj přítel."
"Ach, promiňte," omlouval se správce hřbitova, když pochopil, o co se jedná.
"Nemohu se zúčastnit obřadu," vysvětloval Coltrane, "ale myslel jsem si, že si zjistím, kde je pochovaný, abych se sem mohl později vrátit a vzdát mu poslední poctu, aniž bych musel žádat někoho z rodiny, aby mi ukázal, kde leží."
"Ano, chápu. Přijměte prosím mou nejhlubší soustrast. Vašeho přítele je mi upřímně líto."
"Děkuji. Věřte, jeho smrt byla zcela nečekaná."
"Ano, cesty Páně jsou nevyzpytatelné. Kdybyste mi řekl, jak se váš přítel jmenoval..." Muž zamířil ke své kanceláři.
"Daniel Gibson."
"Ale?" Správce hřbitova se zastavil.
"Copak, děje se něco?"
"Vůbec ne, ale jméno vašeho přítele nemusím v záznamech vůbec hledat. Dnes ráno se mě na jeho hrob už někdo ptal, a proto vím zcela přesně, kde se nachází."
"Už se na něj někdo ptal?"
"Ano, telefonicky. Stejně jako vy tvrdil, že byl jeho přítelem a nemůže se zúčastnit pohřbu, ovšem rád by mu vzdal poslední poctu někdy později."
"Možná ho znám. Nemluvil náhodou s evropským přízvukem? Slovanským?"
Správce se na chvíli zamyslel. "Už si opravdu nevzpomínám. Chápejte, soustředil jsem se spíše na jméno zesnulého a na to, abych přesně popsal, kde bude pochován."
"To nevadí, třeba se tu s ním později setkám."
"Je to možné, člověk nikdy neví. Váš přítel bude uložen..." Vysoký štíhlý muž odvedl Coltranea na okružní alej a ukázal doprostřed hřbitova, kde se za dlouhými řadami náhrobků zvedala žlutě natřená lžíce malého bagru. "Naši pracovníci už všechno připravují."
Coltrane chvíli pozoroval bagr a zaposlouchal se do hukotu dieselového motoru.
"Možná byste měl uvážit, jestli je rozumné, abyste tam chodil. Nemáme rádi, když pozůstalí sledují tuto část procedury, protože by se mohla dotknout jejich citů."
"Ale udělat se to musí," řekl Coltrane.
"Přesně tak."
"Já jsem praktický člověk... Děkuji za kondolenci."
"Jestli pro vás mohu ještě něco udělat..."
"Ne, díky. Opravdu jste mi moc pomohl, budu si to pamatovat."
Správce zmizel v domku, který připomínal venkovskou farmu, a zavřel za sebou dveře. Coltrane ještě chvíli hleděl přes náhrobky na vzdálený rachotící bagr. Pak se vrátil ke svému autu, a když ujížděl alejí, měl se co ovládat, aby se kolem sebe vyplašeně nerozhlížel. Žaludek se mu svíral nervozitou a dlaně se potily tak silně, až mu ruce klouzaly po volantu.
Byl to Ilkovič, kdo volal, aby zjistil, kde přesně má být Daniel pochován? Ta informace by se mu rozhodně hodila. Nemusel by pracně zjišťovat, na kterou část rozlehlého hřbitova se zaměřit. Zítra touhle dobou převeze pohřební vůz Danielovy ostatky. Truchlící pozůstalí projdou alejí a shromáždí se mezi náhrobky, pohledy uslzených očí upřené na rakev spočívající nad otevřeným hrobem. Ve skutečnosti jámu neuvidí, pomyslel si Coltrane, když zastavil nedaleko rachotícího bagru. Bude zakryta plachtou - pravděpodobně zelené barvy. Hromada hlíny, která se právě o něco zvětšila, když na ni ze lžíce dopadla další vybagrovaná dávka, bude o pohřbu zakryta imitací trávníku.
Když Coltrane vystoupil z auta a zamkl ho, řinuly se mu z očí slzy. Tak dělej, Ilkoviči. Podívej se na mě. Dobře vím, že tady někdejší. Je půl třetí, nejvhodnější chvíle na generální zkoušku. Jestli právě hledáš, odkud budeš mít zítra nejlepší výhled, vsadil bych se, že jsi překvapen, že mě tu vidíš. Rozhlížíš se kolem sebe jako ostříž a snažíš se zjistit, jestli mě někdo nedoprovází - třeba policie. Jsi připraven dát se při první známce nebezpečí na útěk, ale zatím váháš, protože nevidíš nikoho, kdo by představoval nějakou hrozbu, a nemůžeš uvěřit svému štěstí, že jsem se tady ukázal. Nejspíš uvažuješ, co tu dělám. Neboj se, za okamžik to bude zcela jasné, a potom opravdu nebudeš moci uvěřit svému štěstí.
Dělník, který obsluhoval bagr vrhl na Coltranea tázavý pohled, ale pak se vrátil ke svým páčkám a pedálům. Lopata se

znovu zakousla do jámy a vyklopila další hromadu hlíny. Z výfuku se vyvalil oblak zapáchajícího tmavého kouře a podráždil Coltranea v krku. Ještě nikdy se necítil tak ohrožený. Připadal si jako nahý a tušil, že ho odněkud pozorují Ilkovičovy oči. Současně si však byl absolutně jistý, že pokud stojí vedle Danielova hrobu, je v bezpečí. Ilkovič ho určitě nechce zastřelit, chce ho mučit. A k tomu potřebuje čas a hlavně soukromí.
Je jasné, že na mě nevyběhne, aby mě popadl a odvlekl do svého auta, uvažoval Coltrane. Rozhodně ne takto všem na očích a ne za situace, kdy bych se mohl celkem úspěšně bránit. Bude mě pozorovat a sledovat a přistoupí k činu, až bude mít na své straně všechny výhody. Ale určitě cítí nejasné podezření a přemýšlí, jestli by raději neměl zmizet.
Coltrane sepjal ruce k modlitbě a smutek nad mrtvým přítelem ho natolik přemohl, že si teprve po chvíli uvědomil, že takové gesto Ilkovičovi jasně napoví, proč sem přišel - dospěje k závěru, že Coltrane pokládá svou zítřejší účast na pohřbu za příliš riskantní, ale že cítil povinnost zajít sem o den dříve, aby vzdal svému příteli poslední poctu při soukromém pohřebním obřadu.
Coltrane hleděl hodnou chvíli k nebi, a když sklopil oči, lžíce bagru se právě zaryla do jílovité hlíny. Coltrane při tom pohledu ztuhl a v myšlenkách se náhle ocitl zpátky v Bosně. Znovu ležel v zamaskovaném zákopu na svahu nad masovým hrobem a hledáčkem fotoaparátu pozoroval ve velkém zvětšení podobný bagr, který však nenabíral hlínu, ale lebky, zuby, žebra a rozdrcené kosti. Dojem vzájemného překrývání minulosti a současnosti byl tak intenzivní, že se roztřásl strachem o své duševní zdraví. Díval se, jak se ze lžíce bagru sype hrůzná změť kostí na...
Na hromadu hlíny. Je to jen hromada hlíny a jáma je už asi dost hluboká, protože bagrista ponechal rameno zdvižené a pomalu couvá k příjezdové aleji. Bagr se otočil a s rachotem odjel. Coltrane věděl, že o něco později přijede k vyhloubené jámě jeřáb a spustí do ní ocelovou konstrukci, aby se nezřítily stěny a nezasypaly hrob. S uslzenýma očima ustoupil mezi náhrobky, utrhl několik snítek trávy, vrátil se a spustil je do otevřeného hrobu. Pozoroval, jak se pohupují vzduchem a klesají na dno.
Nikdy na tebe nezapomenu, Danieli.
Když se vracel k autu, úplně ignoroval okolí. Buď tady Ilkovič je, nebo není. Buď mě bude sledovat, nebo nebude.
Coltrane odemkl vůz a měl pocit, že se ocitl ve vleku událostí, že už není pánem situace. Když nasedl do auta a nastartoval, překvapilo ho, že hodiny na palubní desce ukazují šest minut po třetí. Stál u Danielova hrobu, přemožen žalem, mnohem déle, než si myslel. Tohle se už nesmí opakovat. Nesmím připustit, abych znovu ztratil pojem o čase. Musím myslet na to, co dělám. I když vzato kolem a kolem, přesně to se stalo - myslel na svůj žal.
Teď je čas myslet na svůj hněv.

9

Podle plánu, na kterém se s Nolanem dohodli, měl přivést Ilkoviče k Packardovu domu, kde budou čekat policisté z jednotky rychlého nasazení. Jakmile Coltrane dorazí, vyjde mu Jennifer naproti. Ilkovič je uvidí spolu a usoudí, že si Coltrane nepřál, aby ho Jennifer doprovázela na hřbitov, protože tam chtěl být sám. Tím se její nepřítomnost vysvětlí a Ilkovič současně objeví Coltraneův úkryt. Jistě si dá na čas, aby pečlivě prozkoumal okolí a ujistil se, že nikde nablízku není policie. (Policisté se skrývají v domě, ale to Ilkovič zjistí, až bude příliš pozdě). Naplánuje si vstup na pozemek - nejspíš zezadu přes zahradu. K akci přistoupí v noci, až v domě zhasnou světla a jeho oběti budou mít dost času pomalu upadnout do spánku. Jakmile vkročí do domu, policejní past sklapne.
Rozumný plán, který má šanci na úspěch, uvažoval Coltrane, když projížděl údolím. Jednoduchý, využívající momentu překvapení. Má ovšem jednu vadu na kráse: Policisté se Ilkoviče pokusí dopadnout živého a pravděpodobně se jim to podaří a mezinárodní soud ho nemůže odsoudit k trestu smrti, jen na doživotí.
To nestačí. Naštěstí existuje ještě jiná možnost, opakoval si Coltrane v duchu, když ujížděl po dálnici na jih směrem na San Diego, vděčný za poměrně hustý provoz, který mu umožňoval jet pomalu, aby ho Ilkovič mohl bez problému sledovat, a nevzbudit přílišnou loudavostí nějaké podezření. Sjel na bulvár Sunset, kde byl provoz prakticky stejně hustý, a když dorazil k Pacifické pobřežní dálnici, zamířil po ní k severu. Tudy vždycky rád jezdil. Vpravo se majestátně zvedaly Palisades, vlevo se až k obzoru táhla hladina oceánu, po jehož třpytivých vlnách klouzaly plachetnice. Teď ho však ta krása ponechávala zcela chladným a soustředil se pouze na plán, který si vymyslel. Projel Malibu a už se začínal obávat, že cestu, na kterou chtěl odbočit, nenajde, když vtom ji zahlédl - za dřevěným poutačem s nápisem MAYNARD RANCH, na kterém se už značně podepsal zub času. Silnice, stejná jako tehdy, když tudy před třemi měsíci projížděl poprvé, byla úzká, s nezpevněným povrchem, a vedla vzhůru mezi vrcholky pohoří Santa Monica.
Od okamžiku, kdy vyjel ze hřbitova, mu všechno připadalo podivně rozostřené, jako by zahalené mlhou. Teď však vnímal své okolí mnohem ostřeji a měl pocit, že se dívá čočkou teleobjektivu. Každý detail podivuhodně zvětšený, zřetelně rozeznával každý lísteček řešetláku a ostatních keřů, kterými byly okolní svahy porostlé. Po prosincových deštích se příroda zazelenala a tvořila příjemný kontrast s pískovou barvou pouště a za jiných okolností by Coltrane určitě zastavil, aby podivuhodné barevné a strukturní rozdíly zachytil na fotografii. Jenže dnes, jak si hořce uvědomil, s sebou nemá fotoaparát, ale opakovací brokovnici.
Pobřežní dálnici lemovaly čerpací stanice, restaurace a motely a za odbočkou projížděl na úpatí kopců kolem několika zchátralých farem, ale jakmile se silnice začala šplhat v serpentinách do kopců, Coltranea se zmocnil dojem, že se ocitl v jiné časové dimenzi - uprostřed liduprázdné nádhery, kterou se jižní Kalifornie vyznačovala před sto padesáti lety.
Těsně před zatáčkou, která mu v příští vteřině zakryje výhled, pohlédl Coltrane do zpětného zrcátka a zdálo se mu, že vidí oblak prachu zvířený projíždějícím autem. S jistotou to však říci nemohl. Prach mohl zrovna tak zvednout prudší závan větru, nebo ho rozvířil on sám, nebo tudy opravdu projíždělo jiné auto, ale nemusel v něm sedět Ilkovič, nýbrž obyvatel jednoho z rančů, kolem nichž před chvílí projížděl, který se vrací z práce.
Ale Coltrane byl přesvědčen, že ho opravdu sleduje Ilkovič. Už to nebude dlouho trvat, pomyslel si. Všechno už brzo

skončí. Neustále měl před očima obrázek dědečka a babičky, jak stojí na špičkách na dřevěné lavici s rukama svázanýma za zády, ústy přelepenými izolační páskou a oprátkou kolem krku. Vzpomínal, jak se dědeček snažil zalepenými ústy prosit o milost a jak se babičce zvedal astmatický hrudník. Ještě nikdy netoužil po pomstě tak náruživě.
Silnice se ostře stáčela doprava a vedla ho stále výše a hlouběji mezi křovinaté kopce, ale Coltrane věděl, že zakrátko se okolní krajina změní a svěží prosincovou zeleň vystřídá děsivá čerň. Část vrchoviny, kterou právě projížděl, byla ušetřena ničivého lesního požáru, který zde před třemi měsíci řádil, ovšem údolí na druhé straně takové štěstí nemělo. Kdysi patřilo filmovému herci Kenu Maynardovi. Ve třicátých a čtyřicátých letech se v údolí natočily desítky westernů a na přelomu padesátých a šedesátých let několik televizních seriálů, například Surová kůže. Celá oblast lehla popelem - včetně napodobeniny městečka z Divokého západu, které nespočetněkrát ztělesnilo Tombstone, Dodge City nebo Abilene.
Coltrane toto místo znal, protože krátce po požáru ho časopis Premiere požádal, aby sem zajel a vyfotografoval zkázu, která po požáru zůstala. Nakladatel měl v úmyslu položit tyto snímky do protikladu se záběry ze slavných filmů, které tu byly natočeny. Coltranea ta myšlenka zaujala a odřekl kvůli ní důležitou cestu na Filipíny. Miloval klasické westerny, jejichž kulisu tvořilo právě toto údolí a městečko. Procházel se po kotníky v popelu, šplhal po vypálených útesech, prohlížel si koryta potoků plná spálených trosek a přitom si vybavoval některé scény ze svých oblíbených filmů. Údolí splňovalo veškeré požadavky. Bylo opuštěné a vzdálené od civilizace. Stejně důležitá byla Coltraneova důvěrná znalost prostředí. Jakmile nějaké místo vyfotografoval, stalo se nedílnou součástí jeho osobnosti.
Silnice vyšplhala na vrchol stoupání a před Coltranem se otevřelo údolí pokryté svraštělými zčernalými kostrami křovisek řídce vystupujících z moře popela, které se táhlo na všechny strany. S troskami vypáleného města v dálce dokonalé ztělesnění zkázy - stejně jako místa válečných střetnutí, která navštívil a fotografoval.
Až na to, že tady nejsou žádné mrtvoly, pomyslel si Coltrane.
Ale jestli mi můj plán vyjde, než zapadne slunce, jedna mrtvola tady přece jenom bude.

10

Jenom si musíš dát pozor, aby ta mrtvola nebyla tvoje, nabádal se Coltrane v duchu.
Cesta vedoucí po dně údolí byla v záplavě popela sotva rozeznatelná a Coltrane měl co dělat, aby z ní nesjel. Kola mu neustále poskakovala na kamenech, které lemovaly vozovku. Popel nebyl práškový - déšť ho rozpustil na pastu, ta pod slunečními paprsky ztvrdla na hrubou krustu, která teď, když po ní projížděl, praskala jako suchá kůra. Coltrane ve zpětném zrcátku viděl koleje, které za sebou zanechával, a pak ještě něco jiného: Na svahu za ním se objevil automobil, zastavil a jeho řidič si prohlížel pustinu, kterou Coltrane projížděl.
Holá pustina představovala další důvod, proč si Coltrane zvolil ke svému záměru právě toto údolí: K vypálenému městu povede jen jedna izolovaná řada otisků pneumatik, ta, kterou zde zanechá on sám. Kdyby tady byl někdo jiný - například policie -, Ilkovič by jeho přítomnost snadno zjistil, protože by se v žádném případě nedala utajit. Každý pohyb by zanechal ve vrstvě ztuhlého popela nesmazatelnou jizvu, která by každého vetřelce prozradila. Ilkovič se zprvu bude mít na pozoru, ale jakmile zaregistruje neposkrněnou čistotu okolí, vrátí se mu sebedůvěra.
Automobil, v Coltraneově zpětném zrcátku docela maličký, zamířil dolů po svahu.
Coltrane se - jako už tolikrát - pokusil vžít do Ilkovičova uvažování. Na co teď asi myslí? Jistě uvažuje, co tu Coltrane pohledává. Ze všeho nejdříve ho napadne, že ho sem vylákal úmyslně. Ale za jakým účelem? Vyvolat konfrontaci? Ta myšlenka Ilkoviče zjevně zaujala, protože jinak by nezamířil do údolí v Coltraneových stopách.
Coltrane zpomalil a mezera mezi ním a tmavým sedanem se zmenšila. Silnice vpředu klesala do hluboké úžlabiny a překračovala mělké řečiště - místo, kde se odehrály desítky filmových léček. Z oněch filmů a z fotografií, které tady pořídil, Coltrane věděl, že jeho auto se v úžlabině úplně schová. Chtěl, aby si Ilkovič myslel, že na něj tam dole čeká. Ve skutečnosti však měl v úmyslu něco úplně jiného. Jakmile sjel ze srázného břehu na dno úžlabiny, Coltrane vyskočil z auta, otevřel zadní dveře a popadl brokovnici, kterou před odjezdem z Packardova domu přikryl spacím pytlem. Běžel k místu, kde se na úžlabinu v pravém úhlu napojovalo úzké koryto vymleté kaskádovitým vodopádem, které vedlo souběžně se silnicí, po níž přijel. Koryto bylo dostatečně hluboké, takže když se Coltrane sehnul, nemohl ho nikdo zahlédnout.
Těžce oddechoval a potil se, ale snažil se postupovat co nejrychleji. Vyhýbal se hlubším kalužím vody, aby ho neprozradil pleskavý zvuk. Co když má Ilkovič stažené okénko? Teď už mu určitě vrtá hlavou, proč se můj vůz neobjevil na druhé straně úžlabiny. Ilkovič určitě zpomalí, zastaví a počká si, dokud nezjistí, co se s autem stalo. A nepojede dál, pokud si nebude absolutně jistý, že nespadne do nastražené pasti. Coltrane se zatím rychlými kroky přiblížil k Ilkovičově autu natolik, že slyšel zcela zřetelně tlumené brumlání motoru. Proudy vody odstranily z rokle, kterou postupoval, veškerý popel, a proto také působil jen malý hluk - žádná krusta, která by se pod jeho nohama propadala, zde nebyla. Namáhavé oddecho vání, které se snažil potlačit, a tlumené skřípání podrážek na štěrku a kamenech, které se ještě ztišilo, když zpomalil krok, nemohl Ilkovič v žádném případě zaslechnout, i když jeho vůz stál jen necelých třicet metrů daleko.
Motor auta se zastavil. Otevřely se dveře. Na ztvrdlém popelu zaskřípaly kroky. Ilkovič se zřejmě rozhodl úžlabinu, v níž zmizel Coltraneův vůz, obejít. Blížil se k ní v širokém oblouku, který ho přiváděl přímo ke korytu, v němž Coltrane pomalu zvedal brokovnici.
Kroky zaskřípaly ještě blíže a Coltraneův prst křečovitě ztuhl na spoušti. Vyrovnal mušku s hledím a upřel pohled podél hlavně ke zvuku přibližujících se Ilkovičových kroků. Jeho myslí probleskla kacířská myšlenka, že se dívá hledáčkem fotoaparátu a chystá se stisknout tlačítko závěrky, když vtom se nad ním objevila lidská tvář, která ho tak šokovala, že

jen v poslední chvíli zadržel prst na spoušti a odvrátil hlaveň stranou. Pohled překvapených očí nad tenkými rty v úzkém obličeji patřil zvláštnímu agentovi FBI Jamesu McCoyovi.

11

"Kristepane!" McCoy zalapal po dechu a uskočil. Podjely mu nohy a se zasténáním dopadl na tvrdou vrstvu popela.
"Zatraceně, odložte ten krám!"
Coltrane se vyškrábal z koryta nahoru a McCoy se zatím posadil. Modrý oblek měl posetý zaschlým černým popelem. Neohrabaně se postavil a plácáním se snažil zbavit největší špíny - a až opožděně si uvědomil, že stav svého oblečení jen zhoršuje. Zahleděl se na ruce, které byly černé, jako kdyby se hrabal v sazích. I obličej měl samou tmavou skvrnu. Prudce sebou trhl, když uviděl, že Coltrane stále svírá v rukou brokovnici. "Řekl jsem vám, abyste ten zatracený krám odložil!"
Coltrane slepě poslechl. Překvapení bylo tak silné, že se s ním zatím nedokázal vyrovnat.
"Podívejte se na můj oblek!" žehral McCoy. "Podívejte se, co jste provedl..."
"Co tady děláte?"
"Co tady děláte vy? Jako kdybych to netušil!" McCoy rozzlobeně pokročil kupředu. "Nolana a svou přítelkyni jste oblafnout mohl, ale ten egoistický pablb, jak jste mě nazval, vám nevěřil ani vteřinu, když jste se nám snažil namluvit, že přimějete Ilkoviče, aby vás sledoval k tomu baráku, který vám momentálně slouží jako úkryt."
Coltrane nehnul brvou.
"Kdepak, k tomu domu ne!" zdůraznil McCoy. "Někam jinam. Viděl jsem vám to na očích a bylo mi jasné, že vám jde o něco úplně jiného. Pokud jste si toho náhodou nevšiml, sjel jste z cesty a máte trochu zpoždění - zhruba před devadesáti minutami jste se měl setkat s Nolanem v Hollywood Hills."
"Byl jste na hřbitově?"
"Jasně že jo. Byl jste tak skálopevně přesvědčen, že se tam Ilkovič ukáže, že bych považoval za trestuhodnou pitomost, kdybych tam nezašel a nezkusil štěstí - pro případ, že byste měl náhodou pravdu."
"A co policejní tým?"
"Ten nikdo neodvolal. Snad jste si vážně nemyslel, že vás tam necháme jít zcela bez ochrany?" McCoy zavrtěl hlavou. "Tohle by opravdu byla trestuhodná pitomost."
Coltraneovi se zatočila hlava nevolí. "Zničili jste mou šanci na..."
"Hele, pane Coltrane, ten chlap tam nebyl. Vůbec se neukázal. Byli bychom ho zahlédli, kdyby..."
"Přikázali jste alespoň svým lidem, aby vypnuli vysílačky?"
"Poslouchejte mě, a poslouchejte mě pozorně. Vy jste civilista a nemáte žádné právo přikazovat policistům, co mají dělat."
"Odpovězte! Vypnuli vysílačky!"
"Ano! I když to asi k ničemu..."
"Potom ještě máme šanci."
"Jakou šanci? K čemu? Celá operace zkrachovala! Díky vám! Jestliže vůbec existovala možnost polapit Ilkoviče právě dnes, tak vy jste ji totálně pohnojil, když jste se nevrátil tam, kde na vás čekal Nolan se zásahovou jednotkou."
"Ne, to vy jste ji pohnojil - tím, že jste mě sem sledoval. Jestli vás Ilkovič uvidí, domyslí si, že jde o past, a zmizí."
"Hele, vím, co dělám, a znám svou práci. Dával jsem pozor, jestli za vámi nikdo nepojede. Nikdo, vůbec nikdo. Oba jsme si vyjeli na tohle bohem zatracené místo zcela zbytečně. Ilkovič není..."
Na McCoyově černomodrém obleku náhle přibyla červená skvrna. V příštím zlomku vteřiny si Coltrane uvědomil, že červeň tryská z agentova pravého ramene. Ozvěna výstřelu se přes ně převalila přesně v tom okamžiku, kdy McCoyovi úplně zešedl obličej. Zvláštní agent zasténal, podlomila se mu kolena a Coltrane ho zachytil v poslední chvíli, kdy už už dopadl obličejem na kámen. Odtáhl agenta o kus dozadu. Okamžitě kolem nich zahvízdala druhá kulka a vyryla brázdu do ztvrdlého popela. Další ozvěna výstřelu. Coltrane horečně táhl McCoye ke korytu. Pravá noha mu uklouzla přes okraj. Klesl na kolena, spustil se dolů a stáhl za sebou zraněného, aby se dostali z dostřelu. Návalem adrenalinu mu zmrtvěly ruce a nohy, krev se nahrnula do hlavy a hrudníku.
"Jak vážně vás zranil?"
"Nevím." McCoy ležel na kamenech vedle zurčícího potůčku a zimničně se klepal. "Zatím nic necítím."
"Asi se dostaví šok."
"Na to jste přišel..." McCoy se roztřásl ještě divočeji, "úplně sám?"
Coltrane fascinovaně hleděl na červený proud pulzující z roztřepené rány na McCoyově pravém rameni. "Musím vám zastavit krvácení."
"Prohlášení pro tisk?"
Ale jak a čím! přemýšlel Coltrane. Jeho znalosti první pomoci končily u tlakového obvazu, jímž zastavil krvácení z paže mladé dívky po výbuchu, který zabil Grega. Agentovo zranění bylo mnohem vážnější a Coltrane usilovně vzpomínal na všechny provizorní obvazové prostředky, které viděl používat lékaře na nejrůznějších válčištích po celém světě.
Spěšně prohledal McCoyovi kapsy a kromě kapesníku naštěstí objevil malý nožík visící na řetízku na kroužku s klíči. Coltrane ho otevřel a s jeho pomocí odřízl ze spodního okraje McCoyova saka několik širokých pruhů.
McCoy zasténal bolestí, když ho Coltrane převrátil na bok, aby mu mohl přitisknout půl tuctu provizorních obkladů z kusů látky na místo, kudy mu kulka pronikla do ramene. Podobný látkový klín umístil i na protější stranu. Spěšně rozepnul agentovi opasek, přiložil mu jej k rameni a přitáhl.
McCoy znovu zasténal bolestí.

"Musíme odsud vypadnout," řekl Coltrane.
"Další prohlášení pro tisk?"
"O sto metrů dál v úžlabině mám auto. Myslíte, že dokážete vstát?"
McCoy několikrát zamrkal. "Existuje způsob, jak to zjistit."
"Počkejte, ještě musím něco udělat."
Coltrane se otočil k okraji koryta. Žaludek měl tak sevřený hrůzou, až se obával, že se každou vteřinou pozvrací. Měl před sebou nejriskantnější podnik svého života. Vyškrábal se po krátkém prudkém srázu, přehoupl se přes okraj, popadl brokovnici, která mu vypadla z rukou, když se snažil dostat agenta FBI a sebe do bezpečí, rychle uskočil zpátky a sjel po srázu na dno koryta. V okamžiku, kdy jeho hlava mizela za okrajem, mu krk zasypala sprška suchého bláta a popela vyrytá kulkou a do uší ho udeřila ozvěna výstřelu.
Uhodil se bolestivě do boku o kámen a se zaúpěním přistál těsně vedle McCoye.
"Zní to jako ostřelovačská puška," zamumlal zvláštní agent. "A taky mám dojem, že střílí z kratší vzdálenosti."
Coltrane uchopil McCoye kolem pasu, druhou rukou mu sevřel nezraněnou levou paži a pomáhal mu vstát. McCoy se s hlasitým supěním vyškrábal na nohy. Stál těžce a celou vahou se opíral o svého pomocníka.
"Položte mi paži kolem krku, abyste nespadl," radil Coltrane. "Potřebuju jednu ruku volnou, abych mohl odnést brokovnici."
Belhavě sestupovali úzkým korytem potoka. McCoyovi se podlomily nohy a ulevil si hlasitou kletbou, ale nespadl, a belhal se dál. Kolem nohou jim zurčel potůček.
Dosáhli ústí koryta do úžlabiny a před očima se jim objevil Coltraneův saturn. Coltrane pátral zrakem po okraji břehu ve směru, odkud sem přijel, a srdce se mu svíralo strachem. Vždyť Ilkovič měl dost času, aby se dostal až sem. Co když se náhle objeví s namířenou puškou? Musíme si pospíšit.
Coltrane opřel brokovnici o blatník, otevřel zadní dveře a opatrně posadil McCoye dovnitř.
"Je mi zima," zasténal McCoy.
"Natáhněte se na zadní sedadlo. Mám tady spací pytel, přikryju vás. Opřete si nohy o dveře a držte je tak, abyste je měl výš než hlavu."
"Byla to moje chyba."
Coltrane popadl brokovnici a obrátil hlaveň k okraji úžlabiny.
"Moje chyba," zopakoval McCoy. "Neměl jsem..."
"Ne! Je to moje chyba." Coltrane položil zbraň na přední sedadlo, vsoukal se za volant, nastartoval, prudce zařadil rychlost a s burácejícím motorem vyjel z úžlabiny. Automobil nadskočil a z McCoyových úst se vydral výkřik bolesti, ale to už ujížděli po relativně rovném povrchu ztvrdlého popela a Coltrane stlačil plyn až k podlaze. Po cestě, kterou sotva rozeznával, se řítil ke spáleným troskám westernového městečka a ze sebou zanechával hustý oblak zvířeného prachu, který je, jak doufal, ukryje před očima nebezpečného střelce.
"Nikdy jsem se o to neměl pokoušet! Neměl jsem sem jezdit!" Vztek, který sem Coltranea přivedl, odplul do říše vzpomínek, posedlá touha po pomstě se úplně vytratila a nahradila ji ochromující hrůza, která mu zaplavila každičkou částečku těla a zcela si ho podmanila. "Co jsem si to namlouval? Postavit se sám Ilkovičovi? Co jsem si o sobě vlastně myslel?"
Oblak zvířeného popela, který za sebou saturn zanechával, jim bohužel neposkytoval tak dobré krytí, jak Coltrane doufal. Rána, zadní sklo automobilu se rozsypalo na tisíc kousků, kulka prolétla opěradlem spolujezdce a zaryla se do spodní části palubní desky. McCoy zasténal.
Coltraneovi vyrazil na čele ledový pot a sešlápl plyn ještě víc. Automobil, řítící se vzhůru po mírném svahu, sjel z vyvýšené silnice a těžce dopadl na všechna čtyři kola. Coltraneovi poklesl žaludek a McCoy po nárazu hlasitě zanaříkal a svezl se na podlahu. Tlumiče a péra hlasitě zaprotestovaly. Coltrane měl co dělat, aby udržel volant, a v tom okamžiku prolétla zadním oknem další kulka, hvízdla Coltraneovi těsně kolem ramene a rozbila autorádio.
"McCoyi?" zakřičel Coltrane dozadu.
"O mě se nestarejte! Jeďte!"
Coltrane se vrátil na silnici, ale udržet se na ní bylo téměř nad jeho síly. O pár metrů dál auto znovu nadskočilo, přední kola se zaryla do země a Coltraneovi se sevřelo srdce obavou, že tady beznadějně uváznou. Záběr zadních kol je naštěstí vystřelil vzhůru po svahu a auto se cestou necestou blížilo k ohořelým zbytkům filmových dekorací. I když se Coltrane musel plně věnovat řízení, přesto krátce pohlédl do zpětného zrcátka, ale kromě mraku zvířeného černého prachu vůbec nic neviděl. Ozvala se kovová rána, kulka se zaryla do kufru auta - nebo do palivové nádrže, pomyslel si Coltrane.
"Čím více ran Ilkovič vypálí..." vypravil ze sebe McCoy. "Někdo to uslyší." Zalapal po dechu. "Třeba zavolá policii."
"Myslím, že ne," zchladil jeho naděje Coltrane, když saturn, hnaný neúprosně na plný plyn, poskočil na balvanu a řítil se ke spáleným ruinám. "Kdysi se tady natáčely westerny."
"Westerny?"
"Těch pár lidí, co bydlí v okolí, si zvyklo, že se v tomhle údolí pořád střílí. Nejspíš si pomyslí, že se tu natáčí další film."
"Jsme v prdeli."
Silnice se stáčela vlevo a Coltrane ji poslušně následoval. Otočil volantem a rázem se cítil neuvěřitelně zranitelný, protože přišel i o chabou ochranu, kterou jim poskytoval zvířený prašný mrak. Z místa, odkud střílí, má teď Ilkovič určitě dokonalý výhled na kabinu vozu. Automobil se náhle otřásl, jako kdyby najel na další balvan, ale místo aby nadskočil, naklonil se na stranu a Coltrane cítil, že přestává vůz ovládat.
"Vypadá to, že nám prostřelil levou přední pneumatiku!"
Zadek saturnu se stočil do smyku a vůz se dále naklonil, když ho zasáhla další kulka - tentokrát prostřelila levou zadní

pneumatiku.
"Obávám se, že..."
Coltrane ztratil vládu nad vozem. Dupl na brzdový pedál a vší silou stočil volant a cítil, jak se saturn naklání ještě více doleva. Divoce škubl volantem a stočil kola do levé krajní polohy. Zadek vozu ustřelil doprava a Coltrane zadržel dech hrůzou, že se převrátí na bok, a vydechl teprve v okamžiku, kdy kola, která se hrozivě vznášela ve vzduchu, opět žuchla na zem.

12

Auto stálo napříč silnice, levým bokem obráceno k místu, odkud Ilkovič střílel. Pohyb! pobízel se Coltrane v duchu, nervy napjaté k prasknutí. Popadl brokovnici, prosmýkl se na vedlejší sedadlo, rozrazil dveře a vyskočil na vozovku pokrytou vrstvou popela, používaje automobil jako kryt. Kulka roztříštila okno vedle řidiče a bezpečnostní sklo se rozprsklo na drobné kousky, které ho zaspaly jako diamantová tříšť. Coltrane se přitiskl těsně k zadním dveřím automobilu. Po tváři mu stékal pot a lepil mu košili k hrudi. Ruce se mu nekontrolované třásly. Na podlaze auta tlumeně sténal McCoy. Coltrane v záchvatu kašle - do krku mu vnikl zvířený prach - otevřel zadní dveře a s obavami nahlédl dovnitř. McCoyovo modré sako bylo nasáklé krví, tenké rty v úzkém obličeji měl sevřené bolestí, tváře zbrocené potem ještě více než Coltrane a oční víčka pevně sevřená. Coltrane si v prvním okamžiku myslel, že agent omdlel, ale pak se McCoy zavrtěl a překulil se na nezraněnou levou stranu, pomalu otevřel oči a s viditelným úsilím otočil hlavu.
"Řekl bych, že jste pár balvanů po cestě vynechal," procedil agent mezi zuby.
"Bude hůř. Musím vás odsud dostat do bezpečí."
Kulka prolétla zadním bočním okénkem automobilu a McCoye zasypaly skleněné úlomky. "Jo, dostaňte mě odsud," vydechl agent.
Coltrane ho popadl za nezraněnou paži a rameno a zatáhl, zatímco McCoy se zapřel nohama o zavřené dveře a snažil se svému zachránci pomoci. Coltrane ho opatrně uložil do prachu silnice.
McCoy tiše zanaříkal.
"Promiňte."
"... žízeň."
"Nejbližší voda je v korytu, kde vás postřelil."
"Stejně bych ji asi vyzvracel."
Okénkem u řidiče prolétla další kulka a dokonala dílo zkázy.
"Dvěma výstřely zasáhl dvě pneumatiky," konstatoval Coltrane. "Tak dobrý střelec... Kdyby chtěl, mohl vás tam u potoka zabít."
"Taky mě to napadlo."
"Nebo mohl místo pneumatik namířit na mou hlavu."
"Hraje si s námi," souhlasil McCoy.
"Neplýtvejte silami."
Když Coltrane vyskočil z auta, nezavřel pravé přední dveře. Teď nahlédl dovnitř a srdce mu poskočilo radostí, když spatřil vysílačku, kterou mu dal Nolan, když odjížděl z policejní stanice.
Natáhl se pro ni. "Nevím, jaký má dosah." Hlas se mu zachvěl obavou, zda jeho chvilková naděje nebyla falešná. "Ale možná se nám s ní podaří navázat kontakt s místní policií."
McCoy přikývl a v bolestně staženém obličeji se objevil záchvěv opatrného optimismu.
Coltrane si prohlížel vysílačku. Byla černá a velká asi jako mobilní telefon. Stiskl tlačítko označené ON/OFF a přidržel si ji u ucha. Slyšel uklidňující šumění. "Tohle musí být frekvence, kterou používají Nolanovi muži. Jinak by mi ji přece nedal."
"To ale neznamená..." procedil McCoy přes bolestí zaťaté zuby.
Coltrane pochopil, jakou zneklidňující myšlenku se mu McCoy pokouší sdělit. "Samozřejmě to neznamená, že je vysílačka nastavená na frekvenci, kterou používá zdejší policie."
Vylekaně sebou trhl, když další Ilkovičova kulka vyrazila poslední zbytky skla ze zadního okna. Chvíli mu trvalo, než pochopil, co to znamená. Zadní okno? Auto stojí na silnici prakticky kolmo a Ilkovič se dosud strefoval do postranních okének. Musel změnit polohu. Obchází nás, aby se k nám dostal z boku.
Coltrane rozechvělými prsty stiskl hovorové tlačítko.
"Slyšíte mě někdo? Prosím vás, jestli mě slyšíte, odpovězte! Potřebujeme pomoc. Jsme v zoufalé situaci. Volám policii. Agent FBI byl vážně postřelen! Potřebujeme pomoc policie!"
Coltrane povolil hovorové tlačítko a vysílačka automaticky přešla na příjem. Coltrane ji křečovitě tiskl k uchu a naslouchal.
Nálada mu poklesla na bod mrazu, neslyšel nic jiného než statické šumění.
"Zatraceně mizerná..." zamumlal McCoy sevřenými rty.
"Co říkáte?"
"... technika... Měl jste říct ‚Tady orel, jak mě slyšíte'," zachrčel McCoy, "a potom ‚přepínám'." Agentova tvář byla mrtvolně bledá.
"A vy byste neměl plýtvat silami." Coltrane znovu stiskl hovorové tlačítko. "Slyšíte mě někdo! Je to velmi naléhavé! Mám tady zraněného agenta FBI! Potřebujeme pomoc! Přepínám!"
"Vidíte, jak vám to jde," zamumlal McCoy. "Ale nikdo se nehlásí." Coltrane deprimované naslouchal šumění vysílačky.
"Asi jsme moc hluboko v horách. Tyhle útesy nejspíš náš signál stíní..."

"Fotografe, sotva tě slyším," zaskřípal tlumeně z vysílačky hrdelní hlas.
Coltrane měl pocit, že mu srdce sevřela ledová ruka. "To tvé rádio se asi nějak porouchalo," pokračoval tlumený hlas se slovanským přízvukem. "Máš moc slabý signál, takže ho nikdo mimo tohle údolí nezachytí."
"Jak sakra..." Coltrane se zarazil, protože v tom okamžiku pochopil. "Určitě má v autě policejní skener!"
"Varoval jsem tě, fotografe," chraplavý hlas zněl téměř jako šepot a Coltrane si musel vysílačku přitisknout těsně k uchu. "To, co jsem udělal tvému kamarádu doktorovi... co jsem udělal tvým prarodičům... bylo příliš rychlé ve srovnání s tím, co mám nachystáno pro tebe."
"Poslouchej mě, ty hajzle," ale Coltrane zapomněl stisknout hovorové tlačítko a Ilkovič ho neslyšel.
Kromě toho Ilkovič ještě nepovolil vysílací tlačítko na vlastní vysílačce a k Coltranenovi stále promlouval jeho drsný šepot. "Na tohle setkání jsem se už dlouho těšil a určitě si všechno zase natočím na video."
Coltrane vztekle stiskl hovorové tlačítko. "Mí přátelé ti vůbec nic neudělali! Můj dědeček s babičkou také ne! Nemusels je zabíjet!"
Coltraneovi náhle odmítly poslušnost hlasivky a jako němý napjatě čekal na Ilkovičovu odpověď.
Nic se neozývalo.
"Tlačítko," zasténal McCoy, "pořád máte prst na..."
Coltrane knoflík povolil, jako kdyby se dotkl rozžhaveného železa.
"Neřekl jsi ‚přepínám', fotografe," popichoval ho Ilkovič.
Ty hajzle zasraný, vykřikl Coltrane v duchu.
"Ne, tví přátelé mi nijak neublížili," pokračoval Ilkovič. "Ani tvoji prarodiče. Ale ty ano. Ty ses těžce provinil, protože jsi strkal nos do věcí, do kterých ti nic nebylo, a fotografoval to, co se tě vůbec netýkalo."
"Ten hlas zní..." McCoy se bolestivě nadechl, aby mohl dokončit znepokojující myšlenku.
"Hlasitěji. Proboha svatého, on se určitě přibližuje." Coltrane se horečně rozhlížel kolem auta.
"Tady nemůžeme zůstat. Jsme chráněni jen z jedné strany. Musíme..."
Coltraneův pohled se stočil k silnici a na vypálené trosky města za nimi. Původně měl v úmyslu jimi projet a dostat se do kopců na vzdálenějším konci údolí. Cesta tam určitě pokračuje - kam, o tom neměl Coltrane ani ponětí, ale doufal, že dříve či později narazí na nějakou osadu nebo na dálnici. Teď pro něj jedinou dosažitelnou osadu představovala hromada popadaných spálených trámů westernového městečka.
Padesát metrů, ale stejně tak to mohlo být i padesát kilometrů.
"Co myslíte, McCoyi, dokázal byste se udržet na nohou?"
"Co mi zbývá?"
Coltrane popadl agenta za nezraněnou levou paži a otřásl se úlekem, když pod ním spatřil kaluž krve. Přes svou drobnou postavu se mu teď McCoy zdál mnohem těžší, jeho tělo bezvládnější.
"Vemte to." Coltrane zasunul vysílačku do kapsy McCoyova saka. "Vydržte chvilku." Sklonil se pro brokovnici.
"Doufám, že na padesát metrů překážek jste býval ve škole dobrý."
Bylo to spíše padesát metrů plazení. McCoy zavrávoral a Coltrane pod jeho mrtvou tíhou ztratil rovnováhu. Oba klesli na kolena a náhlý pohyb uchránil jednoho z nich od zásahu kulkou, která kolem nich se zabzučením prolétla ve výši ramen, vzápětí následovaná ozvěnou výstřelu. Ale Coltrane si byl absolutně jistý, že ať už by střela zasáhla kohokoliv, rozhodně by mu nezpůsobila smrtelné zranění. Ilkovič se vyjádřil zcela jednoznačně: Má v úmyslu pohrávat si s nimi co nejdéle.
To by mohlo pracovat pro nás, uvažoval Coltrane.
"Nechte mě tady," zasípal McCoy.
"Ne!"
"Zachraňte se."
"Bez vás ne," odsekl Coltrane.
V prvním zoufalém vypětí sil postoupili zhruba o deset metrů a teď odvrávorali dalších pět, než se McCoy znovu zřítil k zemi. Coltrane se rozplácl v popelu silnice a snažil se co nejlépe ztlumit McCoyův pád. Nad hlavami jim zasvištěla další kulka.
"Fotografe," zaskřípal tajuplně a téměř neslyšně hrdelní hlas z vysílačky v kapse McCoyova saka. "Vidím vás."
"Pohyb, pohyb," pobízel Coltrane agenta a pomáhal mu vstát. "Nemůže mířit, když drží v ruce vysílačku."
Vrávoravě překlopýtali dalších deset metrů, když Coltraneovi roztrhla kulka levý rukáv košile těsně nad loktem. Ucítil žhavé šlehnutí a strhl McCoye do štěrku a spálené drtě, která v tom místě pokrývala silnici.
"Míří níž," řekl Coltrane.
"Fotografe," zasípal chraplavý hlas z vysílačky a pokračoval v žertovné napodobenině tónu, který používají děti, když si hrají na schovávanou. "Vidím tě. Mířil jsem trochu doleva, ale ty ses zrovna tím směrem zvrtnul. Doufám, že jsem tě nezasáhl, nebo snad ano? Je to vážné? Hrozně nerad bych si pokazil zábavu."
Coltrane si pravou rukou přejel po levé paži v obavě, že nahmatá krev, a celým tělem se mu rozlila úlevná slabost, když zjistil že roztržený rukáv je suchý, ale slabost neměla dlouhého trvání, protože v příští vteřině se z vysílačky v McCoyově kapse znovu ozval Ilkovičův hluboký hlas.
"Odpověz, fotografe! Jak vážně jsi zraněn? Popiš mi tu bolest!"
Coltrane táhl McCoye blíž k troskám... Pomohl mu vstát... Klopýtal vedle něho. Byli asi v polovině cesty k hromadě ohořelých zčernalých trámů. Dvě třetiny. Blížili se. Zřícené trosky dřevěných srubů se tyčily přímo před nimi jako tajemné stíny a Coltrane na chvíli úplně ztratil orientaci. Měl dojem, že se kolem sebe dívá čočkou teleobjektivu.
Neskutečná iluze byla náhle přerušena - McCoy zakopl a strhl ho s sebou. Coltrane se zapotácel a spadl, ale měl tolik duchapřítomnosti, že se stočil a posloužil McCoyovi jako polštář, když se přes hrazení z trámů zřítili mezi hromadu

spálených prken. Při dopadu zvířili usazený popel, který jim vnikl do hrdla a hrozil, že je zadusí. Coltrane si málem vykašlal plíce. Převalil se na záda a neustále dávivě kašlal. Uslzené oči ho nesnesitelně pálily.
Ohlédl se po McCoyovi a projel jím záchvěv hrůzy - federální agent ležel obličejem v hromadě popela. Coltrane ho rychle překulil, aby se neudusil. V obličeji pokrytém sazemi se zaleskla bělma. S každým zakašláním McCoy zasténal a celý se roztřásl. Krvavá skvrna na saku, teď už úplně černém, se rozšířila.

13

Leželi uprostřed kráteru, jehož stěny tvořily zřícené zbytky obvodových zdí spáleného srubu, v hromadě popela a úlomků spálených prken.
Brokovnice, napadlo Coltranea. Kde je? Vypadla mi z rukou.
Hmatal kolem sebe mezi troskami a spatřil kus dřeva, který nějakým zázrakem unikl ohni a teď trčel z černé hromady. Pažba brokovnice. Coltrane za ni zatáhl, uvolnil ji a hned se cítil o něco jistěji. Horečně mžoural přes okraj kráteru, připraven na přicházejícího Ilkoviče vystřelit.
Za ním se McCoy znovu rozkašlal a pokusil se něco říct. "...ven."
"Cože?"
"Hlaveň. Je v ní popel."
Coltraneovi se zkroutil žaludek, když si uvědomil, co se mu McCoy pokouší naznačit. Brokovnice spadla hlavní rovnou mezi spálené kusy prken. Vevnitř určitě zůstal popel a zrnka písku. Kdyby stiskl spoušť, ucpávka mohla být natolik pevná, že by se mu zbraň roztrhla v rukou. Zhrozený představou broků zarývajících se mu do obličeje spěšně zbraň otočil a ztuhl zděšením, když viděl, že ústí hlavně je opravdu ucpáno.
Roztřesenýma rukama otevřel kapesní nožík, který vzal McCoyovi z kapsy, a vsunul ostří do ústí ucpané hlavně - a znovu sebou škubl zděšením, toho odpoledne už poněkolikáté. Ježíšikriste, co to dělám? Hledím přímo do hlavně nabité pušky.
Zajistil pojistku, ale prsty se mu ještě třásly nervozitou, když otevřel uzávěr a vyndával náboje jeden po druhém ze zásobníku.
Před očima se mu objevila propisovací tužka, kterou mu McCoy nabízel chvějící se levou rukou.
Coltrane pochopil. Tužka pronikne hlouběji, a protože je z umělé hmoty, nepoškrábe vnitřní vývrt hlavně.
Vydoloval z hlavně na palec velký kus spáleného dřeva, ohlédl se po McCoyovi a užasl nad jeho nezdolností. Zraněný agent mátožně vytáhl z pouzdra pod sakem revolver a teď jím mířil do údolí.
Coltrane cítil, že ho opouštějí tělesné i duševní síly. Napjatě těkal očima od pustiny, kde zanechali auto, ke zbrani.
Konečně byla hlaveň čistá. Pečlivě otřel každý náboj, než ho vsunul do zásobníku, a pak uvolnil pojistku. Projel jím záchvěv spokojeného triumfu a zamířil na neviditelného nepřítele.
"Naládujte," ucedil McCoy sípavě.
"Cože?"
"Musíte vsunout náboj do..."
Záchvěv triumfu pominul stejně rychle, jako se dostavil, a místo něj se Coltranea zmocnila zděšená deprese. Zapomněl, že když naplní zásobník, musí ještě vsunout náboj do komory. Pokud to neudělá, je mu zbraň k ničemu.
"Díky." Coltrane k sobě přitáhl posuvný uzávěr umístěný pod hlavní a uslyšel uspokojující cvaknutí. Do komory vklouzl náboj.
"Jsem moc rád, že vás tu mám."
"Jo, to vidím."
Coltrane hleděl přes mířidla do vypálené pustiny a přemýšlel o tom, že brokovnice je účinná jen na kratší vzdálenost. Ilkovič se bude muset přiblížit alespoň na padesát metrů, než bude Coltrane moci zbraň použít. Na větší vzdálenost má nepřítel díky kulovnici bezesporu převahu.
"Kde, sakra, je?" vyhrkl Coltrane nervózně.
"Třeba..." Dokončit větu stálo McCoye nezměrné úsilí. "... se blíží zezadu."
Objevil se jakýsi stín, ale když se Coltrane prudce otočil, neviděl nic než spálené trosky. Stín způsobily mraky, tmavé mraky. V úsilí dosáhnout co nejrychleji chabého krytu, který jim mohly trosky nabídnout, si Coltrane vůbec nevšímal oblohy, a proto mu mračna, která se rychle blížila od západu, unikla. Zajímala ho země kolem nich, ne obloha, která si teď však zvýšenou pozornost rozhodně zasluhovala. Bude pršet.
Coltrane za sebou zaslechl nějaké zaskřípání a znovu se otočil, ale stejně jako předtím ani teď vůbec nic neviděl. Zvuk asi způsobilo drhnutí dvou prken, do kterých se opřel vítr.
Foukalo stále silněji a mraky ještě více potemněly.
"Jestli přijde bouřka, neuvidíme ho." Coltrane těkal nervózníma očima kolem sebe. "Máte dost síly, abyste to tady pohlídal? Já bych se přesunul na druhou stranu."
"Ne." Při McCoyově sotva slyšitelném zasípění se Coltraneovi na temeni zježily vlasy.
"Závrať." McCoy sklopil hlavu.
"Je mi... divně." McCoy upustil revolver a převalil se na břicho.
Coltrane se vyděsil, když viděl, že McCoyovi sjel ze zraněného ramene řemen a provizorní tlakový obvaz se uvolnil. Popadl nůž, odřízl agentovi levý rukáv saka a rozřezal ho na dva pěticentimetové pruhy, ze kterých vyrobil dva polštářky a přiložil je z obou stran na prostřelené rameno. Nahmatal na zemi opasek, zhluboka se nadechl, obepnul jím ránu a utáhl ho. Nezbývalo mu než doufat, že provizorní obvaz, když už krvácení úplně nezastaví, ho alespoň zmírní.
McCoy vůbec nereagoval, jedinou známkou života byl zvedající se hrudník a sípavý, trhaný dech.

"Ne abyste mi tady umřel," zašeptal Coltrane. "Dostanu vás odsud, to vám slibuju."
Coltranea zastudily na obličeji dešťové kapky.
Dostanu vás odsud? uvažoval Coltrane. Ale jak!
Déšť zesílil. Coltrane hleděl do pustiny a pozoroval, jak se kapky zavrtávají do popela a zvedají obláčky prachu. Kromě převalujících se mraků jiný pohyb nezaregistroval.
"Fotografe," ozval se Ilkovič.
Coltrane se prudce otočil, i když si okamžitě uvědomil, že slyší jen vysílačku v kapse McCoyova saka.
"Máš smůlu, že sis nevzal nic do deště," pokračoval Ilkovič. "Dnes ráno jsi měl - jako já - poslouchat předpověď počasí. V armádním obchodě jsem si koupil vynikající nepromokavou maskovací celtu. Vím, že mokro bude jen drobným zpestřením hrůzy, kterou mám pro tebe přichystanou, ale každá maličkost se počítá."
Skřípavý hluboký hlas zněl silněji, než když se Ilkovič ozval naposledy. Přibližuje se.
Ale odkud?
Déšť zhoustl. Promočené šaty se Coltraneovi lepily na tělo a z vlasů mu za krk stékaly potůčky vody. Rozhlížel se pátravě kolem sebe, ale zcela marně. Viditelnost se natolik snížila, až měl Coltrane pocit, že ho obklopuje sedává rozvlněná záclona. Neviděl dál než na dvacet stop.
Ilkovič může být kdekoliv.
Vtom Coltranea napadla překvapivá, a přesto zcela logická myšlenka. Když já nevidím Ilkoviče...
On nevidí mě.
McCoyovo auto. Zatímco se Ilkovič opatrně krade k této zřícenině, mohu se já vydat k autu a sehnat pomoc.
Coltranea zalila teplá vlna naděje a na okamžik zahnala chlad způsobený deštěm. Přikrčil se, připraven vyplazit se z kráteru, ale pak se zarazil. Ne, přece tady nemůžu McCoye nechat.
Ale s sebou ho také vzít nemůžu, musím se pohybovat co nejrychleji.
Coltrane se rozhlédl po kráteru plném trosek a jeho pozornost upoutala hromada zčernalých trámů v levém zadním rohu. Část zřícené střechy? Odtáhl McCoye k trámům, pod kterými se rýsovala temná dutina. Se srdcem sevřeným obavou, aby je právě v tom okamžiku nepřekvapil Ilkovič, popadl kus dřeva, nadzvedl ho a vytvořil tak úzký otvor. Snažil se sice pohybovat se zraněným, který upadl do bezvědomí, co nejopatrněji, ale když ho vsunoval do otvoru pod ochranu trámů, vyděsilo ho zmučené zaúpění, které McCoyovi uniklo. Coltrane položil na trámy několik zachovalejších kusů dřeva, aby McCoye co nejlépe ochránil před deštěm a ukryl ho před Ilkovičovými zraky.
Ještě než agenta odtáhl do provizorního krytu, udělal Coltrane dvě věci - vytáhl mu z kapsy kalhot klíče od auta a z kapsy saka vysílačku, kterou nezapomněl vypnout. Nohy mu klouzaly v mazlavém blátě, které déšť na zemi vytvořil a které ho obalovalo od hlavy k patě. Vrátil se k okraji kráteru. Zvedl revolver, který McCoyovi vypadl z bezvládných prstů, a pamětliv chyby, jíž se dopustil s brokovnicí, zkontroloval, jestli revolver nemá natažený kohoutek, a teprve potom si ho zastrčil za opasek. Snaž se uvažovat stejně jako McCoy, nabádal se v duchu. Zvedl odložený kapesní nožík, složil ostří a schoval ho do kapsy džínsů. V jedné ruce brokovnici, v druhé vysílačku, se napřímil a zadíval se do přívalů deště. Povlak mazlavého popela, který ho pokrýval, byl tak lepkavý, že ho ani prudký liják nedokázal smýt. Coltrane si představoval, že určitě vypadá, jako kdyby právě vyšel z pekla. Za šedou oponou deště nerozeznával žádný pohyb a řekl si, že raději zemře při záchranné akci, než by se jen trpně skrýval.
Přikrčil se a opustil chatrný úkryt spáleného srubu.

14

Běžel čvachtajícím blátem a nedokázal rozpoznat, jestli se chvěje hrůzou nebo zimou pod bičujícími kapkami deště. Mokré šaty se mu lepily na tělo. Cítil se jako nahý a hrudník se mu svíral v očekávání kulky, která se do něj každým okamžikem zavrtá, i když mu ta prozíravější část mozku napovídala, že Ilkovič by určitě nemířil tak, aby zasáhl nějaký životně důležitý orgán. Trefil by ho spíše do paže nebo do nohy, aby ho znehybnil, protože kdyby ho zabil, přišel by o zábavu. To je mi pěkná útěcha, ušklíbl se Coltrane. Nemysli na to. Pohyb!
Nutil se k nejvyššímu spěchu a hlavou se mu honily zmatené myšlenky. Uvažoval, zda udělal dobře, když z vypáleného srubu zamířil přesně tím směrem, odkud sem přijeli. Možná měl uhnout trochu stranou. Ale nebude ho Ilkovič podezřívat právě z takového postupu? Volba přímého směru se nabízela tak samozřejmě, že ji Ilkovič ze svých úvah nejspíš vyloučí. A když už jsme u toho, napadne vůbec Ilkoviče, že by Coltrane mohl McCoye opustit a pokusit se uniknout na vlastní pěst? Coltraneovi šla z těch možností a protiargumentů hlava kolem.
Před ním se vztyčil temný stín. Coltrane odhodil vysílačku a namířil brokovnici. Nebo se o to alespoň pokusil - déšť mu zcela zakrýval výhled. Rychle mrkal vodou ztěžklými víčky a snažil se proniknout zrakem šedivou oponu, která začínala hned na konci hlavně. Jestliže Ilkoviče nezasáhne hned prvním výstřelem, prozradí svou pozici a udělá ze sebe snadný cíl. Bude mít jen jednu šanci, další se už nenaskytne.
Stín se nehýbal a při pozornějším ohledání vůbec nepřipomínal člověka. Moje auto, uvědomil si Coltrane.
To však neznamená, že se Ilkovič neskrývá někde za ním. Coltrane se shýbl pro vysílačku, pár kroků ustoupil a zamířil doprava. Měl v úmyslu obejít znehybnělý automobil v širokém oblouku. Když se dostal tak daleko, že už auto neviděl, přidal do kroku a v příštím okamžiku už schýlený běžel.
Sedává opona deště neustále tmavla. V tomto ročním období slunce zapadá kolem páté, noc na sebe nenechá dlouho čekat.
A jestli nepřestane pršet, už za chvíli neuvidím ani na krok, pomyslel si Coltrane. Rozběhl se ještě rychleji, když vtom si uvědomil, že každým okamžikem musí narazit na širokou úžlabinu, která se táhla napříč údolím. Zvuk hlasitější než šumění deště, proud vody valící se korytem, ho upozornil že úžlabina už není daleko. Hukot proudu ještě zesílil a po

několika krocích se Coltrane zastavil na okraji břehu.
Zahleděl se pod sebe a spatřil zpěněnou bystřinu čeřící se mezi kameny. Proud zatím nebyl příliš silný, ale jestli nepřestane pršet, za pár minut se řečištěm povalí hotová záplava. I teď už proud vypadal dost nebezpečně. A aby se Coltrane dostal k McCoyovu autu, bude ho muset překročit. Ale tady ne, břeh je tu příliš příkrý a řečiště příliš úzké. Jinde snad proud ještě tak silný nebude.
Coltrane ustoupil v obavě, aby okraj srázu, na kterém stál, nepovolil a nestrhl ho s sebou, a pak se rozběhl podél břehu. Uvědomoval si, že na každém kroku může narazit na Ilkoviče, ale teď musel svou pozornost dělit mezi sledování okolí a zkoumání vodního proudu ve snaze najít mělčí úsek, kde by mohl přebrodit. Do horečného zvažování dalšího postupu se mu neustále vracela myšlenka na McCoye, ukrytého ve vypáleném srubu. Zůstane naživu tak dlouho, abych mu ještě stačil přivést pomoc? Asi jsem ho tam přece jenom neměl nechávat samotného. Co když Ilkovič ruiny prohledá a úkryt objeví? Co když...
Coltrane zakopl o kámen a bolestivě přistál na rameni. Ne! Převalil se ve vysoké vrstvě bláta, narazil na další kámen a skončil v ledově studené louži. Ústa měl najednou plná vody smíšené s pískem. Potlačil impulz rozkašlat se a málem se udávil, když mu voda pronikla hluboko do krku. Nedokázal odhadnout, jak silný hluk svým pádem způsobil, ale věděl s naprostou jistotou, že další hluk si už dovolit nemůže, zejména něco tak nápadného jako hlasitý kašel. Uvědomil se, že ztratil brokovnici i vysílačku, a horečně šmátral kolem sebe a převaloval se v blátivých loužích. Jestli je nenajdu...
Zachvěl se úlevou, když v ruce pevně sevřel vysílačku a v příštím okamžiku narazil kolenem do pažby brokovnice. Nepoškodily se nějak, když mi vypadly z rukou? Neucpalo je bláto? Ve stále temnějších přívalech deště otřel brokovnici a prsty vyškrábal bláto z hlavně. Mechanismus spouště však zkontrolovat a případně vyčistit nemohl.
Pohyb! Jestli proud zesílí a hladina stoupne...
Coltrane se potácel mezi kalužemi a za chvíli dosáhl místa, kde se úžlabina stáčela - okraj břehu vpředu mezi stíny se rýsoval méně zřetelně. Dvojitá řada kaluží, která z úžlabiny vystupovala, nejspíš vyplňovala vyjeté stopy, které zde zanechala automobilová kola. Coltraneovi poskočilo srdce radostí, protože si uvědomil, že dosáhl místa, kde se silnice svažovala do úžlabiny a na druhé straně se zvedala ven.
Sešel po mírném svahu k vodě a zpěněný proud se mu opřel do lýtek. Neohroženě se brodil dál a cítil, jak proud s každým krokem sílí, až mu málem podrazil nohy, ale podařilo se mu držet rovnováhu a po chvíli zaznamenal, že se koryto zvedá, a v příštím okamžiku už stál na druhé straně.
K McCoyovu autu mu už zbývá necelých sto metrů. Srdce se mu rozbušilo v radostném očekávání a už se v duchu viděl, jak usedá za volant, startuje a odjíždí k pobřeží, kde určitě sežene pomoc. Než si Ilkovič uvědomí, co se děje, bude už příliš pozdě, aby mohl zasáhnout. Jestli se mi podaří narazit na policejní hlídkový vůz, uvažoval Coltrane, může se jim dokonce podařit chytit Ilkoviče tady v údolí.
Pohyb!
Coltrane svižně vyrazil mazlavým blátem, ale po několika krocích zpomalil. Projelo jím temné podezření. V rozpadlých zříceninách spáleného westernového městečka mu výprava k McCoyově automobilu připadala jako vynikající nápad, ale teď, kdy už byl tak blízko, se ho zmocnily pochybnosti. McCoyův vůz představoval v daném okamžiku jedinou možnost úniku a Ilkoviče to jistě také napadne. Přiblížit se ke dvěma ozbrojeným mužům pro něj představovalo značné riziko, i když jeden z nich byl zraněný. Co když se skrývá právě tady a čeká, až mu kořist sama padne do rány?
Coltrane, zcela paralyzován, se nemohl rozhodnout, co dál. Návratem k McCoyovi nic nevyřeší, a tady také zůstat nemůže. Znovu se ho zmocnil pocit rozdvojení v čase. V duchu si představoval okamžiky, kdy vjížděl do údolí, ukryl auto v úžlabině a úzkým, vodou vymletým korytem se plížil k automobilu, o kterém předpokládal, že patří Ilkovičovi, aby se nakonec ukázalo, že v něm přijel agent McCoy. Koryto, kterým tehdy postupoval, navazovalo na úžlabinu v téměř pravém úhlu a vedlo rovnoběžně s cestou, na které stál McCoyův vůz. Koryto a cestu od sebe dělilo zhruba třicet metrů. Coltrane sestoupil zpět do úžlabiny, odbočil vpravo a postupoval vodou stejně jako před několika desítkami minut - s tím podstatným rozdílem, že teď rychle padal soumrak a korytem se valil silný proud vody. Teď už nemohl postupovat přímo po dně, musel se držet těsně při svahu a při každém kroku mu nohy zapadaly hluboko do bahna.
Coltrane si rozepnul košili nasáknutou vodou, zastrčil pod ni vysílačku a zase košili zapnul. Uvolnil si tak levou ruku a mohl lépe udržovat rovnováhu, brokovnici v pravé ruce. Opatrně postupoval těsně při kraji koryta.
Stoupající hladina mu začala olizovat blátem obalené tenisky. Voda byla studená jako led a po několika krocích mu začaly prsty na nohou tuhnout chladem. Vystoupil po svahu o něco výše, aby se vodě vyhnul, ale o moc výš už nemohl, protože i když kráčel hluboko shrbený, mohlo by ho být nad hřebenem břehu vidět. Počítal kroky a snažil se odhadnout zhruba stometrovou vzdálenost, kterou musel urazit, aby se dostal na úroveň odstaveného McCoyova automobilu. Pro jistotu zašel o kousek dál, ale vzrůstající netrpělivost ho přinutila zastavit a opatrně vyhlédnout přes okraj koryta.
Auto nikde neviděl. Lijavec ještě zesílil a pomalu se šeřilo. Coltrane si vytřel z očí vodu a upřeně hleděl do houstnoucího šera, ale auto stále neobjevil. Je dál, než jsem si myslel, nebo jsem zašel příliš daleko?
Coltrane se vyškrábal nahoru a přitisknutý k zemi se plazil blátem. Opíral se o lokty, aby brokovnice, kterou svíral v ruce, nepřišla do styku s vodu a bahnem. Revolver zastrčený za opaskem a vysílačka schovaná pod košilí se mu nepříjemně zarývaly do břicha, ale Coltrane tu bolest sotva vnímal, tak silně se soustředil na to, co ho čeká.
Odplazil se asi deset metrů daleko, když se před ním v rozechvělé oponě hustého deště objevil nejasný mohutný obrys. McCoyův automobil, a stojí vlevo. Postoupil jsem tedy tím korytem dál, než bylo nutné, pomyslel si Coltrane. Poopravil směr a snažil se působit co nejméně hluku. Opatrně se přibližoval k autu.
V okamžiku, kdy už jeho obrysy zřetelně rozeznával, se zastavil. Krčil se v blátě asi patnáct metrů od levého zadního blatníku. Za automobilem a vlevo od něj po Ilkovičovi ani stopa, což ovšem neznamená, že se nemůže skrývat na druhé

straně.
Coltrane začal v uctivé vzdálenosti od auta opatrně opisovat široký oblouk. Každou chvíli se zahleděl mezi kola v naději, že kdyby se Ilkovič opravdu skrýval na druhé straně, mohl by mezerou mezi spodkem vozu a silnicí zahlédnout jeho nohy. Ale při milionech kapek, které bičovaly usazený popel, bylo tak nízko nad zemí zhola nemožné něco uvidět.
Po nekonečných minutách opatrného plazení dosáhl Coltrane místa, odkud se mu odkrýval výhled na protější stranu auta. Po Ilkovičovi stále ani stopy.
Coltrane začal pomalu doufat.
Ale co když se Ilkovič uchýlil do kabiny! Nemůžu tady přece celou věčnost ležet v dešti. McCoy potřebuje pomoc.
Coltrane se vztyčil do dřepu, připraven vyrazit k autu. Měl v plánu doběhnut k zadnímu oknu, namířit brokovnici na zadní sedadlo a vystřelit. Předpokládal, že pokud je Ilkovič opravdu uvnitř, bude nejspíš ležet právě na zadním sedadle. A jestli v autě není, zvuk výstřelu ho určitě vyplaší, ale než sem doběhne, Coltrane bude mít dost času nastartovat a ujet.
Jedinou neznámou zůstávalo, zda se auto v tak kluzkém blátě vůbec rozjede, nebo zda tady Coltrane uvízne s protáčejícími se pneumatikami.
Ale k tornu, aby to zjistil, se už nedostal.
V okamžiku, kdy uklidnil rozjitřené nervy a napnul svaly ke skoku, mu auto vybuchlo před očima.

15

Výbuch Coltraneovi připomněl erupci sopky. Z palivové nádrže vyšlehl oheň a vzápětí zahalily plameny celý vůz. Tepelná vlna, doprovázená groteskním hukotem, odhodila Coltranea stranou. Požár propukl tak zuřivě, že ani silné přívaly deště ho nedokázaly uhasit.
Ne! zanaříkal Coltrane v duchu. Klopýtavě ustupoval dál od nesnesitelného žáru a nastavil sežehnutý obličej dopadajícím provazcům deště v zoufalé potřebě ochladit spálenou pokožku. Šlehající plameny proměnily soumrak v jasný den a Ilkovič teď měl Coltranea jako na dlani. Musí okamžitě zmizet a uchýlit se pod ochranu koryta. Nohy mu sklouzly po rozbředlém srázu a málem se zřítil do běsnícího proudu. Přitiskl se břichem do bláta a opatrně vyhlédl přes okraj.
Zpoza opony deště a požáru k němu dolehl rachotivý Ilkovičův srnich. "Fotografe, ty sis opravdu myslel, že tě nechám uniknout pomocí tak lacného triku? Nejsem tak hloupý, jak si myslíš!"
Kde je? uvažoval Coltrane ochromený zoufalstvím. Kde může být?
Hustě dopadající kapky syčely na rozpáleném kovu.
"Opravdu sis myslel, že z toho vyvázneš tak lehce?" hulákal Ilkovič. "Nemáš ani ponětí, jak dlouho dokážu tvé utrpení protahovat! Než s tebou skončím, budeš mě na kolenou prosit, abych tě zabil!"
Coltrane napínal uši, aby zjistil, odkud k němu Ilkovičův hlas doléhá. Zdálo se, že nepřítel se pohybuje, ukrytý plamennou clonou, někam doprava.
Rozpálený kov syčel teď hlasitěji, déšť v boji s plameny pomalu vítězil.
"Pokoušel jsem se s tebou spojit vysílačkou! Tys ji vypnul?"
Coltrane cítil jak se mu vysílačka zarývá do žaludku.
"Okamžitě ji zapni, fotografe! Přece tady na sebe nebudeme hulákat!"
Ale nejsem to já, kdo tady huláká, pomyslel si Coltrane. O co mu jde? Snaží se snad rozptýlit mou pozornost?
Kromě čvachtání dopadajících dešťových kapek, hukotu proudu za sebou a utichajícího syčení pohasínajícího požáru Coltrane vůbec nic neslyšel. Poslední Ilkovičův výkřik se ozval odkudsi zprava. Snaží se ve mě vyvolat přesvědčení, že postupuje právě tím směrem? Nezamířil teď, když přestal hulákat, na opačnou stranu a nepokusí se ke mně přiblížit zleva?
Plameny už úplně pohasly a kouř, který se valil ze zničeného auta, tmu ještě prohloubil. Coltranea dráždil v nose zápach benzinu, roztavené umělé hmoty a ožehnutého kovu.
Kterým směrem zamířil? opakoval si Coltrane neustále. Vpravo, nebo vlevo? Naplněný čirou hrůzou se cítil tak bezmocně, že teď už chápal, proč zvíře, které oslnily reflektory rychle se přibližujícího automobilu, zůstane stát jako zasaženo bleskem a neuteče před pneumatikou, která ho v příští vteřině rozdrtí.
Tak odkud přijde? opakoval si neustále, srdce sevřené strachem, a natáčel hlaveň brokovnice hned vlevo, hned zase vpravo. Nemůžu tady přece jen tak ležet a čekat, odkud se vynoří!
Coltrane si vybral směr, který podle něho bude Ilkovič pokládat za nejméně pravděpodobný, vyškrábal se přes okraj koryta a zamířil přímo ke spálenému automobilu, přímo k oblakům hustého dýmu která se z něj valila. S každým metrem, o který se přiblížil, cítil silnější sálavé teplo. Kouř přívaly deště sice trochu pročistily, ale neustále Coltranea dráždil v krku. Teď už byl tak blízko, že mohl dýchat jen velmi pomalu a s obličejem přitisknutým k zemi, aby se neprozradil náhlým zakašláním.
Celou dobu ho tlačila do břicha vysílačka. Zastavil se těsně u zničeného automobilu, rozepnul košili, vytáhl vysílačku a zapnul ji. Lehké zapraskání mu prozradilo, že přístroj přežil nešetrné zacházení, kterému byl vystaven. Coltrane stiskl hovorové tlačítko. "Skončeme to, Ilkoviči! Tváří v tvář a hned teď!"
Povolil tlačítko, opřel vysílačku o spálenou pneumatiku a vydal se na zpáteční cestu.
"Fotografe," zapraskal Ilkovičův hrdelní hlas. "Pořád zapomínáš říct ‚přepínám'."
Coltrane se opatrně plazil pryč od auta.
"Copak? Chceš, abych ti rozmlátil tělo pěstmi? Myslíš, že si zasloužíš právě takový trest? Tvůj nedostatek představivosti mě naplňuje zklamáním. Napadá mě celá řada mnohem vynalézavějších metod."

Coltrane už byl tak daleko od auta, že vysílačku neviděl. V houstnoucím šeru zněl hlas doprovázený praskotem statické elektřiny jako zvuky ze záhrobí.
A pak se odmlčel.
Coltrane sklouzl do prohlubně naplněné vodou. Půda byla po nedávném lesním požáru tak vysušená, že se na některých místech vytvořila zcela neprostupná vrstva, která teď zadržovala kalnou, blátivou vodu. Coltrane se ponořil do prolákliny tak hluboko, že mu nad hladinu vykukovala jen hlava a ramena. Hlaveň brokovnice opřel o kámen a namířil na místo, kde odložil vysílačku.
Zapraskala statická elektřina.
Ilkovič ten zvuk používá, aby zjistil, kde se skrývám. Tak proto chtěl, abych měl vysílačku stále u sebe.
Coltrane provlékl pravý ukazováček ochranným lučíkem spouště.
Další zapraskání.
Ilkovič určitě střídavě tiskne hovorové tlačítko a vytváří tak hlasité pulzy, aniž by hovorem prozradil vlastní polohu.
Coltrane položil pravý ukazováček na spoušť. V provázcích deště se už kouř úplně rozptýlil, ale spálený automobil bylo vidět stále méně zřetelně. Rychle se stmívalo, hustě pršelo a závany větru byly stále prudší. Hladina vody v prolákline, ve které ležel, se znatelně zvyšovala, ale on vzrůstající tlak vodní masy ignoroval a veškerou pozornost upíral k vysílačce, opřené o spálenou pneumatiku. Zřetelnější detaily vystupovaly podivuhodně zvětšeně. Každým okamžikem se mu v zorném poli objeví Ilkovičova postava a... Vysílačka znovu zapraskala.
Tak, to je ono, Ilkoviči. Jen poslouchej to praskání, přibliž se, abys mě překvapil tam, kde si myslíš, že se schovávám - vedle auta.
Šok, který následoval, Coltranea zcela paralyzoval. Zezadu ho popadly mohutné ruce a neurvale ho vytáhly z kaluže. Coltrane překvapením mimoděk stiskl spoušť a hlaveň vychrlila salvu broků, která bezcílně zmizela kdesi ve tmě. Železný stisk, který mu svíral ramena na zlomek vteřiny povolil - zlomek vteřiny, který Ilkovič potřeboval, aby Coltranea bleskurychle zezadu objal pod pažemi kolem hrudníku, spojil mu ruce na prsou a zmáčkl ho tak silně, až mu zapraštěla žebra.
Coltrane bezmocně třepal nohama několik centimetrů nad zemí. Burácivý výstřel brokovnice ho sice skoro ohlušil, ale přes hučení v uších slyšel Ilkovičovo chrčení, když mu stále silněji svíral hrudník.
"Tak tohle jsi měl na mysli, fotografe?" zamumlal Ilkovič do Coltraneova pravého ucha z takové blízkosti, že jeho dech pošimral Coltranea na tváři.
Coltrane se pomalu dusil. Viděl stále mlhavěji a před očima mu naskočily tančící rudé mžitky.
"Tohle je jen začátek," mumlal Ilkovič důvěrně Coltraneovi do ucha. "Než mě to s tebou omrzí, přivedu tě stokrát na samý práh smrti."
Ilkovič namáhavě oddechoval a tlak na Coltraneův hrudník ještě zesílil.
Každou chvíli omdlím, pomyslel si Coltrane zděšeně. V ruce stále svíral brokovnici, ale zbraň mu nebyla k ničemu, protože by musel nejprve pohnout kluzným uzávěrem, vyhodit vypálenou nábojnici a zasunout do komory nový náboj. Zkusil to, ale už neměl v rukou vůbec žádnou sílu. A i kdyby se mu povedlo vsunout náboj do komory, nebude moci zamířit, protože Ilkovič stojí přímo za ním.
Coltrane tedy pušku odhodil a pokusil se uvolnit ruce zaklesnuté na své hrudi. Jenže Ilkovičovy silné prsty připomínaly kovové obruče svařené k sobě. Coltrane s nimi nedokázal pohnout ani o milimetr. Před očima mu zavířily další rudé mžitky a Ilkovičovy neúnavné paže ho svíraly silněji a silněji.
Ne! Coltrane škubl hlavou dozadu tak silně, jak dokázal, v naději, že temenem narazí Ilkovičovi do tváře s dostatečnou silou, aby jím otřásl a přinutil ho povolit sevření. Ale byl to Coltrane, kdo byl vzápětí otřesen. Jeho lebka nenarazila na maso a kosti, ale na něco kovového, něco, co na sobě mělo dva kruhové útvary, jejichž ostré okraje mu rozsekly kůži.
Coltrane zasténal bolestí. Maska? V panické hrůze, která ho ovládala, nebyl schopen jasně uvažovat a ten předmět identifikovat. Síly ho pomalu opouštěly. Zoufale kopal nohama ze sebe, aby zasáhl alespoň Ilkovičovy nohy, ale jeho paty bezmocně sklouzly po gumovém plášti do deště, který měl Ilkovič na sobě a který sílu úderů spolehlivě ztlumil.
McCoyův revolver! Coltrane horečně sáhl za opasek a sevřel pažbu. Revolver byl obalený blátem a Coltrane se modlil, aby hlaveň nebyla ucpaná a při výstřelu se neroztrhla. Zamířil přes levé rameno dozadu, ale Ilkovič bleskurychle zvedl levou ruku, vytrhl Coltraneovi zbraň z ochromených prstů a odhodil ji do bláta. Měl takovou sílu v pažích, že i pouhou pravačkou dokázal udržet dusivý tlak na Coltraneův hrudník.
Ale přece jen ne tak silně jako oběma rukama. Ve zlomku vteřiny, kdy byla Ilkovičova levačka zaneprázdněna revolverem, tlak povolil natolik, aby se Coltrane mohl trochu nadechnout. Byl to očistný pocit, jaký snad dosud nezažil. Červené mžitky před očima zmizely a myšlenky se pročistily natolik, aby si vzpomněl, že má ještě jednu zbraň.
Ilkovič ho už zase svíral oběma rukama a Coltrane nahmatal v levé kapse džínsů McCoyův nůž. Vytáhl ho, chvějícími se prsty pravé ruky otevřel čepel, posbíral poslední zbytky sil a v příštím okamžiku už bodal Ilkoviče do propletených prstů a hřbetů rukou. A bodal, a bodal, a bodal. Čepel se zarývala do masa, sklouzávala po kostech a protínala šlachy. Coltraneova máchající pěst se pokryla horkou lepkavou tekutinou.
Ilkovič zaječel bolestí, povolil sevření, znovu zaječel a o pár kroků ustoupil. Coltrane se svalil do bláta. Přistál na kolenou a zoufale lapal po dechu. Rozdrcený hrudní koš odmítal poslušnost a Coltrane nedokázal dýchat tak rychle, aby mohl obnovit ztracené síly.
Ilkovič zavyl, sevřel si zmrzačené ruce a sprostě zaklel. Konečně ho Coltrane uviděl. Ilkovič však neměl obličej zakrytý plynovou maskou, jak se Coltrane původně domníval. Ne, bylo to podivné zařízení, které připomínalo oči gigantického hmyzu. Brýle pro noční vidění.
Ilkovič si je nasadil, aby mohl Coltranea v houstnoucím šeru snáze sledovat. V kapuci přehozené přes hlavu a s obrovskými dvojitými čočkami, které vykukovaly zpod jejího okraje, vypadal Ilkovič jako obluda z nějakého

vědeckofantastického filmu. Zařval vztekem a vrhl se na Coltranea.
Coltrane uskočil stranou v posledním okamžiku, kdy se mu Ilkovičova bota s tlustou podrážkou už už zaryla do rozkroku. Převaloval se v blátě a dával pozor, aby si nevrazil do břicha nůž, který svíral v dlani; jediná zbraň, která mu zůstala, mu náhle připadala směšně mrňavá proti mohutné vzteklé smršti, která se na něj řítila. Z Coltraneových fotografií bylo jasně patrné, jak mohutnou postavu Ilkovič má, ale tváří v tvář vyzařoval navíc surovou sílu, která nahánělа strašlivý děs.
Coltrane na všech čtyřech uhnul před dalším kopancem. Noha mu prolétla tak blízko kolem obličeje, že ho ovanul prudký poryv vzduchu. Vyskočil na nohy a zakopl o brokovnici. Popadl ji, otočil se a viděl, že Ilkovič se právě shýbá pro McCoyův revolver.
Coltrane namířil a stiskl spoušť. Nic se nestalo.
"Nemáš v komoře náboj, fotografe." Ilkovič zvedl revolver a namířil Coltraneovi na levé rameno.
Coltrane bezmocně sledoval, jak mačká spoušť.
Jenže hlaveň revolveru byla ucpaná blátem.
Zbraň nevystřelila, vybuchla.
Ilkovič stál jako zasažený bleskem a přes čočky groteskních brýlí zíral na zmrzačenou ruku. S ústy široce otevřenými v němém výkřiku představoval živé ztělesnění ohromeného úžasu.
Coltrane se pohyboval stejně nenuceně, jako kdyby nastavoval clonu a rychlost závěrky a chystal se pořídit záběr okolní krajiny. Vsunul náboj do komory, zkontroloval, zda není hlaveň ucpána blátem, zamířil a ustřelil Ilkovičovi hlavu.

SEDM

1

Coltraneovou myslí vířil chaos rozbouřených emocí: úleva, hrůza, triumf, zděšení, vítězství, odpor a hnus. Klesl na kolena a v šoku zíral na bezhlavé torzo, které ještě před okamžikem bylo živým člověkem - Ilkovičem, a na okamžik jím projelo strašlivé podezření, že mrtvé tělo patří ve skutečnosti jeho otci. Ale tentokrát si jeho otec nevystřelil z hlavy mozek vlastní rukou - Coltrane to udělal za něj.
"Díky bohu," zamumlal a na tvářích se mu mísily slzy s deštěm. "Díky bohu."
Znovu byl schopen jasně uvažovat a projelo jím zděšení. Musí přivést pomoc pro McCoye. Ale když je jeho auto zničené, nemá možnost odjet zpět k pobřežní dálnici. Bude muset jít pěšky minimálně deset mil po cestě, která je po průtrži mračen zcela rozbahněná. Potrvá to celé hodiny a McCoy zatím vykrvácí.
Navzdory obrovskému vyčerpání se Coltrane vyškrábal na nohy a klopýtavě se rozběhl ke kopcům zahaleným oponou deště, ale po několika potácivých krocích se zastavil. Vždyť já mám možnost dojet pro pomoc, pomyslel si. Zapomněl jsem, že je tu ještě jedno vozidlo - Ilkovičovo. Kdybych ho našel...
Coltrane se ohlédl k bezhlavé mrtvole. Pomalu se k ní vracel a s každým váhavým krokem mu něco bobtnalo v krku. Sklonil se k bezvládnému tělu a nemohl se zbavit strachu, že se Ilkovičovy zmrzačené ruce náhle vztyčí a začnou ho znovu dusit. Otřásl se odporem a rozhrnul gumový plášť do deště. Byl přesvědčen, že to nejhorší už má za sebou, že už ho nemůže potkat nic strašnějšího, než co právě přestál, ale teď si uvědomil, jak hluboce se mýlil. Dotýkat se Ilkovičova ještě teplého těla, přehrabávat se v kapsách jeho kalhot, cítit houbovitou kůži pod vlhkými šaty - to vše na něj tak zapůsobilo, že se mu zatočila hlava závratí a měl strach, že každou chvíli omdlí. Roztřesené prsty narazily na svazek klíčů. Coltrane je vytáhl. Křečovitě je sevřel v dlani, hřbety rukou se v hlubokém předklonu opřel o stehna a zvracel.
Pomalu si utřel ústa a napřímil se. Musíš najít to auto, pobídl se v duchu. Kde ho asi Ilkovič nechal? Coltrane slyšel McCoyův vůz zajíždět do údolí, ale Ilkovičův ne. Znamenalo to snad, že ho Ilkovič nechal za útesem nad údolím? Dráha jeho první střely napovídala, že opravdu začínal střílet odněkud shora. Pravděpodobně tam nechal auto a sešel pěšky dolů.
Tak dělej! křikl Coltrane v duchu sám na sebe. Musíš přivést pomoc pro McCoye!
Znovu se rozběhl temnou clonou lijáku a snažil se nesejít ze silnice. Cítil, jak pod ním její povrch pomalu stoupá. Hrudník se mu těžce zvedal a nohy se pletly únavou. Úsilí této tvrdé zkoušky ho tak vyčerpalo, že když dosáhl vrcholu stoupání, roztřásl se slabostí. Kde by asi tak Ilkovič mohl auto nechat? Tady na hřebeni určitě ne, protože by ho Coltrane zespodu viděl. Bude o kus dál, ale blízko silnice. Ilkovič se určitě nechtěl příliš vzdálit od únikové cesty.
Coltrane narazil do kapoty auta dříve, než ho uviděl. Překvapivý náraz jej odhodil dozadu a kolenem, stehny a spodní částí břicha mu projela bolest, ale nemohl připustit, aby ho další poranění zpomalilo. V myšlenkách se neustále vracel k McCoyovi ukrytému pod provizorním přístřeškem. Popadl za kliku vozidla, které identifikoval jako tmavou dodávku. Potáhl a zaklel, když se dveře ani nehnuly. Po hmatu zastrčil klíč, odemkl a konečně se vsoukal za volant. Ruce se mu tak třásly, že se mu povedlo zastrčit klíč do zapalování až na třetí pokus. Nastartoval, zařadil rychlost a uvědomil si, že se musí rozjíždět velmi pomalu, aby neuvízl v blátě. Rozsvítil reflektory. Opatrně se otáčel a tiše se modlil, protože cítil, jak zadní kola v bahně a vlhké trávě prokluzují. Ale chytily se a Coltrane úlevou vydechl, když dodávka dokončila oblouk. Pomalu se rozjel a zamířil mezi kopce k pobřežní dálnici. Vyzkoušel postupně všechny páčky na sloupku řízení a zjistil, jak zapnout stěrače. Celou dobu podvědomě vnímal nějaký odporný zápach, ale musel se soustředit na tolik věcí najednou, že teprve po několika stovkách metrů ho neodbytný prožluklý puch přiměl k zamyšlení. Připomínal mu shnilé maso, a když si v náhlém okamžiku prozření uvědomil, co to znamená, ztuhlo mu srdce hrůzou. Tady, v nákladním prostoru dodávky, Ilkovič zmasakroval Daniela.

2

Převládajícím zvukem bylo pískání policejních vysílaček. Reflektory nesčetných pohotovostních vozů prořezávaly noční tmu, která už dávno údolí pohltila, a jejich křižující se kužely připomínaly bludiště. Liják polevil v drobné mžení a šumění deště už nějakou dobu nepřehlušovalo jednotvárný hukot motorů policejních vozidel. I když Coltrane varoval příslušníka státní policie, jehož hlídkový vůz málem srazil z dálnice, aby ho přinutil zastavit, že proud bude příliš silný, aby přes něj sanitka projela, policista přesto vysílačkou jednu přivolal. Její bílé obrysy se teď ve světle reflektorů nejasně rýsovaly mezi ostatními pohotovostními vozidly zaparkovanými v dostatečné vzdálenosti asi padesát metrů za McCoyovým zničeným autem tak, aby jejich pneumatiky nezničily stopy na místě činu.
Na opačné straně bystřiny, přes kterou se Coltrane bez ohledu na riziko znovu přebrodil, se snášela helikoptéra záchranné služby. Rotor vydával vysoký kvílivý zvuk a hledači reflektor - tak pronikavý, že si Coltrane musel zastínit oči - byl zaměřen mezi spálené trosky westernového městečka. Coltrane seděl v kaluži mezi ohořelými kusy prken a na klíně kolébal McCoyovo bezvládné tělo, které před několika minutami vytáhl z primitivního přístřešku. Agentovo tělo bylo studené - Coltrane je objal pažemi v zoufalé snaze McCoye zahřát. "Budete v pořádku, postarají se o vás."
McCoy nereagoval a jedinou známkou života byl pomalu se zvedající a zase klesající hrudník.
"Nesmíte umřít, McCoyi. Už je tady pomoc, budete v pořádku."
Mladý příslušník státní policie, který se zprvu snažil Coltraneovi zabránit vkročit do mohutného proudu a který ho nakonec poslušně následoval, zamával na pilota helikoptéry a naváděl ho na přistání vedle vypáleného srubu. Bodavé světlo reflektorů se odráželo od velkého červeného kříže na boku bílého trupu.
Coltrane choval v náručí McCoye jako dítě a snažil se mu předat co nejvíce vlastního tělesného tepla. Z vrtulníku vyskočili zdravotníci, sklonili se, aby jim vířící rotor neurazil hlavu, a rozběhli se k ruinám. Stříkající bláto jim okamžitě potřísnilo bílé kalhoty a pláště. Za necelé dvě minuty, zatímco jim Coltrane popisoval povahu agentova zranění, narychlo vztyčili intravenózní soupravu a nasadili McCoyovi kyslíkovou masku. Přestože se Coltrane nemohl dočkat, aby byl McCoy co nejrychleji v nemocnici, zmocnil se ho podivný pocit odloučení, když zdravotníci uložili agenta na nosítka a spěchali s ním k vrtulníku. Hukot rotoru se změnil z poklidného brumlání na hlasitý řev a stroj se odlepil od země. Coltrane zaklonil hlavu a sledoval odlétající helikoptéru, dokud mu její poziční světla nezmizela z očí a hluk motoru nezeslábl, až ho nebylo slyšet, a teprve potom se otočil k policistovi, který mu už poněkolikáté zopakoval, že na něj čeká spousta lidí s obrovským množstvím otázek.
Záchranáři zatím natáhli přes rozbouřený proud dvě lana, aby detektivové mohli přejít na druhou stranu k vypáleným ruinám. V odraženém světle baterek se výraz jejich mokrých obličejů změnil z podrážděné zloby nad zbytečností a neúčinností jejich vybavení do deště nejprve ve zmatek a pak v ohromený úžas, když jim Coltrane popisoval, k čemu tady došlo. Jeho druhé já ho varovalo, že by měl počkat na přítomnost právníka, ale pak si řekl, že přece nemá co skrývat - kdyby požádal o advokáta, vypadalo by to, že opravdu má co tajit. Byl si dobře vědom, že kdyby se mu podařil jeho původní plán vlákat Ilkoviče do pasti, byl by v úplně jiné situaci, ale McCoyova přítomnost všechno změnila. Coltrane si nedovedl představit, že by nějaký policista nebo pracovník prokuratury chtěl zavřít do vyšetřovací vazby a obvinit člověka, který riskoval život, aby zachránil zraněného agenta FBI. A tak Coltrane vodil stále ohromenější vyšetřovatele z místa na místo. Ukázal jim vlastní nepojízdný automobil a pneumatiky, které Ilkovič prostřelil. Ukázal jim, kde ukryl McCoye pod hromadou spálených prken a trámů. Zavedl je na druhou stranu přes rozvodněnou bystřinu na místo, kde Ilkovič postřelil McCoye, a pak k agentovu autu, do kterého Ilkovič nastražil zápalnou nálož. Vyšetřovatelé se celou dobu snažili nepoškodit stopy na místě činu a drželi se v uctivé vzdálenosti od otisků nohou v blátě. Zablikaly blesky fotoaparátů a Coltrane se nemohl ubránit myšlence, že všechno je naopak - měl by fotografovat, ne být důvodem, proč se tady fotografuje.
"Kdo to byl?" Poručík státní policie ukázal k bezhlavému tělu.
"Dragan Ilkovič," a Coltrane vyprávěl, co se stalo v Bosně a co postihlo Daniela, Grega a jeho prarodiče.
"Ten chlap že zabil losangeleského detektiva?'1
"Doufám, že máme někde v záznamech jeho otisky prstů," ozval se jeden z forenzních specialistů z koronerova týmu. "Bude pekelně těžké ho identifikovat, když nemá..."
Fotografové mezitím skončili a někdo položil na zem prkna, aby se vyšetřovatelé mohli dostat k Ilkovičově mrtvole blíže a nenadělali v blátě nové stopy. Coltrane nevěděl, kdy dorazil Nolan s Jennifer. Když se po mnoha dalších otázkách otočil, náhle je uviděl procházet v záři reflektorů a přenosných svítilen. Připravil se na to, že jim bude muset všechno ještě jednou vysvětlit, ale první, co Nolan udělal, bylo, že se představil velícímu důstojníkovi, zatímco Jennifer ze všeho nejdříve nahlédla Coltraneovi přes rameno na Ilkovičovo bezhlavé tělo a pak v šoku o několik kroků ustoupila.
V příštím okamžiku svíral Nolan Coltraneovu paži a táhl ho stranou, rozložitá ramena křečovitě ztuhlá vztekem. "Vypadá to, že jste se trochu ztratil, že jste zapomněl, kde stojí dům, kde jste se s námi měl podle domluvy setkat. Co tady, sakra, děláte?"
"Drobná změna plánu," řekl Coltrane.
"Vylákal jste sem Ilkoviče, abyste ho zabil."
"Opravdu?"
"Myslíte, že vám velká porota uvěří, že jste to na něj nenastražil?"
Coltrane znaveně pokrčil rameny. "Máte pravdu, vytáhl jsem ho sem, abych ho tady zabil."
"Vy to přiznáváte?"
"Ale pak se ukázal McCoy a mluvili jsme o tom a on mě přesvědčil, že se mýlím. Ale už jsem neměl šanci se vrátit, protože v tom okamžiku Ilkovič McCoye postřelil. Všechno, co pak následovalo, byla klasická sebeobrana."

Nolan na Coltranea dlouho němě zíral. "Tak to vidíte vy."
"Tak to vidím já."
"No, teď vám nezbývá než doufat, že to McCoy ve zdraví přežije, aby mohl potvrdit, co jste mi tady vyprávěl."
"Doufám, že se z toho dostane, bez ohledu na to, co potvrdí nebo nepotvrdí."
"To je přesně ten pravý upřímný tón. Mohlo by vám to vyjít. K čertu, myslím, že vám to fakt projde."
"Nepotřebuji!, aby mně něco procházelo," namítl Coltrane. "Ten hajzl McCoye postřelil a nebýt mě, agent FBI by tady zemřel."
"Nebýt vás, milý příteli, agent FBI by tady nikdy nebyl."
Na to Coltrane neměl žádnou odpověď.
Přerušil je poručík státní policie: "Budeme vás muset odvést na stanici a zaprotokolovat vaši výpověď."
Coltrane přikývl. "Mohl bych si ještě na chvíli promluvit s..." a pokynul hlavou k Jennifer, která se kolem sebe zděšeně rozhlížela, jako kdyby úplně pozbyla smysl pro orientaci.
Poručík se nezatvářil příliš nadšeně. "Nechci, abyste hovořil s kýmkoliv, kdo je nějak spojen s tímto případem - alespoň do té doby, než spolu skončíme. Ale jestli je ta dáma do záležitosti namočená, tak nejste jediný, kdo s ní chce mluvit."
Za několik minut usedl Coltrane do hlídkového vozu, zatímco jeden z policistů odváděl Jennifer k druhému. Obě auta, následovaná Nolanem, si namáhavě razila cestu vzhůru blátivým svahem. Pneumatiky jim bláznivě prokluzovaly a v záři automobilových reflektorů se leskly kapičky drobného deště.

3

Ve dvě ráno, po pěti hodinách nepřetržitého výslechu, policisté konečně Coltraneovi dovolili vrátit se domů. "Ale musíte nás informovat o každém svém kroku a nesmíte opustit Los Angeles."
Jeden z policistů nabídl Coltraneovi kombinézu, aby se mohl převléct ze zablácených, vodou nasáklých a krví potřísněných šatů.
"Vrátím vám to," slíbil.
"Budete k tomu mít spoustu příležitostí. Ještě se mockrát uvidíme."
Coltrane vyšel z kanceláře a na chodbě našel Jennifer. Seděla na dřevěné lavici, krátké světlé vlasy připlácnuté k hlavě, smutný, bezútěšný pohled upřený k šedivé dlaždicové podlaze. Pozvedla oči a neznatelně přikývla, když Coltranea uviděla.
"Můžeme jít?" zeptal se jí.
"Jo. Řekli mi, že všechno bude v pořádku." Jennifer se sklíčeně postavila. "Někde tady je seržant Nolan. Slíbil, že nás odveze zpátky do Los Angeles... Mitchi..."
"Co je?"
"Proč jsi, proboha svatého...?"
V chodbě se objevil Nolan.
Cesta zpátky, která trvala skoro hodinu, proběhla v naprostém mlčení.
"Máte štěstí. Řekli mi, že nejspíš koupí, co prodáváte," prolomil konečně ticho Nolan.
"Nic neprodávám."
"Pokud vás McCoy podpoří," pokračoval Nolan, jako by ho Coltrane vůbec nepřerušil. "A i v tomhle máte štěstí, protože podle zprávy z nemocnice se ze svého zranění vylíže."
Díky Bohu, pomyslel si Coltrane.
"Budete samozřejmě muset ještě přesvědčit velkou porotu," prohlásil Nolan, "ale prozatím máte od státní policie na chvíli pokoj. Ode mě ovšem ne. Ještě jsme spolu neskončili. Kdybych nebyl tak unavený, odvezl bych vás přímo k sobě na stanici. Tímto vám přikazuju, abyste se tam zítra dostavil a vysvětlil mi, proč si myslíte, že jste o tolik chytřejší než já, že ze mě můžete dělat blbce."
"Promiňte, to jsem rozhodně neměl v úmyslu."
"Schovejte si to na zítra."
"Zítra si musím ještě něco zařídit, ale potom jsem váš."
"Něco si zařídit? Tak to ne, to budete muset odložit. Věřte mi, není nic důležitějšího než..."
"Ale je. Danielův pohřeb."
V autě se opět rozhostilo ticho.
"No jo, pohřeb," ozval se po chvíli Nolan. "Uvidíme se tam. Grega pohřbí o den později, tam se také uvidíme. Ne že by toho z Grega zbylo tolik, aby bylo co pohřbívat."
"A hned další den bude pravděpodobně následovat pohřeb mých prarodičů."
"Asi bychom vám za to, že jste ho zastřelil, ještě měli dát medaili."
Další míle proběhla v hrobovém tichu.
"Kde vás mám vysadit, u vás nebo u Packarda?" zeptal se Nolan.
"Na letišti."
Nolan viditelně strnul napětím. "Víte přece, že nesmíte opustit město."
"Potřebuju do parkovací garáže společnosti America West. V sobotu večer jsem tam nechal svůj vůz."
Uprostřed noci nebyla na příjezdové silnici k letišti prakticky žádný provoz. Nolan zastavil před parkovací garáží.
Coltrane otevřel dveře. "Odpoledne kolem čtvrté se u vás zastavím."
"S tím počítám."
Coltrane čekal, že se k němu Jennifer připojí.

Zůstala sedět.
"Stalo se něco?" zeptal se jí.
"Seržante, bydlím nedaleko odsud. Byl byste tak laskav a zavezl mě k mému bytu v Marina del Rey?"
Nolan se po ní tázavě ohlédl a pak se zamračil na Coltranea.

4

Coltrane projel liduprázdnými westwoodskými ulicemi, a když brzdil před nájemním domem ponořeným do tmy, kde bydlel, byly skoro čtyři hodiny ráno. Světla reflektorů se odrážela od nesčetných kaluží. Nedokázal si představit, že by se měl byť jen na několik vteřin ocitnout v uzavřeném prostoru garáže, a tak zaparkoval u obrubníku a vystoupil po vlhkých schodech do betonového patia. Studený vzduch v něm vyvolával mrazení. Neustále si musel opakovat, že Ilkovič je opravdu mrtvý, že policie dům prohledala a že v něm tedy nejsou nastraženy žádné výbušniny, že se nemá čeho bát. Ale přesto - když strkal klíče do zámku, cítil neklid smíšený s neurčitým strachem.
Natáhl ruku, poslepu našel vypínač, rozsvítil, a než vstoupil do obývacího pokoje, pečlivě si ho prohlédl. Pyrotechnici, kteří jeho byt prohlíželi, se nenamáhali s úklidem a nábytek byl odtažený od stěn, ale to, co ho rozrušilo, nebyl nepořádek - byl to pohled na prázdnou láhev od vína a tři skleničky, z toho dvě z poloviny plné, na stolku vedle telefonu. Zůstaly tady po sobotním odpoledni, kdy s Jennifer a Danielem oslavoval a ukazoval jim své fotografie, než je Ilkovičův telefonát donutil sklenku odložit. V sobotu odpoledne. Coltrane se stále nemohl vyrovnat s myšlenkou, že Daniel už nežije.
Zamkl dveře a váhavými kroky zamířil ke stolku. Ta prázdná sklenka byla Danielova. Coltrane si jasně vzpomínal, že Daniel dopil víno dříve než on s Jennifer. Na vnitřních stěnách zůstal matný povlak zaschlé tekutiny. Coltrane sklenici s vážnou úctou uchopil a dával si pozor, aby se jí nedotkl v místech, kde nezřetelně rozeznával otisky Danielových prstů. Nekonečně dlouho na ně zamyšleně hleděl. Pak sklenici odložil a zamířil do kuchyně. Ze skříňky vytáhl láhev whisky, přiložil hrdlo k ústům a třemi dlouhými doušky se napil. Zalapal po dechu a odložil láhev, ale oheň, který se mu rozlil v hrdle a v žaludku, neměl dostatečnou sílu, aby dokázal odvrátit jeho myšlenky od bouře emocí, která jím zmítala.
Vyšel po schodech do ložnice, kde také našel značný nepořádek jako pozůstatek po pyrotechnické prohlídce. Svlékl kombinézu a v koupelně si dopřál nejdelší sprchu svého života. Opakovaně si mydlil vlasy a celé tělo, splachoval se, mydlil, dřel se kartáčem v marné snaze zbavit se neodbytného doteku smrti. Bez ohledu na nohy, hrudník a paže pokryté modřinami, se drhl ručníkem tak silně, až mu zrudla kůže. Přijel do svého bytu jen proto, aby si sbalil oblečení a další věci, které bude potřebovat v Packardově domě, ale po přestálých útrapách byl tak vyčerpaný, že další výlet by už byl nad jeho síly. Strhl z postele přikrývku a prostěradlo a při pomyšlení, že Ilkovič stál v této místnosti a dotýkal se jich, se zachvěl odporem. Z prádelníku vytáhl čisté ložní prádlo, ale nenamáhal se s povlékáním. Natáhl prostěradlo na holé matrace, nastavil budík na devět hodin, zhasl světlo, znaveně se nasoukal pod prázdný povlak a zavřel oči.

5

Z neklidného polospánku plného děsivých snů, v nichž mu neviditelné ruce svíraly hrudník a dešťové kapky měly barvu krve, ho vytrhlo zazvonění telefonu. Jako v mrákotách zamžoural nevidoucíma očima na budík. Pár minut po šesté. Usoudil, že to bude Jennifer nebo Nolan, případně státní policie.
"Haló."
"Pan Coltrane?"
Coltrane ten hlas nepoznával. "Kdo to chce vědět?"
"Jsem reportér z Los Angeles Times. Rád bych vám..."
Coltrane ani nestačil zavěsit, když telefon znovu zadrnčel.
Další žurnalista byl z agentury Associated Press.
Coltrane vytáhl šňůru telefonu ze zdířky, ale v příští vteřině se ozval telefon z obývacího pokoje v přízemí, a než Coltrane sešel ze schodů, aby i tento přístroj odpojil, slyšel, jak se do záznamníku představuje reportér Newsweeku a žádá ho o detailní popis...
Coltrane zlostně vytrhl šňůru ze zdi.
Věděl, co bude následovat. Přemohl vyčerpání a přiměl křečovitě stažené svaly k horečné činnosti. Vyběhl po schodech, hodil na sebe šedé kalhoty a tmavomodrý blejzr, popadl dva kufříky, naházel do nich nejnutnější oblečení, přehodil si přes rameno brašnu s fotoaparáty a podařilo se mu vyběhnout z domu a skočit do auta právě včas. Neujel ještě ani deset metrů, když kolem něj prosvištěla dodávka s emblémem známé televizní stanice na kapotě, a když se podíval do zpětného zrcátka, viděl, že zastavuje před jeho domem.
Na parkovišti u kostela v Burbanku, kam dorazil krátce před jednou hodinou odpoledne, už byly tři televizní přenosové vozy. V uctivých rozestupech stály zády ke kostelu podobně vyhlížející atraktivní ženy v kalhotových kostýmech a s tvrdým pohledem v očích a mluvily do mikrofonů. Další kameramani snímali shromažďující se pozůstalé. Coltrane se nemohl ubránit úvaze, jestli i on někdy při fotografování tak rušivě zasahoval do něčího žalu. Teď už věděl, jaké to je, stát na druhé straně objektivu. Zaparkoval na menším parkovišti za kostelem a uvažoval, zda návštěva kostela neznamená příliš velké riziko, ale pak dospěl k závěru, že televizní týmy nemohou vědět, jak vypadá - pokud si dobře vzpomínal, žádná fotografie, na které by byl i on sám, nikdy publikována nebyla.
Povzdechl si a rozhodl se, že to riziko podstoupí. Vstoupil do kostela a okamžitě spatřil Jennifer. Měla na sobě černé šaty a závoj, který však nedokázal skrýt ztrhané rysy obličeje. Coltrane se posadil vedle ní a pokývnutím hlavy ji pozdravil. Jennifer jeho příchod zjevně překvapil. Se zachmuřenou tváří jeho úklonu zopakovala a vypadalo to, že chce

něco říci, ale pak se odvrátila a uslzenýma očima sledovala šestici mužů, kteří nesli na ramenou rakev a mířili prostřední lodí kostela k oltáři. Za rakví kráčela na nejistých nohou bývalá Danielova manželka. Opírala se o staršího muže, pravděpodobně svého otce, a hlasitě plakala. Nosiči uložili rakev na máry a žena, s níž chtěl Daniel znovu spojit svůj život, zaujala své místo v první řadě. Objevil se kněz v doprovodu ministrantů a zahájil smuteční mši za mrtvé.
Coltraneovi vytanuly na mysli vážné tóny klasické skladby, kterou mu Ilkovič opakovaně pouštěl na záznamník. Verdiho Requiem.
Den hněvu, den zloby,
změní svět v hromadu popela...
Zbude jen pláč a skřípění zubů,
až zjeví se Soudce
a vše se obrátí v prach.
Buď proklet, Ilkoviči. Teď jsi to ty, kdo stojí před Soudcem.
Kněz ve své smuteční řeči udělal několik narážek na Miltonův Ztracený ráj a mluvil o tom, že jedním z nejtěžších aktů víry je ospravedlnit nevyzpytatelné cesty Boží obyčejným lidským smrtelníkům. "Když se stane něco tak nepochopitelného, cítíme se úplně bezmocní a vydáni napospas osudu. Jak mohl Bůh připustit takovou krutost? V jakém to žijeme světě, že v něm dochází k takovým hrůzám? Jsme vystaveni zkoušce, která je téměř nad naše síly. Jsme vystaveni zkoušce, "zdůraznil kněz. "Máme-li přežít, nesmíme se obrátit zády k Bohu a nesmíme se obrátit zády ke světu. To, proti čemu musíme bojovat a co musíme zavrhnout, je zlo, které nás obklopuje. Takové je naše poslání."
Otočit se zády? přemýšlel Coltrane. Myslím, že ne Danieli. Účet za tebe jsem vyrovnal.
Mše skončila a Coltrane doprovázel Jennifer z kostela. "Mohla bys tady na mě chvilku počkat?" Coltrane přistoupil k Danielově bývalé manželce, objal ji a vyslovil jí svou nejhlubší soustrast, ale zdálo se mu, že ho žena vůbec nevnímá. Asi si vzala nějaké prášky, pomyslel si. Ze schodiště ho sledoval Nolan, který byl celou dobu v kostele. Coltrane si s ním vyměnil letmý pohled a pak se prodíral mezi truchlícími, z nichž většinu poznával, protože se s nimi setkal při svých četných návštěvách Daniela v nemocnici, k Jennifer.
"Jsi v pořádku?" zeptal se jí.
"Ne."
"Promiň," vydechl Coltrane.
"Za co se omlouváš? Ty jsi Daniela nezabil."
"Omlouvám se za to, čím jsi musela projít."
"To mně je zase líto," řekla Jennifer, "že jsi mi neřekl, co máš v plánu. Úplně jsi mě odepsal."
"Nechtěl jsem tě vystavit žádnému nebezpečí."
"To nemění nic na skutečnosti, že jsi mě odepsal. Nedůvěřoval jsi mi natolik, abys mi řekl, nač se chystáš. Zachoval ses ke mně, jako bys mě vůbec neznal. Ale to spíše já neznám tebe. Nikdy by mě nenapadlo, že bys byl schopen..."
Coltrane v rozpacích odvrátil pohled.
"Jenže já nepoznávám ani sama sebe," pokračovala Jennifer.
"Jak to myslíš?"
"Vzpomínáš, jak jsme se pohádali kvůli té zbrani? Teď, když je Ilkovič mrtvý, si připadám jako podlý zbabělec."
"To nechápu."
"Lituji, že jsem to nebyla já, kdo tomu hajzlovi ustřelil hlavu."
Její slova Coltranea šokovala.
"V životě jsem nebyla tak zmatená," řekla Jennifer.
Coltrane ji pohladil po ruce. "Co kdybychom si po pohřbu zašli něco sníst a promluvili si o tom?"
"To ne."
"Chceš asi být chvíli sama, že?"
"Ano. Posledních pár dní jsme byli hodně spolu. Někdy si člověk potřebuje odpočinout i od toho, co je mu jinak velmi příjemné. Rozdíl oproti minulosti, co? Teď jsem to já, kdo chce být sám."
Coltrane rozpřáhl ruce na znamení, že se podvoluje, když vtom jeho pozornost upoutalo náhlé pozdvižení mezi televizními reportéry. Někdo jim musel prozradit jeho totožnost, protože se k němu ze všech stran rozběhli. Pronásledován smečkou kameramanů sotva stačil doběhnout ke svému autu a ujet.

6

Čtvrt hodiny po odjezdu ze hřbitova Coltrane zabočil do další úzké uličky a pohledem do zpětného zrcátka s uspokojením zjistil, že ho už televizní zpravodajové nepronásledují.
Mířil k místu, kde celé dopoledne čekal, až bude čas odebrat se na Danielův pohřeb. Byl přesvědčen, že tam ho reportéři nevyčmuchají - protože ani Ilkovič ho tam neobjevil. Projel bludištěm ulic v Hollywood Hills, zastavil mezi stromy na vrcholu kopce a zahleděl se dolů na své útočiště. Po všem, co v posledních dnech prožil, mu pohled na dům, který připomínal středověký hrad, přinášel pocit jistoty. Dojem, že se dívá na pevnost, ještě umocňovala vrata garáže pokrytá měděnku, a terasy, které se táhly po obvodu dvou horních podlaží.
Dálkový ovladač, který otevíral garáž, zůstal v nepojízdném autě, které zanechal na místě včerejší tragédie, a tak zaparkoval u chodníku. Vědomí, že může klidně zastavit na otevřeném prostranství a nemusí se přitom obávat, že se ho někdo pokusí zabít, bylo pro Coltranea příjemnou, ale dosud nezažitou novinkou. Unaveně za sebou zajistil vstupní dveře, prošel halou, a nevšímaje si svých dvou kufrů a brašny s fotoaparáty složených u paty schodiště, sjel pohledem nahoru k slunci zalitému obývacímu pokoji, ale pak zamířil na druhou stranu - ke schodům do suterénu a k trezoru.

Přímo sem zamířil hned potom, kdy sem ráno dorazil. To tady v suterénu strávil čas, který zbýval do Danielova pohřbu. Po otřesných zážitcích posledních dnů v něm trezor už žádné deprese nevyvolával a Coltrane uvažoval, proč se v něm vůbec kdy cítil tak stísněně. Potřeboval se něčím zaměstnat a věděl bez jakýchkoliv pochybností, co to bude. Rozhodnut zaplašit strašlivé vzpomínky, odemkl trezor a kolem kovových polic prošel k tajným dveřím. Ostré světlo zářivek mu už nepřipadalo tak oslnivé. Už se nechvěl chladem ve vzduchu teplém pouhých třináct stupňů a betonové stěny už ho nesvíraly jako předtím. Coltrane uvolnil západky na obou stranách a odtáhl kamuflovanou zeď.
Znovu na něj vyhlédla neuvěřitelně krásná tvář. Světlo z trezoru proniklo do tajné komory a jeho odraz od lesklé fotografie způsoboval, že neznámá žena vypadala jako živá. Coltrane přistoupil těsně k obrázku a obdivoval dokonalou geometrii obličeje, elegantní křivku brady, rozkošně vykrojené rty, výrazné lícní kosti a oči tvaru mandlí, to vše zarámované bohatou kaskádou černých vlasů. Na kontrastu se zářivě bílým přehozem působily tmavé oči neskutečným kouzlem.
Coltraneovi vyschlo v ústech. Vzal jednu z krabic a vynesl ji do trezoru. Sundal víko a opatrně vytahoval jednu fotografii o rozměrech osm krát deset palců za druhou. Každou si prohlédl, odložil na poličku a vytáhl další. Dlouhé minuty setrval u detailního záběru, na němž ženiny oči hleděly do jeho tváře tak upřeně, až Coltrane podlehl iluzi, že se dívá na živého člověka. Nedokázal by říci, co jej naplňovalo uctivější bázní: Packardův génius nebo jeho model. Tak strhující ženu ještě v životě neviděl.
"Mitchi?"
Hlas se ozval zpoza trezoru.
Coltrane sebou polekaně trhl.
"Mitchi, to jsem já, Duncan Reynolds."
Coltrane spěšně vykročil k otevřeným dveřím.
"Mitchi?"
Coltrane slyšel Duncana scházet dolů po schodech. Vyšel z trezoru a zavřel dveře těsně předtím, než mohl Duncan nahlédnout dovnitř. Tehdy si Coltrane uvědomil, že v žádném případě nemá v úmyslu Duncanovi o fotografiích říci.

7

"Viděl jsem venku vaše auto." Duncan odložil svazek klíčů. "Jsem překvapen, že jsem vás tady zastihl. Něco jsem vám přinesl, ale očekával jsem, že to tady budu muset zanechat s nějakým vzkazem, ne že vám to budu moci předat osobně."
Coltrane převzal krabici, kterou mu Duncan podal, a přemýšlel, jestli jeho spěšný odchod z trezoru nevyvolal v Duncanovi nějaké podezření. Nerad by, aby si jeho návštěvník myslel, že něco skrývá. "Telefon se zabudovaným záznamníkem?"
"Telefonní linka zůstala zapojena. Teď se s vámi budu moci snadno spojit a dohodnout detaily smlouvy o koupi tohoto domu."
"No, asi víte, že jsem byl v poslední době trochu zaneprázdněný," prohodil Coltrane nenucené.
"Ano, zjistil jsem to, když jsem si dnes ráno pustil televizi. Když jsme se tady v neděli setkali, vůbec nic jsem na vás nepoznal. Máte fantastické sebeovládání. Nejste zraněn?"
"Pár škrábanců a modřin, to nic není."
"V televizi to podávali jako otřesnou tragédii a vy jste z toho vyšel jako hrdina."
"Spíš si připadám jako zatracený blázen. Málem jsem přišel o život. Už na to nechci myslet."
"Ano, včerejšek se na vás podepsal. Vidím vám to ve tváři. Omlouvám se, že vyrušuji. Mám tady s sebou koncept kupní smlouvy na dům a nábytek, ale můžeme to probrat někdy jindy." Duncan otevřel kufřík a podal Coltraneovi dokumenty. "Chtěl jste po mně, abych zjistil nějaké podrobnosti z historie tohoto místa."
"Ano?" Coltrane se k návštěvníkovi dychtivě naklonil.
"Trochu jsem se povyptával a zjistil jsem, že kromě filmového producenta, kterému to tady patřilo..."
"Jmenoval se Winston Case," vyhrkl Coltrane. Vzpoměl si totiž na Packardův životopis, který obsahoval i faktografické poznámky o některých domech, které Packard fotografoval.
"Přesně tak. Dům mu patřil od roku 1931 do roku 1933. Právě v té době to tady Randolph fotografoval. Potom, od třiatřicátého do pětatřicátého, byla majitelkou jistá Rebeka Chanceová."
"Kdo?"
"Vůbec nic o ní nevím. Je to jen jméno na dokumentu. A na podzim pětatřicátého roku se dům i s pozemkem stal Randolphovým majetkem. Koupil ho prostřednictvím firmy, která byla dceřinou společností korporace, kterou zdědil po rodičích. On si na podobné tajnosti dost potrpěl. Stejnou metodu použil i při nákupu svého sídla v Mexiku, abych uvedl další příklad. Randolph si své soukromí dokázal uhlídat. Pokud se týká tohoto domu samotného, nebydlel tady ani rok."
"A pak už se sem nikdo jiný nenastěhoval?"
"Správně. To také vysvětluje, proč je tak nádherně zachovalý. Nežil tu nikdo, kdo by ho, jak se říká, vybydlel, a tak nebylo nutno dům opravovat. S výjimkou přístavby trezoru v suterénu a temné komory zůstalo všechno přesně v tom stavu, jak to bylo postaveno."
"Proto to také kupuju."

8

Při fotografování se někdy stane, že se nezaostřené paprsky světla odrazí od nějakého předmětu a při dopadu na

citlivou vrstvu filmu vytvoří překrývající se skvrny. Tento jev je znám jako rozptylové kroužky. A přesně tak se teď Coltrane cítil - polapen ve zmatených rozptýlených kruzích. Proplétal se nepříjemně hustým provozem k budově losangeleského policejního oddělení v centru města a chaos zmatených myšlenek nepopřával jeho unavené mysli klidu. Jak si to vlastně představuješ? tázal se sám sebe. Myslíš si, že když se v duchu přeneseš do vzdálenější minulosti, dokážeš si vsugerovat přesvědčení, že nikdo z tvých blízkých nezemřel?
Coltraneovi vytanul na mysli nejdůležitější předmět jeho života - fotografie, na které ho matka rozhoupává na houpačce na parkovišti obytných přívěsů. Fotografie byla pořízena dva týdny předtím, než matka zemřela zasažena kulkou z otcova revolveru. Coltrane by nedokázal spočítat hodiny, které nad tou momentkou jako dítě i jako dospělý strávil. Vpíjel se do ní očima, promítal do ní sám sebe ve snaze převtělit se do malého chlapce na obrázku. Jeho úsilí mu bylo vždy zdrojem frustrace, protože žena s chlapcem na fotografii zůstávali navěky zakotveni v čase, zatímco on sám byl každou vteřinou starší. Nemohl se stát účastníkem děje, pouze jeho pozorovatelem. Už nebyl tím chlapcem na fotografii, ale žena stále zůstávala jeho matkou.
Myslíš si snad, že když se nastěhuješ do Packardova domu a obklopíš se iluzí třicátých let, dokážeš se tak odpoutat od přítomnosti a přestaneš se trápit tím, co Ilkovič provedl tvým prarodičům, Danielovi a Gregovi? Tvé problémy nezmizí, zůstanou stejné v minulosti jako v přítomnosti. Ale minulost vyvolá jiné problémy, které pak zasáhnou i do přítomnosti.

9

"Nevíte náhodou, jak by se daly získat nějaké informace o ženě, která žila v Los Angeles ve třicátých letech?" zeptal se Coltrane.
Nolan nebyl na změnu tématu připraven.
"Patřil jí dům, který chci koupit," vysvětloval Coltrane. "Snažím se zjistit nějaké podrobnosti z minulosti toho sídla."
"Poslouchal jste mě vůbec?" zeptal se Nolan podrážděně. "Vyvázl jste s odřenýma ušima a tak tak neskončil v base. Já bych se na vašem místě spíše zajímal, co řeknu před velkou porotou."
"Jestli budu pořád přemýšlet o Ilkovičovi, tak se zblázním."
"No, bohužel si od myšlenek na něj moc neodpočinete. Po vaší přítomnosti touží státní policie. Mají pro vás spoustu všetečných otázek a očekávají vás přesně v půl sedmé," Nolan pohlédl na hodinky, "což vám dává přesně devadesát minut."
"Pracují přesčas."
"V jistých kruzích jste dnes velmi populární."
Coltrane si protřel krví podlité oči a vstal.
"V knihovně archivují městské adresáře," poznamenal Nolan.
"Cože?"
"Z třicátých let. Jak dlouho jí ten dům patřil?"
"Od třiatřicátého do pětatřicátého roku."
"V těch adresářích by se možná dala vystopovat. Zkuste zjistit, kam se přestěhovala, když ten dům prodala. Podívejte se, jestli ji najdete mezi přihlášenými z šestatřicátého, a zkuste také telefonní seznamy. Nakonec ji ztratíte - buď se přestěhovala do jiného města, nebo zemřela. Pokud zemřela tady, její nekrolog pravděpodobně otiskli v Los Angeles Times. Jistě, chvíli vám to potrvá, než si prohlédnete všechny noviny za rok, kdy už není uvedena v adresáři, ale jestli je to pro vás důležité..."
"Ten dům má barvitou minulost a rád bych se o ní dozvěděl něco víc," řekl Coltrane.
"Se všemi těmi problémy, které musíte řešit..."
"Pořád je to lepší než se trápit událostmi posledních dnů."
"No, proti tomu se dá těžko něco namítnout. Ale měl bych pro vás dobrou radu. Tohle je práce pro soukromého detektiva." Nolan vytáhl z šuplíku navštívenku a podal ji Coltraneovi. "Zkuste tohoto chlapíka. Bude potřebovat všechny materiály, které mu o ní můžete poskytnout - včetně fotografie."
"Žádnou nemám," zalhal Coltrane.

10

Když se krátce před půlnocí vrátil do Packardova domu, byl tak vyčerpaný, že sotva dokázal udržet otevřené oči. Letmý pohled do zpětného zrcátka mu prozradil, že druhý, několikahodinový výslech na státní policii mu vyryl do tváře hluboké vrásky únavy, a závěrečná prudká výměna názorů, kdy policisty přesvědčoval, že jestli mají ještě nějaké otázky, budou muset počkat, protože druhého dne odlétá do Connecticutu na pohřeb svých prarodičů, mu také na klidu nepřidala.
Odstavil auto do garáže, zavřel za sebou vstupní dveře a pomalými, znavenými kroky vyšel po schodech do obývacího pokoje. Svlékání šedivých kalhot a modrého blejzru mu připadalo stejně náročné jako výstup na nejvyšší horu světa a chvíle, kdy se ráno oblékal před odjezdem na Danielův pohřeb, mu připadala nekonečně vzdálená. Unavený skoro do bezvědomí se svalil na spací pytel.
Ale rozbouřená mysl mu nedopřála odpočinku. Zmítaly jím zlé sny, a když jako v mlhách spatřil bezhlavou Ilkovičovu mrtvolu, která k němu vztahovala zmrzačné ruce, aby mu sevřela hrdlo, se škubnutím se probudil a zamžoural na fosforeskující ciferník náramkových hodinek. Vydechl zoufalstvím, když zjistil, že je teprve za pět minut půl čtvrté. Zůstaň klidně ležet, říkal si v duchu, zavři oči, zakrátko znovu usneš. Ale jeho zpustošený nervový systém odmítl

poslušnost. Aby se dostal do New Havenu, musí si rezervovat letenku. Musí se také spojit s právníkem a informovat ho o dokumentech, které mu Duncan předal. Potom musí zavolat svému účetnímu, aby mu poslal šeky ze svěřenecké správy, a dále je třeba...
Coltrane vstal a prošel potemnělou jídelnou do kuchyně. Rozsvítil lampičku nad dřezem a vedle sporáku našel návrhy kupních smluv. Pročetl si je a zdály se mu v pořádku. Kdyby mu nešlo o získání skutečně nezpochybnitelných vlastnických práv k budově a k pozemku, byl by je rovnou podepsal a nečekal na vyjádření svého právníka. Neměl v úmyslu smlouvat. Chtěl ten dům vlastnit za každou cenu.
Vtom jeho pozornost upoutalo blikající červené světélko vedle chladničky: telefon se záznamníkem, Duncanův dárek. Coltrane zadoufal, že vzkaz bude od Jennifer. Závěr jejich rozhovoru na pohřbu v něm zanechal nepříjemné vzpomínky a rád by vzájemné rozpory do nejdříve urovnal. Jenže pak si uvědomil, že Jennifer číslo do Packardova domu nemůže znát.
Nebylo uvedeno v telefonním seznamu a on sám ho neznal, dokud mu ho Duncan před odchodem nenapsal.
Coltrane stiskl přehrávací tlačítko záznamníku a na okamžik se ho zmocnilo iracionální očekávání, že se ozvou tóny Verdiho Requiem a po něm bude následovat Ilkovičův chraplavý hrdelní hlas plný výhrůžek. Projela jím hrůza, že se mu včerejšek jen zdál, že jeho trápení zdaleka není konec. To, co uslyšel, však bylo stejně znepokojující.
Vůbec žádný vzkaz, jen ticho.
Pak cvaknutí.
Někdo si spletl číslo, uklidňoval Coltrane sám sebe.
Samozřejmě.
Nalil si do sklenice trochu vody, ale než se stačil napít, překvapeně si uvědomil že odchází z kuchyně. Šlo o zcela podvědomý impuls. Vůbec si nebyl vědom, že by se rozhodl někam jít - prostě najednou zjistil, že vychází z kuchyně, ale jakmile už byl na cestě, přesně věděl, kam míří.
Odemknout trezor, odtáhnout policovou stěnu a vstoupit do tajné komory bylo otázkou několika vteřin. Po Duncanově návštěvě po sobě pečlivě uklidil, vrátil fotografie na místo a uzavřel zamaskovaný vstup - pro případ, že by Duncana v době jeho nepřítomnosti napadlo ukojit zvědavost a zjistit, co tam v trezoru pohledával. Vzal jednu z krabic, zanesl ji do trezoru na světlo a vytahoval jednu fotografii za druhou, rozkládal je po policích a kochal se pohledem na krásnou neznámou.

11

V New Havenu napadlo přes noc třicet centimetrů sněhu a foukal ostrý, kousavý vítr. V kostele seděl skoro sám, protože jeho prarodiče přežili většinu svých přátel. Vyslechl si poslední kněžovu modlitbu, položil ruce navlečené v rukavicích na obě rakve a zašeptal: "Sbohem."
Po návratu do domku, kde dospíval pod starostlivou péčí dědečka a babičky, ho čekal přesmutný úkol - roztřídit všechno, co dva staří lidé za celý život nashromáždili. Telefon zazvonil v okamžiku, kdy se probíral krabicí od bot plnou účtenek.
"Jak se cítíš?" zeptala se Jennifer.
"Asi tak, jak by se dalo za daných okolností očekávat." Coltrane se ohlédl, na okno obývacího pokoje zabubnovaly zmrzlé vločky sněhu.
"Říkala jsem si, že ti zavolám, abych tě přivedla na jiné myšlenky."
"Jsem rád, žes to udělala." Coltraneovi se zdálo, že slyší Jennifer vydechnout nervózní úlevou.
"Musíš se asi vypořádat se spoustou vzpomínek, že?" pokračovala Jennifer.
Coltrane se svezl do dědečkova houpacího křesla. "Žil jsem tady až do osmnácti let, kdy jsem se přestěhoval do Los Angeles a začal studovat na univerzitě. Dneska jsem spal nahoře ve svém bývalém pokoji. Nábytek zůstal úplně stejný, dokonce s ním nikdo ani nepohnul. Jediné místo které jsem... Chtěl jsem si zajít dolů do sklepa, kde jsem se jako kluk schovával, kde jsem vzpomínal na maminku, ale nemám sílu vkročit do míst, kde..." Coltraneovi se stáhlo hrdlo dojetím.
"Kde je Ilkovič zabil."
"Chceš ten dům prodat?"
"Ne. Narazil jsem tady na párek starousků, kteří se s dědečkem a babičkou přátelili. Majitel domu, kde bydlí, jim zvedl nájemné tak vysoko, že si ho nemůžou dovolit. Nabídl jsem jim, že tady můžou zůstat zadarmo. Namítali sice, že nechtějí žádné milodary, ale já jsem je ujistil, že mi tím prokazují službu, protože stejně potřebuju někoho, kdo by se tady o to postaral."
"To od tebe bylo pěkné."
"No..." Coltrane sjel pohledem na velký vánoční stromek v rohu obývacího pokoje. "Teď je na to ten správný čas."
"Vrátíš se na svátky?"
"Obávám se, že tak rychle to nezvládnu."
"Škoda." Jennifer poklesl hlas zklamáním. "Doufala jsem... Pořád se nemohu... Nerada bych, aby mezi námi zůstaly nevyřešené otázky. Omlouvám se za to, co jsem řekla na Danielově pohřbu."
"Na tom přece není nic špatného, když někdo chce mít chvilku času sám pro sebe."
"Ale mohla jsem si to lépe načasovat, ne to na tebe vypálit právě ve chvíli... Nějak se pořád nemůžu sama v sobě vyznat. Jsem celá zmatená, ale..."
"To nejsi sama."
"Ale snad už jsem schopna o tom alespoň mluvit."
"Promluvíme si, až se vrátím," řekl Coltrane.

"Ano, po telefonu ne."
"Po telefonu ne. Příjemné svátky."
"I tobě. Alespoň tak příjemné, jak to za daných okolností jde, Mitchi. Nezapomněla jsem na zvláštní vydání našeho časopisu. Fotografie jsou pořád v Packardově domě. Až se vrátíš..."
"Neboj, určitě je dostaneš."
Zmrzlý sníh zabubnoval na okno ještě silněji a Coltrane zavěsil. Přistoupil k oknu a zadíval se do houstnoucího soumraku. Auta se namáhavě prodírala prohlubujícími se závějemi.
Jeho fotografie. Úplně na ně zapomněl. Výmluvné svědectví, jak strašlivě se všechno změnilo. Před týdnem byl radostně vzrušený a plný nadšení nad obratem, ke kterému v jeho životě došlo. Cítil se jako znovuzrozený - a teď je sotva schopen se na ten úlevný pocit upamatovat. Ze zvyku si s sebou vzal jeden ze svých fotoaparátů, ale ten zůstal zavřený v kufru spolu s košilemi, které si dosud nevypakoval.
Otočil se, vešel do chodby, která trochu páchla plísní, a vydal se po dubovém schodišti nahoru. Když sáhl na zábradlí, zdálo se mu hodně rozviklané, ale pak ho napadlo, jestli to není tím, že sám ztrácí půdu pod nohama. Vstoupil do svého bývalého pokoje, odemkl kufr, otevřel ho, vytáhl fotoaparát, odložil ho stranou a vzal do rukou velkou obálku, kterou vyztužil dvěma kusy lepenky, aby se její obsah nezprohýbal.
Obálka obsahovala tucet fotografií z tajné komory za Packardovým trezorem. Coltrane je rozložil na posteli a jednu po druhé si je prohlížel. Když došel na konec, začal znovu od začátku.
A znovu. Záhadná zena opětovala upřený pohled jeho očí.

12

"Byla herečka."
Bylo čtyři dny po Vánocích. Coltrane se vrátil do Los Angeles a teď seděl v útulně zařízené kanceláři soukromého detektiva, kterého si před odletem do New Havenu najal.
Detektiv se jmenoval Robert Rodriguez. Měl nevysokou, štíhlou postavu, prošedivělé vlasy a v brýlích a konzervativním obleku vypadal spíše jako advokát než soukromé očko.
"Tohle je fotokopie policejních záznamů. Můžete si ji nechat."
"Policejní záznamy?" Když Coltrane otevřel složku, roztřásly se mu ruce. Tvář, která na něj shlížela z neostré xerokopie, mu rozehrála každou žilku v těle. Obrázek měl daleko k dokonalosti, ale přesto nebylo žádných pochyb. Tytéž bohaté kaskády temných vlasů, stejné výrazné rty a oči tvaru mandlí. Hleděl na ženu z Packardových fotografií.
Otočil stránku a musel přimhouřit oči. Záznam, vybledlý stářím a zjevně pořízený na psacím stroji se značně vyběhanou páskou, byl sotva čitelný. "Oddělení pohřešovaných osob?"
"Ano. Tohle hlášení pochází z roku 1934, kdy její agent ohlásil, že zmizela," vysvětloval Rodriguez. "Měla pětiletou smlouvu se společností Universal. Nic světoborného, rozhodně to nebyla žádná hvězda, i když soudě podle té fotky se jí klidně mohla stát. Když se nedostavila na začátek natáčení, studio si stěžovalo jejímu agentovi, který si uvědomil, že on sám ji už přes tři měsíce neviděl, což mimochodem svědčí o tom, že si nebyli zrovna blízcí."
"A dál?"
"Žádné dál není. Nikdy se nenašla."
Coltraneovi pokleslo srdce. "Ale jak si od ní mohl Randolph Packard koupit dům, když byla pohřešována?"
"Kdo ví? Možná byla po roce prohlášena za mrtvou a její rodiče získali povolení nabídnout dům k prodeji. Někde v těch záznamech najdete přepis telefonického výslechu. Detektiv pověřený vyšetřováním tohoto případu se s nimi spojil, aby se jich zeptal, jestli o ní něco nevědí. Žili tehdy v Texasu. Prohlásili, že ji už čtyři roky neviděli, což svědčí o tom, že si v té rodině na nějaké úzké vazby moc nepotrpěli."
Coltrane listoval stránkami a zmateně vrtěl hlavou.
"Detektiv poznamenal, že rodina neměla telefon. Výslech se odehrával na místní policejní stanici," pokračoval Rodriguez. "Připočtěte k tomu krajně nespisovné vyjadřování a dostanete obrázek nevzdělaného farmáře, kterému se celý život lepila smůla na paty. Ale nejmenoval se Chance, nýbrž Chavez, a dcera nebyla pokřtěna Rebeka, ale Juanita."
"Myslíte, že si změnila jméno, aby zamaskovala hispánský původ?"
"Víte, já miluju staré filmy a hrozně rád si o nich čtu," vysvětloval Rodriguez. "Tehdy ve dvacátých a třicátých letech si někteří známí herci svá původní jména ponechali. Napadá mě třeba Rudolph Valentino a Ramon Novarro. Odpovídala totiž jejich vášnivému jižanskému vzhledu a filmová studia toho dokázala dobře využít. Ale nevzpomínám si na žádnou herečku - a teď mluvím o opravdu velkých hvězdách -, která by nebyla podle vzhledu a jména typická Anglosaská, což ovšem zdaleka neznamená, že jí musela být i ve skutečnosti. Ty však etnický původ tajily, protože musely. Dobrým příkladem je Rita Hayworthová. Proslavila se až ve čtyřicátých letech, ale to už hrála ve filmech dobrých deset let. Byla Latinoameričanka a ve skutečnosti se jmenovala Margarita Cansino. Se svými černými vlasy, které jí nad čelem vybíhaly do špičky, vypadala jako typická Španělka, a to v době vzrůstajících předsudků vůči Mexičanům. Nechala si tedy udělat kaštanový přeliv a přebytečné vlasy nad čelem si vytrhala, aby získala pěkně symetrickou linii. Absolvovala kurz správné výslovnosti, aby se zbavila přízvuku, změnila si jméno, prostě se přizpůsobila. A tahle Rebeka Chanceová podle mě udělala totéž."

13

"Tudy." Knihovnice z čítárny časopisů, drobná dívenka s vlasy staženými do culíků, zavedla Coltranea do spartánsky zařízené místnosti, vybavené několika přístroji na čtení mikrofiší. "Až budete hotov, nezapomeňte mi, prosím, vrátit

film."
"Díky. Spolehněte se," ujistil ji Coltrane.
Prohlížečku mikrofilmů naposledy používal před mnoha lety, ale její ovládání mu přesto nedělalo žádné potíže. Nasadil cívku na osu v pravé části přístroje, protáhl film drážkou a uchytil ho na unášecí osu vlevo. Otáčením knoflíku pak mohl film posunovat přes osvětlovací zařízení, které promítalo jednotlivá políčka v mnohonásobném zvětšení na obrazovku. Na cívce byly seřazeny všechny výtisky Los Angeles Times z posledního čtvrtletí roku 1934, což byla podle policejních protokolů, které si Coltrane přinesl s sebou, právě doba, kdy Rebeka Chanceová, rozená Juanita Chavezová, zmizela. Konkrétně se jednalo o druhý týden v říjnu. Hlášení o pohřešované osobě bylo vyplněno 10. října, dva dny poté, kdy se neukázala v práci. Znamenalo to, že Coltrane bude muset projít pouze devět výtisků, než se dostane ke dni, který ho nejvíce zajímá. Aby však získal přehled o celkové situaci a historickém kontextu a zejména proto, aby náhodou nepřehlédl nějakou dřívější zdánlivě nevinnou zmínku o zmizelé herečce, potlačil nedočkavost a dal si na čas, aby odvedl pořádnou práci.
Redakční úvodník z 1. října rozebíral snahy prezidenta Franklina Delano Roosevelta vyřešit vleklou hospodářskou krizi. Navazující článek popisoval zhoršující se ekonomickou situaci v Los Angeles. Zpravodajství ze zahraničí se točilo kolem obav z vypuknutí války v Evropě, domácím stránkám vévodila reportáž o požáru, při kterém uhořeli dva dospělí a pět dětí. Jestli se člověk s mizernou náladou už neprobudil, uvažoval Coltrane, po přečtení tohohle ji určitě dostal. Coltrane sotva vnímal hukot chladicího ventilátoru, bez kterého by film v žáru prosvětlovací lampy okamžitě shořel, a posouval jeden obrázek za druhým. Se zvýšenou pozorností pročítal stránky věnované zábavě a společenskému životu, ale žádnou zmínku o Rebece Chanceové nenašel. A nepsalo se o ní ani ve vydání z 10. října, tedy ze dne, kdy se její agent obrátil na policii. Drželo snad studio její zmizení pod poličkou, aby zabránilo skandálu? A jestli ano, o jaký skandál mohlo jít?
Na osmnácté stránce vydání z 12. října Coltrane konečně našel, co hledal. Zmizení herečky hlásal titulek následovaný několika krátkými odstavci, které stručně shrnovaly obsah policejního hlášení. Herečka se nedostavila na natáčení v ateliérech společnosti Universal. Studio si stěžovalo jejím agentovi, který se ji pokusil - neúspěšně - zastihnout telefonicky a pak se vydal k ní domů, ale přes vytrvalé klepání nikdo neotevíral. Soused, který šel náhodou kolem, mu řekl, že v domě už týden nikoho neviděl a že se tam ani večer nesvítí. Policie dům prohledala, ale nenašla žádné známky vloupání a nezdálo se, že by se něco ztratilo. Jistý asistent režie, který s ní už předtím pracoval, uvedl do protokolu, že na natáčení chodila vždycky včas a dokonale ovládala scénář - nepřijít do práce bez omluvy prostě nebylo v jejím stylu. Ani šatník nesvědčil o tom, že by se sbalila a odjela na neohlášený výlet. To vše budilo podezření, že neodešla z vlastní vůle.
Článek doprovázela fotografie a Coltrane podezíral redaktory, že by se o Rebece Chanceové vůbec nezmínili, kdyby nebyla tak krásná. Snímek, zjevně studiová fotografie, zdaleka nevystihoval dokonalou harmonii jejího obličeje, ale Coltrane od něj přesto nedokázal odtrhnout oči. Z celkového vyznění článku vyplývalo, že se rozhodně nejednalo o žádnou velkou hvězdu. Krátká zprávička zastrčená kdesi uprostřed listu jen posilovala dojem, že hereččino zmizení je pokládáno spíše za bezvýznamnou součást černé kroniky než za velké drama z filmového světa. Dosavadní kariéra Rebeky Chanceové byla popisována slovy ‚vycházející hvězda' a ‚slibná'. Na konci článku Coltrane našel - a pečlivě si zaznamenal - názvy dvou filmů, ve kterých naposledy hrála: Jamajský vítr a Stopař.
Došel až na konec vydání z 12. října a pokračoval dál. Na dvacáté straně o dva dny mladších novin ho okamžitě upoutala další Rebečina fotografie, opět pořízená v ateliéru. Taky se nedala porovnávat s úžasnými Packardovými portréty, ale přesto Coltraneovi trvalo hodně dlouho, než se na ni dosyta vynadíval. Když se konečně přinutil přečíst si článek, dozvěděl se, že jediný pokrok do vyšetřování vnesla výpověď přítelkyně pohřešované, rovněž herečky zaměstnané u společnosti Universal, která policii informovala, že si jí Rebeka několikrát stěžovala, že jí v poslední době pořád někdo volá a posílá "uhozené" dopisy. Zdálo se, že autorem dopisů i telefonátů je jeden a tentýž člověk, nějaký bláznivě zamilovaný obdivovatel, který jí neustále sliboval věčnou lásku. "Ty pasáže o věčnosti zněly fakt hrůzostrašně," prohlásila přítelkyně doslova. Rebeka podle všeho všechny dopisy zahodila - když policie dům ještě jednou prohledala, žádné nenašla. Detektivové vyslechli další kolegyně pohřešované a vyptávali se, jestli v poslední době také nedostaly podobnou korespondenci. Nic však nezjistili a žádná další stopa se neobjevila.
Coltrane se na tvrdé dřevěné židli protáhl a protřel si čelo. Policejní hlášení, které mu soukromý detektiv předal, se o žádném příliš horlivém obdivovateli nezmiňovalo. Znamenalo to, že byl záznam nekompletní, nebo policie nepřikládala žádnou důležitost historkám kolujícím v herecké komunitě? Přítelkyně možná nakonec nebyla s Rebekou v tak důvěrném vztahu, jak tvrdila. Třeba jí šlo jen o to dostat své jméno do novin. Zmínila by se vůbec policie ve svém hlášení o svědectví, které pokládala za nevěrohodné? Ale to nebyla zdaleka jediná nesrovnalost, které si Coltrane povšiml. V prvním článku bylo uvedeno, že je Rebece dvaadvacet, zatímco v hlášení o pohřešovaných osobách stála v kolonce věk číslice 25 - tento údaj pocházel od jejích rodičů. Ale Coltranea nejvíce zaujala skutečnost, že pohřešovaná byla v novinách zmiňována jako Rebeka Chanceová, ne pod svým pravým jménem. A navíc jako její domovský stát nebyl uváděn Texas, ale Ohio. Coltrane z těchto náznaků usoudil, že novináři neměli přístup k policejním záznamům, ale čerpali informace pouze zprostředkovaně. I v té době už filmová studia měla své tiskové mluvčí, jejichž hlavním úkolem bylo chránit dobré jméno společnosti, což kromě jiného znamenalo snahu zatajit nevhodný etnický původ herců a hlavně hereček.
Snaha byla zjevně úspěšná. Coltrane poctivě pročetl titulky a úvodní odstavce všech článků a postupně se propracoval až ke konci roku. Vydání z 29. prosince v něm vyvolalo známý pocit, že se ocitl v tajemné časové smyčce - stejné datum jako dnes, kdy sedí v knihovně a studuje šest desítek let staré noviny, které kromě zmíněných dvou článků už o zmizení Rebeky Chanceové nenapsaly ani slovo. Coltrane se znovu protáhl, pohlédl na hodinky a zamrkal překvapením. Za pět minut šest. Strávil v knihovně sedm hodin.

14

"Jamajský vítr!"
"Ano."
"Stopař!"
Coltrane přikývl.
"V životě jsem o nich neslyšel." Dvacetiletý mladík za pultem měl purpurový přeliv. Police za ním přetékaly videokazetami.
"To mě nepřekvapuje. V Tower Video o nich také neměli ani ponětí, ale řekli mi, že jestli o těchto filmech vůbec někdo něco ví, jste to vy."
Mladík, který měl v levé nosní dírce vetknutý kovový kroužek, vypjal hrudník; lichotka polechtala jeho pýchu. Zpod pultu vytáhl Průvodce filmem a videem od Leonarda Maltina a začal jím listovat.
"U Towerů měli Maltinovu knihu taky," upozornil ho Coltrane.
"A ty filmy v ní nejsou?"
Coltrane zavrtěl hlavou.
"No, když je neuvádí Maltin, tak to znamená, že nebyly nikdy promítaný v televizi."
"Ale mohli je uvádět až potom, co ta kniha vyšla," upozornil Coltrane. "A Maltin sám přiznává, že do svého seznamu nezařadil každý bezvýznamný film, který se promítal kdysi před čtyřiceti lety hodinu po půlnoci."
Pracovník videopůjčovny, který měl na sobě tričko s podobiznou Střihorukého Edvarda, vytáhl další referenční příručku. Jmenovala se Světová filmografie a byl to tlustospis velkého formátu, odřený častým používáním. Po několikaminutovém listování se mu rozzářily oči. "Jamajský vítr. No jo, takovej film fakt existuje."
"Nikdy jsem o tom nepochyboval."
"Universal, 1934."
"Přesně tak."
"Guy Kibbee, William Gargan, Beulah Bondiová, Walter Catlett, Rebeka Chanceová."
Coltrane cítil, jak se mu zrychluje tep.
"Připadá mi to jako remake Deště" podotkl mladík.
"Čeho?"
"Obsazení je prakticky stejné jako v Dešti. Chybí akorát Joan Crawfordová."
"Vy opravdu máte o filmech dokonalý přehled."
Mladík, který měl na zápěstí hodinky s Mickey Mousem, nadmul prsa pyšným uspokojením. "Snažím se. Ale jedno vám řeknu. O týhle herečce na konci, Rebece Chanceové, jsem v životě neslyšel."
"Její kariéra byla poměrně krátká."
"V čem ještě hrála?"
"V tom druhém filmu, který se snažím najít."
"Ve Stopařovi! Tak se po něm podíváme." Mladík nalistoval příslušné písmeno. "No jo, stejná firma, stejnej rok. Bruce Cabot, Hugh Buckler, Heather Angelova, Tully Marshall a," mladík si promnul ruce, "Rebeka Chanceová. A vida! Kohopak to tu máme? Film režíroval George B. Seitz."
"Kdo?"
"O pár let později Seitz režíroval Posledního mohykána. Pokud si vzpomínám, v tom filmu hráli někteří z těch herců, co jsem vám právě přečetl."
"Vy mě uvádíte doslova v úžas."
"V tomto případě na tom nic úžasnýho není."
Mladík bodl palcem za sebe na řadu filmových plakátů nad policemi s videokazetami. Zabíraly celou dlouhou stěnu místnosti a jeden z nich, jehož barvy už byly značně vybledlé, zval diváky na film Poslední mohykán, v hlavní roli Randolph Scott. Plakátu dominoval herec neuvěřitelně mladistvého vzhledu. Stál z profilu, v ruce pušku s křesacím zámkem a na sobě kabát z jelení kůže. Nechyběla ani čepice z mývalí kožešiny na hlavě. V pozadí plakátu spolu bojovali dva indiáni a výrazná písmena vespod hlásala: Režie George B. Seitz.
"Jeden můj kámoš je do Seitze hotovej fanatik. Ten plakát mám vod něj. Trval na tom, abych ho vystavil na nejčestnějším místě. Osobně mi není jasný, co na Seitzovi tak vidí. Není to žádnej Orson Welles, to teda ne, ale můj kámoš je vodborník. Když se obrátíte na něho, máte vystaráno."

15

Křehký elegantní postarší gentleman s šedivými vlasy měl vandyckovskou bradku a opíral se o hůl. Navlečený do huňaté vesty z hnědé vlny čekal u kovové vstupní brány svého domu v Sherman Oaks a pozoroval, jak Coltrane vystupuje z auta. Rozlehlý dům v tudorovském stylu stál vysoko v kopcích, pod kterými se rozprostíralo třpytivě osvětlené údolí.
"Promiňte, neuvědomil jsem si, že už je tak pozdě," omlouval se Coltrane, když si s mužem potřásl ruku a představil se. Vlasy mu poletovaly v závanech chladivého větru. "Kdyby mě to bylo napadlo, nikdy bych tomu člověku z videopůjčovny nedovolil, aby vám volal."
Starší muž mávl rukou, aby naznačil, že o nic nejde. "Sidney ví, že nechodím spát před druhou nebo třetí ráno," ujistil Coltranea písklavým hláskem. "A každý, kdo si se mnou chce promluvit o díle George B. Seitze, je vítán - v kteroukoliv

hodinu."
"Abych byl upřímný, nejde mi zrovna o Seitze."
Postarší gentleman se zamračil.
"Ve skutečnosti mě zajímá jistá herečka z filmu Stopař, který režíroval."
"Která herečka?"
"Rebeka Chanceová."
Starý pán přikývl.
"Víte o ní?" zeptal se Coltrane naléhavě
"O ní? O ní nevím vůbec nic."
Coltrane cítil, jak se jeho naděje rychle rozplývá. "No, zdá se, že jsem vás obtěžoval pro nic za nic. Promiňte. Už vás nebudu dále zdržovat."
"Ale znám její práci."
Coltrane se už otáčel zpátky k autu, ale teď strnul uprostřed pohybu.
"Přišel jste si za mnou promluvit o Stopaři. Nemyslíte, že by bylo mnohem prospěšnější, kdybyste se na ten film podíval?"
"Podíval?"
"Nemám zdaleka všechny filmy, které Seitz za celý život natočil. Mnoho z nich, hlavně těch němých, podlehlo zubu času, než je někdo stačil zachránit - materiál, na kterém byly natočeny, se prostě rozpadl. Mám však kopie těch nejslavnějších, jako třeba Ohrožení Pauliny. Pokud se týká zvukových filmů, tady je situace mnohem lepší. Od Černého kouzla z devětadvacátého po Andyho trampoty s blondýnkou z roku 1944, kdy Seitz zemřel, se mi povedlo sehnat kopie všech filmů, které režíroval."
Důstojný gentleman, který se představil jako Vincent Toler, uvedl Coltranea do svého domu, jehož obývací pokoj byl vybaven promítacím plátnem ukrytým za posuvným dubovým ostěním a k protější stěně přiléhala promítací kabina. Ta byla s domácím hledištěm spojena otvorem, který byl, když se nepromítalo, zakrytý obrazem od Andrewa Weytha. Toler Coltraneovi řekl, že pracoval jako neurochirurg, ale teď je na odpočinku a po smrti své ženy žije úplně sám. Své povolání přímo nenáviděl. "V životě jsem nechtěl studovat medicínu, ale můj otec, který byl lékařem, mě k tomu donutil - v podstatě vydíráním. Já jsem vždycky toužil pracovat u filmu. Neměl jsem ponětí, co bych tam dělal, ale věděl jsem, že přesně to by se mi líbilo. Ale otec o tom nechtěl ani slyšet a já v sobě nikdy nenašel dost kuráže, abych se mu postavil." Krátce poté, co Toler odešel do důchodu, se čirou náhodou díval na televizi, když uvedli starý film o dobrodružstvích Andyho Hardyho, a vzpomněl si, že se mu velmi líbil, když ho ještě jako malý chlapec viděl v kině. Teď prožíval stejné potěšení, a když tentýž film po čase na kanále AMC opakovali, všiml si, že režisérem byl George B. Seitz.
Tehdy to jméno pro něj nic neznamenalo, ale když požádal pracovníka videopůjčovny, kam často chodil (byla to stejná videopůjčovna, kterou navštívil i Coltrane), aby mu vyhledal informace o jiných filmech, které Seitz režíroval, s radostí zjistil, že z jeho tvůrčí dílny pochází celá série, v níž vystupoval jako hlavní hrdina Andy Hardy, a kromě toho řada dalších filmů, na které si Toler z dětství pamatoval a dodnes na ně s láskou vzpomínal. "Začal jsem sbírat videokazety. Ale některé Seitzovy filmy na videu nejsou, takže následoval další logický krok," a Toler ukázal na cívku nasazenou na promítačce. "Je to zajímavý koníček. Dalo by se říci, že sbírám své mládí."
Toler zaváděl film do promítačky a přitom Coltraneovi vysvětloval, že Seitz v éře němého filmu natáčel krátké seriály a je vlastně objevitelem postupu, kdy jeden díl končí tak napínavě, že se divák nemůže dočkat pokračování - první natočil už v roce 1914. Časem přešel k dlouhometrážním filmům a od roku 1925 natočil řadu westernů, kriminálních příběhů, hororů i komedií. "Byl to dokonalý profesionál. Každý film dokončil vždycky včas podle smlouvy a nikdy nepřekročil plánovaný rozpočet. A co je ještě důležitější, věděl, jak pobavit diváka."
Coltrane, usazený v plyšovém křesle, byl překvapený, jaký neklid v něm vyvolává vědomí, že již brzy uvidí Rebeku Chanceovou v pohybu a uslyší ji promluvit. Toler stáhl osvětlení a pak zapnul promítačku. Její vrčení vzápětí přehlušila zadumaná melodie, která v posluchači vyvolávala představu širých plání, řek a vysokých pohoří, a současně z čočky projektoru vyrazil světelný kužel, který na plátně vykreslil kontrastní černobílý obraz ruky která otevřela knihu v kožené vazbě. Objevil se název filmu, Stopař, a u titulku režisér stálo Seitzovo jméno. Následovalo obsazení a Coltrane sevřel oběma rukama čalouněná opěradla křesla. Tehdy se ještě neuváděly jednotlivé hvězdy každá zvlášť, ale všichni herci byli uvedeni najednou - podle důležitosti shora dolů. Jméno Rebeka Chanceová stálo na šestém řádku. Když Coltrane její jméno zaregistroval, dychtivě se předklonil.
Scénář. Kamera. Ruka obracela jednu stránku za druhou a hudba dosáhla dramatického vrcholu, když Coltranea překvapil jeden z posledních titulků.
"Ten film produkoval Winston Case?" zeptal se Coltrane šokované.
"Vám to jméno něco říká?" zazněla ze tmy Tolerova otázka. Proboha svatého, zasténal Coltrane v duchu. Rebeka Chanceová nejen že koupila Caseův dům, ona s ním i pracovala. Muselo mezi nimi existovat vzájemné pouto! "Víte o něm něco?"
"Moc ne. Tohle je jediný film, který pro Seitze produkoval."
"A co Rebeka Chanceová? Vystupovala ještě v jiném Seitzově filmu?"
"Ne."
Zatímco spolu rozmlouvali, na plátně se objevila kolona krytých vozů táhnoucí širou prérii. Osadníky vedl vysoký štíhlý muž v jelenicové kazajce, Bruce Cabot. Působivý pohled - stejně působivý jako dojem, který vyvolávala dramatická hudba, skřípot kol vozů, dusot kopyt a cinkání koňských postrojů. S přihlédnutím k technicky velmi nedokonalým záznamovým zařízením té doby odvedl zvukař fantastickou práci. Ale tohle všechno nechávalo Coltranea

zcela chladným. Záleželo mu na jediném: Pozorně si prohlížel jednu postavu za druhou a čekal, kdy spatří...
"Trochu jsem se o Winstona Casea zajímal," prohodil Toler nezúčastněně. "Začal produkovat filmy v roce 1928, tedy současně s nástupem zvuku. Kromě Stopaře a jednoho dalšího filmu o něm nic dalšího nevím."
"A není ten další film náhodou Jamajský vítr?"
"Jak to víte?"
"To je totiž ten druhý film, který hledám. I v něm vystupuje Rebeka Chanceová."
Coltrane napjatě sledoval kolonu krytých vozů. Vjela do kaňonu. Cabot se zamračil na sloup kouře, který stoupal za nejbližším skaliskem. Nechal kolonu zastavit a v doprovodu jednoho z osadníků vyrazil na průzkum.
"Vy jste ji nikdy neviděl hrát?" zeptal se Toler.
"Viděl jsem jen fotky."
"Proč se o ni vlastně tak zajímáte?"
Coltrane se odpovědi vyhnul další otázkou. "Kdy se objeví?"
"Už brzo."
Cabot zatím docválal na mýtinu, kde ještě doutnaly trosky dostavníku, vedle nich mrtvý pes prostřelený šípem. Cabot seskočil z koně a sklonil se k muži a ženě středního věku, kteří leželi na zemi, aby zjistil, jestli ještě žijí. Zachmuřený pohled, který vrhl k jejich hlavám, jež zůstávaly diskrétně mimo záběr kamery, divákovi jasně naznačil, že oba nešťastníci byli skalpováni. Zálesák, který Cabota doprovázel, zaslechl nějaký zvuk. Vytasil revolver a odplížil se k nedaleko tekoucímu potoku. Za okamžik už volal na Cabota, ať všeho nechá a pospíší za ním.
Zavlnilo se rákosí, které rostlo na břehu potoka, a z úkrytu vystoupila vyděšená postava. Byla to žena a Coltrane znásobil svou pozornost ve snaze identifikovat rysy tváře Rebeky Chanceové. Ale přestože herečce padaly přes blátem pokrytou tvář rozcuchané vlasy, bylo na první pohled zřejmé, že Rebeka to není.
"Pořád zapomínám, že hrála jen ve vedlejší roli."
"Vedlejší, ale důležité," podotkl Toler.
Oba muži odvedli ženu, která se představila jako Mary Beechamová, ke koloně krytých vozů, kde se jí dostalo potřebné péče. Z trhaného vyprávění, jímž líčila své neštěstí, Coltrane pochopil, že ve hře je ještě jedna osoba - sestra Mary Beechamové, Amy. Indiáni, kteří jejich vůz přepadli, ji odvlekli s sebou.
K útoku došlo teprve před několika hodinami, a tak existovala reálná šance Amy zachránit, ale záchranná výprava by musela okamžitě vyrazit. To by ovšem znamenalo zanechat karavanu krytých vozů neozbrojenou a nebezpečně zranitelnou. Pionýři stáli před morálním dilematem - ponechat Amy jejímu osudu, starat se sami o sebe a jet dál, nebo ohrozit životy mnoha lidí kvůli nejisté záchraně jediného člověka. Unylý výraz Cabotových očí, které neustále obracel k Mary, jasně napovídal, že se do ní na první pohled beznadějně zamiloval. Řekl osadníkům, že si mohou dělat, co chtějí, ale on osobně vyrazí zachránit Maryinu sestru. Coltranea se zmocnilo silné podezření, že Cabot není motivován snahou zachránit Amy, ale spíše touhou zaimponovat Mary. V dramaticky působivé scéně Cabot odcválal v doprovodu šesti mužů po stopách indiánského oddílu, zatímco zbytek karavany pokračoval v cestě.
Scéna se změnila. Konečně! Coltrane pocítil lehkou závrať - spatřil Rebeku Chanceovou, ruce svázané hrubým provazem, jak klopýtá za Indiány, kteří se jí z výšky svých sedel pohrdlivě vysmívali. I ona měla rozcuchané vlasy a špinavou, umouněnou tvář, ale její strhující krásu nemohlo nic zakrýt. Blůzu měla roztrhanou a pravé rameno odhalené skoro až k prsům, což, jak si Coltrane uvědomoval, bylo na tehdejší prudérní morálku zcela nevídané. I sukni měla roztrženou - až po kolena a mezi záhyby látky probleskovaly vlněné ponožky, neforemné, ale přitom byl pohled na ně mnohem smyslnější, než kdyby ukázala holou kůži. Živočišná nezdolnost, naznačená bohatou hřívou rozcuchaných hlasů, vyzývavým pohledem temných očí a vzdorovitě sevřenými rty, představovala nejerotičtější kombinaci, jakou Coltrane kdy viděl.
"Bože můj," zašeptal.
"Ano, mohla z ní být velká hvězda," poznamenal Toler. "Ale v žádném dalším filmu už nehrála."
"Tohle byl její poslední. Zmizela."
Coltrane upřeně hleděl na plátno a zachvěl se obavou, když jeden z Indiánů potáhl za provaz, kterým byla zajatkyně přivázána k sedlu, a nešťastnice klopýtla. Zahrála ten pohyb s vznešenou grácií baletky, ale zcela věrohodně - bylo to opravdové klopýtnutí. Ostatně všechny její pohyby se vyznačovaly podobnou vzdušnou ladností. Její tělo v sobě skrývalo neobyčejný senzuální náboj, díky němuž působilo každé její gesto - bez ohledu na to, jak prosté a triviální - tak silným dojmem, že od něj nebylo možné odtrhnout zrak. Když promluvila, Coltrane nebyl vůbec připraven na tak plný, hluboký a znělý hlas. Jestli si s sebou do Hollywoodu přinesla nějaký hispánský přízvuk, dala si hodně záležet, aby se ho zbavila. Přerodila se v jinou osobnost, ale přesto z ní vyzařovaly jemné náznaky etnického původu, který se snažila potlačit.
Coltrane jí byl tak okouzlen, že se jen s obtížemi dokázal soustředit na děj filmu a sledovat ostatní postavy. Bruce Cabot se při pronásledování nájezdníků musel vypořádat se stepním požárem, bouří, rozvodněnými řekami, stády zdivočelých bizonů, lavinami a léčkami nepřátel, ale neohroženě pokračoval v úsilí zachránit sestru ženy, kterou miloval (struktura filmu byla zjevně poplatná napínavým seriálům, které Seitz v mládí režíroval). Karavana krytých vozů zatím musela překonávat podobné překážky. Mladý muž, který převzal Cabotovu roli vůdce výpravy, prokázal rovněž neobyčejné hrdinství a Mary, která se modlila za Cabotův šťastný návrat a osvobození sestry, se do něj beznadějně zamilovala. Seitz dokázal na plátně oba paralelně probíhající dobrodružné příběhy dovedně kombinovat, a aby v divácích vyvolal ještě silnější napětí a obavy o osud postavy, kterou Rebeka ztělesnila, nenechal ji objevit se na plátně od okamžiku, kdy ji jeden z Indiánů, podrážděný její nezdolností, popadl za dlouhé černé vlasy a vytasil nůž.
Coltrane sledoval, jak Cabot šplhá přes útesy a cválá lesem, a čekal s rostoucím podrážděním, až se Rebeka znovu objeví. Když se konečně dočkal, Indián pomalovaný válečnými barvami ji právě shodil z vysoké skály do řeky. Mezi

Indiánem a Cabotem došlo k napínavému souboji, ale Coltraneovi záleželo jen na pohledu na Rebeku. Prudce se nadechl, když ji spatřil vycházet z vody. Z dlouhých černých vlasů, padajících v kaskádách na záda, crčely potůčky vody a mokré šaty přilepené k tělu odhalovaly každou křivku. Záběr vyvolal dojem, že Rebeka tvoří s vodní masou jednolitou substanci. Jako by se znovu narodila, když z ní vystupovala obdařená vláčnou elegancí zvlněné hladiny. Venuše nořící se z moře. Hlava lehce skloněná dozadu dávala vyniknout všem nádherným detailům obličeje. A jesli na počátku filmu mohlo Cabotovo milostné vzplanutí k Mary Beechamové vzbuzovat určité pochybnosti, bylo teď, kdy přemohl Indiána a spěchal pomoci Rebece, aby ji spatřil, jak vystupuje nezraněná z vody, zcela zřejmé, jak je její krásou uchvácen.
Film spěl k závěru. Bruce Cabot s Rebekou dostihli karavanu osadníků a oznámili svůj úmysl uzavřít sňatek. Rebečina sestra však měla v zásobě vlastní překvapení - vezme si muže, který nahradil Cabota jako vůdce výpravy. Objetí, polibky, rozesmáté tváře a ani stopa po složitých milostných zápletkách předchozího děje. Kamera najela na sněhem zakryté vrcholky hor a hudba vystoupala do závěrečného crescenda. Objevil se nápis The End a plátno potemnělo.
Obklopen tmou Coltrane slyšel jen vrčení promítačky. Pak zavrzalo křeslo. Vincent Toler vstal, odešel do promítací kabiny a zastavil projektor.
"Říkáte, že Rebeka Chanceová po natočení tohoto filmu zmizela?" zeptal se Toler nezúčastněným tónem, který byl pro něj tak typický.
Coltrane byl tak uchvácen tím, co viděl, že se musel k řeči přinutit. "Přesně tak."
"Když jsem vám říkal, že o toho Winstonu Caseovi moc nevím, zapomněl jsem vám říct to, co vím," pokračoval Toler.
"Ale?"
"I pro něj byl tento film poslední. Také on po jeho natočení zmizel."

16

Coltrane se do Packardova domu vrátil ve dvě hodiny v noci. Návštěva u Tolera, která měla vnést do záhady obklopující Rebeku Chanceovou trochu světlají naopak ještě více zatemnila. Mozkem mu chaoticky vířily vzájemně se překrývající rozmazané obrazy. Policie jistě musela vědět, že Rebeka Chanceová nebyla jedinou osobou spojenou s filmem Stopař, která zmizela. Jak je možné, že se v novinách vůbec nezmínili o Winstonu Caseovi? Obě události spojené dohromady by určitě vyvolaly značný zájem a umocnily dramatičnost příběhu. Že by práce filmového studia, které se snažilo zamezit nežádoucí publicitě? Nebo snad Winston Case ‚zmizel' tak, že se prostě stáhl z filmové branže, což v Hollywoodu znamenalo totéž, jako kdyby se vypařil z povrchu zemského?
Coltrane vstoupil do kuchyně. Červená dioda na telefonním záznamníku naléhavě blikala.
Coltrane znepokojeně stiskl tlačítko přehrávání.
"Mitchi, jsi...? Začínám si dělat starosti." Podle tónu hlasu Jennifer právě odněkud rychle doběhla nebo ji něco silně rozrušilo. "Děje se něco? Duncan Reynolds mi volal do redakce a ptal se, kdy konečně vyjde ohlášené zvláštní číslo věnované tvému a Packardovu společnému projektu. Náhodnou se zmínil, že jsi mu předevčírem zavolal z New Havenu a řekl mu, že se vracíš do Los Angeles. Pro mě to byla překvapující novinka. Nebýt Duncana, ani bych nevěděla, že máš telefon se záznamníkem, nemluvíc už o čísle tvé linky. Jestli mě už nechceš vidět, v pořádku, kvůli mně si nemusíš dělat žádné násilí. Ale ať už se děje cokoliv, máme určitý úkol, který bychom měli dokončit. Potřebuju ty fotografie. Nemusíš mi je nosit osobně, stačí je poslat poštou, ale, pro smilování boží, něco udělej."

17

"Promiň, omlouvám se," řekl Coltrane příštího dne ráno.
Jennifer mu naznačila gestem, aby se posadil do křesla, které stálo před jejím pracovním stolem, a pak zavřela dveře kanceláře.
"Bylo toho na mě trochu moc," pokračoval Coltrane. "Musel jsem navštívit Nolana a pak jsem se zašel podívat do nemocnice, jak se daří McCoyovi."
Jennifer si ho přeměřila pronikavým pohledem modrých očí. "Jak to s ním vypadá?"
"Má bolesti, ale smysl pro humor ho neopustil. Jestli to takhle půjde dál, ošetřující lékař ho za pár dní propustí do domácí péče."
"To je dobře," řekla Jennifer suše.
"A vypadá to, že prokuratura mi nebude dělat žádné potíže."
"Výborně," řekla Jennifer bez nadšení. "A to sis ve zbytku dne nemohl najít volnou minutu, abys mě o všech těchto potěšitelných novinkách informoval?"
"No, víš..."
"Hele, zdá se mi, že se na věc nedívám z toho správného úhlu. Možná jsem byla blázen, když jsem si myslela, že to nejsi ty sám, ale my oba, kdo se musí skrývat před Ilkovičem, když jsem si myslela, že mám právo slyšet to, co jsi mi právě řekl. O McCoyovi náhodou vím, protože jsem ho v také v nemocnici navštívila, a o okresní prokuratuře vím proto, že jsem zavolala Nolanovi."
Coltrane zvedl obě ruce na znamení, že se vzdává. "Ano, uznávám, že jsem se nezachoval zrovna nejlíp. V New Havenu jsem se tak ponořil do vzpomínek na své prarodiče, že jsem vůbec neměl náladu se s někým bavit. Když jsem se vrátil... Musel jsem si něco zařídit a... Tady jsou ty fotografie," a Coltrane položil na psací stůl silnou složku.
"Děkuji."
"Mám pocit, jako kdyby je dělal někdo jiný."

"Faktem ovšem zůstává, že to jsou tvoje fotografie a že jsou nádherné. Prožil jsi hodně zlého, Mitchi, ale to neznamená, že se musíš otočit zády i k tomu dobrému."
Coltrane si povzdechl. "Podívej se, vím, že jsem udělal chybu, když jsem se s tebou nespojil a zanedbával tě. Nechci, aby mezi námi vzniklo nějaké napětí. Co říkáš, nezajdeme si dnes na večeři? Pohovoříme si, jak jsme se domluvili, a třeba ti i ukážu jedno překvapení."

18

Když Coltrane odbočil do ulice stíněné alejí stromů, která se stáčela vzhůru k Sherman Oaks, Jennifer se na něj zmateně ohlédla. "Kam jedeme?"
"Do kina."
"Tady?"
"Je to velmi zapadlý biograf."
"No, koneckonců jsi říkal, že máš pro mě na dnešní večer připraveno nějaké překvapení. Takže já se teď pohodlně opřu a budu se kochat výhledem."
"To je alespoň správná řeč."
Povečeřeli v restauraci jménem Natural Food Cafe - nízký obsah tuků, žádné pesticidy ani konzervační prostředky, vítaná změna oproti náporu stravy z restaurací rychlého občerstvení, kterému Coltrane v poslední době své tělo vystavil. Losos na grilu, neloupaná rýže a zelenina vařená v páře chutnaly zdravě a nefalšovaně.
I jeho rozhovor s Jennifer byl upřímný a vyjasnili si spoustu záležitostí: Jeho zmatek nad vlastním jednáním, její zmatek nad jeho jednáním a chováním.
"Když jsem tě tehdy v noci viděla - pokrytého vrstvou bahna a popela a něčím, co vypadalo jako krev, když jsem viděla, co jsi provedl Ilkovičovi, nemohla jsem... Najednou jsem z tebe měla pocit, že jsi někdo úplně jiný, že tě vůbec neznám."
"Já jsem sám sebe také nepoznával."
"A potom jsem se nedokázala vyrovnat s tím, jak jsi mě vynechal, když ses mi nesvěřil se svými plány."
"Nejsem si jistý, zda jsem si vůbec uvědomoval, co mám vlastně v úmyslu, dokud jsem to opravdu neudělal. Je toho spousta, co nás oba zmátlo." Coltrane pohladil Jennifer po paži.
"Nejlepší, co mě napadá, je, že se o svůj zmatek podělíme a potáhneme to spolu dál jako dřív."
Jennifer si ho dlouho pátravě prohlížela. "Ano," řekla nakonec.
Coltrane zastavil před domem v tudorovském stylu, který se vypínal nad údolím rozzářeným veselými blikajícími světélky. Jennifer vystoupila z auta a přitáhla si přehoz k ramenům, protože tady nahoře vítr vyfukoval opravdu čerstvě. "Co tady budeme dělat?" zeptala se a zakroutila hlavou.
Z domu vyšel Vincent Toler oblečený v modrém kašmírovém svetru; na betonovém chodníku zaklapala hůl, o kterou se opíral.
Jennifer se v obličeji objevil ohromený výraz.
"Dobrý večer, Mitchi," pozdravil starý pán vesele.
"Dobrý večer, Vincente."
"Tohle je Jennifer?" a Vincent natáhl seschlou stařeckou ruku. "Vítejte."
Jennifer mu rukou potřásla a nevěděla, co se bude dít. "Děkuji, Vincente..."
"Toler, jméno mé. Mitch mi říkal, že jste filmový fanda."
Jennifer se otočila k Coltraneovi a v očích jí zajiskřily pobavené ohníčky. "Chceš říct, že opravdu půjdeme do kina? Jedete s námi, Vincente?"
"Ne, vy dva půjdete se mnou."
Když je Vincent odváděl do domu, bylo zřejmé, že Jennifer vůbec nic nechápe.
"Sbírám staré filmy," vysvětloval Vincent. "Včera večer jsme se s Mitchellem dívali na Stopaře."
"Začínám chápat. U večeře jsem několikrát slyšela..." Jennifer se upřeně zadívala na Coltranea. "Takže tady jsi to viděl. Proč jsi mi nic neřekl?"
"Chtěl jsem tě překvapit a myslel jsem si, že by tě to nudilo."
"Překvapení se ti rozhodně povedlo."
Vstoupili do obývacího pokoje a Vincent jim vysvětlil, že ho na kinosál nechal přestavět jeden kdysi dávno slavný filmový režisér, který v tomto domě v padesátých letech bydlel.
"Jak se jmenoval?" zeptala se Jennifer. Když jí to Vincent řekl, zavrtěla hlavou. "Nezdá se mi, že bych o něm někdy slyšela."
"Specializoval se na komedie, ale jeho smysl pro humor začal být staromódní. Sic transit gloria mundi." Tón Vincentova hlasu byl plný melancholie. "Alespoň že George B. Seitz zemřel dřív, než přestal být v módě."
"Mitch pěl na Stopaře hotové ódy a doslova mě svým nadšením nakazil. Teď, když vím, že ten film spolu uvidíme, se už nemůžu dočkat."
"Ach," vydechl Vincent. Jeho vandyckovská bradka zdůrazňovala protáhlou linii obličeje. "No, snad vás nezklamu."
"Nezklamete mě?"
"Stopaře totiž neuvidíte."
Coltrane se zamračil. "Neuvidíme? Ale já jsem myslel..."
"Znám spoustu sběratelů starých filmů. Dnes ráno jsem jich pár obtelefonoval a podařilo se mi vypátrat ten druhý film, o který se zajímáte."

"Neříkejte!" Coltrane vzrušeně poposedl. "Chcete říct, že se vám opravdu podařilo sehnat..."
"Jamajský vítr."

19

Promítačka zavrčela, světelný kužel vykreslil na plátně černobílý obraz palmy a rozezněla se hudba jižních moří. Pod názvem filmu se objevilo jméno režiséra.
"Toho člověka také neznám," poznamenala Jennifer.
"To mě nepřekvapuje - alespoň podle toho, co o něm vím," Vincent vyšel z promítací kabiny. "Kamarád sběratel, který mně tyhle cívky půjčil, říkal, že ten režisér nemá ani čtvrtinu Seitzových schopností."
"To je zcela zřejmé," konstatovala Jennifer. "Havajská hudba na Jamajce? Bůh nám pomáhej."
Když se objevilo jméno Rebeky Chanceové, Coltrane, stejně jako předchozího večera, sevřel opěradlo křesla.
Kamera.
Scénář.
Produkce...
"Winston Case?" zeptala se Jennifer překvapeně. "Nebyl to první majitel..."
"Packardova domu," doplnil ji Coltrane, který upíral oči na plátno, aby mu neunikl pohled na... "Od něj ho koupila Rebeka a od ní zase Packard."
"A asi tisíckrát ji vyfotografoval. Co to má, pro všechno na světě, znamenat?"
"Doufám, že tenhle film nám to pomůže zjistit."
Když Coltrane vyvolával fotografie losangeleských domů pořízené podle Packardovy série, každý pozitiv si prohlédl lupou a hledal sebemenší vadu. Jeho oku neunikl žádný kaz, žádná bublina v emulzi, žádná skvrna způsobená kapkou vody. Soustředil se tehdy opravdu intenzivně, ale vůbec se to nedalo srovnat s pozorností, jakou teď věnoval ději na plátně. Vincent měl pravdu - režisér Jamajského větru byl oproti Seitzovi hotový břídil, pokud mohl Coltrane soudit po shlédnutí Stopaře -, ale to mu bylo úplně jedno. Film mohl být sebeslabší, ale hrála v něm Rebeka Chanceová a na ničem jiném nezáleželo.
Děj pojednával o anglických pirátech, kteří bojovali proti zkorumpovanému zástupci koruny, generálnímu guvernérovi, a snažili se ho sesadit. Štíhlý, elegantní hlavní hrdina se šviháckým černým knírkem věnoval čas mezi souboji na meče líbání hrdinky, dcery guvernérova pobočníka.
"To je otřesné," podotkla Jennifer.
Coltrane se soustředil na plátno ještě usilovněji.
"Jen se podívejte na tu pláž," pokračovala Jennifer. "Zcela zjevně není na Jamajce. Vypadá to spíše na Santa Monicu. Zdá se mi, že v pozadí rozeznávám křivku Malibu."
Promítačka vrčela, na plátně se míhala jedna scéna za druhou.
"Ale moment," vyhrkla najednou Jennifer, "tahle pláž je jiná. To tropické rostlinstvo není jen shluk kapradí a palem, které narychlo zastrkali do země. Je opravdové. Kde si myslíte...? Vsadila bych se, že to filmovali v Mexiku."
"Tady je." Coltrane vzrušením poposedl.
Zpod převislých lián vystoupila Rebeka Chanceová a okamžitě ovládla scénu. Z kýčovitého braku se jejím přičiněním rázem stalo umělecké dílo a režisérovo břídilství bylo zapomenuto.
Coltraneovi se zdálo, že mu hrudník sevřela gigantická ruka, ale nebyl to nepříjemný pocit - spíše ho povzbudil. Rebeka Chanceová měla na sobě sarong s květinovým vzorem, který odhaloval horní část poprsí stejně hluboko jako u hlavní hrdinky, ale ta v porovnání s ní vypadala jako chlapec. Bohaté havraní vlasy splývaly Rebece na holá ramena, levou nohu měla odhalenou až po nádherně tvarované koleno, pohled na bosá chodidla bral dech. Ukázalo se, že i ona je zamilovaná do hlavního hrdiny a že pracuje jako jeho vyzvědačka. Honička tropickým pralesem dosáhla vyvrcholení, když Rebeka uvízla na vysokém útesu nad mořem a unikla svým pronásledovatelům dramatickým skokem do vln oceánu. Když pak vystupovala na břeh, Coltrane zalapal po dechu, protože paralela mezi touto scénou a výjevem ze Stopaře, kde ji shodili z útesu do řeky, byla přímo zarážející. A obě scény v něm navíc vyvolaly vzpomínku na fotografie, na kterých ji Packard zvěčnil, když vystupovala z moře, fotografie, na nichž byla patrná stejná erotická spojitost s vodou a vlnami. V závěru příběhu Rebeka zemřela, když ukázala hrdinovi a jeho mužům vodou maskovaný tajný vchod do pevnosti. Hrdina a jeho piráti předvedli odpovídající žal a zlost. Zaútočili s o to větším odhodláním, generálního guvernéra přemohli a osvobodili všechny vězně, mezi nimiž byla i hlavní hrdinka. Objetí a polibky, projevy lítosti nad Rebečinou smrtí, mravoučné kázání o svobodě, mohutný závěrečný akord, potemnělé plátno.
"Takový brak..." ulevila si Jennifer.
"Tak nádherná žena," zašeptal Coltrane.
"Co jsi říkal, Mitchi? Neslyšela jsem tě."
"Říkal jsem, že na plátně působí neuvěřitelným dojem."
"To je bez debaty. Opravdu z ní mohla být velká hvězda."
Vincent rozsvítil, ale Coltrane stále omámeně hleděl na plátno.
"Ale nedozvěděli jsme se nic, co by nám umožnilo pochopit, proč ji Packard do nekonečna fotografoval a pak všechny snímky ukryl," řekla Jennifer.
Coltrane se k ní konečně otočil. "To jsme sice nezjistili, ale něco jsme se přece jen dozvěděli. Poznala jsi ten útes, ze kterého skočila?"
"A měla bych ho poznat?"
"Je to stejný útes, na kterém ji Packard fotografoval."

"Jeden útes jako druhý."
"Ne, tenhle se vyznačuje určitou zcela zřetelně rozeznatelnou skalní formací o něco dál od kraje. Připomíná mi kočku hrbící hřbet."
"Žádného takového útvaru jsem si na fotografiích, kde stojí na skalním útesu, nevšimla."
"No, řekl bych, že jsem měl víc času si je prostudovat."
Jennifer se zachmuřila. "Ty sis v tom filmu všiml na útesu nějakého skalního útvaru? To ses na něj díval tak pozorně!"
"Není problém si to ověřit," poznamenal Vincent. "Můžu tu scénu přehrát ještě jednou."
"Dobrý nápad," souhlasil Coltrane.
"Ano," řekla Jennifer bez nadšení. "V každém případě ji přehrajte."

20

"Příjemný večer," řekl Coltrane. Před odjezdem na večeři vyzvedl Jennifer v redakci časopisu Southern California a teď zaparkoval vedle jejího BMW na téměř opuštěném parkovišti za kancelářskou budovou na Melrose Place. "Jsem rád že jsme konečně měli možnost si promluvit."
"Zdaleka jsme neprobrali všechno," poznamenala Jennifer.
"Já vím, ale nemyslím si, že se kdy dokážeme přenést přes tu hrůzu, co Ilkovič způsobil."
"Já ale nemám na mysli Ilkoviče, nýbrž Rebeku Chanceovou. Musíme si promluvit o zájmu, který o ni projevuješ."
"Co třeba zítra večer?" zeptal se Coltrane. "Je silvestr."
"Byla jsem zvědavá, jestli na zítřek něco navrhneš."
"Ta nejvhodnější noc. Konec minulosti, začátek budoucnosti."
"Ale co přítomnost?"
Oba si vyměnili upřený pohled.
Coltrane se k Jennifer naklonil, něžně ji políbil na ústa a přitiskl si tvář k její. Když se zase napřímil, pohlédl jí zpříma do očí a zkoumal její reakce. Přemýšlel, jestli udělal tu správnou věc.
"To je další věc, kterou jsme už dlouho nedělali," poznamenala Jennifer. Když ji políbil podruhé, otevřela ústa a její jazyk našel jeho. Silně se k němu přitiskla a Coltrane pocítil mocný záchvěv něhy.
"Máš na zítřejší večer v plánu něco speciálního?" zeptal se jí.
"Pokračování toho, co děláme teď."
"To nebude problém zařídit."
"Možná se mi dokonce podaří odvést tvé myšlenky od Rebeky Chanceové."
"Snad na ni nežárlíš?"
"Dneska večer jsi o nikom jiném nemluvil," poznamenala Jennifer.
"A v tobě její fotografie nevzbuzují zvědavost?"
"Jediná osoba, na kterou jsem zvědavá, jsi ty."
Znovu se hladově políbili.
Jennifer se odtrhla, protože jí docházel dech. "V kolik se zítra sejdeme?"
"Napadá mě, že bychom se mohli sejít hned teď."
"Nemůžu," vydechla Jennifer zklamaně. "Konec roku nebo nekonec roku, zítra v osm ráno snídám se svým nejdůležitějším inzerentem. Musím vypadat zcela fit a při síle."
"Zítra v šest večer?" zeptal se Coltrane. "Přijď ke mně, připravím svou proslavenou námořnickou omáčku."
"A kam mám přijít?"
"Teď nechápu, na co se ptáš."
"Do tvého starého bytu, nebo..."
"Ach tak." Coltrane pochopil, kam míří. "K Packardovi. Zítra by měli dovézt nábytek. Věřím, že ho ráda uvidíš a že se ti bude líbit."
"Ano a ne. Packardův dům ve mně vyvolává nepříjemné vzpomínky."
"To je další důvod, proč musíme využít Silvestra a hodit minulost za hlavu."

21

Coltrane počkal, až Jennifer nasedla do auta, nastartovala a červená koncová světla zmizela za rohem. Na chvíli se zamyslel, pak vytáhl mobilní telefon a vyťukal číslo.
"Omlouvám se, Vincente, že volám tak pozdě, ale vzpomněl jsem si, že jste mi říkal, že nechodíte spát před druhou nebo třetí ráno. Chtěl jsem se zeptat, jestli byste mi neprokázal jistou laskavost. Rád zaplatím jakékoliv výdaje, které by vám snad vznikly. Je mi úplně jedno, kolik to bude stát, ale než vrátíte Jamajský vítr svému příteli sběrateli, nezeptal byste se ho, jestli bychom ten film mohli odnést do nějakého nahrávacího studia a přepsat na videokazetu? Tak by se alespoň dal zachránit pro budoucnost. A také se chci zeptat vás, jestli byste pro mě nemohl stejným způsobem zkopírovat Stopaře. Moc rád bych měl oba filmy doma."

OSM

1

Stieglitz.
Když se Coltrane vrátil do Packardova domu, zamířil rovnou do trezoru a vůbec poprvé ignoroval obličej Rebeky Chanceové, který na něj hleděl z temnoty úkrytu. Byl posedlý jistou myšlenkou. Bral do rukou jednu krabici fotografií za druhou a rozestavoval je na police v trezoru.
Stieglitz, zopakoval v duchu.
Cestou domů neustále přemýšlel o tom, jak neobvyklé bylo pro fotografa Packardova génia a schopností zasvětit tak obrovskou část práce jednomu jedinému modelu. Coltrane pozitivně věděl, že existoval už jen jeden fotograf, který udělal totéž: snad nejvlivnější představitel oboru Alfred Stieglitz1, který v letech 1918 a 1919 jako posedlý fotografoval svou milenku a pozdější manželku, slavnou malířku Georgii O'Keeffeovou. Počet fotografií v dalších letech ještě narůstal, i když už ne tak rychle, a přesáhl nakonec tři stovky publikovaných snímků; a to ještě kolovaly pověsti, že po Stieglitzově smrti O'Keeffeová zabránila zveřejnění mnoha dalších a pravděpodobně je zničila.
Randolph Packard byl pověstný svou arogancí, ale na druhé straně měl v sobě tolik soudnosti, aby dokázal uznat převahu génia. Jako každý jiný velký fotograf, který tvořil za Stieglitzova života, i on vykonal pouť do New Yorku, aby se učil od největšího mistra. Packard se poprvé setkal se Stieglitzem v roce 1931 v jeho slavné galerii pojmenované An American Place. Dva roky předtím, než vyfotografoval dům Rebeky Chanceové, a dvanáct let poté, co Stieglitz pořídil největší část vášnivým obdivem nabitých fotografií velké malířky. Ukázal Stieglitz Packardovi portréty O'Keeffeové? Napadlo Packarda vybudovat obrazový památník Rebeky Chanceové na základě Stieglitzova vlivu? Pokud ano, pak některé fotografie musí...
Coltrane se zdržel jen ověřením, že skalní útvar, připomínající nahrbený kočičí hřbet, je na fotografiích Rebeky Chanceové na útesu stejný jako útvar, který ho zaujal při sledování Jamajského větru, a pak spěšně odstrčil krabice, které si už prohlédl dříve. Každou noc, kdy neodolal naléhavé touze sejít dolů do trezoru, si vždycky říkal, že si prohlédne celou sbírku, ale nikdy se nedostal za třetí krabici. Spěšně procházet takovou úrodu krásy by pokládal za nenasytné obžerství, za znesvěcení chrámu.
Ale právě teď spěchal. Otevíral krabici za krabicí a prohlížel si jejich obsah tak rychle, jak dokázal, aniž by riskoval zničení pozitivů. Pozdní noční hodina a ostré osvětlení způsobovaly, že mu dunělo v hlavě, a chvěl se obavou, že se mýlil, a současně vzrušeným očekáváním, že měl pravdu. Bouře protichůdných citů byla téměř nesnesitelná. Pátá krabice, osmá, dvanáctá. Jejich obsah pokrýval polici za policí. Fotografie Rebeky Chanceové v koňském sedle, na plachetnici, na skokanském můstku, na lesní stezce, na zahradní terase, na kamenných schodech, na balkonu zalitém sluncem. Patnáctá krabice, osmnáctá. Rebeka Chanceová ve večerní róbě, v kalhotách a halence, v jezdeckých rajtkách, v plavkách, v domácím oděvu, v sukni s květinovým vzorem, bílé halence a s ještě bělejším přehozem.
Dojem z obrovského množství fotografií Rebeky Chanceové, které Packard vytvořil, byl ohromující. Tolik záběrů - není divu, že Packard v těch letech nic dalšího nevytvořil. Neměl k tomu příležitost. Vyvolat tolik negativů (a Packard si vždycky vyvolával vlastní práci) byla práce na celý život.
I když byl Coltrane skálopevně přesvědčen o správnosti své logické úvahy, ruce se mu třásly malomyslností, když sáhl po poslední krabici a neohrabaně sundal víko v očekávání zklamání. V důsledku toho nebyl na to, co uviděl, vůbec připraven. První fotografie nahého těla na něj proto zapůsobila jako rána palicí. Ztuhly mu nohy a celé tělo doslova zkamenělo. Přestal dokonce dýchat.
Smyslnější záběr ještě v životě neviděl. Zobrazoval Rebeku Chanceovou nahou, a přesto zakrytou, zahalenou pochromovanými kuličkami, které visely po stěnách jídelny v horním podlaží. Opírala se se svou typickou přirozenou elegancí o temnou stěnu za kuličkovým závěsem. Byla lehce ukloněná vlevo, hlava a tělo natočeno z profilu, ale ne úplně. Byly jí vidět obě oči, kterýma se beze stopy studu dívala do objektivu fotoaparátu. Světlo dopadalo zleva a přispívalo k nadpozemskému lesku jejích bohatých černých vlasů. Pod ostrými světelnými paprsky její snědá kůže jako by vyzařovala vlastní žár a v temných očích hořel záhadný plamen. Světlo se současně odráželo od pramenů chromovaných kuliček a navozovalo dojem věčného souboje ledu a ohně. Při pohledu na fotografii pocítil Coltrane tak hmatatelnou iluzi, že ty horké a současně ledově mrazivé kuličky přímo cítil na vlastní pokožce. Zdálo se mu, jako by se s ním mazlily a současně slibovaly, že se milosrdně rozhrnou a odhalí větší část nádherného těla Rebeky Chanceové. Lesklé kuličky ostře kontrastovaly s tmavými bradavkami, které mezi nimi probleskovaly, a ještě tmavším trojúhelníkem jemného ochlupení, kolem kterého volně visely dolů.
Coltraneovi ztvrdlo přirození a tato samovolná reakce prolomila dosavadní ochromení a vrátila mu do nohou alespoň trochu síly. Ruce, které zkameněly uprostřed odkládání víka, se znovu daly do pohybu, ale když odkládaly víko na polici, třásly se jako v horečce. Vrátila se mu schopnost dýchat a vzduch, který mu naplnil plíce, zmírnil pocit úžasné závrati, která se ho zmocnila, když fotografii spatřil. Ale stále se mu točila hlava a zdálo se mu, že padá přímo do výjevu před svýma očima.
Erekce ještě zesílila a Coltrane ji vnímal stejně intenzivně jako krásu těla, na které se díval. Měl jsem pravdu, pomyslel si. Stieglitz ukázal Packardovi cestu. Ze stovek a stovek fotografií, na kterých Stieglitzovi stála modelem Georgia O'Keeffeová, představovaly značnou část ty nejúžasnější, nejpůsobivější umělecké akty, které kdy muž při fotografování ženy pořídil. Někdy to vypadalo, že Stieglitz chtěl zvěčnit každý kousíček těla milované bytosti, její výrazné ruce, ano, a ňadra a oči, ale také lokty a kolena, záhyby kůže, šlapky chodidel, křivky ramenou, části těla, které, pokud si Coltrane dobře vzpomínal, se nikdy nestaly předmětem detailního zobrazení - s výjimkou Stieglitzových překvapivě intimních záběrů. Jeden z uměleckých kritiků byl natolik unesen působivostí Stieglitzových portrétů slavné malířky, že o nich mluvil jako o prazákladu umění a naznačil, že Stieglitz se na O'Keeffeovou díval jako na Matku Zemi.
Ale Packardovo zobrazení nahé Rebeky Chanceové neevokuje představu matky, ale milenky nás všech, pomyslel si Coltrane. Uveden do naprostého vytržení převracel jednu fotografii z krabice za druhou. Nacházel další akty a každý

byl otevřenější, přirozenější, nestrojenější a krásnější než předchozí. Žádný nebyl tak umělecky naaranžovaný jako ten první, ale každý současně představoval umělecké dílo, protože i tělo Rebeky Chanceové bylo uměleckým dílem, nezahalené tělo, jehož hladké křivky, důlky, záhyby a výběžky představovaly fantastickou záhadu a současně byly tak děsivé, tak mocné ve své otevřené nic neskrývající symbolice ženské sexuality, že Coltranea se při pohledu na ně zmocnila nejen touha, ale i zbožná bázeň. Rebeka Chanceová před objektivem nepózovala, představovala samu sebe, když dovolila, aby ji Packard fotografoval. Hleděla vyzývavě do objektivu a byla ve své ženské přirozenosti tak doma, že Coltrane musel násilím potlačit stud a rozpaky nad svou sexuální reakcí.
Prohlížel si další fotografie a narazil na sérii, ve které Packard dokončil, co Stieglitz portréty Georgie O'Keeffeové jen naznačil - zobrazil doslova každý čtvereční centimetr těla Rebeky Chanceové. Její uši, temeno hlavy, šíji, podpaždí, vnitřní plochy stehen, podkolenní jamky. Na těle se nenašlo jediné místo natolik všední nebo intimní, aby je Packard zblízka nevyfotografoval. Na celé sérii byla nejpůsobivější zbožná oddanost, s níž zaznamenal na věčné časy každou částečku předmětu své posedlosti, jako kdyby v pečlivém rozdělení těla na jednotlivé součásti chtěl znásobit jeho krásu.
Coltrane došel k poslednímu aktu a cítil se emocionálně zcela vyčerpaný. Opřel se o polici, zavřel oči, zhluboka dýchal a sbíral síly, aby mohl fotografie uložit zpět do krabic. V rukou ztratil veškerý cit a srdce mu bušilo jako zvon. A i když pevně sevřel víčka, stále před sebou viděl Rebeku Chanceovou, nahou, s pohledem upřeným přímo do jeho očí. Ještě jednou se zahleděl na poslední fotografii nahého těla a začal obrázky skládat zpět do krabice.
Vrátil se nahoru do obývacího pokoje, ulehl na spací pytel vedle stále smutněji působícího vánočního stromku a téměř okamžitě upadl do temného spánku. Za předchozích nocí ho ve snech neustále pronásledoval Ilkovič a způsoboval mu těžké noční můry, ale dnes se po něm vztahovaly paže Rebeky Chanceové a její nahé tělo se tisklo k jeho.

2

"Dávejte pozor," okřikl tělnatý předák dva mládence, na jejichž práci dohlížel. Všichni měli oblečené modré košile, na zádech vyšité stejné logo, jaké zářilo na bocích nákladního auta parkujícího před domem: STĚHOVÁNÍ PACIFIC.
Otevřeli krytou ložnou plochu a obě křídla dveří s bouchnutím narazila do stran. Upevnili je a zpod nákladního prostoru vytáhli nájezdovou rampu s tak silným zaskřípěním, že Coltrane měl pocit, jako by mu někdo přejížděl pilníkem po obnažených konečcích nervů. Než upevnili rampu k ložné ploše, Coltrane sešel ze schodů a nahlédl dovnitř. Nákladák byl plný naskládaného nábytku zakrytého mnoha vrstvami ochranných obalů, aby se nepoškodil.
"Dávejte pozor," zopakoval tělnatý předák a v tom okamžiku si Coltrane uvědomil že mluví k němu, ne ke svým mladým spolupracovníkům. "Raději byste si měl stoupnout kousek stranou. Někdy se stane, že kluci zakopnou nebo jim něco vypadne z rukou."
"Doufám, že ne."
"Taky doufám, ale poslední, po čem toužím, je zraněný klient."
"Nedělám si starosti sám o sebe. Jde hlavně o nábytek, ten nesmíte poškodit."
"Žádný problém, dělám svou práci už dvacet let."
Ale mladíci očividně takové zkušenosti neměli - vypadali, že je jim sotva přes dvacet. Coltrane, svírán neklidem, ustoupil a pozoroval je, jak připevňují nájezdovou rampu a stahují ochrannou plachtu z první řady uskladněného nábytku.
Pocítil teplo u srdce, když se zaleskl kov, a náhle hleděl na židli. Podobný nábytek ještě neviděl - tak jednoduchý a přitom esteticky působivý. Nohy a postranní opěradla židle sestávaly z kovových trubek, jejichž šedý nádech byl vyleštěn do vysokého lesku. Nějaká neznámá slitina, uvažoval Coltrane. Sedačka a opěradlo se vyznačovaly rovnými liniemi a byly čalouněné černou rukavičkářskou usní. Přímo vyzývaly k jemnému doteku a Coltrane málem podlehl pokušení, když jeden z mladíků šel s židlí kolem něj. Druhý mladík ho následoval s další židlí.
"Kam je chcete?" zeptal se předák a odškrtl si položku v záznamech.
"Do jídelny."
Coltrane zavedl oba dělníky do domu. Miniaturní vánoční stromek i spací pytel z obývacího pokoje uklidil. "Jídelna je tam vlevo."
"Máte hezký dům."
"Díky."
"Něco podobného vidím poprvé v životě." Předák se obrátil na dělníky: "Přistavte židle v jídelně ke zdi, aby nám nepřekážely. Moment, počkejte, tyhle stěny jsou..."
"Pokryté chromovanými kuličkami zavěšenými na šňůrkách," doplnil Coltrane.
"Teda, musím říct, že něco takového jsem opravdu ještě nikdy neviděl."
A tak to šlo dál. Mladíci stěhovali nábytek, zatímco předák nedělal nic, než že občas odškrtl nějakou položku v záznamech a pak kráčel mladíkům v patách do domu, aby se ujistil, že žádný kousek nábytku nedoznal újmy.
Následovaly ještě čtyři židle určené do jídelny a pak samotný jídelní stůl: čtvercová skleněná deska se zaoblenými rohy, kovový rám a kovové nohy ze stejné slitiny jako židle.
Předák vytáhl z kapsy jemný flanelový hadřík a setřel ze skleněné stolní desky neviditelná smítka prachu. "Ani škrábnutí," a vzhlédl tázavě k Coltraneovi, jako kdyby žádal o potvrzení pravdivosti svých slov.
Kostru sedací soupravy z obývacího pokoje tvořil trubkový rám s nízko posazeným dnem a vysokou zadní částí. Trubice natřené lesklým černým lakem byly uspořádány horizontálně v osmipalcových rozestupech. Výsledný efekt působil trochu industriálně - architektura konce dvacátých a počátku třicátých let se vyznačovala oslavou věku mechanizace -, ale design nábytku byl ve svém komplexu tak harmonický, až se pozorovateli zdálo, že přímo

osvobozuje duši. Na rám patřily bohatě čalouněné polštáře pokryté rudým saténem. Pohovka do tvaru L a tři křesla obývací pokoj téměř zaplnily a do zbylého prostoru nechal Coltrane rozestavět konferenční a kávové stolky se skleněnými deskami a chromovanou komodu. Přemírou skla a leštěného kovu se místnost rozzářila záblesky světla. Coltrane stál v rohu a dirigoval mladíky, kam mají jednotlivé kusy rozestavit. Cítil se podivně vtahován do minulosti, ale současně měl pocit, že minulost je přítomna i v současnosti. Nábytek vyrobený před tolika lety, a přitom vypadá jako nový.
"Něco vám řeknu, pane," neudržel se předák, "stěhuju nábytek polovinu života, ale tohle je úplně jiný kafe."
"Ale líbí se vám, ne?"
"Jak by se mi mohl nelíbit? Ta veteš, kterou někdy rozvážím... Ale tohle je poctivá práce. Podívejte, jak se ti kluci potí. Není to žádná sranda, zvedat tolik kovu. Nic křehkého, všechno solidně pevné. Takový nábytek se vám pod zadkem nerozpadne. Má styl. Připomíná mi jeden opravdu starý film, který jsem tuhle viděl na kabelovce. Měli tam nábytek stejný jako tento. Nepotrpím si na žádný nóbl kvádro, ale když jsem tady, mám pocit, že bysme všichni měli být ve fraku a popíjet martini. Hej," obrátil se ke svým dělníkům, "jsme snad stěhováci, ne? Tak sebou hoďte a stěhujte."
Coltrane se po nich ohlédl, jak odcházeli pro další nábytek, a rozhodně nebyl připraven, že uvidí Duncana Reynoldse. Právě vcházel hlavním vchodem.
Duncan vypadal ještě překvapeněji než Coltrane. Dalo by se dokonce říci, že byl vylekaný. Jeho obvykle kvetoucí tvář zbledla a tím více vyniklo jeho pestrobarevné sportovní sako. Spodní čelist mu poklesla údivem.
"Duncane? Co se děje? Není vám něco?"
"Zaskočil jsem, abych se podíval, jak..." Duncan, oči vykulené úžasem, si prohlížel obývací pokoj. "Chtěl jsem se podívat, jak jste spokojený..." Šokované ukázal na pohovku, křesla a stolky. "Jak je možné...?"
"Co se vám nelíbí?"
"Vůbec nic, to je ten problém. Všechno se mi líbí. Všechno je přesně tak, jak si to pamatuju. Přesně, jak si to pamatuju. Ale to není... Jak je možné...?"
"O čem to, proboha, mluvíte?"
"Nábytek stojí na stejných místech jako za Randolpha. Před pětadvaceti lety, pár měsíců potom, co jsem pro něj začal pracovat, mě zavedl do tohoto domu a nábytek stál přesně tak, jak stojí teď. Randolph mi řekl, že v tomto stavu dům koupil a že si nikdy nepřál nic změnit - a také nic nezměnil. S nábytkem nepohnul nikdo ani o centimetr až do chvíle, kdy byl odvezen na aukci, a vy ho teď uspořádáte tak, že vypadá zcela stejně jako tehdy, když jsem to tady viděl poprvé. Málem jsem očekával, že ze suterénu vystoupí Randolph, který právě skončil práci v temné komoře. Jak je...? Jak jste mohl vědět, kam...?"
"Pomohlo mi pár fotografií."
Nechápavý pohled v Duncanových očích se ještě prohloubil.
"Udělal jsem si malou rešerši," vysvětloval Coltrane.
Duncan přistoupil těsně k němu a napjatě očekával objasnění záhady.
"Říkal jsem si, že dům, který navrhl Lloyd Wright, po svém dostavění určitě přitáhl pozornost. Včera jsem si zašel do knihovny a snažil jsem se vypátrat další podrobnosti. Knihovnice mi ukázala předmětový katalog uspořádaný podle let, v němž byly shrnuty všechny články ve všech důležitějších časopisech. Začal jsem tedy rokem 1931, kdy byl tento dům postaven. Pod jménem Lloyda Wrighta jsem v rejstříku okamžitě našel článek, který o něm otiskl architektonický časopis, který už dnes nevychází, ale tehdy v třicátých letech byl docela oblíbený – Architektonické pohledy. Tady v Los Angeles je opravdu vynikající knihovna a oddělení časopisů má všechna čísla Architektonických pohledů uložena na mikrofilmech. Podíval jsem se na ně a zjistil, že po dostavbě tento dům opravdu přitahoval širokou pozornost. V článku byly i fotografie: exteriéry i interiéry, každý pokoj - včetně nábytku." Coltrane širokým gestem obsáhl obývací pokoj. "Mně pak stačilo napodobit rozestavění nábytku, jak jsem si ho z fotografií zapamatoval."
"Domníváte se, že ty fotografie dělal Randolph?" vyhrkl napjatě Duncan.
"Napadlo mě to," potvrdil Coltrane, "ale stačil letmý pohled na každý snímek, aby mi bylo jasné, že celková kompozice je tak nedokonalá a osvětlení tak mizerné, že to prostě nemohla být Packardova práce. Musel jsem hodně namáhat oči, abych si v popisku přečetl jméno autora, ale vůbec nic mi neříkalo."
Duncan se uklidnil. "Jednu chvíli jsem si myslel, že jste náhodou objevil nějaké Randolphovy fotografie, o kterých dosud nikdo nevěděl."
"Bohužel ne, takový objev by byla hotová senzace."
"Uvolněte cestu," otylý předák navigoval své mladé pomocníky ověšené dalším nákladem kovových trubic. "Nevím, co to je, ale odhadoval bych to na rám postele."
"Manželská nebo jednoduchá?"
"Vsadil bych se, že když všechny tyhle kusy poskládáme, vyjde z toho manželská."
"Hlavní ložnice v nejvyšším patře."
"Slyšeli jste šéfa," řekl předák svým podřízeným.
Dvojice se plahočila po schodech a zmizela Coltraneovi z očí. Duncan je sledoval jako v mátohách.
"Duncane?"
"Ehm... Co je?" zamrkal Duncan a otočil se.
"Onehdy jste se zmínil, že Randolph vlastnil nějakou nemovitost v Mexiku."
Výraz Duncanova obličeje se nezměnil, ale pohled jeho očí zostražitěl.
"Říkal jste, že Randolph kupoval nemovitosti prostřednictvím nastrčených společností, aby nikdo nezjistil, kdo je skutečným kupcem. Říkal jste, že tímto způsobem Randolph koupil tento dům a ještě jeden v Mexiku."
"Ano, už si vzpomínám, že jsem se o něčem podobném zmínil."

"Zajímalo by mě, kde se ta nemovitost nachází."
Ostražitost z Duncanova pohledu nezmizela. "Proč se ptáte?"
"Jen ze zvědavosti. Packard se díval na všechno kolem sebe velmi zvláštním způsobem. Jeho hacienda je třeba stejný unikát jako tento dům. Třeba by stálo za to zajet do Mexika a podívat se."
Duncan odpověděl až příliš rychle: "To nevím."
V nejvyšším patře se ozývalo kovové cinkání - dělníci skládali trubice.
"Dávejte pozor," nabádal je předák.
"Nevíte, jestli by bylo zajímavé tu nemovitost navštívit?" zeptal se Coltrane.
"Nevím, kde leží. Nikdy jsem tam nebyl." Duncan zvedl oči ke kovovým zvukům nahoře. "Randolph mi to nikdy neřekl. Mám jen takový nejasný dojem, že se kdysi zmínil o nějakém místě v Baja California."
"To je škoda."
"Lituji, ale v tomhle vám nepomůžu."
"To nevadí. Nejspíš to nebude nic tak zvláštního jako tento dům a také je docela dobře možné, že svůj majetek tam dole na jihu nechal zchátrat. Mimochodem, byl vůbec v okamžiku smrti jeho majitelem?"
Duncan odvrátil pohled. "Před několika lety se zmínil, že něco v Mexiku prodal."
"No nic," řekl Coltrane. "Jen mě to tak napadlo."
"Dávejte pozor," zopakoval, snad postopadesáté, předák.

3

"Mohl bych prosím mluvit s panem Blainem," zeptal se Coltrane telefonistky.
"Koho mám ohlásit?" ozvalo se na druhém konci linky.
Coltrane se představil. "Mám s ním nějaké jednání ohledně majetku jednoho jeho klienta, který nedávno zemřel. Jmenoval se Randolph Packard."
"Randolph Packard?" Dívka zbystřila pozornost.
"Kupuju jeden dům, který mu patřil, a potřeboval bych nějaké doplňující informace. Vím, že je silvestrovské odpoledne," Coltrane se zasmál a nasadil zlehčující tón, "nebo jak se ten dnešní veledůležitý den jmenuje."
Dívku jeho pokus o vtip pobavil. "Ano, také už bych to měla nejradši za sebou."
"Chápu. Pan Blaine má asi spoustu práce, kterou musí před koncem roku dokončit, ale doufal jsem, že by si pro mě mohl pár minut vyšetřit."
I po smrti otevíralo Packardovo jméno všechny dveře jako za jeho života. O dvacet vteřin později se ze sluchátka ozval nasládlý baryton. "Doufám, pane Coltrane, že všechno probíhá k vaší naprosté spokojenosti."
"Samozřejmě. Dokonce jsem natolik spokojený, že jsem se chtěl zeptat, jestli není na prodej ještě nějaká jiná nemovitost, kterou pan Packard vlastnil."
"Jestli máte na mysli dům v Newport Beach, tak ten podle závěti patří jeho asistentovi a budete si muset promluvit s ním."
"Ne, šlo mi spíše o jeho nemovitost v Mexiku."
"V Mexiku?"
"Pokud vím, leží někde v Baja California."
"Ne, o tom mi není nic známo," prohlásil baryton po chvilce přemýšlení.
Coltrane povzdechl zklamáním. Jeho naděje se nenaplnily. "Asi to tam už před lety prodal."
"Jediná nemovitost v Mexiku, o které vím, že patřila Randolphu Packardovi, se nachází jinde."
"Co prosím?"
"Je to hacienda někde na západním pobřeží, ale mnohem jižněji než Baja. Pokud vím, tak až někde pod Acapulcem, nedaleko města, které se jmenuje... Nevzpomínám si na španělský název, ale v anglickém překladu se to město jmenuje velmi neobvykle - Kočičí hřbet."
"Cože?"
"Tak se to město opravdu jmenuje."
"La Espalda del Gato?" zeptal se Coltrane.
"Ano, to je ono. Nevěděl jsem, že umíte tak dobře španělsky."
"Strávil jsem spoustu času ve španělsky mluvících zemích. Kdybych si tu haciendu mohl prohlédnout - a za předpokladu, že je stále ještě majetkem pana Packarda -, měl bych možná zájem ji také koupit," řekl Coltrane.
"V tomto vám bohužel nemohu pomoci, protože tato záležitost nespadá do mé pravomoci. Hacienda byla součástí jmenovitého odkazu v poslední vůli pana Packarda. Vlastnické právo bylo před týdnem převedeno na nového majitele."
Coltrane nedokázal skrýt zklamání. "Kdo to je? Můžete mi říct jeho jméno?"
"Pan Packard bohužel nepopřál sluchu mým doporučením a nepřevedl do svěřenecké správy veškerý svůj majetek. Hacienda v Mexiku byla jednou z položek, které do správy nezahrnul. Kdyby mě byl poslechl, mohlo se všechno vyřídit soukromě a do věci by vůbec nemusel vstupovat kalifornský soud. Ale protože hacienda byla součástí poslední vůle, musela se soudně prokázat platnost tohoto odkazu a dnes je všechno ve veřejně přístupných záznamech. Mohl bych vás sice nechat se plahočit do soudní budovy a podstoupit byrokratické martyrium, ale připadá mi to úplně zbytečné. Pan Packard odkázal svou mexickou nemovitost jisté dámě jménem Natasha Adlerová."
"Natasha Adlerová?"
"Vůbec nic o té dámě nevím, a proto vám o ní nemohu nic říct."

"Nemáte alespoň její adresu nebo telefonní číslo?"
"Tahle informace v Packardově poslední vůli uvedena nebyla. Musel jsem si najmout soukromého detektiva, abych ji vůbec našel. Obávám se, že kdybych vám prozradil místo jejího trvalého pobytu, dopustil bych se tím nepřípustného porušení soukromí klienta."
Zatracená práce, pomyslel si Coltrane.
"No, jestli už ode mě nic jiného nechcete..." začal Blaine.
"Možná ještě jednu věc."
"Ano?" a do barytonu se vloudil náznak netrpělivosti. "Mohl byste mi prozradit jméno soukromého detektiva, který pro vás pracoval?"

4

"Na zdraví."
"Na zdraví."
Coltrane s Jennifer si přiťukli sklenicemi vodky s tonikem.
Jennifer se napila a nakrčila nos. "Jako šampaňské. Ty bublinky mě šimrají v nose."
"Nejspíš sis měla nalít víc vodky a méně toniku," usmál se Coltrane.
"Potom by mě šimralo celé tělo." Jennifer měla na sobě černé šaty od Armaniho, které jí sahaly těsně nad kolena a nahoře začínaly u linie prsou. Její úsměv zazářil oslnivěji než perlové náušnice a náhrdelník.
Znovu se napila a rozhlédla se po obývacím pokoji. "Očekávala jsem, že nábytek bude hodně zvláštní, ale tohle je něco nádherného. Opravdu... Nenacházím slov... Je to fantastické. Mám pocit, jako bych se najednou ocitla v uměleckoprůmyslovém muzeu, v oddělení, kde vystavují nábytek považovaný za umění."
"Chceš tím říct, že pro tebe se dům natolik změnil, abys mu dala ještě jednu šanci? Už si ho nebudeš spojovat s Ilkovičem?"
"Cítím se tady úplně jinak."
"To je dobře."
"Jako kdyby mě někdo přenesl do třicátých let."
"Přesně takovou iluzi jsem chtěl vytvořit - útočiště, kam bychom se mohli uchýlit před přítomností jako do bezpečného přístavu."
"Ale mně se zdá, že současnost je přítomná i tady." Než se Coltrane mohl zeptat, co tím myslí, Jennifer pokračovala: "Není moc nebezpečné sedět v těchto křeslech?"
"Samozřejmě že ne," rozesmál se Coltrane.
Jennifer opatrně usedla na vysoký polštář čalouněný červeným sametem, usazený na trubkové konstrukci křesla.
"Zatím je to dobré. Nezřítila jsem se."
"Chlapík, který šéfoval stěhovákům, mě ujistil, že tyhle kousky byly vyrobeny tak, aby vydržely celé věky."
"To měl naprostou pravdu. I po tolika letech se všechno leskne jako nové." Jennifer se dlouze napila vodky s tonikem.
"Jsi si jistý, že ti Duncan o tom místě v Mexiku lhal?"
"Ano. Nebylo to ani tak v jeho slovech. Řekl, že si nejasně vzpomíná, že Packard tu haciendu před lety prodal a že nejspíš ležela v Baja Califomia. Ale měl jsem neodbytný dojem, že se celou záležitost snaží zahrát do autu, a v očích měl hodně nervózní pohled."
"Třeba se jen potřeboval napít. Nemusíš za vším hned vidět nějakou záhadu."
"Spojil jsem se telefonicky se soukromým detektivem, který pracoval pro Packardova advokáta. Za pět set dolarů se probral svými záznamy a řekl mi, že Natasha Adlerová, žena, která tu nemovitost zdědila, bydlí nahoře v Malibu. Její číslo není uvedeno v telefonním seznamu, ale za ty peníze... Prostě mi ho přihodil jako prémii."
Jennifer pozvedla sklenku k ústům, ale ani další dávka alkoholu nedokázala z její tváře zaplašit výraz vzrůstajícího znepokojení. "Nechápu, čeho tím chceš dosáhnout."
"Rád bych zjistil, proč jí Packard ten majetek odkázal."
"Třeba to byla jeho přítelkyně. Nebo obchodní partnerka.
"No dobře, ale jestli tu mexickou haciendu zná, možná by mi o ní mohla něco říct."
"Například co?"
"No, například jestli tam byla natočena část Jamajského větru nebo jestli někdy vůbec slyšela o Rebece Chanceové."
Jennifer zavrtěla hlavou.
"Copak ty nejsi také zvědavá?"
"Profesionálně samozřejmě ano. Ty fotografie představují důležitý objev a je důležité zjistit, proč je Packard vytvořil, kdo je žena, která mu stála modelem, a jaký k ní měl vztah. Tyto informace neudělají ty fotografie krásnější, než už skutečně jsou, ale jako vydavatelka časopisu pochopitelně vím, že zájem veřejnosti představuje nevyčíslitelnou finanční hodnotu. To nás mimochodem přivádí k otázce, kdy oznámíš jejich existenci správcům Packardova dědictví. Aniž bych zacházela do nějakých podrobností, ověřila jsem si situaci u svého právního zástupce. Pokud tomu dobře rozumím, můžeš uplatnit nárok na vlastnictví těch fotografií, ale autorská práva jsou součástí pozůstalosti. Budeš se s nimi muset nějak dohodnout."
"Až bude trochu vhodnější doba." Coltrane si skousl spodní ret. "Říkáš, profesionálně"
"Prosím?"
"Řekla jsi, že tě ty fotografie zajímají profesionálně. Zdůraznila jsi to slovo, jako bys chtěla naznačit, že osobně ti na nich nezáleží."

"Rozhodně ne tak jako tobě. Ty totiž o Rebece Chanceové mluvíš jako o živém člověku z masa a kostí. Včera večer ses mě zeptal, jestli na ni nežárlím. Možná trochu ano. Mám totiž takový nepříjemný dojem..."
"Jaký?"
"Že ses do ní zamiloval."
Coltrane to ponechal bez komentáře.
Jennifer dopila sklenku.
"Mám ti dolít?"
"Jasná věc. Je přece Silvestr."
"A jestli nechceme trpět hladem, měl bych začít připravovat námořnickou omáčku."
Oba se přesunuli přes jídelnu do kuchyně.
U stěny stála zmenšená replika jídelního stolu s kovovým rámem a skleněnou deskou.
"Asi nemůžu mít Duncanovi moc za zlé, že mi lhal. Taky jsem k němu nebyl upřímný."
"Jak to?"
Coltrane nalil Jennifer další dávku vodky s tonikem a doplnil kolečko citronu a několik kostek ledu. "Řekl jsem mu, že jsem věděl, jak nábytek rozestavit, podle fotografií otištěných ve starém časopisu pro architekty. Není to pravda."
"Když jsi to nezjistil z časopisu, jak..."
"Pomohly mi fotografie, které jsme našli v trezoru. Už jsem si je všechny prošel a ukázalo se, že některé záběry Rebeky Chanceové byly pořízeny přímo v tomto domě. Jak se dalo u Packarda očekávat, jsou mimořádně zdařilé a kontrastní. Podle nich nebyl žádný problém naaranžovat stoly, židle, postele a všechno ostatní do původního stavu."
Jennifer na něj beze slova upřeně hleděla.
"Našel jsem také nějaké zajímavé fotografie. Trochu jiné než ty ostatní," řekl Coltrane.
Jennifer přimhouřila oči. Její pohled ztvrdl.
"Akty."
V okamžiku, kdy to slovo vyslovil, Coltrane zalitoval, že o té věci vůbec začal.
"Akty," zopakovala Jennifer suše.
"Vždyť víš. Jsou to obrázky toho typu, jako když Stieglitz fotografoval Georgii O'Keeffeovou."
"Ano, vím přesně jaký typ obrázků máš na mysli. Ukaž mi je."
Prošli trezorem a Jennifer se zeptala: "Už žádné mrazení?"
Coltrane překvapeně svraštil obočí.
"Vzpomínám si, že ti tady vždycky naskakovala husí kůže," vysvětlovala Jennifer. "Trezor v tobě vyvolával klaustrofobii."
"Ach tak. No, řekl bych, že už jsem byl tady dole tolikrát, že jsem si zvykl."
"Ano, vidím, že sis na to zvykl, ale je tady taková zima, že teď naskakuje husí kůže mně." Jennifer si objala holé paže.
"Tu máš." Coltrane si svlékl sako a přehodil jí ho přes ramena.
"Díky."
"Je to lepší?" zeptal se Coltrane a pohladil ji po ramenou.
"Mnohem lepší."
Jennifer se k němu otočila a položila mu ruce dlaněmi na košili. Pod jejím dotekem Coltraneovi ztuhly bradavky. Něžný polibek se prodloužil a stal se poněkud nuceným.
Chvíli se drželi v objetí.
"Tak ukaž, kde máš ty hanbaté obrázky," vyzvala Jennifer.
"Nerozmyslela sis to?"
"Co ty víš, třeba je ve mně kus zvrhlíka."
Coltrane jí sundal ruce z ramenou a uvolnil západky, které přidržovaly umělou stěnu.
Když ji odtáhl, Jennifer se zadívala na obličej Rebeky Chanceové vyvedený v životní velikosti. Ostré světlo v trezoru rozptýlilo tmu tajné komory a oči na fotografii se v náhlém osvětlení zaleskly.
"Je mnohem krásnější než v tom filmu, který jsem viděla," poznamenala Jennifer.
Coltrane nechal krabici s akty úplně nahoře. Vzal ji, odnesl na polici v trezoru a odklopil víko.
Jennifer váhavě přistoupila a zahleděla se na fotografii Rebeky Chanceové pořízenou v jídelně v prvním patře domu. Stála tam nahá, zahalená jen chromovanými kuličkami zavěšenými na šňůrkách.
Jennifer si prohlížela fotografie. V trezoru se rozhostilo takové ticho, že jediné zvuky, které Coltrane slyšel, představovalo šustění papíru a Jenniferin napjatý dech, jak pomalu obracela jeden snímek za druhým.
Konečně došla až na dno krabice.
"Tak co říkáš?"
"Všiml sis jejích bradavek?" zeptala se Jennifer.
Coltrane neměl tušení, jakou reakci může od Jennifer očekávat, ale s něčím podobným rozhodně nepočítal.
"Bradavky a dvorce kolem nich," zopakovala Jennifer tiše.
"Teď ti nerozumím."
"Já je mám jiné než ona."
Coltrane cítil, jak rudne. "V žádném případě jsem nechtěl naznačit..."
"Že má hezčí prsa než já? Ale má. Rebeka Chanceová byla úžasně krásná žena. Příroda ji obdařila opravdu štědře. Ale o to mi nejde. Já mám bradavky docela malé, asi jako špičku malíčku. Rebeka Chanceová je má na těchto fotografiích velké jako špička ukazováčku nebo prostředníku. A já nemám zdaleka tak výrazné dvorce jako ona."
"No a?"

"Jenže i moje bradavky a dvorce by mohly vypadat jako její."
"Mluvíš o plastické operaci?"
"Ne, kdybych byla těhotná."
Coltraneovi se rozbušilo srdce.
"Myslíš, že je těhotná?"
"Jsem o tom přesvědčena. A řekla bych, že je to její první těhotenství. Nevidím na těle žádné známky, že by už rodila. Podle mě je asi ve třetím měsíci, protože má pořád ještě ploché břicho. Ale na těch fotografiích je vidět, jak se jí postupně nalévají prsa a zvětšují bradavky. V obličeji jen září a pokožka jako by zprůsvitněla. To všechno jsou důkazy hormonálních změn organismu."
"Těhotná," vydechl Coltrane užasle a zadíval se na fotografie novýma očima.
"Takže vyvstává řada samozřejmých otázek. Kdo byl otcem? Byl to Packard? A za předpokladu, že se dítě skutečně narodilo, co se s ním stalo?"

6

Coltrane se prohnul v zádech a zaklonil hlavu. Tělem mu projel záchvěv rozkoše. Pohyboval se pomalu, aby neporušil delikátní rovnováhu mezi okamžitou potřebou a slastným odkladem. Jennifer ho políbila a vystrčila pánev.
"Nezpomaluj." Coltrane zrychlil a dostal se do souladu s naléhavými pohyby jejího těla. Když dosáhl vyvrcholení, zdálo se mu, že současný okamžik bude trvat až do nekonečna, ale příliš brzo se čas znovu rozběhl a Coltrane se svezl z Jennifer a položil se vedle ní. Oba zůstali zcela bez hnutí. Otevřenými žaluziemi pronikalo dovnitř světlo pouličních lamp a větve stromů rozhoupané větrem vrhaly do obývacího pokoje pohyblivé stíny.
Jennifer se převrátila na bok. "Tak dlouho jsme čekali..."
"Příliš dlouho."
"Budeme to muset dohonit."
"Duše by chtěla, ale tělo bude asi slabé."
"Uvidím, co se dá dělat, abych mu dodala trochu sil."
"Třeba by pomohlo se najíst. Jestli nezačnu tu námořnickou omáčku připravovat hned teď..."
"Ne." Jennifer ho pohladila po tváři. "Ještě tady se mnou chvíli zůstaň."
"Velmi příjemný způsob, jak zakončit rok, který byl jinak velmi mizerný," poznamenal Coltrane.
"V jistém směru to zase nebyl tak špatný rok. Povedlo se ti pár vynikajících fotografií a našel jsi nový směr své práce."
Coltrane pokrčil rameny.
"Pořád ještě ti tvá práce nepřipadá důležitá?"
"Ve srovnání se vším, co se stalo... Moc ne."
Upadli do neklidného mlčení.
Jennifer promluvila první: "Napadlo tě, když ses se mnou miloval, že se v této posteli mohl milovat i Randolph Packard s Rebekou Chanceovou?"
"... Ne."
"Mě ano. Představovala jsem si, že jsem si s ní vyměnila místo. Vzrušují tě ty fotografie, na kterých je nahá?"
"Trochu."
"Vzbudily v tobě větší touhu po milování?"
"Asi ano."
Jennifer mu přejížděla rukou po těle a šimravě ho mazlila.
"Vzrušují tě stejně jako tohle?"
"Ano."
"To je dobře."
Když ho políbila, Coltrane ucítil na jazyku slanou chuť. Jennifer stékaly po tvářích slzy.
"To je dobře, protože já s ní nemohu soutěžit, Mitchi. Já nejsem bohyně, jsem jen obyčejná žena."

7

Ačkoliv se probudil do jasného rána a obloha byla úplně čistá, chladivý vítr - chladivý alespoň na poměry jižní Kalifornie - přinutil Coltranea ustoupit z terasy zpátky do ložnice. "Brrr," otřásl se a přitáhl si župan těsněji k tělu. Zavřel za sebou a otočil se k Jennifer, která zůstala v posteli. "Doufal jsem, že si kávu vypijeme tam venku, ale obávám se, že by to musela být ledová káva."
"Tady vevnitř je stejně příjemněji," řekla Jennifer. Nadzvedla přikrývku a nabídla tak Coltraneovi pohled na svá ňadra, ploché bříško a světlé ochlupení klína. Gestem mu naznačila, aby se k ní připojil.
"To je ta nejlepší nabídka, jakou mi kdo za celý den učinil."
"A den je ještě mladý," dodala Jennifer.
"Ty mě úplně vyčerpáš."
"To vůbec nevadí, pokud nevyčerpám tady toho pána."
Jennifer ukázala na ztopořený úd, který Coltraneovi vykoukl mezi záhyby županu.
"Odkdy si libuješ v tak nestoudných řečech?" Coltrane vklouzl pod přikrývku k příjemnému teplu jejího těla.
"Čemu říkáš nestoudné řeči?"
"No, přinejmenším by se daly označit jako sugestivní."

"A jak bys nazval tohle?"
"Promiň, ale momentálně jsem trochu dezorientovaný. Ale třeba mě to správné slovo napadne, když to uděláš ještě jednou."
"Mohlo by tě napadnout ještě něco lepšího."
Den je ještě mladý, řekla Jennifer, ale mýlila se, jestli chtěla naznačit, že den, který se před nimi otevíral, jim poskytne ještě další příležitosti k milování, protože když si spočinuli v náručí a chvíli spolu poleželi, když vstali a vystřídali se ve sprše a konečně se oblékli, Jennifer řekla Coltraneovi, že ji po poledni očekávají rodiče.
"Je to rodinná tradice, jak si určitě od loňska pamatuješ. Vždycky k nim zajdu a pomůžu taťkovi sledovat maratón novoročních fotbalových zápasů. Nechceš jít se mnou? Oba tě rádi uvidí a jídla bude víc než dost. Zdálo se mi, že se ti u nich posledně líbilo."
"Líbilo, bylo to fajn. Ale letos se budu bohužel muset omluvit."
"Aha." Jennifer se zlomil hlas zklamáním.
"Ano, slíbil jsem Gregově manželce, že se zastavím a chvilku s ní a s dětmi pobudu."
"Aha." Tón odpovědi byl tentokrát plný pochopení. "Ani nevím, že jsi s ní mluvil."
"Asi jsem ti to zapomněl říct."
"Nikdy jsem se s ní osobně nesetkala, ale vyřiď jí, prosím tě, že je mi jejího manžela hrozně líto."
"Spolehni se."
"Ta káva, o které ses zmínil, by mi teď moc prospěla."
V kuchyni panoval značný nepořádek - nesla neklamné stopy toho, že v ní Coltrane připravoval masové kuličky s námořnickou omáčkou. Po večeři nechali nádobí ve dřezu a při lahvi šampaňského sledovali televizi. Coltrane si jen nejasně pamatoval, jak poté, co na Times Square odpočítala slavná televizní hvězda poslední vteřiny starého roku, klopýtali ve tmě po schodech nahoru do ložnice.
"Ach bože," povzdechla si Jennifer, když přejela očima tu spoušť. "Budu potřebovat kávu už proto, abych nasbírala dost sil a pomohla ti s tím."
"Na to zapomeň," prohlásil Coltrane. "Víš co? Nasnídáme se někde venku."
Když se vrátili a vystoupili před domem z auta, bylo půl jedné.
"Jestli se u Gregovy manželky nezdržíš dlouho, zastav se u mých rodičů," navrhla Jennifer.
"Zastavím se," slíbil Coltrane. "Popřej jim za mě hodně štěstí do nového roku."
Jennifer se nejistě ošila. "Udělal bys pro mě něco?"
"Co by to mělo být?"
"Neskočil bys pro aparát a nevyfotografoval mě?"
"Chceš, abych tě vyfotografoval?"
"Máme nový rok," vysvětlovala Jennifer. "Nový začátek. Byla bych šťastná, kdybych tě viděla zase fotografovat."
"Když budeš šťastná ty, budu šťastný já."
Za chvilku se vrátil s nikonem a požádal Jennifer, aby si stoupla k rohu domu, který lemoval měděný plát pokrytý zelenavou měděnkou, takže trochu připomínal popínavý břečťan.
"Na tom pozadí ještě více vynikne světlá barva tvých vlasů," řekl Coltrane. "Vypadáš opravdu nádherně."
Coltrane stiskl spoušť fotoaparátu v okamžiku, kdy se jí, jak doufal, rozzářily oči štěstím nad jeho komplimentem.

DEVĚT

1

Ukázalo se, že dům Gregovy bývalé manželky byl plný lidí: její rodiče, sestra, přátelé z pojišťovací společnosti, kde pracovala, Gregovi kolegové z policejního oddělení, nemluvě o sousedech. Přišli, vyslovili soustrast a odešli. Gregova manželka vypadala, jako kdyby toho v poslední době moc nenaspala, ale přesto si dala tu práci a upekla na svátky krocana. Bylo však jasné, že jídlo pro všechny stačit nemůže, a tak se Coltrane po hodině rozloučil, aniž čekal na večeři. S prázdnotou v duši se rozhodl, že se nevrátí do Packardova domu, ale že poslechne Jennifer a zajede k jejím rodičům, kteří bydleli v historicky cenném viktoriánském domě nedaleko parku Echo. Coltrane věděl, že nejrychleji se tam od Gregova domu ve Venice dostane, když zamíří po santamonické spojce na východ a sjede na dálnici Golden State, která ho přivede k východnímu konci bulváru Sunset nedaleko parku Echo. Byl proto překvapen, když si uvědomil, že jede po santamonické spojce přesně opačným směrem - na západ k Pacifické pobřežní dálnici. Po několika okamžicích si přiznal, že skutečným cílem jeho cesty je Malibu.

2

Když přijel do Los Angeles před sedmnácti lety poprvé, cítil Coltrane neodolatelné nutkání dozvědět se o této oblasti co nejvíce. Fascinovalo ho, když zjistil, že Malibu - to jméno mělo pro něj přímo mystický význam - tvořilo ve skutečnosti několik různých míst: Commune, kde žili významní představitelé šoubyznysu v domech obehnaných vysokými ploty a střežených bezpečnostní službou; pobřeží, kde se úzké dvoupodlažní domy dotýkaly jeden druhého a táhly se několik mil daleko, vpředu úzká silnice, vzadu oceán; dlouhý řetězec čerpacích stanic, motelů a restaurací s rychlým občerstvením podél Pacifické pobřežní dálnice; a konečně dále na sever, kde dálnice opouštěla linii pobřeží, rustikální komunita drahých domů na rozlehlých zalesněných parcelách, k nimž se dalo dojet po křivolakých silnicích,

které připomínaly bludiště a z kterých po většinu cesty nebylo na oceán vůbec vidět. Coltrane cítil ve vzduchu slanou brízu a věděl, že moře je nedaleko. Nebýt toho, mohl by se domnívat, že se nachází v exkluzivní oblasti údolí San Fernando.
A právě po jedné z těchto klikatících se cest teď Coltrane ujížděl. Čas od času se zastavil, aby zkontroloval svou polohu v mapě, kterou si koupil u benzinové pumpy těsně předtím, než sjel z Pacifické pobřežní dálnice, a pokračoval na západ - alespoň se snažil dodržovat základní směr, protože často se musel vracet kvůli neoznačeným ulicím a jindy zase skončil ve slepé uličce, která měla podle mapy pokračovat dál. Frustrován namáhavým hledáním cíle cesty nakonec zastavil v místě, kde mu další postup přehradil živý plot, kterým vedla úzká stezka. Doufal, že ulice, kterou hledá, leží právě za touto řadou keřů.
Pohledem na hodinky zjistil, že už jsou téměř tři odpoledne a že to vypadá na ztracený den. Propočítal si, že návrat a nové hledání příjezdu k cíli by mu trvalo alespoň dvacet minut, a to pouze tehdy, kdyby měl štěstí a všechny ulice byly označeny, takže by je bez problémů našel. Proč se tedy trápit, když cíl leží prakticky před ním? Jenniferina prosba, aby ji vyfotografoval, dosáhla účelu, který zamýšlela: Coltrane podlehl starému zvyku a vzal si s sebou fotoaparát, který si teď přehodil kolem krku. Když vyšel z auta a zamkl ho, zapnul si sako na všechny knoflíky, protože se venku citelně ochladilo, a prodral se mezi keříky živého plotu.
Dříve než pod sebou zahlédl oceán, uslyšel šumění příboje. Stál teď na prudkém svahu a shlížel na ulici, na kterou se potřeboval dostat - řada výstavních domů lemujících pobřeží a nikde ani živáčka. Oproti písčitým plážím, kterými je Malibu tak proslavené, tady narážely vlny oceánu do šedých skal. Coltrane, fascinován kontrastem zpěněných bílých hřebenů vln a červených tašek střech, pozvedl fotoaparát, zvolil velmi krátkou expozici, aby vlny nebyly rozmazané, a pořídil několik záběrů.
Pokračoval v opatrném sestupu po klikaté stezce dolů srázem. Místy měl co dělat, aby nesjel a nespadl, protože svah byl po nedávných deštích značně narušen. Zachycoval se obnažených kořenů stromů, opíral se o vystouplé drny nebo zarýval podpatky do rozměklé půdy, až nakonec stál dole pod svahem na jedné z četných betonových zídek, které tu byly postaveny, aby bránily sesutí svahu.
Příboj teď duněl mnohem divočeji, ale nejhlasitější zvuk, který Coltrane vnímal, bylo jeho hlasité oddechování. Je to jen důsledek namáhavého sestupu, uklidňoval se. Jistě, co jiného. Zamířil k nejbližšímu domu, postavenému v misionářském stylu. Pohled na poštovní schránku mu řekl, že jde o číslo 38, ale on hledal čtyřiadvacítku, takže pokračoval dál, příliš zaujatý svými myšlenkami, než aby věnoval pozornost vřískotu racků, kteří mu přelétali nad hlavou.
Včera, poté co mu soukromý detektiv, který pracoval pro Packardova právníka, předal adresu a telefonní číslo Natashi Adlerové, několikrát zkoušel zavolat a rozladilo ho, když mu komputerizovaný hlas pokaždé oznámil, že číslo, které volá, neexistuje. Byly informace soukromého detektiva falešné, nebo se Natasha Adlerová po potvrzení platnosti poslední vůle Randolpha Packarda odstěhovala? Možná už je dávno v tom domě v Mexiku, pomyslel si Coltrane.
Pokračoval ulicí kolem dalšího domu v misionářském stylu, za kterým stála výstavná budova postavená ve stylu španělské kolonizace. Celou cestu však upíral pohled k domu o několik desítek metrů dál, protože si podle čísel poštovních schránek odpočítal, že právě to je adresa, která ho zajímá. Byla to rozlehlá modernistická stavba ve tvaru dvoupodlažní kostky, která se, ozářená klesajícím sluncem, jasně rýsovala proti ostře modré obloze.
Střízlivá geometrie domu Coltranea natolik zaujala, že znovu pozvedl fotoaparát. Věděl, že zachytit kontrast světla a stínu bude dost obtížné, a nastavil expozici tak, aby posílil jemné stínování výsledného záběru, a stiskl spoušť. Jako preventivní opatření pořídil další dva záběry. Při prvním úmyslně zdůraznil tmavší tóny obrazu, při druhém spíše světlejší. Tato technika, známá jako vydělování, mu později poskytne možnost volby kontrastu.
Naposled stiskl spoušť fotoaparátu, přehodil si ho přes rameno a cítil se, jako by byl na moment duchem nepřítomen. Byl to pocit, který naposled prožil tehdy na svahu nad Packardovým domem, kdy pořizoval poslední záběry série losangeleských domů. Začal si uvědomovat, jak se na něm podepsaly hrůzy, kterým musel čelit. Nový rok, nový začátek, pomyslel si ve vzpomínce na povzbuzení, kterého se mu dostalo od Jennifer, když se ráno loučili.
Ale co tady v tom případě pohledávám?

3

Jako většina pobřežních domů v Malibu stál i tento co nejblíže k silnici. Vpravo vysoký kovový plot obklopoval malou zahradu, vlevo parkovalo na krátké příjezdové cestě před zavřenými vraty dvojité garáže červené porsche. Jinak Coltrane žádné další auto neviděl. Alespoň je někdo doma, pomyslel si. Ověřil si, že na poštovní schránce skutečně stojí číslo, které hledá: 24.
A co teď? zeptal se v duchu sám sebe. Opravdu tady chceš zaklepat uprostřed novoročního odpoledne? To bude zajisté důkaz mimořádného taktu a dobrého vychování.
Coltrane nahlížel přes kovový plot do černých oken a pátral po známkách pohybu uvnitř, po nějakém náznaku, že se tam chystá slavnostní rodinná večeře. Okna vypadala jako slepé oči a v místnosti za nimi se nic nepohnulo. Možná nikoho zase tak moc nevyruším, uvažoval. Třeba zaklepání na dveře nebude tak nevhodné, jak jsem si před chvíli myslel. Když se sem vrátím zítra nebo pozítří, pořád budu někoho rušit.
Coltrane se rozhodl. Zamířil ke dveřím a ani pohledem nezavadil o nádherně vzrostlé okrasné keře v zahradě. Nezaklepal, ale stiskl tlačítko zvonku. Překvapilo ho, jak dutě se vevnitř rozléhá. Chvíli počkal a zazvonil podruhé. Tupá ozvěna jako by napovídala, že uvnitř nikdo není. Ještě jednou stiskl tlačítko a tentokrát ho podržel o něco déle. Někdo přece musí být doma, uvažoval. Proč by tady jinak stálo to porsche? Ať už tu bydlí kdokoliv, rozhodně by se nevypravil někam na výlet a nechal stát drahé sportovní auto jen tak na snadno přístupném místě. Místo zvonění

zkusil zaklepat, ale pořád nikdo neotevíral.
Třeba se tam miluje nějaká dvojice, pomyslel si zděšeně. Jestli budu ještě chvíli vyzvánět a někdo mi nakonec otevře, nečeká mě nic příjemného a budu si muset vyslechnout vzteklé kázání. Jestliže chci, aby mi tady někdo zodpověděl mé otázky, nesmím si ho znepřátelit.
Celý nesvůj zaváhal s prstem na centimetr od tlačítka zvonku. Ach jo, budu to muset zkusit zítra. Jenže co když mi ani zítra nikdo neotevře? Kdyby tak fungoval telefon!
Coltrane se vrátil na ulici a zahleděl se k čelním oknům, jestli se za nimi nepohne záclona, což by znamenalo, že ho někdo kradmo pozoruje. Ale nic se ani nehnulo a Coltrane se pro tuto chvíli vzdal. Měl jsem jet za Jennifer, napadlo ho. Ale když se chystal k výstupu stejnou cestou, jakou sem přišel, náhle si uvědomil, že existuje docela rozumné vysvětlení přítomnosti automobilu na příjezdové cestě a toho, že současně je dům prázdný.
Ať už je tady kdokoliv, vyšel si na procházku po pobřeží.
Coltrane se vydal podél domu vlevo a chtěl projít mezi ním a sousedním sídlem, ale cestu k moři mu přehradila betonová zeď. Vpravo narazil na podobnou zeď. Chvilkové radostné vzrušení se změnilo v zklamání, když si všiml, že podobné bariéry jsou postaveny mezi všemi okolními domy - nejspíš ve snaze uchránit pláž před nežádoucími vetřelci. Za posledním domem v řadě se táhl plot. Racci vřískali stále pronikavěji a příboj hučel ještě divočeji. Coltrane obešel konec plotu, který sahal až k mořské hladině, a namočil si boty. Jedna věc je zvonit a obtěžovat zrovna na Nový rok, ale úplně něco jiného je narazit na někoho při procházce, uvažoval. Zcela přirozeně se pozdravíme a už nebude tak nevhodné, když vysvětlím, kdo jsem, a položím pár otázek.
Coltrane postupoval k zadnímu traktu domu, který ho zajímal. Od zadního vchodu vedl bíle natřený dřevěný můstek, vybudovaný nad mělčinami a shluky šedivých balvanů, který zasahoval několik metrů do moře. Na obě strany se táhla plochá skaliska, zalévaná zpěněným příbojem vln.
Ale pobřeží bylo opuštěné a prázdné, nikde ani živáčka.
Coltrane zavrtěl hlavou. Přinucen uznat, že alespoň pro dnešek plýtval časem, se začal otáčet, aby se vrátil zpět k silnici, ale zastavil se uprostřed obratu, když jeho pozornost upoutal nějaký pohyb mezi balvany. Přimhouřil oči proti oslnivým paprskům zapadajícího slunce (jak může slunce tak jasně svítit a současně být tak pronikavá zima?) a vylekal se, že má halucinace, protože to nebyl pohyb mezi balvany, to se pohybovaly samotné balvany. Jeden z nich se pomalu vztyčoval nad ostatní.
Coltraneovi naskočila husí kůže a roztřásl se ještě silněji než před okamžikem. Tentokrát však ne zimou. Šedivá masa skaliska se zvedala stále výše a vynořovala se z mělčiny. Co to proboha vidím ? ptal se Coltrane sám sebe a měl se co ovládat, aby se k tajemnému úkazu nerozběhl. V tom okamžiku se přihodilo něco stejně podivného: Skalisko se vztyčilo do výše asi půldruhého metru nad hladinou a Coltrane si všiml, že v jednotvárné šedi září bílý ovál - lidská tvář. Od dosud jednolité masy se oddělily šedivé paže, jedna z nich se natáhla vzhůru k šedé hlavě a k Coltraneovu zděšení z ní sloupla svrchní vrstvu, jako kdyby ji stahovala z kůže. Vyvalila se záplava bohatých uhlově černých vlasů a celek náhle vytvořil hlavu tajemně krásné ženy. Coltrane si teprve v té chvíli uvědomil, že celou dobu hledí na ženu v potápěčském úboru vystupující z moře. Potápěčský oblek byl vyroben z šedivého neoprénu stejné barvy jako skaliska, která lemovala čáru příboje. Když postava vystupovala z vody, vypadalo to, jako by se rodila z vln oceánu.
Coltrane bleskurychle zvedl fotoaparát, otevřel clonu na maximum, aby vlny v pozadí nebyly tak zřetelné, a stiskl spoušť. V hledáčku se objevila postava vystupující z vln, která mu byla tak důvěrně známá, až si myslel, že se ho znovu zmocnily halucinace. Pořídil další záběr, ještě jeden a pomalu postupoval kupředu. Žena si ho všimla, zastavila se, jednu nohu vysunutou před sebou, koleno lehce pokrčené, a chystala se na ni přenést váhu. Neměla dýchací trubici ani kyslíkový přístroj, což znamenalo, že si byla jen zaplavat a ne se potápět. Neoprénový oblek si navlékla jen proto, aby jí ve studené vodě nebyla zima. Ruce měla chráněny šedivými gumovými rukavicemi - proto působilo tak děsivě, když si z hlavy stahovala kuklu. Druhou rukou si teď shrnula vlhké vlasy a Coltrane věděl, že i toto gesto už kdysi viděl. Znovu stiskl spoušť fotoaparátu á zachytil ženu uprostřed pohybu. Nebýt neoprénového obleku, byl by Coltrane otřesen snad nejsilnějším pocitem déjá vu, jaký kdy zažil. I v potápěčském obleku byla vzájemná podobnost tak zarážející, že Coltrane nedokázal pochopit, jak je možné, že se mu ruce, v nichž svíral fotoaparát, neklepou zděšením. Neoprénový oblek těsně obepínal ženino tělo jako její vlastní kůže a jeho vlhká hladkost jen zdůrazňovala rozvlněný pohyb nohou, vláčné, jako by tekoucí proudění těla, smyslné obrysy stehen, pasu, ňader... Coltraneovi poklesla ruka s fotoaparátem a jeho omámená mysl se marně dožadovala vysvětlení, jak je možné, že před sebou vidí Rebeku Chanceovou.

4

Coltrane postoupil ještě o krok a tváří tajemného zjevení přelétl mrak zděšení. Ustoupila, zapotácela se, ztratila rovnováhu a klesla na kolena doprostřed vln.
"Ne! Nebojte se!," uklidňoval ji Coltrane. "Nemusíte se mě bát! Nechci vám ublížit."
Pozvedl ruce dlaněmi dopředu, aby zdůraznil mírumilovné úmysly, ale žena se skrčila jako pod ulitou připravená k obraně.
"Prosím vás!" naléhal Coltrane. "Nechtěl jsem vás vyděsit. Jen bych vám rád položil pár otázek. Neublížím vám."
Hukot vln rozbíjejících se o skály nebyl tak hlasitý, aby dokázal ztlumit zvuky, které se za Coltranem náhle ozvaly. Práskly zavírané dveře, výkřiky, podrážky bot skřípající po skalách. Coltrane se ohlédl přes rameno a ztuhl zděšením, když spatřil, jak se k němu řítí půl tuctu mužů. Dva z domu, na jehož dveře předtím marně klepal, dva z úkrytu pod dřevěným můstkem a dva vyběhli z vysokých okrasných keřů, které rostly na zahradě.
"Stůj!" vykřikl jeden z nich, hlas zrůzněný vztekem. "Zůstaň stát! Ani hnout!"

Coltrane se rozběhl jako štvaná zvěř.
"Ty hajzle! Stůj, nebo tě..."
Coltrane zbytek neslyšel, hukot vln a sípavý dech ta slova přehlušil. Sklouzl na mokrém balvanu, ale podařilo se mu udržet rovnováhu a neupadnout a rozběhl se ještě rychleji. Za sebou vnímal jen neznatelné kletby a výkřiky. Bez varování se před ním náhle objevil další muž, který vyběhl z jiného domu. Pozvedl ruku a zařval na Coltranea, aby zastavil. Coltrane v posledním zlomku vteřiny, kdy se už už zdálo, že do toho člověka narazí, změnil směr, oběhl ho a zamířil do vnitrozemí. Ale dva z pronásledovatelů tento manévr předvídali a nadběhli mu - každým okamžikem hrozilo, že ho dopadnou.
Coltrane znovu změnil směr a blížil se dlouhými skoky k linii pobřeží. Muž, který ho předtím překvapil, si myslel, že se Coltrane už nevrátí, a v důsledku toho opustil výhodnou strategickou pozici a také se rozběhl do vnitrozemí. Coltrane se mu vyhnul a rozběhl se podél čáry příboje.
"Do prdele!" zařval někdo.
Coltrane se vyhnul zrádné mělčině, ale když se zahleděl dále před sebe, v duchu zasténal. Linie pobřeží se zařezávala hlouběji do vnitrozemí. Aby se vyhnul vlnám, které by ho pohltily, bude nucen sledovat čáru příboje. Pronásledovatelé se mu přiblíží, protože si budou moci nadběhnout napříč půlkruhem, který musí opisovat.
Když se na něj jeden z mužů ze strany vrhl, Coltrane si vzpomněl, jak tehdy v Bosně použil v sebeobraně fotoaparát. Přetáhl si ho přes hlavu, sevřel v ruce popruh a rozmáchl se, aby jím udeřil pronásledovatele do hlavy.
"Hej!" Útočník polekaně uskočil.
Coltrane se zapotácel - prudkým rozmachem ztratil rovnováhu, podjely mu nohy a v příštím okamžiku hleděl k nebi, protože se zřítil po zádech do vln. Šok způsobený pádem do ledové vody ho připravil o dech.
Ne že by na tom záleželo, protože dýchat stejně nemohl. Zapadl do hluboké prolákliny mezi skalisky a hlava mu zmizela pod hladinou. Máchal rukama jako šílený. Nahoru! Nahoru! Zachytil ho spodní proud a táhl ho na širé moře. Coltrane rychle ztrácel cit v rukou a hučelo mu v hlavě. Když se konečně prodral nad hladinu, slunce ho téměř oslepilo, ale vtom ho srazila další vlna a Coltrane zalapal po dechu, aby se neudusil. Polkl hořce slanou vodu a rozkašlal se. Mokré boty a nasáklé šaty ho stahovaly dolů. Narazil na dno, odrazil se, aby se zachytil skaliska, ale ruce mu po hladkém povrchu beznadějně sklouzly.
"Nechte ho, ať se utopí," řekl jeden z mužů.
Coltrane prudce mrkal, aby odstranil z očí vodu, a viděl, že všech sedm pronásledovatelů stojí na břehu těsně za hranicí příboje, obličeje stejně drsné jako balvany, jimiž bylo pobřeží poseté, na sobě tenisky, džínsy a větrovky. A všichni vypadali, jako kdyby jediným dárkem, který si přáli k Vánocům, bylo členství v nejprestižnějším městském fitcentru.
"Jo, uděláme tak světu dobrou službu," přidal se druhý.
"Jasně," doplnil třetí." Utíkal a spadl. Nemohli jsme ho zachránit. Utopil se, než jsme k němu doplavali."
"Ale pomyslete na všechno to papírování."
Coltrane se pravačkou zachytil na plochém balvanu. Přivalila se vlna, srazila ho na skálu a okamžitě táhla pryč. Zmrtvělá ruka sevření neudržela.
"Za to papírování to stojí," prohlásil muž, který jako první navrhl, aby nechali Coltranea utopit. "Dokážete si představit lepší způsob trávení novoročního odpoledne než se dívat, jak se ten hajzl topí?"
"Já ne," souhlasil jeden z útočníků.
Coltrane, ztuhlý chladem, se zachytil na jiném balvanu a snažil se vyškrábat nahoru. Rozbila se o něj další vlna. Vyrazil výkřik bolesti, ale tentokrát zpětnému tahu odolal, udržel se na skále a vytáhl se výše.
"Držte se." Nejagresivnější z pronásledovatelů přeskočil na balvan, na kterém se Coltrane zachytil, a šlápl mu na hřbet ruky.
Coltrane vykřikl.
"Nepožádal jste o dovolení," ušklíbl se sadista.
"Co myslíš, Carle?" Jeden z pronásledovatelů se otočil k postavě, která se dlouhými kroky přibližovala. "Necháme toho hajzla utopit, nebo ho máme vytáhnout na břeh?"
Coltrane odolal náporu další vlny, ale tělo, stále ztuhlejší, pomalu odmítalo poslušnost. Kašlal a namáhavě lapal po dechu. I když solí podrážděnýma očima skoro nic neviděl, zamrkal a podařilo se mu na zlomek vteřiny zahlédnout muže, který se připojil k pronásledovatelům. Také v teniskách, džínsách a větrovce, postava jako ostatní. Hnědé vlasy měl zastřižené nakrátko podle vojenského střihu a Coltrane zadoufal, že v autoritativním pohledu hnědých očí, které si ho lhostejně přeměřily, spatřil i záblesk soucitu.
"Vytáhněte ho."
"Přece si nepokazíme zábavu? Alespoň ho nechme, ať se ještě chvíli máchá."
"Ne, vytáhněte ho. To není ten chlap, o kterého nám jde."
"Jak si můžeš být tak jistý?"
"Já ho znám."
"Cože?"
"Je to fotograf, jmenuje se Mitch Coltrane. Žije v Los Angeles a věřte mi, že měl úplně jiné starosti, když tohle všechno začalo. Chytili jsme nepravého."
Muž, který podrážku boty tiskl Coltraneovu ruku, rychle o krok ustoupil.
Coltrane se namáhavě škrábal na skálu. Nově příchozí ho popadl za paži a vytáhl z vody.
"Jste v pořádku?" zeptal se muž, který ho zachránil.
"Jako rampouch." Coltrane zadrkotal zuby. "Ani jsem nevěděl, že se křestním jménem jmenujete Carl."
"To proto, že jsem chtěl, abyste si myslel, že mé křestní jméno zní ‚seržant'."

"Co tady děláte?"
"Tak přesně na tohle se chci zeptat já vás" vyštěkl Nolan, "a nemůžu se dočkat, až uslyším vaši odpověď."

5

"Doufám, že chápete, jak jsme se mohli tak snadno splést." Muž, který by byl Coltranea málem nechal utopit, rozhodil v omluvném gestu rukama.
Coltrane neodpověděl. Seděl na dřevěné židli zabalený v dece a klepal se zimou. Tři stěny obývacího pokoje byly natřeny zářivě bílou barvou, čtvrtá, celá prosklená, poskytovala panoramatický výhled na oceán. Z oblohy bez jediného mráčku zářilo pozdně odpolední slunce, které ho však nedokázalo zahřát.
"Nahlížel jste jí do oken," poznamenal další muž.
"Dejte mi už pokoj. Prohlížel jsem si dům ze silnice a pokoušel se zjistit, jestli je někdo doma."
"A fotil jste to tady," doplnil třetí.
"Jsem profesionální fotograf, takže fotím poměrně často."
"I ženu, o které tvrdíte, že jste ji nikdy předtím neviděl, a přitom vstupujete na její soukromý pozemek?" zeptal se čtvrtý.
"Ano. Jak to, že jste čmuchal tady kolem toho domu?"
"Čmuchal?" zeptal se Coltrane nechápavě.
"Jo. A teď nám asi začnete valit klíny do hlavy, že jste se sem táhl celou cestu z Los Angeles pěšky. Kde máte auto?"
Vzrůstající zlost rozproudila Coltraneovi krev v žilách a hned mu bylo tepleji. Vysvětlil, kde nechal svůj vůz.
"No dobře, dobře, to vysvětluje, proč jste chodil pěšky, ale nevyskytl jste se tady žádnou náhodou. Ani ten dům jste si nezvolil jen tak. Co tady pohledáváte?"
"Málem jsem si rozbil hlavu a utopil se. Vyhrožovali jste, že mě utopíte. Už nebudu odpovídat na žádné další otázky, dokud mi neřeknete, kdo jste a co se tady, k čertu, děje."
Skupina mužů upadla do rozpačitého mlčení.
Nolan, který celou dobu stál v pozadí a nešťastně vrtěl hlavou, promluvil poprvé od vstupu do domu: "Řekl bych, že už asi tušíte, kdo jsou tihle lidé."
"Totéž co vy - policajti."
"Úplně totéž ne." Z ohledu na neobyčejně čistý interiér laděný do bělá si Nolan i ostatní vyzuli boty a jejich ponožky jen šeptaly na tlustém koberci, který se táhl ode zdi ke zdi. "Malibu nemá policejní oddělení. Walt a tady Lyle pracují v úřadovně místního šerifa, Pete a Sam pro státní policii. Ostatní jsou z losangeleského oddělení."
"A kde jste se tady vzal vy?" ptal se Coltrane. "Odkdy pracují městští policisté z Los Angeles v Malibu?"
"Nepracují," řekl Nolan, "pokud ovšem nemají volný den. Jsou tady neoficiálně, aby někomu prokázali laskavost a pomohli mu."
"Například já," řekl nejagresivnější muž, kterého Nolan představil jako Walta. "Já jsem tady jen proto, abych někomu prokázal laskavost."
"Stará známá situace, kdy někoho urputně pronásleduje neznámá osoba." Nolan unaveně pokrčil rameny, protože s tímto druhem zločinu se z titulu své profese setkával dnes a denně. "Obětí je žena, která bydlí v tomto domě. V posledních třech týdnech se stala cílem nějakého posedlého úchyláka, který podle všeho ví o každém jejím kroku. Až donedávna jí soustavně telefonoval. I když si za tu dobu pětkrát změnila číslo a žádné z nich nebylo nikdy zveřejněno, vždycky se mu nějak povedlo ho zjistit. Když nepomohlo ani tajné číslo, musela si nechat odpojit linku."
"Tak to by vysvětlovalo, proč mi automat oznámil, že číslo neexistuje, když jsem sem včera volal."
"Takže vy jste se pokoušel dovolat," řekl muž, který se jmenoval Lyle. "Chtěl jsem se vás totiž právě zeptat, proč jste místo neočekávané návštěvy na Nový rok raději nepoužil telefon."
"Myslíte si že lžu?"
"Ne, jen si rád všechno ověřuju."
"No a kromě toho," přerušil hrozící hádku Nolan, "začala dostávat poštou fotografie."
Coltrane se na židli napřímil.
Muži stojící kolem něho si ho pozorně prohlíželi - ještě nikdy si ho nikdo tak zpříma neměřil.
"Fotografie." Coltrane porozuměl. "Takže když jsem se ukázal s fotoaparátem a začal ji fotografovat, předpokládali jste..."
"Ty fotky, které dostává - jsou jich stovky -, byly pořízeny na všech možných i nemožných místech," pokračoval Nolan. "Ať se hnula kamkoliv, ať dělala cokoliv, tomu neznámému se vždycky podařilo ji při tom vyfotit."
Coltranea zamrazilo až do morku kostí, jako kdyby stále ještě bojoval o život v ledové mořské vodě, ale v tomto případě v něm nepříjemné mrazení vyvolala vzpomínka, jak strašně se cítil, když zjistil, že jeho samotného sledoval a fotografoval Ilkovič.
"A to jsem zatím nemluvil o obrovských kyticích, které jí nechává pětkrát denně doručovat. A nejenom sem domů, dostává je v restauracích, u zubaře a jednou jí dokonce nechal doručit květiny do čekárny u gynekologa. A na kartičce vždycky stojí ‚Myslím na tebe'," pokračoval Nolan ve výčtu. "Za stěračem má soustavně zastrkané milostné dopisy a speciální zásilková služba jí doručuje nabídky k sňatku."
"To všechno ji přirozeně tak znepokojilo, že se obrátila na šerifovu úřadovnu," doplnil Nolana Walt. Měl nakrátko ostříhané vlasy, hranatý obličej, knír barvy písku a nad pravým obočím malou jizvu. "Vyšetřování jsem dostal na starost já. Jsme docela malé oddělení, máme málo lidí i peněz, a bylo jasné, že tento případ vyžaduje obojí. Abychom mohli stěžovatelku účinně ochránit, museli bychom ji hlídat čtyřiadvacet hodin denně - a nejen tady v Malibu. My se bohužel musíme ohlížet na jurisdikci, zatímco ten chlap, co ji obtěžuje, se může potulovat, kde se mu zachce.

Stěžovatelka vede v Los Angeles několik obchodů a často tam jezdí, takže jsem se rozhodl zavolat na speciální oddělení losangeleské policie, které se těmito případy zabývá, a požádat je o radu."
"A to je důvod, proč jsem se do věci zapojil já," vysvětlil Nolan. "Chodil jsem s Waltem na policejní akademii a on nějakou dobu pracoval u nás v oddělení loupeží. Ale po několika letech požádal o přeložení sem do Malibu."
"Pokládal jsem to tady za tiché a klidné místo." Tón Waltova hlasu dával tušit, že moc ticha a klidu v Malibu nenašel.
"Spojil se se mnou," pokračoval Nolan, "a samozřejmě jsme narazili na obvyklý problém - vzato čistě podle zákona se tento horlivý obdivovatel žádného přestupku, natož zločinu, nedopustil."
Coltrane nechápavě pozvedl hlavu.
"Ono totiž kromě zjevného obtěžování musí být přítomen i prvek hrozby," vysvětloval Nolan. "Vám i mně může být zcela jasné, že někdo, kdo takhle otravuje ženu ve dne v noci s projevy lásky, se ji snaží zastrašit a přinutit ji tak k povolnosti. Ale úřad okresního prokurátora by se asi na celou věc díval poněkud jinak. V obavě, že by porota mohla smést takový případ pod stůl s celkem logickým odůvodněním, že počínání toho člověka je sice nepříjemné, ale že té ženě v podstatě nic nehrozí. Vzpomínám si na případ, kdy jeden chlap denně posílal jisté ženě čokoládu. Bylo jí na kila. Soustavně jí telefonoval a napsal jí stovky dopisů. Cítila se ohrožená a chtěla, aby mu v tom někdo zabránil. Zjistili jsme, kdo to je, a snažili se mu to rozmluvit, ovšem marně. Nezbývalo než ho zatknout a případ se dostal k soudu. Jenže porota se na výroku o vině nedokázala dohodnout. K procesu došlo krátce před svátkem svatého Valentina a jedna z porotkyň se dokonce nechala slyšet, že nápad posílat někomu čokoládu v takovém množství jí připadá velmi ‚interesantní'. Přísahám, přesně tak se vyjádřila. No, dopadlo to tak, že když se porota neshodla, chlapa propustili a ten se druhého dne večer objevil u té ženy v bytě a prostřelil jí hlavu. Když jsme ho sbalili, prohlásil, že už ho unavilo čekat, až se za něj provdá. Řekl, že když ji nemůže mít on, nebude ji mít nikdo. Tomu se říká opravdová láska."
"Ale v tomto případě jsme měli štěstí," doplnil Lyle.
"No, nevím, jestli se hrozbě dá říkat štěstí," namítl Walt. "Ten nadšený obdivovatel poslal stěžovatelce pohřební věnec se stužkou, na které stálo ‚Dokud nás smrt nerozdělí'. Není to sice ta nejzávažnější hrozba, s jakou jsem se kdy setkal, ovšem pětikilové srdce, který ten pohřební věnec doprovázelo, to už je jiné kafe. Ukázalo se, že pocházelo z krávy. Bylo probodnuté šípem, ke kterému byla připevněná kartička s nápisem: ‚Buď má. Zraňuješ mi srdce. Nenuť mě, abych já zranil tvoje.' To už není tak nevinné, co říkáte?"
"A porotě by to jistě stačilo, aby ho nechala zavřít do chládku," řekl Coltrane.
"Ale možná ne na dlouho. No, každopádně by si stěžovatelka na chvíli volněji vydechla a ten čmuchal by si třeba za mřížemi rozmyslel, jak příště někomu projevovat svou náklonnost."
"Máte alespoň tušení, kdo to je?"
"Ne, a stěžovatelka také ne. Všechno by mohlo svádět k domněnce, že jde o někoho, koho zná. Ale v těchto případech jeden nikdy neví. Může to být někdo, s kým se setkala před pěti lety a vůbec si na něj nepamatuje. Může to být úředník z banky, kde má běžný účet. Těmto úchylákům někdy stačí jediný pohled, aby se na někoho fixovali. Zjistili jsme, že květiny objednává prostřednictvím dopisu s instrukcemi, který posílá spolu s penězi do nejrůznějších květinářství. Smuteční věnec a kravské srdce doručila běžná zásilková služba. Zpáteční adresa na zásilce byla samozřejmě falešná. Dokud byl ještě zapojený telefon, nechával ten chlap spoustu vzkazů na záznamníku, ale ona jeho hlas nepoznala."
"Takže nejlepší taktika, kterou jsme dokázali vymyslet," řekl Walt, "spočívala v tom, že jsme se pokusili nastražit past."
Dalšího vysvětlení se ujal Lyle: "Než si stěžovatelka nechala odpojit telefon, poradili jsme jí, ať tomu chlapovi, až zase zavolá, řekne, a to důrazně, aby se buď ukázal a jednal s ní na rovinu, nebo všeho nechal a dal jí pokoj. Měla mu říct, že na něho bude čekat dnes odpoledne právě v tomto domě, a dát mu jasně najevo, že je na něho rozzlobená a že netouží po ničem jiném než mu říct přímo z očí do očí, že s ním nechce mít vůbec nic společného."
"Doufali jsme, že takovému ultimátu nedokáže odolat," řekl Nolan, "zejména proto, že když byla včera telefonní linka odpojena, neměl ten blázen už sebemenší možnost sem zavolat a změnit termín a místo konání schůzky."
"No a tak jsme poslali pro kavalerii," pokračoval Walt. "Lyle a já jsme oficiálně ve službě a ostatní hoši jsou přátelé, kteří nám pomáhají."
"Na Nový rok? Jak šlechetné," ušklíbl se Coltrane. "To už musí být velmi silné přátelství, když jste se kvůli němu vzdali svátečního dne. Normálně si lidé na Nový rok..."
"Stěžovatelka je velmi štědrá," ozvalo se z hloučku.
Ostatní ho sjeli příkrými pohledy, jako kdyby ten člověk řekl něco, co mělo zůstat pod pokličkou.
"Na tom přece není nic špatného," hájil sebe i ostatní Walt. "Když jsme mimo službu, můžeme si dělat, co chceme, a ona si nás najímá pro svou ochranu. Jeden z nás ji vždycky doprovází, když jede do Los Angeles."
"Když už mluvíme..." Jeden z příslušníků státní policie se kolem sebe nervózně rozhlédl. "Kde je vlastně Tash?"
Skupina mužů ztuhla napětím.
"Kristepane," nadskočil Walt. "Když jsem ji viděl naposledy, vycházela z vody a my jsme honili tady..."

6

"Potřebovala jsem se převléct do něčeho suchého," ozvalo se odněkud shora po Coltraneově pravici.
Coltrane se otočil ke schodišti, kde se na podestě právě objevilo bosé chodidlo. Hlas byl znělý, hrdelní a Coltraneovi silně připomínal hlas hereček z filmů, které byly natočeny v třicátých a čtyřicátých letech. V jeho vzpomínkách vystupovaly vždy ve třpytivých večerních šatech, stály vedle piana v nočním klubu a vyměňovaly si vtipné sentence s krásným hlavním hrdinou, oblečeným do bílého smokingu.
Ale žena, která scházela po schodišti pokrytém bílým kobercem, na sobě neměla večerní šaty, ale bavlněnou soupravu barvy zralých malin, která zdůrazňovala opálenou pokožku obličeje, tmavé oči a ještě tmavší vlasy. Sportovní souprava

jí byla - v nápadném kontrastu s neoprénovým oblekem, který na sobě měla zcela nedávno - sice poněkud velká, ale ani ona nenechávala nikoho na pochybách, jak dokonalé tělo skrývá. Pod splývavými kalhotami se rýsovaly pevné boky a stehna a horní díl soupravy pohupující se na zvlněné hrudi byl jasným důkazem, že si neznámá neoblékla podprsenku. Kráčela dolů jako královna a všichni muži bez výjimky se k ní otočili. Coltraneovi se zdálo, že ostatním se nejvíce líbí její bosé nohy došlapující na vysoký koberec, ale jeho pozornost byla zaměřena k ženinu obličeji: široké čelo, výrazné lícní kosti, oči tvaru mandlí, úzký nos, smyslně vykrojené rty, výrazná brada a úzká linie čelisti představovaly základní prvky klasické ženské krásy, jimiž byla požehnána Rebeka Chanceová. Ale výčet rysů tváře nemohl zdaleka vyjádřit, jak úžasným dojmem působil celek v obličeji živé ženy, která se i ve sportovní soupravě pohybovala se stejnou ladnou a vláčnou lehkostí jako Rebeka Chanceová, když scházela po širokém schodišti oblečená do sarongu v jedné ze scén Jamajského větru. Vlasy, po koupání ještě vlhké, si neznámá stáhla dozadu, stejně jako si je stáhla Rebeka Chanceová, když se brodila na břeh řeky ve Stopaři. Žena vystupující z vody - Packardovy fotografie Rebeky Chanceové vycházející z moře a scéna, která se Coltraneovi zjevila před očima, když se tato žena vynořila mezi skalisky z vln oceánu, zobrazovaly naprosto identický výjev.
Coltraneovi vířil hlavou uragán myšlenek.
"Buďte zdráv." Neznámá přistoupila k Coltraneovi a pohlédla mu důvěrně do očí. Natáhla ruku. "Tash Adlerová. Omlouvám se za nedorozumění, ke kterému tady došlo."
Coltrane stiskl nabízenou ruku a pocítil, jak mezi nimi přeskočila jiskra. Statická elektřina, tření o vysoký vlas koberce, řekl si v duchu. Ale přesto...
"Doufám, že nejste zraněn."
"Nejsem docela v pořádku," Coltrane si, zahalený do deky, najednou připadal jako hlupák. "Jenom je mi trochu zima."
Sundal deku a složil ji přes opěradlo židle. "Vlastně se nic nestalo." Potlačil zachvění, vlhké šaty se mu nepříjemně lepily k tělu. "Říkáte Tash?"
"Zkráceně ‚Natasha'. Měl byste se převléct do něčeho suchého, nebo ještě dostanete zápal plic." V jejím hlase zazněla starostlivost a Coltraneovi se zdálo, že v daném okamžiku je pro ni tím nejdůležitějším člověkem na světě. "Ale kde pro vás teď seženu něco suchého? Pochybuju, že byste se navlékl do mého županu."
Ve skutečnosti byl Coltrane při svém metru pětaosmdesáti jen asi o pět šest centimetrů vyšší než ona a její župan by mu docela dobře padl.
"Už vím," vyhrkla Tash. "Pojďte, zavedu vás do koupelny. Svlečete se a já strčím vaše mokré věci do sušičky."
"Nemůžu přece..."
"Nebojte, za čtvrt hodiny budou suché," naléhala Tash. "Necháme dveře pootevřené a vy se tak budete moci zúčastnit konverzace, aniž byste si připadal jako zavřený v kleci. Uvařím nám všem pořádně silnou kávu a přinesu vám šálek do koupelny."
Coltrane pocítil horkost v obličeji - a nebylo to jen proto, že se už pomalu zahříval po ledové lázni, kterou nuceně absolvoval. "Tak dobře."
"Tudy."
Tash ho vzala intimním gestem za paži a odvedla ho kolem bílého schodiště bílou chodbou do bílé koupelny, za níž vedly otevřené dveře do stejně bílé kuchyně.
"Počkám," řekla Tash.
Coltrane vstoupil celý nesvůj do koupelny a zavřel za sebou. V prvním okamžiku chtěl reflexivně zamknout, ale pak se zarazil, když si představil, jak směšně by cvaknutí zámku působilo - jako kdyby se bál, že na něj někdo vpadne, zatímco se svléká. Sundal si mokré sako sportovního střihu, košili, ponožky a kalhoty, ze kterých vytáhl opasek a z kapes peněženku, klíče a hřeben. Chvilku zaváhal, ale pak dospěl k rozhodnutí, že sundat si i tílko a slipy by už bylo příliš. Přece ji nebude oblažovat svým spodním prádlem. Ani tak mu pomyšlení, že se Tash bude muset dotýkat jeho mokrých věcí, nebylo zrovna příjemné. Vyřešil problém tak, že zabalil šatstvo do ručníku, a přestože nebyl úplně nahý, když pootevřel dveře a vykoukl, připadal si nesnesitelně obnažený.
"Omlouvám se za ty starosti, které se mnou máte."
"Nesmysl." Tash zajiskřilo v očích pobavením. "Doufám, že když na vás budu hodná, nepodáte na mě žalobu."
Coltrane se při jejích slovech musel pousmát.
"Za okamžik jsem zpátky," a Tash s hromádkou mokrého šatstva zabalenou v ručníku odkráčela chodbou.
Coltrane vzal z věšáku další ručník, utřel se a pak si jím vytřel vlhké spodní prádlo. Učesal se, složil sako, přehodil ho přes toaletní mísu a promnul si zkřehlé ruce, aby si je zahřál. Když se za ním ozval Tashin hlas, trhl sebou překvapením.
"Třeba vám to přece jen bude dost."
Otočil se a spatřil ruku prostrčenou pootevřenými dveřmi. Nabízela mu bílý froté župan.
"Díky, ale to nebude nutné. Je mi fajn," namítl Coltrane. Tash neodpověděla; natáhla se a přehodila župan přes vanu. Hlavu držela odvrácenou, aby ho pohledem neuvedla do rozpaků. Pak ruka zmizela a v chodbě zazněly vzdalující se kroky.
Coltrane dlouho na župan hleděl, než ho zvedl a oblékl si ho. Tash měla pravdu. Místy mu byl trochu těsný, ale bylo mu v něm docela příjemně. Vůně, která se kolem něj v obláčcích vznášela, byla vůně parfému, nikoliv pracího prášku.

7

Navzdory pootevřeným dveřím Coltrane neslyšel, o čem si Tash a skupina mužů, kteří ji chránili, v obývacím pokoji povídají. Hlasy splývaly jeden do druhého a ozvěna je ještě více zkreslila. Coltrane neklidně čekal a ztuhl napětím, když se přiblížily těžké mužské kroky. Jak asi budu v tom županu vypadat v očích jednoho z těch chlapů, až mě tady uvidí?

uvažoval Coltrane nešťastně. "Nechcete místo kafe pivo?" zeptal se Nolanův hlas.
"Jo, a strčte do něj slámku."
Nolan se uchechtl. Za chvíli se vrátil a do koupelny se vnořila ruka s plechovkou Budweiseru. Coltrane si zatím svlékl župan a pověsil ho na háček. Nolan skutečně vložil do otevřené plechovky stéblo. Coltrane zavrtěl pobaveně hlavou. Slámku vytáhl, zvedl plechovku k ústům a naráz jí polovinu vyprázdnil.
Nesrozumitelné hlasy z obývacího pokoje ho vysloveně frustrovaly. Zdálo se mu, že ručičky hodinek se vůbec nehýbají. Aby se nějak zabavil, rozhlédl se, jestli nenajde nějaký časopis. Žádný však neobjevil, a tak si začal prohlížet nádržku s tekutým mýdlem a pleťovou vodu, které stály na umývadle. Zvědavě otevřel toaletní skříňku pověšenou na zdi.
"Hotovo," vylekala ho Tash.
Rudý rozpaky se otočil a spatřil ruku, která mu pootevřenými dveřmi vracela suché šaty.
"Díky."
Když od ní Coltrane přebíral své šatstvo, jejich ruce se o sebe otřely a on ucítil další elektrickou jiskru.
"Promiňte," ozvalo se omluvně za dveřmi. "Nevím, čím to je, možná suchým vzduchem. Nechtěla jsem vám dát ránu."
"Sotva jsem si toho všiml."
"Ale já si toho všimla. V poslední době se mně to stává nepříjemně často. Svlékám si ponožky, abych se té statické elektřiny zbavila, ale moc to nepomáhá. Stydím se za to."
"To vůbec nemusíte."
"Nemám to zrovna v povaze."
"Vysílat statickou elektřinu?"
"Stydět se. Oblečte se a připojte se k nám."
"Hned to bude." Coltrane se zahleděl na okraj dlaně, kde stále ještě doznívala praskavá jiskra.
Co nejrychleji se nasoukal do kalhot, natáhl si ponožky, oblékl košili a cítil, jak se mu tělem rozlévá příjemné teplo. Ale hlavně byl rád, že je zase oblečený. Vstoupil do obývacího pokoje a nasadil nenucený výraz. Z křesel, židlí a pohovky k němu vzhlédlo několik očí.
Walt a Lyle, dva policisté oficiálně ve službě, pili kávu, ostatní pivo. Tash se opírala o zeď a držela v ruce sklenici vína. Bílý pokoj byl prosvětlen purpurem zapadajícího slunce. Kombinace barev byla tak úžasná, až Coltrane zalitoval, že nemá...
Jeho pozornost upoutal nějaký předmět na konferenčním stolku.
"Můj foťák? Myslel jsem, že jsem o něj ve vodě přišel."
"Ne, ztratil jste ho na skále a naštěstí nespadl do moře," vysvětloval Walt. "V tom zmatku jsem na něj zapomněl a přinesl ho teprve před pár minutami."
"Jsem vaším velkým dlužníkem. Tenhle foťák je můj nerozlučný přítel a už jsme toho spolu hodně prožili." Coltrane si přístroj pozorně prohlédl a s lítostí v srdci zaznamenal, že přibylo pár čerstvých škrábanců a že čočka praskla, ale jinak se aparát zdál neporušený - film, na kterém zachytil Tash, snad unikl osvětlení. Fotoaparát s prasklou čočkou mu ovšem momentálně nebyl k ničemu.
"No, náš příběh už znáte. Teď jsme zvědaví na váš," vyzval ho Nolan. "Co prosím?"
"Chceme slyšet váš příběh. Přece jste se tady neukázal jen tak náhodou. Proč jste sem přišel?"
Takže pořád ještě nevíte, co si o mně máte myslet, poznamenal v duchu Coltrane. "Nenačasoval jsem si návštěvu zrovna nejlíp, to uznávám. Doufám, že to nebudete pokládat za přílišnou drzost." Obrátil se k Tash. "Potřebuju něco zjistit... Nedávno jste zdědila jistou nemovitost od člověka jménem Randolph Packard."
Tash se u zdi napřímila. "To je pravda."
Kromě Nolana to jméno nikomu nic neříkalo, a tak jim Coltrane musel vysvětlit, kdo byl Randolph Packard.
"Setkal jsem se s ním koncem listopadu," řekl Coltrane Tash. "Všechno se seběhlo příliš rychle. Domluvil jsem si s ním spolupráci na jistém projektu, ale jeho podíl byl prakticky nulový, protože zakrátko zemřel. Ne že by to vadilo - měl na mě obrovský vliv od samého počátku mé profesionální kariéry a zejména v nedávné době by se dalo dokonce říct, že zcela změnil můj život. Možná právě proto jsem se rozhodl koupit dům, který mu patřil. Když jsem se dozvěděl, že měl ještě jinou nemovitost, nějakou haciendu v Mexiku, zmocnilo se mě pokušení ji také koupit, ale pak jsem ke svému zklamání zjistil, že už má jiného majitele, že ji Packard odkázal právě vám. No a tak jsem..." Zbytek věty zůstal viset ve vzduchu.
"Přišel jste se mě zeptat, jestli bych nechtěla prodat své dědictví?" Coltrane měl dojem, že Tash spadl kámen ze srdce.
"Asi tak nějak," potvrdil.
"A kvůli tomu jsme..." Walt se otráveně ušklíbl. "Chcete říct, že jste sem přišel kupovat nemovitost?"
"V podstatě ano," zalhal Coltrane.
"Proboha svatého." Jeden ze státních policistů tak tak že si neodplivl. "To tady čekám takovou dobu, abych slyšel tohle? Těšil jsem se na nějaké fantasticky tajemné vysvětlení, a zatím..."
"Je mi líto."
Několik mužů povstalo za znechuceného kroutění hlavou. "Budu muset jít," prohlásil losangeleský policista.
"Já také," přidal se Lyle, "žena má v troubě krocana. Nemá smysl, abychom se tady všichni potloukali. Chlap, kterého jsme chtěli chytit, asi dům odněkud zdálky pozoroval. Když jsme předčasně odkryli karty kvůli..." a v pohrdlivém gestu pohodil hlavou k Coltraneovi.
"No jo." Waltovo znechucení se ještě prohloubilo. "Ten ničemný slídil už bude dávno v prachu. Začali jsme se sledováním někdy kolem půlnoci a doufali, že ho překvapíme." Na čele mu naskočily unavené vrásky. "Ale teď ví, že na něho čekáme, a bude hrozně těžké nastražit mu další past. Dobrá zpráva ovšem je, že dnes v noci tady pravděpodobně

bude klid. Tak běžte, chlapi, a užijte si zbytek svátků. Já zůstanu hlídat pevnost sám."
"Ale to nemusíš," prohlásila Tash. "Jen jdi taky klidně domů."
"Ale..."
"Jak jsi řekl, dnes večer se nemám čeho bát. Raději to zaklepu, ale jsem přesvědčená, že ten člověk se polekal a utekl. Šerifův úřad musí chránit spoustu dalších lidí, nejenom mě."
"Ale nikdo z nich ochranu nepotřebuje" namítl Walt. "Hrozně nerad bych tě tady nechal samotnou."
"Vážím si toho, jak máš o mě starost," prohlásila Tash, "ale já nezůstanu sama."
Walt k ní nechápavě pozvedl zrak.
"Chvíli tady se mnou zůstane pan Coltrane. Musíme si pohovořit o realitách."
Na Coltraneovi muselo být překvapení vidět.
"Jestli vám to ovšem nevadí," obrátila se k němu Tash. "Třeba už máte domluveno něco jiného. Jen jsem si myslela, že když už jste vážil takovou cestu, abyste si se mnou promluvil..."
"Ne," řekl Coltrane, "nic jiného domluveno nemám."

8

Bylo krátce po páté odpoledne. Obloha přešla z karmínové v šedou, vítr zesílil a ochladilo se. Skupinka mužů stála u dveří; obouvali si tenisky. Tash otevřela vrata dvojité garáže a objevily se dva velké džípy s pohonem všech čtyř kol - Explorer a Mountaineer. Někteří muži nasedli; Tash vycouvala na silnici, aby mohl vyjet jeden z džípů, kterému stála v cestě, a pak odstavila porsche na uvolněné místo v garáži.
Coltrane si nemohl nevšimnout, že na tu krátkou chvilku, kdy je opustila, mužům, kteří zatím neseděli v džípech, uvázla slova na rtech a všichni ji mlčky sledovali.
"Pamatujte si, že když budete mít sebemenší podezření, můžete nám kdykoliv zavolat," kladl jí na srdce Lyle.
"Nebojte se. Jsem v jádru zbabělec. Když jsem sama, nehnu se od telefonu."
Coltrane se zamračil. "Od telefonu? Já jsem myslel, že máte odpojenou linku."
"Linka je opravdu odpojená," poučil ho Walt. "Mluvíme teď o mobilním telefonu, který jsem Tash koupil a nechal aktivovat na svoje jméno. Ať už ji obtěžuje kdokoliv, vždycky se mu nějak podaří zjistit každé nové telefonní číslo, které si nechá přidělit na svoje jméno. O tomto čísle však zatím, zdá se, neví."
"Dobrý nápad," pochválil Coltrane.
"Doufejme, že to dobrý nápad také zůstane. Kdybyste něco potřebovala, Tash, stačí říct."
Tash se dotkla jeho paže v děkovném gestu.
"Dokud jste ještě tady, chlapi..." začal Coltrane.
Podívali se na něj a čekali, co bude následovat.
"Nemohli byste ještě chvilku počkat, než si sem převezu svoje auto? Nerad bych se tady kolem potuloval po setmění a Tash alespoň nezůstane sama, zatímco budu pryč."
"Jo, také bych se tu rád ještě trochu porozhlédl," souhlasil Lyle.
"A já celou operaci urychlím - odvezu vás k vašemu autu." Nolan Coltraneovi gestem naznačil, aby ho následoval do garáže k exploreru, který stál vedle Tashina porsche.
V džípu už seděli tři policisté. Nolan usedl za volant a Coltrane se vmáčkl na zadní sedadlo. Walt a Lyle zůstali před domem a bavili se s Tash. Nolan vyjel z garáže a na rovném úseku prudce přidal plyn.
"Svoje vozy máme zaparkované za čerpací stanicí u hlavní silnice," vysvětloval policista, který seděl vpředu vedle řidiče. "Nechtěli jsme, aby to vypadalo, že pořádáme u Tash nějakou konferenci, když jsme čekali, až se ten slídil objeví."
"Promysleli jste si to opravdu dobře."
"Jo. Škoda, že se ukázal ten nepravý."
Coltrane v rozpacích změnil téma. "Stojím na ulici tamhle nahoře."
"To jste se teda fakt ztratil," konstatoval Nolan.
Než se Coltrane vrátil, setmělo se. V domě teple zářila světla. Policisté vystoupili z mountaineeru a připojili se k Waltovi a Lyleovi, kteří rozmlouvali s Tash v chodbě u dveří.
Tash uvítala Coltranea zářivým úsměvem.
"Pro všechny případy," radil Lyle Coltraneovi, "si raději schovejte auto do garáže, aby se mu venku něco nestalo."
"Máte pravdu."
Pak se Walt, Lyle a ostatní rozloučili a odjeli. Když jejich koncová světla zmizela, ulice se ponořila do tmy narušené jen špendlíkovými hlavičkami světel z oken vzdálených domů.
Coltrane a Tash konečně osaměli.

9

Tash prolomila mlčení jako první. "Nedal byste si ještě pivo?"
"Děkuji, rád." Coltraneovi se v hlavě honily stovky otázek, ale nechtěl na Tash jít příliš zhurta. Musíš pěkně pomalu a opatrně, nabádal se v duchu.
Tash uzamkla hlavní vchod do domu, vstoupila do garáže a stiskla tlačítko, které uzavřelo obě stání, a pak zajistila i vnitřní dveře z garáže do domu.
"Než vám podám to pivo, nepomohl byste mi obejít hradby? Něco jako bezpečnostní obchůzka, však víte."

"Vojín Coltrane se hlásí do služby." Doufal, že se mu žert podařil, a zdálo se, že opravdu uspěl, protože když Tash zamířila chodbou k zadním dveřím, pohrával jí na rtech pobavený úsměv.
"Carl s ostatními už všechno zamkli, ale budu se cítit mnohem jistěji, když sama všechno ještě jednou zkontroluju."
Prošli kolem schodiště a přes obývací pokoj přistoupili k posuvným proskleným dveřím, které vedly k dřevěnému můstku, jenž spojoval dům s oceánem. Tash je zkusila otevřít. "Zdá se, že jsou zabezpečené."
Vyhlédla zamyšleně do tmy, kde se nejasně rýsoval můstek, pobřežní skaliska a bílé hřebeny vln na černé hladině oceánu. "Ráda jsem sedávala venku - i v takové zimě, jako je dnes -, pozorovala, jak vlny bijí o pobřeží a naslouchala příboji. Někdy jsem na obzoru zahlédla loď s rozsvícenými světly, která se plavila na nějaké tajemné, neznámé místo. ‚A tak sebou zmítáme dál, lodě deroucí se proti proudu.'"
"'Bez přestání unášeni zpátky do minulosti.'"
Tash se k němu překvapeně ohlédla. "Vy znáte Gatsbyho?"
Coltrane pokrčil rameny. "Když jsem studoval na univerzitě, jeden z mých profesorů ve fotografickém ateliéru trval na tom, abych absolvoval pár semestrů literatury. Z nějakého záhadného důvodu jsem si Velkého Gatsbyho zapamatoval, zejména ten poslední obraz. Ostatně i Randolph Packard ho zachytil na jedné ze svých fotografií. Nákladní loď na horizontu."
"Která míří do tajemných míst," zopakovála Tash jako ozvěnou a v hlase jí zazněla melancholie, ale hned zase jako by se chtěla sama sobě vysmát. "Nejspíš jen do přístavu v Long Beach. Bohužel, přinejmenším na pár dní je s mými večery venku konec."
Stiskla tlačítko na zdi vpravo od okna. Ozvalo se zabzučení a Coltrane zprvu nechápal, co se děje, ale v příštím okamžiku spatřil, jak se přes okno jako opona spouští kovový závěs a odděluje obývací pokoj od vnějšího světa.
"S tímhle se cítím jako na středověkém hradě," řekla Tash. "Až na to, že spouštím roletu, místo abych vytahovala padací most."
Coltrane ji následoval do kuchyně. Tash rozsvítila velký lustr, jehož světlo se odrazilo od bílého povrchu nábytku a vytvořilo pohádkově příjemnou náladu. Když se přesvědčila, že jsou zamčeny i dveře, které vedly z kuchyně do zahrady, opřela se o příborník, sklopila zrak a zavrtěla hlavou, ale pak se náhle vzchopila. "Jsem já to ale hostitelka, málem jsem zapomněla na to pivo."
V ledničce zůstalo ještě několik plechovek - určených pravděpodobně mužům, kteří jí pomáhali, domyslel si Coltrane.
"Neobtěžujte se se sklenicí, plechovka mi vyhovuje."
"Fakt?" Tash si nalila do sklenice víno a přiťukla si s Coltraneovou plechovkou. "Na zdraví."
"Na zdraví."
"Ani mi nepřipadá, že dnes máme Nový rok, co říkáte?"
"Jedna má přítelkyně neustále zdůrazňuje, že všechno je otázka přístupu," řekl Coltrane, "a že bychom tento den měli považovat za příležitost k novému začátku."
"Ano, myslím, že má pravdu." Tash se zadumaně napila. "Otázkou zůstává, čeho by se ten nový začátek měl týkat. Obávám se, aby to v mém případě nebyl začátek něčeho skutečně velmi zlého."
"Nemyslím, že by zrovna tento přístup měla má přítelkyně na mysli."
Coltrane se opíral rukou o stůl, díval se na ženu, která stála naproti němu, a nemohl se ubránit dojmu, že se ocitl v nějakém neskutečném světě. Vždyť Natasha Adlerová dokonce mluví jako Rebeka Chanceová. Stejně znělý hlas, stejná kadence slov, s jakou mluvila herečka ve Stopaři a Jamajském větru. Vypadala na pětadvacet - když Rebeka Chanceová zmizela, byla stejně stará.
"Stalo se něco?" zeptala se Tash. "Díváte se na mě, jako kdybych... Mám snad mezi zuby zbytky jídla nebo..."
Coltrane se rozesmál. "Ale vůbec ne. Promiňte, nechtěl jsem na vás tak zírat. Ale to víte, profesionální deformace fotografa. Neustále si představuju, že se dívám hledáčkem a čekám na vhodný okamžik, kdy stisknout spoušť."
"A chtěl byste? Myslím vyfotografovat mě."
"Líbí se mi způsob, jakým se opíráte o příborník."
"Ale?" Tash jako by nevěděla, co si má myslet.
Coltrane si uvědomil, že kompliment, který právě složil jejímu vzhledu, by mohl naznačovat, že se chce o něco pokusit. Vylekalo ho to, protože rozhodně netoužil ztratit její sympatie. "Víte, ta malinová barva vašeho oblečení je jediná jasná barva v místnosti. Jinak je všechno bílé. Vlastně ne, všechno ne. Ty nože tamhle na stěně mají černé rukojeti, stejně jako topinkovač. A knoflíky zásuvek a sporáku jsou taky černé."
"Ty černé doplňky jsem zvolila schválně. Bez kontrastu není bílá tak působivá."
"A přesně to mě zaujalo. Při oblečení, které máte na sobě, se z vaší kuchyně stává černobílá fotografie v barvě."
Tash se na Coltranea zkoumavě zadívala. "Jste vynikající pozorovatel."
Coltrane skromně pokrčil rameny. "Po té spoustě fotografií, které jsem za celý život udělal..."
"Ne, myslím, že pouze fotografování by z vás tak dobrého pozorovatele neudělalo. Je to právě naopak. Ale kromě toho si myslím, že často vidíte víc, než chcete. Není všechno tak krásné, jak na první pohled vypadá."
Coltrane si vzpomněl, jak se v Bosně díval čočkou teleobjektivu na Ilkoviče, když sledoval své muže, kteří drtili kosti mrtvol nabrané bagrem z masového hrobu. "Máte pravdu, není všechno krásné."
"Chci se vás na něco zeptat."
Coltrane okamžitě zpozorněl.
"Důvod, proč jsem vás požádala, abyste tady zůstal..."
Coltrane vyčkával.
"Nechtěla jsem o tom mluvit před ostatními," pokračovala Tash. "Zdá se mi, že toho hodně víte o Randolphu Packardovi."

"Snažím se o něm dozvědět všechno možné od té doby, kdy mi ještě nebylo ani dvacet let."
"V tom případě byste mi snad mohl říci, jestli nevíte, proč mě zahrnul do své poslední vůle."
Coltrane se několik vteřin nezmohl na jediné slovo. "Vy to nevíte?" zeptal se zaraženě.
"Úplně mě šokovalo, když se se mnou jeho advokát spojil. Jistě, vím, kdo je - nebo spíše byl - Randolph Packard, ale kdybyste mě zabil, nedokážu si vůbec vysvětlit, proč by mi měl odkazovat nějaký statek v Mexiku. Připadá mi to, jako kdyby vytáhl moje jméno z klobouku. Přišlo to zcela neočekávaně. Ptala jsem se i jeho právníka jak se vlastně jmenuje? Blaine?"
"Ano."
"Zeptala jsem se Blainea, jestli on neví, proč si Packard vybral právě mě, ale Blaine odpověděl, že nemá nejmenší tušení."
"Podle toho, co řekl Blaine mě, soudím, že vám nelhal."
"Kromě Blainea jsem se neměla na koho jiného obrátit. No a potom začaly všechny ty problémy s..." a Tash ukázala širokým gestem ke dveřím a k neurčité hrozbě, která se ve tmě za nimi mohla skrývat. "Prostě jsem najednou měla úplně jiné starosti. A dnes se tu jako blesk z čistého nebe objevíte vy... Když jste se zmínil o Packardovi a nemovitosti v Mexiku, úplně jste mi vyrazil dech."
"Musím se vám k něčemu přiznat."
Tash přimhouřila temné oči, jako kdyby se obávala toho, co uslyší.
"Nebyl jsem k vám zcela upřímný," řekl Coltrane.
Tashin neklid ještě vzrostl.
"Vyhledal jsem vás nejen proto, abych se zeptal, jestli byste nechtěla tu haciendu v Mexiku prodat. Nikdy jsem ji neviděl a vůbec nevím, jestli by se mi líbila. Pravým důvodem mé návštěvy byla touha položit vám tutéž otázku, kterou teď kladete vy mně."
"Proč mi Randolph Packard odkázal tu mexickou nemovitost?"
"Ano."
Tash vyčerpaně zakroutila hlavou. "Prosím vás, těch záhad už je na mě trochu moc."
"Nechci na vás naléhat, ale třeba by se nám společně mohlo podařit vnést do nich trochu světla. Slyšela jste někdy o začínající herečce jménem Rebeka Chanceová? Hrála v několika filmech natočených ve třicátých letech."
Tash se zamyslela, ale pak zavrtěla hlavou. "Ne."
"Ani mě to nepřekvapuje. Zmizela, než se mohla stát hvězdou."
"Ale co má tahle žena společného s..."
"Také ji někdo obtěžoval a pronásledoval, záplavy dopisů, dárky a telefonáty - a pak jednoho krásného dne zmizela."
"Jestli se mě pokoušíte vyděsit ještě víc, než jsem..."
"Ne," bránil se Coltrane. "Snažím se vám pomoci zjistit, proč vás Randolph Packard zahrnul do své poslední vůle. On totiž do ní byl zoufale zamilovaný."
"Myslíte do Rebeky Chanceové?"
"Ano." Coltrane se odmlčel; znovu ho uchvátil pohled na svůdnou, mimořádně krásnou ženu, která stála naproti němu, a současně se zachvěl, jako by z ní vyzařovalo nějaké zlověstné tajemství. "A Rebeka Chanceová vypadala úplně stejně jako vy... Vy vypadáte jako ona... Klidně byste mohly být jedna a tatáž žena."
"O čem to, proboha, mluvíte?"
Coltrane zaváhal a pak jí všechno řekl.
"Fotografie?"
"A filmy, v nichž Rebeka Chanceová hrála. Ale když jste zmínila fotografie, uhodila jste hřebík na hlavičku. To ony jsou opravdu důležité - protože je vytvořil Packard a protože je ukryl."
"A Rebeka Chanceová je mi podobná?"
"Tak podobná, že jsem si, když jsem vás poprvé spatřil, myslel, že trpím halucinacemi."
"To je... Nevím..." Tash zazářily oči. "Ukažte mi je."
Coltrane překvapeně zamrkal. "Prosím?"
"Chci ty fotografie vidět."
"Ale já je s sebou nemám. Ovšem můžu se zítra vrátit a přivézt je."
"Ne, hned. Chci je vidět hned teď. Zavezte mě tam, kde je máte."
Tash to řekla tak vášnivě, že se Coltrane hezkou chvíli nemohl ani pohnout, ani promluvit. Konečně jako ve snách slyšel sám sebe váhavě souhlasit: "No dobře... Ano... Když chcete..."
"Jen si musím odskočit nahoru."
"Pojedeme do Los Angeles."
"S mým odvozem si nemusíte dělat starosti. Vezmu si auto a pojedu za vámi."
"Vůbec by mi nevadilo odvézt vás zpátky. Já jenom..." Coltraneovi v mysli zahledala zlověstná předtucha. Starosti mu nedělala skutečnost, že chce Tash ukázat ty fotografie, protože jestli je měl někdo právo vidět, byla to ona. Jeho neklid pramenil z nejasného podezření, které se týkalo souvislosti mezi pronásledováním Rebeky Chanceové a Tash Adlerové... A s mým pronásledováním. Coltrane si se zachvěním uvědomil, že aby Tash pomohl, bude teď muset být stejně opatrný jako v době, kdy jeho samotného nemilosrdně jako štvanou zvěř pronásledoval Ilkovič. Bude teď muset přemýšlet za oba, představovat si, že on je tím, kdo je v nebezpečí.
"Bude lepší, když vás odvezu," řekl Coltrane. Tash se na prahu kuchyně překvapeně ohlédla.
"Jestli váš dům opravdu někdo pozoruje, mohl by vás sledovat, zatímco byste jela za mnou - a měl by to snadné, protože porsche je nápadné auto."

"To říkal i Walt," potvrdila Tash sklíčeně. "Říkal mi, že se mám toho auta zbavit a nebo si alespoň půjčit na tu dobu, než toho chlapa dostanou do vězení, něco nenápadnějšího. Já jsem vlastně své pohyby natolik omezila, že si sama připadám jako za mřížemi." Tash zavrtěla neústupně hlavou. "Nepřipustím, aby mi ten parchant dál takto zasahoval do života."
"Ale na to nemusíte jezdit v porschi."
"A co mám podle vás dělat? Běžet za vámi a štěkat na pneumatiky?"
Její nečekané odhodlání v sobě neslo tak humorný náboj, že se oba rozesmáli.
"Ach bože, už si ani nepamatuju, kdy jsem se naposled tak od srdce zasmála," řekla konečně Tash s rozzářenýma očima.
"Já si ale opravdu myslím, že bude lepší, když pojedete se mnou."
"Ale jestli tam venku někdo je, uvidí nás odjíždět a pořád nás bude moci sledovat."
"Když nastoupíte do auta ještě v garáži a zůstanete ležet na podlaze před zadními sedadly, dokud neodjedeme dost daleko, tak ne. A protože nebude vědět, že jste se mnou odjela, zůstane tady a bude dál sledovat dům. Máte světla vybavená časovačem?"

10

Coltrane zavřel garážová vrata dálkovým ovladačem, který vzal z přihrádky na palubní desce porsche, a vycouval na potemnělou ulici. Reflektory rozsvítil až v okamžiku, kdy se vrata garáže natolik zavřela, že nikdo nemohl nahlédnout dovnitř a zjistit, že u tlačítka, kterým se vrata ovládala z domu, nikdo nestojí, tím méně Tash.
Zatím nám všechno vychází, pomyslel si Coltrane. Ale věděl, že bude potřeba ještě několika zastíracích manévrů, aby se jim uskok dokonale podařil, aby přesvědčil případného pronásledovatele, že opravdu odjíždí sám. Vyjel na ulici, zastavil, rozsvítil stropní světlo a roztáhl mapu - předstíral, že hledá, jak se odsud dostat na dálnici. Kdyby ho někdo pozoroval, viděl by, že s ním v autě nikdo není. Složil mapu, zhasl vnitřní osvětlení a dvakrát krátce stiskl klakson - přesvědčivé rozloučení. Pomalu odjížděl, kužely reflektorů propátrávaly tmu, a když pohlédl do zpětného zrcátka, za jedním z oken Tashina domu se setmělo.
"Časovač perfektně funguje," oznámil.
"Opravdu to vypadá, že jsem doma a zhasla jsem světlo?" zeptala se Tash ze svého úkrytu za opěradly na podlaze.
"Ano. A teď znovu," řekl Coltrane, dívaje se do zpětného zrcátka.
"Chytré," ozvala se zezadu Tash tlumeně.
"Nechci být neskromný, ale souhlasím. Ale i tak zůstaňte ještě chvíli dole. Budu se zatím dívat, jestli se za námi neobjeví nějaké reflektory."
"Je to...?"
Coltrane vyčkával, ale Tash otázku nedokončila. "Na co jste se chtěla zeptat?"
"Třeba o tom nechcete mluvit."
"Jak to mám vědět, dokud mi to neřeknete?"
"Připadáte si jako tehdy, když jste prchal před Draganem Ilkovičem?"
Zmínka o Ilkovičovi Coltranea zaskočila. Uspokojení nad tím, že se mu podařilo Tash bezpečně dostat z domu, bylo to tam. "Jak vůbec víte o mně a Ilkovičovi?"
"Řekl mi to Carl Nolan, když jste čekal v koupelně, až vám uschnou šaty."
Coltrane se cítil nesvůj, když se měl bavit s někým, koho nevidí, a stálo ho hodně úsilí, aby se neotočil a neprozradil tak, že v autě není sám.
"O událostech, ke kterým došlo na tom starém ranči, jsem samozřejmě věděla," pokračoval Tashin hlas odkudsi zdola zezadu. "V té době se v televizi nebo v novinách prakticky o ničem jiném nemluvilo. Ale když jsem se pak s vámi setkala, nedošlo mi, že jste to právě vy. Nespojila jsem si vás s..."
"To rád slyším. Mrzelo by mě, kdyby si každý, s kým se seznámím, okamžitě vzpomněl, že jsem ten, kdo... Byl bych rád, kdyby mě lidi znali kvůli mým fotografiím, ne kvůli tomu, že jsem někoho zabil - i kdyby si to ten člověk stokrát zasloužil."
"Promiňte, neměla jsem o tom vůbec začínat."
"Ne, to je v pořádku. Nemůžu přece předstírat, že se nic nestalo. Ano, celou tu dobu jsem vždycky hleděl víc do zpětného zrcátka než před sebe. Objížděl jsem pořád dokola kolem stejného bloku, vybíral si úzké nebo jednosměrné ulice - jakékoliv místo, kde by byl každý, kdo by se mě držel, okamžitě nápadný. Ale časovací zařízení na vnitřním osvětlení a tu fintu v garáži jsem tehdy nevyzkoušel."
"Uklidňuje mě, když slyším, jak jste vynalézavý."
"Ano, ale taková vynalézavost mě nenaplňuje zrovna nadšením. Zůstaňte dole." Coltrane sjel na Pacifickou pobřežní dálnici a pozorně sledoval, zda se za ním nevynoří další reflektory. "Pořád je to dobré."
"Doufejme, že to tak zůstane," ozvala se Tash tlumeně.
"Když teď víte, co jsem udělal Ilkovičovi... nezměnil se váš pohled na mě?"
"Ne."
"Proč ne?"
"Jak říkáte, zasloužil si zemřít."
"To si teda zasloužil." Coltrane si chmurně povzdechl. "Opravdu zasloužil."
"A co vaši známí? Změnilo se nějak jejich chování k vám?"
"Ano, zejména jednoho člověka."

"Silné city mohou být děsivé," ozvalo se ze tmy. Tashin odosobněný hlas zněl podivuhodně křehce, téměř jako hlas dítěte. "Trpíte nočními můrami?"
"Ano. Myslel jsem, že zmizí, když bude po všem, ale bohužel se mi skoro každou noc zdá, že Ilkovič ještě není mrtvý, že mě stále pronásleduje. Vidím ve snu jeho ruce..."
"I já mívám zlé sny," řekla Tash. "Někdo se po mně ze tmy natahuje, ale nevím kdo, protože mu nevidím do obličeje. Nevím, jak člověk, který mě pronásleduje, vypadá, a myslím, že je celkem pochopitelné, když nemá tvář, ale o to je všechno horší. Někdy se mi totiž zdá, jako kdyby neměl..."
"Hlavu."
"Vidím, že mi rozumíte."
"Já ve svých snech mívám stejný pocit," řekl Coltrane.
"Asi vám to připadne divné, ale jsem tomu ráda."
"Jak to?"
"Jste první člověk, s kterým si mohu promluvit o svých pocitech a vědět, že mi rozumí. Walt, Lyle, Carl a ostatní - snažím se jim vysvětlit svůj strach, svůj pocit osamělosti a oni říkají, že vědí, jak mi je, že si to dokážou představit, jenže přitom nevědí vůbec nic. A jak by také mohli? Jsou to velcí chlapi, mají revolvery a policejní odznaky, nikdo je nepronásleduje, a i kdyby, dokázali by si s tím snadno poradit."
"Oba patříme do velmi exkluzivního klubu."
"Vy ne. Vy už ne. Ale uklidňuje mě vědomí, že jste přežil. Cítím se s vámi v bezpečí."
"Doufám, že vás nezklamu." Coltrane znovu zkontroloval zpětné zrcátko. "Nikdo za námi nejede. Myslím, že se už můžete posadit."
"Cítím se v bezpečí..."
Coltrane uvažoval, co tím chtěla říci.
"Co kdybych zůstala tady dole celou cestu a vůbec se neukazovala?"
"Ke mně je to dost daleko," upozornil ji Coltrane.
"Rozhovor s vámi je tak zajímavý, že mi cesta určitě rychle uběhne. Povězte mi něco o svých fotografiích."

11

"Vzduch je čistý," řekl Coltrane když se za nimi s rachotem zavřely dveře garáže.
"Ouvej," vydechla Tash, "cítím se po té jízdě jako rozlámaná. Nevím, jestli se mi vůbec podaří rozcvičit záda." Zvedla se z podlahy, promnula si místo mezi lopatkami a vystoupila z auta. Ale bylo jasné, že tak zlé to s ní zase není. Vztáhla paže, protáhla se a tento pohyb ještě zdůraznil štíhlou linii nádherné postavy. Převlékla se z volné sportovní soupravy do modrých kalhot, šedého roláku a saka, jehož barva připomínala malinový nádech předchozího úboru - očividně si v té barvě libovala. Dodávala hloubku mandlovým očím a lesk havraním vlasům. Když se protahovala, cudně se odvrátila - aby to nevypadalo, že se předvádí, že přede mnou vystrkuje prsa, usoudil Coltrane. Ale i tak mu pohled na napjaté tělo kroutící se ze strany na stranu připravil neobyčejné potěšení. Vypadá jako baletka, pomyslel si, jako tehdy, když jsem ji spatřil poprvé. Ale současně se nemohl zbavit nedefinovatelného pocitu, že poprvé ji přece spatřil mnohem dříve.
Náhle se garáž ponořila do tmy.
"Co se stalo?" zeptala se Tash překvapeně. "Světlo by mělo zůstat rozsvícené celou minutu potom, co se garáž zavře, ale časovač je asi pokažený, protože zhasíná mnohem dřív. Počkejte tady, najdu vypínač."
Po betonové podlaze zaskřípaly kroky. Coltrane poslepu obešel teplou kapotu auta a postupoval směrem, kde tušil dveře. Natáhl ruku, dotkl se dřevěné výplně a hmatal po ní vpravo k vypínači. Náhle sebou šokované trhl, když spatřil jiskru, jak se čísi ruka otřela o jeho a rovněž sáhla po vypínači.
"Ach, bože můj," vydechla Tash, "omlouvám se."
"No páni! Vy jste nabitá jako kondenzátor."
"Měla jsem strach, že se vám ten vypínač nepodaří najít, a protože jsem se zrovna dívala tím směrem, když zhaslo, myslela jsem si, že ho najdu snadněji. Ještě jednou se omlouvám."
Když Coltrane rozsvítil, zjistil že stojí těsně u ní, a jako už tolikrát předtím ho znovu doslova omráčila její krása. Ucítil jemný závan parfému a měl co dělat, aby zakryl své vzrušení. Odemkl dveře a dal Tash přednost.
"Mohu vám něco nabídnout?" zeptal se a doufal, že si nevšimla, jak se mu chvěje hlas. "Trochu vína? Kávu? Něco k jídlu? Nejvyšší čas se navečeřet. Mohl bych připravit..."
"Ty fotografie." Tash se mu podívala přímo do očí, neobvyklou vnitřní architekturu domu a nádherný nábytek jako by vůbec nevnímala.
"Samozřejmě, vždyť kvůli nim jste vlastně tady." Coltrane odvedl Tash do suterénu, odemkl trezor a otevřel kovové dveře. Přehnal se přes ně závan mrazivého vzduchu.
Tash se zachvěla a přitiskla si ruce k pažím.
"Přesně tak jsem se zprvu cítil i já," podotkl Coltrane. "Časem si zvyknete."
"Myslíte?" Tash se rozhlédla po pustých policích a zamrkala v ostrém světle zářivek.
Když s ní Coltrane kráčel k zadní stěně trezoru, měl dojem, že si ještě nikdy v životě tak silně neuvědomoval, že je v uzavřeném prostoru sám se ženou.
Cestou jí vysvětlil, jaká náhoda ho přivedla až do tajné komory. Tash však přesto nebyla na to, co uvidí, když uvolnil západky a odtáhl umělou stěnu, připravena, protože se šokovaně zarazila jako solný sloup, když vstoupila do komory a ocitla se tváří v tvář svému dvojníkovi. Mohlo to způsobit i ostré světlo zářivek, ale Coltrane byl přesvědčený, že Tash

tak náhle zbledla proto, že se jí z obličeje vytratila veškerá krev.
Zakolísala a Coltrane vztáhl ruce, aby ji zachytil, protože se obával, že se zřítí k zemi, ale zarazil se, když viděl, že ovládla překvapení a stojí docela pevně. Mohl si jen představovat zmatek a divoké myšlenky, které jí v tom okamžiku určitě vířily hlavou. On sám, když střídavě přejížděl pohledem od Tash ke zdi komory, z níž na něj hleděl obličej Rebeky Chanceové v životní velikosti, byl tak vyvedený z míry, až si myslel, že přijde o rozum. Na té fotografii je Tash. To Tash je ta fotografie. Ale nebylo tomu tak. Nemohlo. Obličej na fotografii byl skoro dvě třetiny století starý.
"Já..." Tash polkla, jako kdyby jí něco uvízlo v krku. Hlas se jí zatřásl. "Jak je to, proboha, možné?"
"Doufal jsem, že právě vy mi to vysvětlíte."
S přímo hmatatelným úsilím Tash odvrátila pohled od obrazu na stěně. "A vy tvrdíte, že jsou tady další fotografie?"
"Tisíce. Tak si mě podmanily, že jsem je vlastně ani nespočítal."
"Ukažte mi je."
Úzkost v jejích očích Coltranea znepokojila. "Nechcete si to ještě rozmyslet? Nečekal jsem, že vás to tak rozruší. Třeba byste..."
"Chci je vidět."
"Ano." Coltrane neměl sílu dále odporovat. "Jak chcete."
Nadzvedl krabici, která ležela úplně nahoře, ale vtom si uvědomil, co obsahuje, a odložil ji stranou. Vzal další a zanesl ji na polici v trezoru. Tash mu byla těsně v patách, a když sundával víko, cítil, jak se ho dotýká.
Pláž a Rebeka Chanceová vystupující z vln, stejně jako z vln vystoupila před několika hodinami Tash.
Coltrane cítil na šíji její dech. Dychtila spatřit ty fotografie tak silně, že kdyby neustoupil, asi by ho odstrčila. Dozněla ozvěna jeho kroků a jediným zvukem v trezoru zůstalo tiché šustění rychle převracených fotografií, jak je Tash jednu po druhé vytahovala z krabice.
Byla jimi tak uchvácena, že úplně přestala vnímat Coltraneovu přítomnost, což mu poskytlo možnost popustit uzdu touze obdivovat její krásu.
"Co je v té první krabici?"
"Prosím?"
Tash se propracovala velmi rychle k poslednímu snímku a obrátila se k Coltraneovi tak neočekávaně, že ho přistihla, jak na ni upřeně hledí.
"Než jste vzal tuhle krabici, tu první jste položil stranou."
"Opravdu? Nevzpomínám si..."
"Proč nechcete, abych se do ní podívala?"
"Žádný zvláštní důvod k tomu nemám. Tyhle fotografie jsou mnohem zajímavější, to je všechno..."
Tash zmizela a okamžitě se zase objevila. Než Coltrane mohl vůbec udělat krok, aby jí v tom zabránil, vstoupila rozhodně do komory a vrátila se s další krabicí a Coltrane v nejmenším nepochyboval, která to je. Předchozího večera, když ukazoval Jennifer akty Rebeky Chanceové, nechal tuto krabici nahoře, místo aby ji uložil úplně dospodu, kde ji našel.
Tash přimhouřila oči, jako kdyby ho podezřívala z nějakého nečestného uskoku. Pak odklopila víko a viditelně se zachvěla, když spatřila nahé tělo Rebeky Chanceové zahalené vodopádem pochromovaných kuliček. Zdálo se, že není schopna pohybu. Pak pomalu a se zřetelným vypětím vůle postoupila k další a ještě další. Žena na obrázcích neměla šaty, a tak nic nenapovídalo, že fotografie byly pořízeny v třicátých letech. Mohly pocházet ze zcela nedávné doby a žena, která se beze studu dívala do objektivu, mohla být klidně Tash - pokud by ovšem nahá vypadala právě takto.
Znovu vypadala jako ochromená, ale když se tentokrát pohnula, bylo to proto, aby se ohlédla na Coltranea. "Snažil jste se ochránit mou cudnost?"
"Něco takového. Nevěděl jsem, jak dalece vám bude příjemné, že jsem tady s vámi, zatímco vy se díváte na fotografie nahé ženy - zejména když uvážíme, že vypadá stejně jako vy."
Tash mu zkoumavě hleděla do očí.
"Myslel jsem, že si svým způsobem musíte připadat, jako kdybyste se dívala..."
"Sama na sebe?" zeptala se.
"Pochopte, tohle je pro mě strašně prekérní situace."
"Děkuji vám, že máte takový ohled k mým citům."
Coltrane celý nesvůj přikývl.
Tash ho pohladila po ruce. "Ukažte mi, co je v těch ostatních krabicích."

12

"Pořád připomínáte ten skalní útvar. Proč si myslíte, že je tak důležitý?" zeptala se Tash.
"Protože mi připomíná kočku protahující si hřbet," odpověděl Coltrane.
"No a?"
"Ta hacienda, kterou vám Packard v poslední vůli odkázal, stojí jižně od Acapulca nedaleko osady, která se jmenuje..."
"Espalda del Gato. Ano, já vím, to jméno je uvedeno v dokumentech, které mi poslal Packardův právník."
"Jak jste na tom se španělštinou?"
"Aha, už vím, co myslíte, ‚kočičí hřbet', ale to přece nedokazuje, že skalní útvar, na který se díváme, má s tou vesnicí něco společného. Připadá mi to spíš jako pouhá shoda okolností a tenhle útes nad mořem nemusí vůbec být blízko domu, který jsem zdědila. Ty záběry mohly být klidně pořízeny někde v jižní Kalifornii."
"Obávám se, že se mýlíte," řekl Coltrane. "Tuhle v noci jsem viděl film s Rebekou Chanceovou. Jmenuje se Jamajský

vítr a některé scény byly zcela jasně natáčeny na pláži u Santa Monicy. Ty skály nad pobřežím jsou nezaměnitelné. Ale pak se náhle krajina mění a děj filmu se přenáší do bujné tropické vegetace v malebné zátoce obehnané útesy."
"Ten popis sedí na Acapulco," poznamenala Tash.
"Ve filmu je několik scén, které se odehrávají na útesu a je na nich vidět stejná skalní formace: kočka hrbící hřbet."
"Nepřeháníte?"
"Přísahám, že je to jedna a tatáž skála. Jistý můj přítel, který má přístup k Jamajskému větru, mi z něj nechává udělat videokopii. Až ji uvidíte, pochopíte, proč jsem si tak jistý. A v téhle krabici jsou další fotografie. Je na nich Rebeka Chanceová v subtropické zahradě, která také připomíná některé scény z toho filmu."
"Počkejte, tohle si musím ujasnit. Tvrdíte, že tyhle fotografie byly pořízeny ve stejné oblasti, v jaké se natáčel ten film, a možná i ve stejné době?"
"Můžete jít ještě dál. Tvrdím, že ten film byl natočen v Espalda del Gato na pozemku, který vám Packard odkázal."
"Ale proč by...? Ve třicátých letech přece bylo zcela neobvyklé, aby se exteriéry natáčely někde daleko. Nebo se snad mýlím?"
"Vůbec ne," potvrdil Coltrane. "Produkční společnosti se jen nerady vzdalovaly od Los Angeles. Odvézt celý filmový štáb do Acapulca by bylo tak drahé, že by si to žádné studio nemohlo dovolit."
"Proč teda...?
"Packard byl neuvěřitelně bohatý. Po svých rodičích zdědil obrovský majetek. Zemřeli, když mu bylo šestnáct. Tyhle fotografie jsou nezvratným důkazem, jak silně byl na Rebeku Chanceovou fixován. Je jasné, že ji oddaně uctíval - jako bohyni. Předpokládejme, že se nedokázal smířit s myšlenkou, že film, v němž vystupovala, si klade tak omezené ambice."
"Jamajský vítr."
"Ano. Co když se Packard rozhodl film tajně financovat? Co když doufal, že drahý výpravný film přiláká mnohem větší pozornost a umocní tak její šanci stát se hvězdou? Myslím, že můžeme oprávněně předpokládat, že dopravu filmového štábu do Mexika zaplatil on."
"Myslíte tedy, že tyhle fotografie Packard pořídil právě v době, kdy tam Rebeka Chanceová filmovala a on tam byl s ní? No, nevím. Jsou to samá ‚kdyby'."
"Ale podle mě je to jediné smysluplné vysvětlení," řekl Coltrane.
"Uznávám, že je to lákavá teorie. Navíc má v sobě romantický náboj." Tash si unaveně promnula šíji. "Ale pořád neodpovídá na jednu otázku. Proč mám s Rebekou Chanceovou tolik...?"
"Je tady ještě jeden člověk, o kterém jsem se vám nezmínil. Určitě je do celé záležitosti nějak zapojený, ale zatím jsem nepřišel na to jak. Produkoval poslední dva filmy Rebeky Chanceové a zmizel nedlouho po ní. Slyšela jste někdy o někom, kdo se jmenoval Winston Case?"
Tash šokovaně zalapala po dechu.
"Vám to jméno něco říká?" zeptal se Coltrane naléhavě.
Tash se rozšířily tmavé zorničky. "Winston Case?"
"Ano."
"Tak se jmenoval můj dědeček!"

13

Její prohlášení Coltranea tak překvapilo, až si v první chvíli myslel, že se přeslechl.
"Váš dědeček?"
"Nikdy jsem se s ním nesetkala, ale matka mi řekla, jak se jmenoval, a mně nezbývá než jí věřit."
"Znáte ho tedy jen podle jména?"
"Ano. Když jsem byla malá, všimla jsem si, že spousta mých kamarádek mluví o dědečkovi nebo babičce, a zprvu jsem ani nechápala, kdo to je. Zeptala jsem se matky, jestli i já mám dědečka a babičku, a ona řekla, že ano, že prarodiče má každý, ale že ti moji už s námi nejsou. Samozřejmě jsem chtěla vědět, co to znamená, a matce se nakonec podařilo šetrně mi vysvětlit, že jsou mrtví."
"Winston Case."
Tash přikývla. "Zapamatovala jsem si to jméno, abych ho mohla hrdě oznámit svým kamarádům, abych jim dokázala, že i já jsem kdysi měla prarodiče."
"A nepletete se náhodou? Už je to přece dost dávno."
"Ne. Když jsem byla starší, často jsem se na něj matky vyptávala, a ona pořád opakovala jedno a totéž jméno: Winston Case."
"A jak se jmenovala vaše babička?"
"Esmeralda Gutiérrezová."
"Zmínila se někdy vaše matka o tom, že Winston Case byl filmový producent?"
"Ne, podle ní byl tesař. Vzpomínala, že rodina se často stěhovala z místa na místo, protože dědeček cestoval za prací - i když podle mě je slovo ‚rodina' v tomto případě trochu přehnané, protože byli jen tři."
"Kde vlastně žili?" zeptal se Coltrane.
"V Mexiku."
"Američan, který se živí jako potulný tesař v Mexiku?"
"Proč ne?"
"No, tak především se jako americký občan mohl bez problémů usadit s manželkou i dcerou ve Státech. Když uvážíme propastný rozdíl v životních podmínkách, mohl se tady o rodinu mnohem lépe postarat."

"Za hospodářské krize?"
"To máte pravdu," souhlasil Coltrane, "ale je jasné, že když měl Winston Case peníze na to, aby si mohl dovolit produkovat filmy, určitě měl dost prostředků i na to, aby rodině zajistil slušnou existenci i za hospodářské krize. Rozhodně se nemusel stěhovat do Mexika a živit se manuální prací."
"A co když to nebyl jeden a tentýž člověk? Co když jde o pouhou shodu jmen?"
"Pochybuju, taková možnost je velmi málo pravděpodobná. Musí existovat nějaká spojitost mezi... Žije vaše matka tady v Los Angeles? Potřeboval bych se jí zeptat na..."
"Moje matka je mrtvá."
"Ach."
"Zemřela před třemi lety na rakovinu plic."
"To je mi líto," řekl Coltrane po chvilkovém odmlčení. Dveře, které mohly vést k vyřešení záhady, se zabouchly a Coltrane horečně přemýšlel kudy dál. "Ano," vyhrkl a sáhl po krabicích s akty.
"Co to děláte?" zeptala se Tash.
Coltrane spěšně odložil víko a prohlížel si jednu fotografii za druhou, až našel tu, na které byla Rebeka Chanceová zachycena od pasu nahoru, její ňadra zřetelně viditelná.
"Není mi to zrovna příjemné," ohradila se Tash.
"Připadá vám jako těhotná? Moje přítelkyně je přesvědčena, že..." Pozvedl zrak a v Tashině obličeji spatřil stydlivé rozpaky a zmatek. "Omlouvám se, sotva se známe a... Ale ujišťuju vás, že mám pro to dobrý důvod. Věřte mi, prosím. Přítelkyně mě upozornila, že prsa Rebeky Chanceové nevypadají na všech fotografiích stejně. Postupně jsou plnější, bradavky větší. Podle mé přítelkyně to znamená, že Rebeka Chanceová byla v době, kdy byly některé z těchto záběrů pořízeny, těhotná. Měla dokonalou postavu a hlídala si váhu, takže se jí ještě nezačalo zvětšovat břicho, ale přesto byla už v dost vysokém stupni těhotenství, aby se projevily hormonální změny. Ale třeba se mýlí; je sice žena, ale ne lékařka, a já jako chlap o těchto věcech nevím vůbec nic. Ale předpokládejme, že má pravdu. Co když...? Co když jste Rebece Chanceové tak podobná proto, že...?"
"Protože jsem její vnučka!" zašeptala Tash napjatě.
"Jen si ty snímky znovu prohlédněte. Napadá vás nějaké jiné vysvětlení?"
"Nevím, co si mám..." Tash se zachvěla. "Odveďte mě odsud."
Než si Coltrane uvědomil, co dělá, objal ji kolem ramenou. "Ano, bylo toho na vás moc. Pojďme nahoru, tam je teplo."

14

Coltrane byl tak zaujat starostí o Natashu Adlerovou, že, což bylo u něj zcela neobvyklé, neschoval fotografie zpět do tajné komory a nezajistil její vchod. Objímal Tash kolem ramenou, cítil, jak se třese, a snažil se dostat ji co nejrychleji dá tepla. V okamžiku, kdy vyšli z trezoru, je překvapil zvonivý zvuk. Ozval se z Tashiny kabelky, kterou Coltrane vzal při odchodu, protože ona na ni úplně zapomněla. I teď byla tak zaujata vlastními myšlenkami, že naléhavé vyzvánění mobilního telefonu zprvu ani nezaregistrovala.
"Snad, proboha, nezjistil i tohle číslo," vydechla nešťastně.
Telefon znovu zazvonil.
"Nechcete, abych se ohlásil za vás?" zeptal se Coltrane.
Telefon zazvonil potřetí.
"Ne. Obávám se, že kdyby zaslechl mužský hlas, mohlo by ho to rozzuřit a dohnat k nepříčetnosti."
Další naléhavé zazvonění.
"Tak to nechte být," řekl Coltrane.
"Ale co když to je...?" Tash se strachem v očích sáhla do kabelky, chvíli se v ní přehrabovala, vytáhla telefon, nejistou rukou ho otevřela a stiskla tlačítko příjmu.
"Haló?" ohlásila se nesměle, ale okamžitě se viditelně uklidnila. "Walt? Díky bohu. Už jsem se bála, že... Ne, jsem v pořádku... Ne, nejsem doma. Mitch mi chtěl ukázat něco, co se týká majetku, který jsem zdědila. Odjeli jsme do Los Angeles... Říkáš, že se mi pokoušíš dovolat už skoro hodinu? Ale vždyť já jsem měla telefon celou dobu u sebe a on nezvonil. Nevím, jak je to možné..." Tash sjela tmavýma očima k otevřeným dveřím trezoru. "Počkej, byla jsem ve sklepě, v domě, který je samý beton. Musel odstínit signál... Uklidni se, Walte. Co se děje? Zdá se mi... Kristepane!" Tash si přitiskla telefon silně k uchu. "Cože udělal? Nejsi zraněný? Byl někdo...?" Hleděla na protější zeď, ale oči jí zastřelo zoufalství a Coltraneovi se zdálo, že jí před duševním zrakem defiluje nějaká strašlivá noční můra. "Nevím, co budu dělat... To je od tebe hezké, ale dnes večer se tam prostě nemůžu vrátit. Ne, svoje auto jsem nechala doma. Musela bych požádat Mitche, aby mě k tobě zavezl, a to se radši ubytuju v hotelu někde tady v okolí... Ano, určitě... Samozřejmě, že se s ním cítím v bezpečí."
"Ukažte, dejte mi ho," požádal ji Coltrane.
"Nevím, kde jsem. Nedívala jsem se..."
"Chci se ho na něco zeptat." Coltrane natáhl ruku.
"Počkej moment, Walte," a Tash předala Coltraneovi telefon.
Coltrane ucítil na přístroji teplo její dlaně. Ve vzduchu se vznášel jemný oblak parfému. "Tady Mitch Coltrane."
Po chvíli mrtvého ticha se ozval Waltův hlas: "Ten zkurvysyn nastříkal Tash přes mříže plotu na zahradu benzin a pak ho podpálil."
Coltrane zkameněl.
"Ještě teď je tady plno výparů. Kdybych se nezastavil, abych zkontroloval, že je všechno v pořádku, lehl by dům

popelem," pokračoval Walt. "Zavolal jsem hasičům a pak jsem zahradní hadicí stříkal vodu tak dlouho, dokud nepřijeli. Chvíli to viselo zatraceně na vlásku."
"Benzín?"
"Říká vám to snad něco?" zeptal se Walt.
"Kdysi jsem dostal jednoho chlapa do vězení. Podařilo se mi ho vyfotografovat, když jisté ženě rozléval po trávníku před domem benzin."
"No, škoda, že jste místo výletu do Los Angeles nezůstal tady. Třeba jste mohl vyfotografovat i tohoto," vyštěkl Walt sarkasticky.
Coltrane si toho nevšímal.
"Kde bydlíte?" zeptal se Walt "Zajedu tam pro Tash a postarám se, aby byla na noc v bezpečí."
"Mluvíte z mobilního telefonu?"
"Ano, mluvím z mobilu. Co na tom záleží?"
"Před pár lety, v Bejrútu, mě jistý člověk, který těmto věcem fakt rozuměl, varoval, abych do mobilu nikdy neříkal nic důležitého, protože je velmi snadné hovor odposlouchávat. Zítra ráno odvezu Tash zpátky domů. Bude v pořádku, nebojte se. Ale teď jsem si vzpomněl na Ilkoviče a něco mě napadlo. Prohlíželi jste někdy Tashin dům, jestli tam nemá ukryté mikrofony?"
"Cože?"
"Ilkovič byl specialista na štěnice. Mohl předvídat mé pohyby, protože slyšel všechno, o čem jsem doma mluvil," vysvětloval Coltrane. "Nemyslíte, že ten slídil ví o každém Tashině kroku právě proto, že jí do domu tajně ukryl mikrofony? Jak jinak by mohl pokaždé tak snadno zjistit její nové telefonní číslo? Mechanik z telekomunikací jí ho určitě řekl a ona nebyla jediná, kdo poslouchal."
Další mrtvé ticho. "Panebože."
"Takže jste tam po štěnicích nepátrali, co?"
"Postarám se, aby to někdo zatraceně rychle udělal," sliboval Walt.
"A až to bude hotovo, odvezu Tash zpátky," a Coltrane jí vrátil mobilní telefon.
Tash ho však k uchu nezvedla a jen na Coltranea němě zírala. "Mikrofony? Opravdu si myslíte, že tam mám... ?"
"Tash? Jsi tam?" ozval se ze sluchátka tlumeně Waltův hlas.
Tash pomalu zvedla telefon. "Promiň, Walte, nemám právě náladu se vybavovat. Ale každopádně díky za všechno, jsem ti opravdu vděčná... Ne, zůstaň tam. Budu v pořádku. Zítra si promluvíme." Tash stiskla tlačítko a vrátila telefon do kabelky.
Oba hezkou chvíli mlčeli.
"Mikrofony v mém domě!"
"Je to možnost, která se musí prověřit."
"Ale vždyť mám doma poplašný systém. Jak by mi tam někdo mohl ty mikrofony nastražit?"
"Neměla jste náhodou v domě nějaké řemeslníky? Krátce předtím, než to všechno začalo?"
"Ano, nedávno mi natahovali nové koberce. Snad si nemyslíte...?"
Coltrane jen bezmocně rozpřáhl ruce.
"Ach, panebože, cítím se jako... znásilněná."
"Ano, vím, jak se cítíte. Sám jsem to zažil - na vlastní kůži."
"Myslíte, že ten oheň založil proto, aby mě potrestal za tu dnešní past? Nebo si domyslel, že jsem s vámi odjela, a žárlil?"
"Podle mě je naprosto vyloučeno, aby vytušil, že jste se mnou odjela, natož aby něco viděl." řekl Coltrane. "Ale..."
"Ale co?"
"Na možnost skrytých mikrofonů jsem přišel bohužel trochu pozdě. Jestli máte opravdu napíchnutý dům, mohl nás vyslechnout, jak plánujeme, že se v mém autě ukryjete. Promiňte, vypadá to, že jsem se dopustil závažné chyby."
"Já nemám ve zvyku obviňovat všechny kolem sebe. Dělal jste, co jste mohl." Tash potlačila zachvění. "Může nám být útěchou, že nemohl u mě v zahradě rozdělávat oheň a současně nás sledovat. Víme tedy, že pro tuto chvíli jsem v bezpečí." Tash pozvedla oči. "Můžete mi doporučit nějaký blízký hotel?"
"Jeden ano."
Tash čekala, až dopoví.
"Přímo tady," řekl Coltrane. "Mám tady pokoj pro hosty a spoustu náhradních zubních kartáčků. A když jsem se já vešel do vašeho županu, vím, že i vám jeden z mých padne."
"Ale... Nemůžu přece..."
"Proč ne? Protože mě sotva znáte?"
Tash pokrčila rameny.
"Řekl bych, že i za těch pár hodin se známe docela dobře." Coltrane zamkl dveře trezoru.
"Potom, co jsme si spolu prohlédli ty fotografie? Myslím, že máte pravdu."
Zamířili nahoru po schodech.
"Podívejte, včera večer jsem navařil spoustu námořnické omáčky," řekl Coltrane. "To, co zbylo, pro dva lidi bohatě stačí. Uvařím ještě nějaké těstoviny a..."
Znovu je vyrušil zvonivý zvuk. Strnuli na posledním schodu do obývacího pokoje.
Tentokrát se však nerozezněl mobilní telefon v Tashině kabelce, ale domovní zvonek.
Coltrane se zamračil. "Kdo to může být?"
"Očekáváte někoho?"

"Ne. Občas sem zaskočí Packardův asistent, ale ten má klíče. Většinou se vůbec nenamáhá zvoněním a jde přímo dál. Třeba se teď rozhodl být zdvořilý a zazvonit."
Druhé zazvonění Tash rozhodně na klidu nepřidalo.
"Nebojte se, nikdo neví, že tady jste," uklidňoval ji Coltrane.
Ale on sám se tak sebejistě zdaleka necítil. Zamířil ke dveřím, nahlédl kukátkem, a když viděl, kdo za tam venku stojí, zůstal jako opařený.
Ach ne, zasténal v duchu.
Pokušení neotevřít bylo velmi silné, ale nemohl vědět, jestli k čekající osobě nedolehl zvuk jeho a Tashina hlasu. V duchu se obrnil proti nejhoršímu, sevřel kolečko zámku, otočil jím, otevřel a snažil se nevypadat jako přistižený školák, neboť za dveřmi stála Jennifer.

15

"To je mi překvapení," přivítal ji Coltrane.
"Překvapení?" zeptala se zmateně Jennifer. Stále ještě na sobě měla tytéž černé šaty jako dopoledne a v uších tytéž náušnice a náhrdelník s perlami, které se teď ve světle lampy nad vchodem zářivě třpytily. "Copak sis neposlechl vzkaz, který jsem ti nechala na záznamníku?"
"Vrátil jsem se teprve před chvílí a ještě jsem neměl čas si ho poslechnout." Coltrane pořád stál v pootevřených dveřích. "Co to tam máš?"
Jennifer držela v obou rukou lepenkovou krabici s jídelními miskami, zakrytými plastikovými víčky. "Novoroční večeře. Rodiče měli doma spoustu jídla, a protože jsem nevěděla, kolik jsi toho odpoledne u Gregovy manželky snědl, rozhodla jsem se, že ti přinesu něco na přilepšenou."
"To je od tebe opravdu milé."
"Ale je to dost těžké. Co kdybys mi ustoupil z cesty, abych to mohla někam položit."
"Ach... Jistě. Jsem tak překvapený... Ukaž, pomůžu ti."
Coltrane sáhl po krabici a odstrčil tím pohybem dveře - a Jenniferin zmatený pohled se, když mu nahlédla přes rameno, změnil na velmi zaražený.
"Ach... Omlouvám se, nevěděla jsem, že máš společnost."
Tash celou dobu stála na posledním schodu do obývacího pokoje.
"No, víš, dnes odpoledne se stalo pár věcí a..." Coltrane rozpaky nevěděl kudy kam. "Pojď dál, Jennifer. Dovol, abych ti představil Tash Adlerovou."
"... dobrý den," pozdravila Jennifer a bylo zřejmé, že jí slova nejdou přes rty zrovna lehce.
"Tash, toto je má přítelkyně Jennifer Laneová."
"Ráda vás poznávám," a Tash s úsměvem sešla ze schodů.
Coltraneovi se podařilo překonat rozpaky do té míry, že od Jennifer převzal lepenkovou krabici. Uvolnil jí tak ruce, ale ona přesto chvíli zaváhala, než stiskla ruku, kterou jí Tash podala.
"Připadáte mi hrozně povědomá," řekla Jennifer a s nakrčeným obočím se obrátila na Coltranea. "Nechápu, jak je to možné."
"Povědomá?" zeptala se nechápavě Tash.
"Jennifer ví o těch fotografiích," vysvětlil Coltrane.
"Vy jste je viděla?" zeptala se Tash.
"Ano."
"Všechny!"
"Ano," potvrdila Jennifer.
Tash měla sice velmi snědou pokožku, ale teď bylo vidět, že silně zčervenala - jako kdyby na těch aktech byla ona sama a ne Rebeka Chanceová.
"Tash Adlerová?" pátrala Jennifer v paměti. "Nejste vy náhodou ta žena, které Randolph Packard odkázal svůj majetek v Mexiku?"
"Ano. Jak to víte?"
"Jennifer mi pomáhala s průzkumem," objasnil Coltrane. Když tam tak stál mezi oběma ženami s lepenkovou krabicí v rukou, připadal si jako výstavní pitomec. "Víš, Jennifer, když jsem se rozloučil s Gregovou vdovou, podlehl jsem zvědavosti a odjel jsem do Malibu, abych zkusil, jestli se mi nepodaří objevit, kde Tash bydlí."
"Měl jsi opravdu nabitý den."
"Přivezl jsem Tash s sebou, abych jí ukázal ty fotografie a pokusil se zjistit, jak je možné, že je Rebece Chanceové tak podobná."
Jennifer nedokázala z Tash odtrhnout oči. "No a? Přišli jste na něco?"
"Všechno nasvědčuje tomu, že by to mohla být moje babička," odpověděla Tash.
"No páni, ty teda děláš pokroky, Mitchi. Všechna čest." Jennifer, přešlapující ve dveřích, ovšem vůbec nevypadala nadšeně.
"Proč tady tak stojíš?" Coltrane jí ustoupil z cesty. "Pojď dál a..."
"Ne, nechci zdržovat," řekla Jennifer až příliš rychle. "Jen jsem se tu chtěla zastavit a nechat ti trochu jídla. Neměla jsem v úmyslu zůstat. Zítra mám v redakci spoustu práce a chtěla bych začít co nejdřív."
"Nechceš se alespoň chvilku zdržet?" zeptal se Coltrane. "Právě jsem se chystal otevřít láhev vína a..."
"Ano," přidala se Tash, "zůstaňte a promluvíme si. Je to od vás moc pěkné, že jste přinesla něco k jídlu. Mitch je určitě

rád, že nebudeme muset dojídat zbytky. Chtěl ohřívat nějakou námořnickou omáčku, která mu zbyla od včerejška."
"No, já nevím," Jennifer se zadrhl hlas. "Námořnickou omáčku mívá Mitch opravdu dobrou." Znovu se odmlčela. "Opravdu už musím jít. Jsem ráda, že jsem se s vámi seznámila, Tash. Uvidíme se později, Mitchi."
"Ale..."
"Šťastný nový rok."
"... šťastný nový rok." Coltrane, kterému krabice v rukou náhle strašně ztěžkla, zaraženě sledoval, jak Jennifer kráčí k zaparkovanému BMW, nasedá a odjíždí. Ani se neohlédla.

16

Coltrane se díval za odjíždějícím automobilem, dokud mu jeho koncová světla nezmizela z očí, a teprve potom nohou přibouchl dveře. "Mohla byste, prosím vás, zamknout?"
"Jistě," řekla Tash. "Mám takový nepříjemný pocit, že jsem něco pokazila. Jste vy dva...?"
"Je to složité. Zkoušíme, jestli bychom se nemohli dát znovu dohromady."
Coltrane vyšel po schodech do obývacího pokoje.
Tash ho následovala. "Tohle nedorozumění vám určitě nepomohlo. To ona je ta přítelkyně, o které jste mluvil? Ta, která tvrdí, že dnešek je nejvhodnější den, kdy se zamyslet nad novými začátky?"
"Ano, bohužel ano," odpověděl Coltrane zničeně a přímo fyzicky trpěl. "Obávám se ale, že takový začátek zrovna na mysli neměla. Hned zítra ráno jí zavolám."
Když vstoupili do jídelny, Tash zaváhala. "Tyhle šňůrky s kuličkami na stěnách," vydechla zajíkavě.
"Ano, jsou velmi neobvyklé, co říkáte?"
"Ale..." Tash zmateně potřásla hlavou. "Jsou na jedné z těch fotografií, na jednom z těch aktů."
"Tenhle dům kdysi Rebece Chanceové patřil."
"Cože?"
"Když zmizela, koupil to tady Randolph Packard a udržoval dům přesně ve stejném stavu, v jakém byl, když tady žila ona."
"Co to má, proboha, znamenat?"
"Doufal jsem, že právě vy mi tuto otázku zodpovíte."
"Zapomeňte na víno," vyhrkla Tash. "Nemáte trochu skotské?"
Coltrane, zneklidněn náhlou změnou její nálady, nalil do skleničky whisky. "Chcete led nebo..."
"Ne." Tash popadla sklenku a dvakrát rychle za sebou polkla. Přivřela oči a zase je otevřela. "Teď mi tam můžete dát led a trochu vody."
"Jste v pořádku?"
"Ne."
Coltrane vyčkával.
"Jsem k smrti vyděšená."
Coltrane přikývl.
"Ale nevím, co mě děsí víc, jestli ten chlap, který mě pronásleduje, nebo ty fotografie, které jste mi ukázal. Bojím se dokonce i tohoto domu."
"Co to, proboha..."
"Cítím se, jako by mě něco stahovalo do minulosti. Rebeka Chanceová je tady. Cítím její přítomnost. Cítím i přítomnost Randolpha Packarda."
"Ale on ji přece miloval. Nemáte se čeho bát."
"Obejmi mě."
"Cože?"
"Ještě nikdy jsem se necítila tak osamělá a vyděšená. Obejmi mě, prosím tě."
Coltrane stál jako opařený a nedokázal se pohnout a teprve po chvíli, která mu připadala jako celá věčnost, udělal několik nejistých, váhavých kroků, zastavil se těsně před Tash a v naději, že nepozná, jak se třese, jí položil ruce kolem ramenou. Opatrně, aby se k ní nemusel přitisknout, jí sevřel ramena. Cítil v jejích vlasech slunce a slanou vodu a marně se pokusil potlačit zrychlený dech, když Tash zvedla paže a objala ho v pase. A potom už nedokázal křečovitý třes svého těla ovládnout, ale to vůbec nevadilo, protože i Tash se chvěla jako osika, když si ho k sobě přitáhla. Tiskli se k sobě a Coltrane na své hrudi cítil, jak se jí zvedají a klesají prsa. Vyděšen, že si toho všimne, si uvědomil, že má erekci. Pak Tash nadzvedla ramena a najednou vydala zvuk, který připomínal srdceryvný vzlyk. Jeho sexuální vzrušení rázem opadlo a Tash se odtáhla. Z pravé tváře si utřela slzu a obdařila ho tím nejsmutnějším úsměvem, jaký v životě viděl.
"Děkuji ti."
"Také jsem se mockrát cítil osamělý a vyděšený," řekl Coltrane. "Umím si představit, jak ti je."
"Je to divné. Setkali jsme se teprve dnes odpoledne, ale mám pocit, že se známe už celá léta."
"Se mnou je to stejné."
Tash se naklonila, aby ho políbila na tvář, ale vtom jí zakručelo v břiše a celá v rozpacích omluvně sklopila oči. Pak se neočekávaně rozesmála.
Coltrane také.
"To už je podruhé," řekla Tash.
"... podruhé?"
"Co jsem se dnes rozesmála. Díky tobě."

Další zakručení v břiše vyvolalo novou salvu smíchu.
"Mám dojem, že bych tě měl co nejdřív nakrmit," podotkl Coltrane.
V Tashině úsměvu už nebyla ani stopa smutku.
Na sporáku a v mikrovlnné troubě se ohřívala večeře a Coltraneovi uzrála v hlavě jistá myšlenka. "Máš Waltovo telefonní číslo?"
Tash vzhlédla od vařečky a kastrolu s omáčkou. "Dvě. Jedno do šerifovy kanceláře a druhé domů. Zapamatovala jsem si je pro případ, že bych je naléhavě potřebovala."
"Takhle pozdě už asi ve službě nebude. Dej mi číslo domů."
"Proč?"
"Myslím, že vím, jak polapit toho chlapa, který tě obtěžuje."
Tash poslušně odříkala telefonní číslo, a když ho Coltrane vyťukával, všiml si konečně blikající červené kontrolky na telefonním záznamníku. To bude asi zpráva od Jennifer, pomyslel si a znovu ho zalila vlna rozladění nad trapnými okamžiky při její návštěvě.
Telefon třikrát zazvonil, než se ohlásil známý mužský hlas. Zněl o něco zastřeněji, možná vlivem alkoholu. "Co se děje?"
"Znovu Mitch Coltrane."
"No nazdar," zavrčel Walt, když vtom mu došlo, co ten telefonát může znamenat. "Proč voláte? Stalo se něco Tash?"
"Ne, je v pořádku. Proto nevolám. Mluvíte z mobilu?"
"Ne."
"Výborně. Takhle je alespoň menší riziko, že nás někdo odposlouchává. Když jsme spolu prve mluvili, řekl jste, že hned zítra se vypravíte k Tash - hledat skryté mikrofony."
Tash ho od sporáku zmateně pozorovala.
"To jste se o těch mikrofonech nemohl zmínit, když jste byl sám?" čertil se Walt. "Teď kvůli vám vypadám jako amatér, který nezná svou práci."
"Promiňte, to jsem nechtěl."
"A co chcete teď?"
"Nerozumím."
"Slyší vás Tash?"
"Ne, je v koupelně," zalhal Coltrane.
"Tak co je s těmi mikrofony?"
"Dostal jsem jistý nápad, který by možná potřeboval ještě trochu doladit, ale podle mě rozhodně stojí za úvahu. Ideální by totiž bylo ty mikrofony vůbec nehledat. Ale v případě, že nás někdo pomocí skeneru vyslechl, když jsme se bavili přes mobil, bude asi lepší, když uděláte, na čem jsme se dohodli, protože jinak by určitě pojal nějaké podezření."
"O čem to mluvíte?"
"Jestli tam nějaké skryté mikrofony opravdu najdete, neodpojujte je všechny" pokračoval Coltrane. "Pár jich nechejte, jako kdybyste je přehlédli."
"Už zas mně chcete radit, jak mám dělat svou práci?"
"Tak poslouchejte přece! Plán, který se snažím dát dohromady, nebude fungovat, pokud člověk, který jde po Tash, nebude mít možnost vyslechnout si její plány pro příštích několik dní."
"Další past?"
"Ne tak docela. Ještě nemám všechno promyšleno, ale zítra se sejdeme a všechno probereme."
"Zítra všechno probereme?" zeptal se Walt. "No, tak to mám další důvod, abych ráno nevstal střízlivý."
Coltrane odložil telefon.
"Proč jsi mu lhal, že jsem v koupelně?" zeptala se Tash.
"Zranil jsem Waltovu mužskou ješitnost, protože jsem si dovolil mu něco navrhnout a tys to slyšela."
"Myslí to dobře," řekla Tash.
"Ano, o tom nepochybuju. Určitě ti chce pomoct."
Tash si Coltranea zamyšleně prohlédla. "Jsem moc zvědavá na plán, o kterém ses zmínil."
"Před pár lety jsem fotograficky dokumentoval činnost zvláštního oddělení losangeleské policie, které se zabývá stíháním lidí jako ten chlap, který tě obtěžuje. Ukryl jsem se před domem ženy, které někdo pořád vyhrožoval a pronásledoval ji. V noci se mi povedlo vyfotografovat člověka, který ji rozléval na trávník benzin."
Při zmínce o benzinu se Tash viditelně zachvěla. "Ano, vzpomínám si, že ses o tom Waltovi zmínil."
"Ta žena pak pachatele na mých fotografiích poznala," pokračoval Coltrane. "O několik let dříve se s ním asi dvakrát sešla. Kvůli těm fotkám skončil ve vězení."
"A co z toho plyne?"
"Předpokládejme, že máš opravdu doma ukryté mikrofony. Vysvětlilo by se tím, proč tě vždycky dokázal na každém kroku sledovat a fotografovat. Mohl totiž vyslechnout, co máš v úmyslu. Zítra tedy zase někomu řekneš, co hodláš v nejbližší době dělat - někomu do telefonu nebo Waltovi, až tě navštíví, komukoliv," vysvětloval Coltrane. "No a potom odejdeš na místa, která jsi takto předem avizovala, a budeme doufat, že se ten ničema zakousne do návnady. Protože tentokrát s tebou bude ještě jeden fotograf, který se od tebe na krok nehne," a Coltrane ukázal palcem na sebe. "Budu se držet vzadu, abych mohl vyfotit všechny lidi kolem tebe, a zaměřím se zejména na ty, u kterých uvidím fotoaparát. Jestliže se jedna a tatáž tvář ukáže na více místech..."
"A když já tu tvář poznám..."
Coltrane přikývl. "Policie toho všiváka posadí za mříže a ty budeš moci pro změnu klidně spát."
"Kéž by." Tash pomalu povolila ramena ztuhlá napětím. "Tolik bych chtěla mít všechno za sebou..." Dotkla se

Coltranea na paži. "Díky tobě jsem zase začala doufat." Zlostně bublavý zvuk obrátil jejich pozornost ke sporáku. "Bože můj, omáčka."
Stísněná nálada posledních hodin se kamsi vytratila a Coltrane, vděčný za možnost vrátit se do normálního života, se ochotně ujal funkce šéfkuchaře a číšníka. Vytáhl z trouby misky z varného skla a odložil je na korkové podložky. Tash zatím prostřela stůl.
"Hned se vrátím," prohodila a odešla z kuchyně. Coltrane slyšel, jak za sebou zamkla v koupelně. Červená kontrolka na telefonním záznamníku naléhavě blikala. Odložil láhev fumé blanc, kterou právě otevřel, a stiskl přehrávací tlačítko.
"To jsem já," ozval se Jennifeřin hlas. "Ještě jsem u rodičů, ale už zbývá jen pár kousků nádobí a za chvíli jsem na cestě. Pokud se vrátíš dřív, než ti zase zavolám, ne abys chystal něco k večeři. Mamka pro tebe nachystala dobrou tunu zbytků. Počítám, že se dlouho nezdržíš, a tak se cestou domů u tebe zastavím."
Z koupelny se ozvalo spláchnutí, a když se dveře otevřely, Coltrane stiskl tlačítko STOP.
"Slyšela jsem někoho mluvit, nebo se mi to zdálo?" zeptala se Tash.
"Jen jsem si přehrával záznamník."
"Něco neodkladného?"
"Na dnešek už ne."
"V tom případě můžeme ke stolu."
Tash jedla s chutí, ale Coltrane, který celou dobu myslel se smutkem v duši na Jennifer, měl co dělat, aby se svou porcí prokousal.

17

Stál a rozmlouval s Danielem, Gregem a svým dědečkem a babičkou, když vtom se za nimi náhle vynořilo Ilkovičovo bezhlavé tělo. Coltrane chtěl vykřiknout, ale nemohl a s trhnutím se probudil. Zbrocený potem pozoroval na stropě hru stínů větví, do kterých se opíraly poryvy větru, a trhl sebou podruhé, když si uvědomil, že jeden ze stínů vrhá nějaký předmět, který se pohybuje uvnitř pokoje. Než však stačil vyskočit z postele a přichystat se k obraně, jeho spánkem otupělá mysl se natolik pročistila, aby rozpoznal, že stín, který se objevil na konci schodiště vedoucího do ložnice, patří Tash.
Měla na sobě bílý župan, který jí půjčil, a obličej jí zakrývaly bohaté záplavy černých vlasů, které jí volně splývaly přes ramena.
"Nevylekala jsem tě?"
"Ne, ty ne." Coltrane si utřel vlhké, studené čelo. "Zdálo se mi něco strašného."
"Já vím, slyšela jsem tě sténat až dolů do svého pokoje. Přišla jsem se podívat, jestli se ti něco nestalo."
"Díky." Coltraneovo prudce rozbušené srdce se pomalu uklidňovalo. "Už to bude dobré. Promiň, jestli jsem tě vzbudil."
"Nevzbudil." Tash se odmlčela. "Nespala jsem." Další odmlka. "Také jsem trpěla noční můrou."
"Bylo to zlé?"
"Moc zlé. Něco mezi děsem a hrůzou."
"Skutečně přiléhavá definice noční můry. Doufám, že v našem případě neplatí pořekadlo ‚Jak na Nový rok, tak po celý rok.'"
"Proč by měl být nový rok tak odlišný od starého?"
Coltrane se opřel o loket. "Uvidíš, že můj plán zabere. Policie toho chlapa chytí. Nový rok bude opravdu jiný."
"Nevím. Ale je to krásné pomyšlení, že?"
"Co kdybych nám uvařil trochu kávy?"
"Ne," odmítla Tash. "Pokusím se znovu usnout."
"Snad se ti to podaří."
"V poslední době se mi to podařilo jen málokdy."
"Třeba to tentokrát bude jiné."
"Bojím se spát sama."
Bílý župan se temnotou přiblížil k Coltraneově posteli.
Coltrane cítil, jak z něj něj Tash stahuje přikrývku a usedá na okraj postele. Ovanul ho závan tepla jejího těla a pak si k němu lehla a oba je přikryla. Náhle leželi těsně vedle sebe.
"Jsem tak unavená..."
"Zavři oči a snaž se usnout."
Položil jí ruku na rameno v uklidňujícím gestu, a znovu jím projel šok, když se při kontaktu s holou kůži zajiskřilo. V tom okamžiku mu došlo, že odložila župan, a než si uvědomil, co dělá, lehce Tash políbil. Srdce mu už zase bušilo jako splašené a měl pocit, že tak vyděšený nebyl ani v těch strašlivých okamžicích, kdy se na Maynardově ranči skrýval před neviditelným Ilkovičem. Když Tash pootevřela ústa a její jazyk našel jeho, zatočila se mu hlava, a když jí sevřel dlaní ňadro, zmocnila se ho šílená závrať. Tash zasténala, objala ho a pevně se k němu přitiskla. S obavou, že každou vteřinou omdlí, hladil neuvěřitelně jemné tělo a hedvábné chloupky v klíně. Stržen mohutným vírem, který ho unášel kamsi do neznámých hlubin, se dotkl vlhké štěrbiny a hlasitě zasténal, když se mu Tash zaryla nehty do zad. Klekl si nad ni a roztančil jí jazyk na bradavkách. Tash pod něj vklouzla a vedena nenasytnou touhou ho uchopila za penis, nadzvedla se, zavedla ho do sebe a obemkla mu nohama boky. Živočišná naléhavost její touhy se na okamžik zmírnila a teď se jen pomalu pohupovala. Coltrane kňoural jako zraněné zvíře. Ještě nikdy v životě necítil nic tak hladkého a jemného a vlhkého a pevného a sladkého - a pak už se nedokázal ovládnout. Jeho pohyby zrychlily a Tashiny vzdechy souzněly ve stejném rytmu s jeho sténáním. Propletená těla spojovala jediná duše. Tash dosáhla vyvrcholení a hlasitě

vykřikla, a ve stejném okamžiku vybuchla Coltraneovi v útrobách sopka a celým tělem mu projížděl jeden blesk za druhým.

18

Leželi v absolutním tichu.
"Ty jsi tak nabitá elektřinou, že když se tě dotknu, vidím jiskry," řekl Coltrane.
"Já ty jiskry cítím."
"Ještě nikdy jsem neprožil nic podobného..."
"Ano."
Coltrane jí přejel bříšky prstů přes jemnou pokožku stehna, ploché bříško a polaskal jí ňadra. Připadal si, jako kdyby se modlil k Bohu. Teď byla řada na něm aby řekl: "Ano."
"Zahnal jsi mou noční můru."
"Já ti ji vždycky zaženu," řekl Coltrane a náhle si uvědomil, že ve stejném pokoji a na stejné posteli se pravděpodobně kdysi miloval i Randolph Packard s Rebekou Chanceovou. Už je to tak dávno... A teď se tady on miloval s ženou, která je Rebece Chanceové neuvěřitelně podobná a je to nejspíš její vnučka.
"Nejsem sama," zašeptala Tash.
"To je pravda," potvrdil Coltrane, "už nikdy nebudeš sama."
Tash si povzdechla, přitulila se k němu, tělo jí ochablo a zakrátko odplula do milosrdného spánku, dech pomalý, klidný, uvolněný.
Ale Coltrane nemohl dlouho usnout. Pořád si nemohl v hlavě srovnat, že ona teď leží vedle něho. Srdce mu překypovalo láskou a musel neustále myslet na to, k čemu mezi nimi došlo.

DESET

1

Probudil se a projela jím sžíravá obava, že to všechno byl jen sen a že Tash vedle něj neleží a nikdy neležela.
Ale byla tam. Pomalu zamrkala, otevřela oči a zaostřila na něj teplý pohled.
"Ahoj," pozdravila a svůdně se usmála.
"Ahoj."
Pohladila ho po tváři. "Vyspal ses?"
"Ano, ale až jsem se uklidnil."
Tash se spokojeně zazubila.
"A ty?" zeptal se Coltrane. "Jak ses vyspala ty?"
"Poprvé za dlouhou dobu se neprobouzím vyčerpanější, než když jsem si šla lehnout, a nebesa vědí, že bych se měla cítit vyčerpaná po tom výkonu, který jsme v noci odvedli."
"Nejspíš bys potřebovala maséra, co říkáš?"
Tash se protáhla, vypnula prsa a pak se k němu těsně přitiskla. "Ach ne, myslím, že si od všech bolístek nejlíp pomůžeme sami."
Ano, všechno bude krásné, pomyslel si Coltrane. Dělal si starosti, že se Tash probudí s výčitkami svědomí a že mu řekne, že to všechno byla chyba, že by měli raději předstírat, že nikdy k ničemu nedošlo, a zůstat přáteli, ale že bohužel lituje, že po tom všem asi přátelství nepřipadá v úvahu, a že tedy nejlépe udělají, když se už nikdy nesetkají.
Teď, když viděl, jak nenuceně se Tash chová a jak je jí s ním v posteli dobře, srdce mu poskočilo radostí.
"A co ty?" zeptala se. "Máš nějaké bolístky, které by potřebovaly vyléčit?"
"Jedna by se našla."
"Ukaž."
"Tady," řekl Coltrane.
"Ó ano, uznávám, že tam tě něco bolet může."
"Co myslíš, že bychom s tím mohli udělat?"
"No, víš, existuje jistá léčebná kúra, kterou praktikují domorodci na Bora Bora."
"Tys tam byla?"
"Ne, ale absolvovala jsem korespondenční kurz jejich zvyků. Jistě, přímé zkušenosti se nic nevyrovná, ale dozvěděla jsem se, že v případě těchto potíží je nutno masírovat jeden zcela určitý bod na těle."
"Chytří domorodci."
"Ale není to tam, kde si myslíš."
"Já..."
"Je to vedle, za tím. Mám tě seznámit se svými znalostmi domorodých praktik?"
"Rozhodně ano. Pokud budeš... Nedokážu na nic jiného myslet."
"Je to pod varlaty."
"Ano, poslouchám."
"Máš v rozkroku tkáňový provazec, který vede..."
"Ano, už ho cítím."

"... od prostaty k varlatům. A když takhle po tom pletenci přejedu ukazováčkem zepředu dozadu... Musí se to dělat jemně, bříškem prstu... Opravdu tě nenudím?"
"V žádném případě."
"Protože jestli tě nudím..."
"Ne, pokračuj, prosím..."
"Když ti po tom provazci takhle přejedu ukazováčkem, všimneš si určitě že se ti zvětšuje..."
"Ano."
"A že se ti jakoby stahují varlata."
"Ano."
"A čím víc tě tady hladím, tím víc ti tvrdne penis, ten tkáňový provazec jako by natékal a varlata se... Co se stalo? Ztratils řeč nebo co?" zeptala se Tash.
"Ztratil jsem něco úplně jiného, ale ta bolest je ještě horší."
"Zdá se, že domorodá kúra nefunguje. Radši přestanu."
"Ne! Léčba určitě zabere, máš mou absolutní důvěru."
"Také si myslím. Ale teď si vzpomínám, že mi z hlavy vypadlo to úplně nejdůležitější. Musím si kleknout do této polohy, tak, a posadit se na tebe, tak, a..."
"Ano!"

2

Leželi úplně vyčerpaní a tak dokonale uvolnění, že se Coltrane nedokázal pohnout ještě několik minut poté, co se Tash odešla do koupelny osprchovat. Ze strnulé nehybnosti ho vytrhlo až zazvonění telefonu v Tashině kabelce. Přinesla si ji zezdola ze svého pokoje a odložila na židli před koupelnou. Mobilní telefon se znovu nepříjemně připomenul.
"Haló?"
"Kdo to je?" zeptal se chraplavý hlas. "Coltrane! Co k čertu..."
"Dobré ráno, Walte."
"Co to má Tash s tím telefonem? Včera večer jsem ji marně sháněl celou hodinu, a teď už to zkouším další hodinu a nikdo se nehlásí. Má mít telefon neustále u sebe."
"A taky ho má. Není mně jasné, proč..." Ale pak si Coltrane uvědomil, co je příčinou. "Měla ten telefon celou noc v jiné místnosti a teprve před chvilkou si ho přinesla. Nejspíš jsme ho neslyšeli."
"V jiné místnosti? Ona je u vás? Myslel jsem, že ji zavezete do hotelu."
"Změna plánu."
"Dejte mi ji."
"Nemůžu."
"Jak to, že ne?"
"Koupe se."
Walt se na několik vteřin odmlčel, a když znovu promluvil, zněl jeho hlas ještě chraplavěji. "S těmi mikrofony u ní doma jste měl pravdu. Právě jsem se vrátil na stanici a naši technici už dokončili prohlídku. Štěnice byly v každém pokoji. Ten chlap mohl slyšet každé slovo, které tam kdo pronesl."
"A také všechno, co jste si tam řekli s vašimi kolegy, když jste na něj chystali past."
"Vypadáme jako blbci," povzdechl si Walt.
"Udělal jste, co jsem navrhoval? Nechal jste tam alespoň jeden mikrofon?"
"Nevím, jestli si uvědomujete..."
"Nechali jste ho tam?"
"Jeden. V obýváku."
"To bude stačit."
"Ale čeho tím chcete dosáhnout?"
"Vysvětlím vám to až osobně. Za dvě hodiny? V šerifově úřadovně?"
Otevřely se dveře koupelny a objevila se v nich Tash, ručník zabalený kolem těla, mokré vlasy přihlazené k hlavě, obličej jako antická socha. Pozvedla obočí. "Walt?"
Coltrane přikývl.
Tash si vzala telefon. "Dobré ráno," pozdravila a její hlas Coltraneovi zněl jako rajská hudba. Obešla ho a přitiskla se mu zezadu k nahým zádům. "Ne, prožili jsme úplně klidnou noc. Šla jsem si brzo lehnout a spala jsem jako zabitá."

3

V první všední den nového roku praskalo nákupní středisko Beverly Center ve švech. Několikapodlažní budova se stovkami obchodů se rozléhala ozvěnou nespočetných hlasů a kroků a hučelo v nijako v úle. Davy zákazníků Coltranea překvapily. Očekával, že po předvánoční nákupní horečce budou podobná místa poloprázdná, ale usoudil, že lidé nejspíš vracejí nevhodné dárky nebo se sem sjíždějí v očekávání rozsáhlých výprodejů. Ale ať už byl důvod jejich přítomnosti jakýkoliv, davy nakupujících mu jeho úkol ztížily a ulehčily současně - ulehčily, protože si dělal trochu starosti, zda nebude příliš nápadný, až bude Tash při její návštěvě fotografovat, a teď mu lidská řeka poskytne dokonalé krytí; ztížily proto, že v moři lidí se současně snadno schová jeho kořist, člověk, který, jak předpokládal, bude Tash sledovat a projevovat o ni nepatřičný zájem, případně ji také fotografovat.

Coltrane stál na třetím podlaží obrovského nákupního centra a nahlížel přes zábradlí dolů k eskalátoru, který vyvážel nekonečný proud nakupujících z prvního do druhého a třetího patra. Rozhodně se o zábradlí neopíral sám; kdyby ano, byl by se choval mnohem nenápadněji. Na protější straně rozlehlého volného prostranství popíjelo několik znavených zákazníků kávu, vpravo se přes zábradlí nakláněla skupinka výrostků, kteří hulákali na své kamarády dole, vlevo se o zábradlí opíral zády muž středního věku, srkal slámkou pomerančový džus a čekal, až se jeho manželka vrátí z módního butiku, v němž zmizela několik minut poté, co Coltrane zaujal pozici. Další vizuální clonu poskytovaly umělé květiny ve velkých květináčích, sloupy nesoucí klenbu a směrové orientační tabule a díky chaotickému hemžení bylo Coltraneovo krytí naprosto dokonalé. Každý, kdo by snad pojal podezření, jestli se nejedná o past, by měl co dělat, aby Coltranea vypátral, a mezitím by Coltrane - nebo alespoň jeho fotoaparát - zachytil jeho.
Coltrane se podíval na hodinky. Pár minut před druhou. Nejvyšší čas se připravit, pomyslel si a vytáhl z nákupní tašky fotoaparát. Nastavil clonu a dobu expozice a v tom okamžiku - jako kdyby to byla divadelní narážka - vstoupila Tash na eskalátor, který vedl z prvního do druhého podlaží. Coltrane nepředpokládal, že by ji snad nedokázal objevit - díky magnetické síle své osobnosti byla Tash nápadná v sebehustším davu -, ale přesto se zachvěl při pomyšlení, že ji zaregistroval přesně v tom zlomku vteřiny, kdy se objevila. Oba muži, kteří ji doprovázeli - jeden vpředu, druhý vzadu -, působili ve srovnání s ní zcela nenápadně: Waltův partner Lyle a jeden ze dvou příslušníků státní policie, s nimiž se Coltrane předchozího dne odpoledne seznámil. Oba měli volno a s nadšením se chopili příležitosti vydělat si pár dolarů navíc jako Tashina ochranka. Měli na sobě kalhoty střízlivých barev a větrovky, které si úmyslně kupovali o číslo nebo o dvě větší, aby snáze zamaskovali pistole v podpažních pouzdrech. Jejich přítomnost byla velmi uklidňující.
Coltrane obrátil pozornost zpět k Tash. Když si plánovali strategii pro dnešní den, chvíli se dohadovali, jestli by si neměla obléci nějaké nápadnější šaty, aby byla snáze rozeznatelná, ale pak tu myšlenku zavrhli, protože by v nepříteli mohla vyvolat podezření. Bylo by mu jasné, že žena, která se bojí, že ji někdo sleduje, by se tak nápadně neoblékla - pokud mu ovšem nechystá past. Dohodli se proto, že si Tash obleče něco atraktivního, ale nikoli okázale nápadného: kalhoty barvy velbloudí srsti, tmavomodrý blejzr, béžovou hedvábnou halenku a jako doplněk jednoduché stříbrné náušnice. Ale když se teď na ni Coltrane díval opřený o zábradlí ochozu třetího patra, uvědomil si i z této vzdálenosti, že žena jako ona prostě nemůže nepřitahovat pozornost. Její krása přímo bila do očí. S rukou opřenou o madlo eskalátoru a tělem lehce stočeným do strany vypadala jako špičková modelka. Všichni muži na pohyblivém schodišti směřujícím opačným směrem, se k ní otáčeli jako přitahovaní magnetem a Coltrane začal fotografovat.
Ten, koho si přáli polapit, mezi lidmi na sestupujícím eskalátoru pravděpodobně nebyl, ale Coltrane nechtěl nic ponechat náhodě - co když se ten chlap krčí někde v pozadí, v místě, kde si ho sice lidské oko nevšimne, ale čočka objektivu ho spolehlivě zachytí. Coltrane pořídil tři záběry a pozvedl objektiv, aby vyfotografoval prostor kolem výstupu z eskalátoru ve druhém patře. Předtím si s Tash její pohyby pečlivě probrali a Coltrane věděl, že když opustí schodiště, vydá se doprava. On zatím bude postupovat podél zábradlí souběžně s ní, ale na opačnou stranu. Bude ji tedy pořád mít dole pod sebou jako na dlani a fotoaparát spolehlivě zachytí všechny osoby v její blízkosti.
Tash zatím vstoupila do módního butiku, a ani při největším přiblížení Coltrane nedokázal rozpoznat, jestli jí někdo nevěnuje více pozornosti než jen obvyklý obdivný pohled. Nezdálo se, že by ji někdo fotografoval, ale protože se Coltrane většinu času díval hledáčkem, nemohl si tím být zcela jistý. Zvětšené fotografie ovšem o situaci poskytnou dokonale přesnou výpověď.
Coltrane změnil polohu a teď se vydal na opačnou stranu, aby se dostal k obchodu přímo nad butikem, do kterého Tash vstoupila. Z nového stanoviště se mu otevře výhled přes obrovský otevřený prostor mezi patry a bude moci sledovat dění naproti místu, kde se Tash momentálně zdržovala. Uvidí tak, jestli někdo nesleduje obchod, ve kterém Tash zmizela. Držel se raději dál od zábradlí, aby nebyl tak nápadný, a měnil úhel záběru ve snaze pokrýt co nejširší oblast.
Znovu se podíval na hodinky a překvapilo ho, že už uběhlo skoro třicet minut, po které se měla Tash podle dohodnutého plánu v butiku zdržet, a tak se Coltrane znovu přemístil na protější stranu naproti dveřím, kde se měla každou chvíli objevit v doprovodu svých tělesných strážců. Vyfotografoval zástupy lidí spěchajících kolem obchodu, a protože věděl, že Tash se svou ochrankou zamíří přímo k eskalátoru, přemístil se tak, aby teď mohl fotografovat dění v prvním patře a zachytit každého, kdo by Tash sledoval, až pojede dolů.
Trojice dosáhla prvního patra a za několik okamžiků zmizela z dohledu v dlouhé hale lemované výkladními skříněmi, která vedla k výtahu k podzemnímu parkovišti. Ale Coltrane si pospíšil k eskalátoru, a když bral schody po třech, povedlo se mu Tash znovu zahlédnout a vyfotografovat návštěvníky, kteří procházeli halou pod ním. Tash vstoupila do výtahu, dveře se zavřely a byla pryč.
Coltrane stiskl naposledy spoušť. Rozvrčel se motor převíjení filmu a ruka s fotoaparátem unaveně poklesla. Napětí, které prožíval, pomalu polevilo, ale tentokrát to bylo napětí vyvolané radostným vzrušením, nikoli strachem. Po delší době zase pracoval s fotoaparátem, a to v něm - stejně jako samotná povaha této tajné operace a myšlenka, že se pokouší polapit někoho, kdo nemá ani tušení, že je fotografován - vyvolalo stav ne nepodobný alkoholovému opojení.
Coltrane přemýšlel, jestli podobné vzrušení cítí i člověk, který Tash pronásleduje, jestli se i jeho zmocnil povznášející pocit, že může, sám neviděn, někoho pozorovat, že ho takto může připravit o duši, aniž by si oběť uvědomila, že je okrádána. Vtom ho však zamrazilo; vzpomněl si, jak obnažený a zranitelný se cítil a jak trpěl, když objevil fotografie, které pořídil Dragan Ilkovič, když sledoval jeho.

4

Předoucí motor utichl a Coltrane rychle vyměnil exponovaný film za nový. Uvědomoval si, že nemá moc času, že si musí pospíšit k autu, aby se dostal k místu další Tashiny návštěvy, opět módnímu butiku, tentokrát v nákupním

středisku na pěší zóně v Santa Monice. Poté měla v plánu návštěvu podobného obchodu ve Westwoodu a nakonec nejvzdálenější cíl své dnešní výpravy, obchod s módním zbožím na South Coast Plaza v Orange County. Jak Coltrane dopoledne ke svému překvapení zjistil, všechny čtyři podniky jí patřily. Kromě nich vlastnila ještě tři další v San Diegu a čtyři v San Franciscu.
"A mám ještě další investice," pochlubila se, když toho dne ráno jeli do šerifovy úřadovny v Malibu. "Do jejich běžného provozu sice nezasahuju, ale čas od času se tam zastavím, aby vedoucí věděli, že Velká Sestra nikdy nespí. Módní butiky mě samozřejmě zajímají nejvíc, a tak je navštěvuju častěji. Dnes odpoledne a večer je právě vhodná doba pro pravidelnou obchůzku."
"Voláš někdy svým zaměstnancům a upozorníš je, že se je chystáš navštívit?"
"Pokaždé. Jsem si vědoma, že tak mají možnost zamaskovat některé chyby, ale na druhé straně v nich nevyvolám takovou nevraživost, jako kdybych se tam objevila jako blesk z čistého nebe. Nechci, aby se mě mí lidé báli, ale aby pro mě pilně pracovali."
"Takže dnešní odpolední návštěvy si dohodneš telefonicky, až se vrátíš od šerifa domů, souhlasíš? Naplánuj si tentokrát mezi jednotlivými zastávkami delší intervaly, abych měl dost času dostat se na každé místo vždycky před tebou."
"Ale takto přece všechno, co řeknu, zachytí skrytý mikrofon, který mi Walt v domě nechal. Ten člověk bude vědět o každém mém kroku."
"Přesně tak," potvrdil Coltrane. "A my budeme vědět o každém jeho kroku."
Spokojen s průběhem první fáze operace vkročil Coltrane na eskalátor, který ho odveze do přízemí nákupního střediska. Hodiny v hale ukazovaly pět minut po půl třetí. V závislosti na hustotě provozu by Tash měla stačit půlhodina na cestu do butiku v Santa Monice, ale protože Coltrane měl podle plánu dorazit na místo před ní, přidali k rozvrhu ještě další půlhodinu a Tash si schůzku s vedoucím domluvila přesně v půl čtvrté. Muž, který Tash pronásleduje a o kterém předpokládali, že její telefonický rozhovor vyslechl, ji rozhodně nebude očekávat dříve, a zatím se dostaví Coltrane a začne z nejrůznějších úhlů fotografovat lidi kolem obchodu. Jistě, Tashin pronásledovatel se třeba na žádném z těchto míst neukáže, ale...

5

Čísi ruka zezadu do Coltranea strčila s takovou silou, že se zapotácel a měl co dělat, aby se neskutálel dolů z eskalátoru. Vyděšeně se zachytil madla a otočil se k neurvalci, který mu málem způsobil těžké zranění. "Hej, dávejte pozor, co..."
A s dvojnásobným zděšením si uvědomil, že hledí do tváře Carla Nolana.
Byli se seržantem zhruba stejně vysocí - metr pětaosmdesát -, ale Nolan stál o schod výše a Coltraneovi se zdálo, že se nad ním tyčí jako obr a jeho vzpěračská ramena vypadala ještě mohutněji než jindy.
Nolan do něj strčil znovu, ještě silněji, a Coltranea zabolelo v pravém rameni a musel vší silou sevřít madlo eskalátoru, aby nespadl. "Co to má znamenat?"
"Necháš ji na pokoji."
Návštěvníci nákupního centra, kteří s nimi sjížděli do přízemí, si už všimli, že se něco děje, a Coltrane - přestože měl co dělat, aby se vůbec udržel na nohou - zaregistroval jejich pohoršené pohledy.
"Proboha svatého, vy jste se snad zbláznil."
Nolan ho praštil potřetí. "Necháš ji na pokoji, rozumíš?"
"Jestli nepřestanete..."
"Tak v tomhle se hluboce mýlíš," a Nolan mu sevřel pravou paži s takovou silou, až se Coltrane zkroutil bolestí. "To ty přestaneš."
Coltrane náhle ztratil rovnováhu a zdálo se mu, že se eskalátor prudce zastavil, ale pak mu došlo, že už dojeli na konec a že se nad nimi tlačí další lidé.
Nolan mu stále svíral paži jako v kleštích. "Ne abys začal hulákat o pomoc. Teď se sebereme a půjdeme docela klidně tamhle k tomu výtahu. A potom si na parkovišti najdeme nějaké pěkné tiché místečko, kde si budeme moci promluvit."
Nolan zatlačil tak silně, že Coltraneovi přestala v paži proudit krev.
"Jak chcete."
"Přesně tak. Vynikající začátek. Všechno bude, jak chci já."
Kromě návštěvníků, kteří s nimi jeli na eskalátoru, si nikdo další vůbec ničeho nevšiml. Nolan Coltranea navigoval mezi proudícími davy k výtahu, stiskl přivolávači tlačítko, a když se otevřely dveře, neurvale ho strčil do kabiny. Coltrane přitom ucítil, že má pod bundou v podpažním pouzdru pistoli. Dveře se zavřely a výtah se dal do pohybu.
"Uklidněte se," řekl Coltrane. "Vůbec nechápu, co má tohle všechno znamenat, ale..."
Nolan ho sežehl vzteklým pohledem rozšířených očí. "Už jsem ti řekl, co to má znamenat. Necháš ji na pokoji."
Starší dvojice, která s nimi jela výtahem, se po sobě nervózně ohlédla.
Dveře se otevřely a Nolan vytáhl Coltranea do prostoru parkovací garáže. Rozhlédl se přes střechy odstavených aut, jestli není někdo nablízku, a pak strčil Coltranea do mezery mezi dvěma dodávkami a přirazil ho zády k betonové zdi. Auta je spolehlivě skryla před každým zvědavým pohledem. "Už se k Tash v životě nepřiblížíš."
"Uvědom si, Carle, co děláš. Riskuješ, že přijdeš o práci. Nemůžeš mě přece takto přepadnout. Seberou ti odznak."
"A kdo jim to řekne? Ty? Řekneš jim, že jsem ti udělal tohle?" a Nolan ho prudce udeřil do žaludku.
Coltraneovi unikl se zachrčením vzduch z plic. Předklonil se, klesl na kolena a přitiskl si ruce pevně k břichu.
"Nebo že jsem ti udělal tohle?" a Nolan ho vší silou udeřil spodní hranou dlaně do hlavy a srazil ho k zemi. "Tak odpověz! Kdo jim to na mě řekne?"

Coltrane ležel na betonové podlaze a nevěděl, jestli ho více bolí hlava, nebo břicho.
"Kdybys nás nechal dělat naši práci a dovolil, abychom tě hlídali, mohl být Greg ještě naživu. Kdybys dělal to, cos měl, nemusel by teď McCoy ležet v nemocnici. Udělals ze mě naprostého blbce a nechal mě čekat u sebe doma, zatímco sám jsi vyrazil na válečnou výpravu a chtěl ses stát hrdinou. Chtěls mi dokázat, že jsi chytřejší než já, že víš ze všech nejlíp, jak se s Ilkovičem vypořádat."
Coltrane se pokusil vstát, ale Nolan ho znovu udeřil spodní hranou dlaně, tentokrát do čela, a znovu ho poslal k zemi. Bylo jasné, že v tomto směru policista ovládá svou práci dokonale - zasazoval mu tvrdé údery, ale přitom nezanechával na těle žádné stopy.
"Snažil jsem se s tebou vycházet po dobrém, překousnout to v sobě. Říkal jsem si, že jsem na tebe moc tvrdý, že jsi to s tím Ilkovičem nakonec zvládl, že jsi mu to vrátil i za Grega. K čertu, málem jsem sám sebe přesvědčil. Ale pak ses včera ukázal u Tash a udělal ze mě a z ostatních kluků naprosté idioty. A první, co se stane, je, že tě Tash požádá, abys u ní zůstal, potom ti dovolí, abys ji odvezl k sobě domů a nakonec s tebou stráví noc. Jestli tohle není rychlá práce, potom fakt nevím, čemu jinému by se tak dalo říkat."
"Carle..."
"Drž hubu! Teď mluvím já! Ale tomu je konec. O našem rozhovoru ani nepípneš a o Tash už nezavadíš ani pohledem."
Coltrane k němu pozvedl krví podlité oči. "... ty a Tash?"
"Řekl jsem ti, že máš držet hubu!"
"Co se to tady děje?" zeptal se mužský hlas naléhavě.
Coltraneovi poskočilo srdce nadějí a Nolan se prudce otočil a vystoupil z mezery mezi dodávkami.
Uniformovaný příslušník ochranky znejistěl a přeměřil si Nolana nervózním pohledem. Bylo mu kolem třicítky a ve srovnání s policistou byl hubený jako tyčka a mnohem menší.
Z pouzdra u opasku vytáhl vysílačku. "Dostal jsem hlášení, že na parkovišti došlo k výtržnosti. Nechte toho," přikázal zajíkavě, tvář protaženou napětím.
"Policie Los Angeles," vyštěkl Nolan, z větrovky vytáhl náprsní tašku a ukázal hlídači odznak. "Právě jsem zadržel podezřelého při pokusu o útěk."
Příslušník ochranky přimhouřil oči a prohlížel si Nolanovu placku. "Policie Los Angeles?" Zdálo se, že se mu ulevilo. "Nevěděl jsem, co se... Nepotřebujete pomoc?"
"Všechno je pod kontrolou," odbyl ho Nolan. "Vraťte se na své místo, zvládnu to sám."
"Ano, zajisté." Příslušník ochranky pár kroků ustoupil. "Nebudu se vám plést do cesty."
Nolan počkal, až se hlídačovy kroky ozývaly jen slabou ozvěnou, vzápětí následovanou bouchnutím zavíraných dveří.
"To bylo chytré, žes nic nenamítal," pochválil Coltranea s krutou ironií v hlase.
Coltrane se v uctivé vzdálenosti pomalu škrábal na nohy. V hlavě mu nesnesitelně dunělo. "Proč bych to dělal? Tohle je jen mezi námi dvěma."
"V tom se hluboce pleteš. Je to mezi námi dvěma a Tash. Neopovaž se k ní přiblížit, nebo tě pošlu na dlouhé měsíce do nemocnice. Vyjádřil jsem se dost jasně?"
"Naprosto."
"Takže si rozumíme," a Nolan se otočil a odkráčel.
Coltrane se těžce opíral o betonovou zeď a držel se za břicho. Hrudník se mu těžce zvedal a musel s vypětím vůle potlačit nutkání na zvracení. Slyšel vzdalující se Nolanovy těžké kroky, které se po chvíli zastavily a ozvalo se zabouchnutí dveří, startování motoru a kvílení protáčených pneumatik.
Coltrane se pomalu odstrčil od zdi. Hrudník se mu stále mohutně zvedal, ale ne proto, že by nemohl popadnout dech. Vztekem.

6

"Nezapomnělas mi náhodou říct něco o Carlu Nolanovi?" zeptal se důrazně.
Bylo za deset minut čtyři a Coltrane stál v telefonní budce u nákupního střediska na pěší zóně v Santa Monice. Navzdory zranění se mu podařilo dostat se sem ještě dříve, než přijela Tash. Fotografoval zástupy lidí ze všech možných úhlů, aniž by sám vyvolal sebemenší pozornost. Z úkrytu diskrétně sledoval, jak se Tash se svým doprovodem blíží k butiku a vstupuje dovnitř. Prošel napříč promenádou a vyfotografoval všechny, kteří se pohybovali na protější straně, a teprve až splnil všechny povinnosti, vyplývající z jeho poslání, učinil to, k čemu se rozhodl v okamžiku, kdy na něj Nolan vyštěkl poslední varování a odešel - zatelefonoval Tash do obchodu, aby zjistil, o co tady kráčí.
"O čem to mluvíš, Mitchi?" vyhrkla Tash zmateně.
"Nolan se totiž chová, jako kdybys mu patřila. Málem mi vymlátil duši z těla, aby dodal váhu svým argumentům."
"Cože udělal? Ach, můj bože."
Coltrane si skleněnými stěnami telefonní budky ostražitě prohlížel davy lidí, které proudily kolem. "Jsem přesvědčen, že Nolan je někde tady nedaleko, připravený zmlátit mě podruhé, aby se pojistil, že si jeho lekci opravdu zapíšu za uši. Takže kdyby tě to moc neobtěžovalo, mohla bys mi laskavě říct, o co tady jde?"
"To je hrozné. Nikdy by mě nenapadlo, že by mohl... Jsi zraněný?"
"Ani ne tak zraněný jako zmatený. Je mezi vámi něco, nebo není?"
"Ne... Víš, je to složité. Nemůžu o tom mluvit do telefonu."
"No, někdy si o něm my dva budeme muset promluvit."
"Promluvíme, neboj. Brzo, slibuju."

"Nemůže to být on, kdo tě pronásleduje?"
"Carl? Ne, ten to být nemůže. Poprvé jsem se s ním setkala až týden poté, co mi začaly chodit ty dopisy a co mně ten člověk začal telefonovat. Carl mě předtím vůbec neznal. Ne, on to být nemůže."
"Ale nemůže v tom třeba pokračovat, aby se stal nepostradatelným? Nemohl to být on, kdo ti nastrkal do domu štěnice a včera v noci se ho pokusil vypálit? Ale ne," opravil se okamžitě Coltrane, "kdyby to dělal Nolan, nebyl by přece tak pitomý, aby mě napadl a vzbudil tak proti sobě podezření. Ale jestli to není on, kdo tě pronásleduje a kdo ti nastražil v domě mikrofony, jak je možné, že byl v Beverly Center?"
"Řekl mu to Walt."
"Walt?"
"Krátce poté, co jsi mě vysadil u šerifovy úřadovny a odjel, volal Carl a chtěl vědět, co je nového. Walt mu vysvětlil plán naší akce. To, že Carl věděl, kde budeš, není žádná záhada. Rozhodně to neznamená, že pomocí mikrofonů poslouchal, co se děje u mě v obýváku."
"Byl jsem si jistý..." Coltraneovi dunělo v hlavě a neustále mu v ní vířila jedna a tatáž naléhavá otázka. "Proč si myslí, že se pletu do vztahu mezi tebou a ním?"
"Prosím tě," vyhrkla Tash celá nesvá, "je tady plno lidí. Musíme se sejít a já ti všechno vysvětlím. Není to tak, jak si myslíš."
"Já už vůbec nevím, co si myslím."
"Vztah mezi námi je zcela nevinný, ale než se uvidíme, budeš se muset spokojit s mým slovem."
"A kdy to bude? Poslední návštěva ti bude trvat minimálně do osmi hodin, což znamená, že se domů dostaneš nejdřív kolem deváté. A já musím vyvolat všechny fotografie, aby sis je mohla prohlédnout, jestli někoho nepoznáš. To bude trvat alespoň... Ušetřilo by nám hodně času, kdybys přijela ke mně domů."
"Hrozně ráda."
"Řekni svým strážcům, ať tě tam vysadí, a..."
"Počkej ještě. Ví Carl, kde bydlíš?"
"... ano." Coltrane si připomněl Nolanovu dlouhou čekanou v Packardově domě, zatímco on, místo aby přivedl Ilkoviče do Nolanem nachystané pasti, vylákal ho do údolí k Maynardovu ranči.
"Co když sleduje tvůj dům, jestli se tam neukážu? Byla bych hrozně nerada, kdybys měl kvůli mně ještě další problémy."
"Dokážu si poradit s..."
"Nechej to na mně," naléhala Tash. "Já už se o něj postarám. Zavolám mu, hned jak se večer vrátím domů, a všechno urovnám. Věř mi, už tě nebude dál obtěžovat."
"A až s ním domluvíš, zavolej, prosím tě, mně. Chci se konečně dozvědět, co má tohle všechno znamenat."
"Zavolám, slibuju. Všechno pochopíš." Tash zaváhala. "Nemůžu se dočkat, až budeme zase spolu."
Coltrane zaslechl na druhém konci linky cvaknutí a pomalu odložil sluchátko do vidlice. Zhluboka se nadechl a snažil se pročistit zmatek ve své mysli. Za chvíli vyjde Tash v doprovodu dvou strážců z obchodu a on musí být připraven, jakmile se objeví a zamíří k parkovišti, fotografovat okolí. Teď si nemůže dovolit něčím se rozptylovat.

7

Coltranea se zmocňovala stále silnější frustrace. S hlavou plnou zmatených myšlenek pracoval v temné komoře, aby vyplnil čas, než mu Tash zatelefonuje. Cestou domů se zastavil ve specializovaném obchodě a koupil všechny potřebné chemikálie a fotografický papír a teď vyvolával negativy, které pořídil u různých butiků s módním zbožím. Jako další krok bude následovat zvětšování na formát osm krát deset, což je práce nejen časově náročná, ale i nudná. Vyrábět momentky se v žádném případě nemůže srovnávat se složitými uměleckými kompozicemi. Nepředstavovaly žádnou výzvu tvůrčím schopnostem ani při vyvolávání negativů, ani při zvětšování, zařezávání a konečné úpravě snímků, aby byl výsledný estetický dojem co nejlepší. Už abych to měl za sebou, opakoval si v duchu.
V tomto případě by stejně kvalitní práci odvedl každý minilab, ale Coltrane, věrný příkladu Randolpha Packarda, v průběhu své profesionální kariéry nikdy nepoužil služeb laboratoře. Svěřit film do cizích rukou kromě toho vždycky znamenalo riziko, že bude ztracen nebo se nějak poškodí, a Coltrane byl navíc příliš netrpělivý a už se nemohl dočkat, až uvidí výsledky své dnešní práce - nemluvě o tom, že by hrozně nerad nutil Tash projít ještě jednou stejně nebezpečnou šarádou.
Při vzpomínce na Packarda si Coltrane představil jeho nesčetné návštěvy v této temné komoře, kdy dělal přesně totéž, co teď dělá on sám - přenášel zvětšeniny z vývojky do chemikálie, která přeruší proces vyvolávání, pomalu jimi pohyboval v roztoku a dával pozor, aby aktivní látka pokryla plochu obrázku zcela rovnoměrně, potom je přenesl do nádoby s ustalovačem, který zafixoval obraz na emulzi a učinil jej tak nesmrtelným, opakovaně otáčel a převracel fotografie v lázni, aby je nakonec uložil do nádrže s protékající vodou, která odstraní všechny zbytky chemikálií.
Coltrane si představoval Packarda stojícího na přesně stejném místě, jak s láskou vyvolává fotografie Rebeky Chanceové. Zdálo se mu, že Packarda cítí přímo v sobě, protože před několika minutami podlehl neodolatelnému nutkání a začal vyvolávat úplně jiné negativy. Pocházely z filmu vloženého do fotoaparátu, který si předchozího dne vzal s sebou na výpravu k Tashinu domu. Cítil Packard totéž, co cítí on teď, kdy vyrábí zvětšeniny a přenáší fotografické papíry o rozměrech osm krát deset palců do lázně s vývojkou a zadržuje dech, když míchá roztokem? Vydechl Packard stejně jako on, když se před ním objevily rysy tváře a postavy Rebeky Chanceové, tak jako se teď objevují rysy identické tváře a postavy Natashi Adlerové před ním?
Svůdně okouzlující držení těla obou žen vystupujících z vln oceánu bylo zcela identické. Jistě, Tash na sobě měla těsně

obtažený neoprénový oblek, který jí zakrýval celé tělo, zatímco mokré plavky Rebeky Chanceové ponechávaly některé části odhalené. Ale přesto byly oba obrázky k nerozeznání podobné, spojené tajemnou vnitřní spřízněností, která, jak Coltrane cítil, spojovala i jeho a Packarda. Oba milovali stejnou ženu. Oba se milovali se stejnou ženou, ve stejné posteli.
Vtom ho vytrhlo zazvonění telefonu, a přestože na něj tak toužebně čekal, byl Coltrane do Tashina obrazu ponořen tak hluboce, že se přestal trápit myšlenkou, kdy mu konečně zavolá. Trhl hlavou k telefonnímu přístroji, který si přinesl z kuchyně a zapojil do zástrčky v temné komoře, a i když celým srdcem toužil zvednout sluchátko, nemohl by přenést přes srdce, kdyby se Tashin obrázek měl zničit příliš dlouhým pobytem v chemické lázni. Rychle vytáhl fotografii z ustalovače, otřepal ji a vložil do nádoby s protékající vodou.
Telefon zatím zazvonil ještě dvakrát a Coltrane spěšně zvedl sluchátko.
"Čekal jsem, kdy mi konečně zavoláš. Jak to šlo?" vyhrkl.
Na druhém konci linky se rozhostilo ticho a hlas, který se ozval, zněl vzdáleně a hluše. "Mám takový dojem, že nejsem ta, které ses nemohl dočkat."
"Jennifer?"
"Slibovala jsem sama sobě, že tohle už nikdy neudělám."
Coltrane pocítil v žaludku nepříjemnou tíhu. "Jak se daří?"
Jennifer polkla, jako kdyby se snažila potlačit mocnou vlnu emocí. "Jak asi myslíš?"
"Chtěl jsem ti dnes zavolat."
"Ale neudělals to."
"Nemohl jsem, něco mi do toho vlezlo."
"To si umím představit."
"Chtěl jsem ti vysvětlit to včerejší večerní nedorozumění."
"Ale?" opáčila Jennifer s napětím v hlase. "O jakém nedorozumění to mluvíš?"
"Proč jsem byl tady s Tash a ne s tebou u tvých rodičů."
"Nejsem si jistá, jestli právě tohle bylo nějaké nedorozumění. Řekla bych, že jsem situaci pochopila až moc dobře."
"Musíme si promluvit."
"Nelíbí se mi tón, kterým to říkáš."
"Jennifer..."
"Ale co, tak do toho. Mluv."
"Víš, já..."
"Nebo snad právě teď není ten vhodný okamžik? Neruším tě náhodou?"
"Ne, jsem sám."
"Tak proč mě nepozveš dál? Volám z mobilu. Stojím přímo před tvým domem."

8

V noční tmě vypadala Jennifer smutně křehká a zranitelná. Místo včerejších černých šatů si oblékla vybledlé džínsy, oranžové tričko s logem časopisu Southern California a stejně zářivou baseballovou čepici - totéž oblečení, které na sobě měla, když vloni v prosinci s Coltranem hledali Sokolí hnízdo, dům, který kdysi patřil Rudolphu Valentinovi. Coltranea při té vzpomínce zabolelo u srdce.
"Ahoj."
"Ahoj."
"Opravdu můžu bezpečně vstoupit?" Jennifer měla oči červené jako od pláče."
"Vzduch je čistý."
Jennifer váhavě vstoupila. Rozhlížela se kolem sebe, jako kdyby to tady nikdy neviděla, jako kdyby se v tomto domě ocitla poprvé v životě.
"Můžu ti něco nabídnout?"
"Jo, bodla by porce arzeniku."
Coltrane nevěděl, co na to říci, a byl rád, že může alespoň zavřít dveře a zamknout je - snadněji tak zamaskoval trapné rozpaky.
"Ale spokojím se se skotskou."
Coltrane si nemohl nevzpomenout, že i Tash si v noci přála whisky. Cesta do kuchyně mu připadala jako celá věčnost, ale alespoň se mohl pohybovat a nalévání nápoje představovalo další činnost, která mu pomohla zakrýt rozpaky.
"Ty si se mnou nedáš?" zeptala se Jennifer.
"Ne, mám ještě spoustu práce v temné komoře, a kdybych se napil, chtělo by se mi spát."
"To, k čemu se chystám, je samo o sobě dost těžké, a nevím, jestli to zvládnu, když budu muset pít sama."
Coltraneovo srdce jí vyšlo vstříc. "Samozřejmě, proč ne? Napijme se spolu." Vytáhl druhou skleničku, nalil skotskou, přidal led a trochu vody - další činnost, za kterou byl vděčný. Pozvedl sklenku a přiťukl si s Jennifer. "Na zdraví."
"Tak daleko bych snad nezacházela. Třeba by se hodilo ‚na zakalené oči' ale rozhodně ne ‚na zdraví'." Jennifer se dlouze napila a zkřivila tvář, jako by na ni byl nápoj příliš silný, a pak se Coltraneovi zadívala přímo do očí. Stála přesně na stejném místě jako včera večer Tash. "Tak mluv."
"Nevím, jak začít."
"Pokud budeš mluvit pravdu, pak ji můžeš podat, jak chceš. Ulehčím ti to. Když si vzpomenu, jak ses na mě včera díval... Jsi do ní zamilovaný?"

Coltrane sklopil oči.
Jennifer těžkomyslně pokývala hlavou. "Zamiloval ses nejdřív do fotografií Rebeky Chanceové a potom ses zamiloval do dvojníka Rebeky Chanceové."
"Všechno je mnohem složitější, než jak to říkáš."
"Samozřejmě, ty jsi složitá osobnost. Je to opravdu vnučka Rebeky Chanceové? Proto je jí tak zlověstně podobná?"
"Já se domnívám, že ano," odpověděl Coltrane. "Snažím se to zjistit."
Jennifer se znovu dlouze napila a otřásla se. "Podívej, už na Nový rok jsem ti řekla, že nemám šanci soutěžit s tak krásnou ženou. Nemohu totiž soutěžit s přeludem. Ale to jsi mi nemohl dneska alespoň zavolat a zasadit mi ránu z milosti?"
"Nikdy jsem nechtěl... Opravdu jsem ti dnes nemohl zavolat."
"Tak mě nějak přesvědč, že ses mě nechtěl zbavit a přitom se ani neobtěžovat mi to říct."
"Já... Mohl bych ti ukázat nějaké fotky?"
"Nemyslím, že bych dokázala snést pohled na další její fotografie."
"Je to jinak, než si myslíš," řekl Coltrane. "Tohle jsou jiné obrázky, věř mi. Pochopíš, až se na ně podíváš."
"Mám ti věřit?" zašeptala Jennifer dutě.

9

Coltrane vstoupil do temné komory před Jennifer a spěšně dřevěnou pinzetou obrátil fotografie Tash v potápěčském obleku ponořené do prací lázně lícem dolů. Doufal, že si Jennifer nevšimla, co dělá, že její pozornost byla upřená tam, kam ukázal - na fotografie, které upevnil kolíky na nylonovou šňůru, aby uschly.
Rozsvítil zářivku.
"Davové scény?" zeptala se Jennifer nechápavě.
"Ano, jsou to záběry z Beverly Center."
"Ale..." Jennifer se k němu obrátila, ještě zmatenější. "Proč jsi to fotil? A tolik? Připadají mi naprosto chaotické a kompozice je úplně amatérská."
"Nesnažil jsem se o žádné umělecké dílo, prostě jsem fotil, co jsem viděl."
"Tohle má být ten nový směr, kterým se má tvoje tvorba ubírat? Doufám, že ne. Tohle se nedá porovnat s fotografiemi, které jsi vytvořil, když ses setkal s Packardem, předtím, než začaly ty hrůzy."
"Tohle má trochu jiný smysl."
"Jiný?" Jennifer se obrátila ke zvětšeninám, přistoupila k nim a pozorně si je prohlížela. "Ach," vydechla, když v chaosu spatřila Tash. "Upoutá pozornost i v takovém mraveništi." Jennifer jako by nevěděla, co si má myslet. "Ale nezdá se, že by věděla, že ji někdo fotografuje. Připadá mi to, jako kdyby..." Jennifer svraštila obočí a obrátila se k Coltraneovi. "Tys ji sledoval?"
"Ve skutečnosti jsem postupoval před ní."
"Nechápu, o čem to mluvíš."
"Vysvětlení je trochu na dlouhé lokty."
Když Coltrane domluvil, Jennifer jen užasle vrtěla hlavou. "Copak ti nestačil Ilkovič? To se musíš znovu navážet do podobné situace?"
"Není to totéž. Tentokrát to nejsem já, kdo je pronásledován."
"Pokud ovšem nepočítáš Nolana. Podle toho, jak jsi mi ho popsal, se těmi úchyláky zabýval tak dlouho, až se sám stal jedním z nich."
"Doufám, že se Nolan uklidní, až mu Tash dá jasně najevo, že mezi nimi dvěma o nic nejde."
"Ale mě především zaráží, proč si vůbec myslí, že mezi nimi něco je."
"To zatím nevím," řekl Coltrane. "Tash mi slíbila, že mi všechno vysvětlí."
Jennifer přejela pohledem na fotografie a pak se opět zadívala na Coltranea. "Vzdávám se. Už tě nebudu dál okrádat o čas."
"My dva jsme toho spolu hodně prožili. Rád bych se ujistil, že je mezi námi všechno v pořádku."
"To je vyloučeno, Mitchi. To, že chci tuhle záležitost dovést k nějakému závěru, rozhodně neznamená, že všechno mezi námi bude v pořádku. A ne aby ses teď opovážil říct, že doufáš, že můžeme zůstat přáteli."
Coltrane přikývl.
"Říkáš, že jí patří ještě další obchody v San Franciscu a San Diegu?" řekla Jennifer. "A to nepočítám další investice, které neupřesnila. Nejenom že je nádherná - ona je navíc hotový magnát. Štěstí ti přeje, Mitchi."
Coltrane v rozpacích pokrčil rameny.
"Kde na to vzala peníze?"
"Nevím. Před pár lety jí zemřela matka, třeba po ní něco zdědila."
"A kde vzala tolik peněz její matka?"
"Nemám ponětí," odpověděl Coltrane. "Nezdálo se mi, že by to byla moje věc."
"No, mám dojem, že si o tom vy dva budete muset podrobně promluvit. Neřeknu, že doufám, že ti to vyjde, protože to bych lhala." Jennifer zaváhala a sbírala sílu, aby mohla pokračovat. "Řeknu jen tohle - doufám, že to přečkáš ve zdraví," a víčka se jí zachvěla pohnutím.
"Jennifer..."
"Raději už půjdu." Po tváři jí stékala slza.
Vyšli po schodech nahoru k hlavnímu vchodu.

"Sbohem."
"Je mi to líto," řekl Coltrane.
"Tak jako mně ne." Jennifer si utřela další slzu a vyšla před dům. Musela se třikrát nadechnout, než ze sebe dostala další slova: "Jakmile bude připraveno speciální vydání časopisu, dostaneš první výtisk. Jsou to opravdu nádherné fotografie, Mitchi." Jennifer se zlomil hlas. "Bez ohledu na všechno, co se mezi námi stalo, jsem hrdá, že jsem byla součástí tvého života, když jsi je vytvořil."
Coltraneovi se stáhlo hrdlo.
Postával v otevřených dveřích a díval se, jak kráčí k chodníku a nasedá do auta. A stejně jako předchozího večera, ani tentokrát se ani jednou neohlédla, když odjížděla. Coltrane se dokázal pohnout a obrátit zpět k domu, teprve když koncová světla jejího vozu začala stoupat do kopce.
Ale zarazil se, když si všiml, že kužely reflektorů vylouply ze tmy nedaleko hřebenu zaparkovaný automobil.

10

Na takovou vzdálenost a zejména v noci se to nedalo zřetelně rozeznat, ale mohl tam klidně stát džíp značky Explorer, jakým jezdil Nolan. Za volantem někdo seděl a díval se k Packardovu domu. Jenniferiny reflektory zmizely za kopcem a siluetu vozu bylo sotva vidět.
Nolan? Coltrane mimoděk zaťal břišní svaly, které ho po tvrdých úderech stále ještě bolely. V prvním návalu vzteku se chtěl rozběhnout do kopce a zjistit, jestli je to opravdu Nolan, kdo ho sleduje, ale příval zlosti rázem vystřídala malomyslnost a sklíčenost způsobená rozchodem s Jennifer a v takovém stavu ztratil veškerou náladu na konfrontaci. Litoval, že to takhle dopadlo, že nedokázal nalézt schůdnější řešení. Nikdy si nepřál Jennifer ublížit - další fráze, kterou si od něj rozhodně nepřála slyšet. Vrátil se do domu a zavřel dveře. Jestli je tam venku opravdu Nolan, čeká ho dlouhá promarněná noc.
Coltraneovi vyschlo v ústech. Pohlédl na hodinky a zjistil, že je skoro půlnoc. Tash už by touhle dobou měla být dávno doma. Proč ještě nezavolala?
Pokud si ovšem nechtěla nejdřív promluvit s Nolanem a nemůže se mu dovolat.
Pokud ovšem není Nolan doma, pak to znamená, že sedí tam venku v autě.
Vrať se ke své práci, okřikl se v duchu Coltrane, alespoň přijdeš na jiné myšlenky.
Sešel do temné komory, zhasl zářivku, rozsvítil tlumenou bezpečnostní žárovku a začal pořizovat další zvětšeniny z vyvolaných negativů. Pak si vzpomněl na fotografii v prací lázni, kterou preventivně obrátil vzhůru nohama. Vytáhl ji z vody a jako už tolikrát ho přímo ohromila krása Tash, jak v potápěčském obleku vystupuje z vody. Její oči jako by se zavrtávaly do jeho tváře.
Co se to se mnou stalo? přemýšlel. Jak ve mně mohl někdo, koho znám teprve od včerejška, vyvolat tak silný cit? Coltrane nikdy nevěřil, že je možné se do někoho zamilovat na první pohled. Ale vždyť to nebylo na první pohled, připomněl si. Tashinu tvář znal dávno předtím, než se s ní setkal.
Vzpomněl si, jak kdysi četl o teorii spřízněných duší. Podle ní duše, které si byly oddány v předchozím životě, nedojdou naplnění, dokud v pozdějším životě nenajdou jedna druhou. To by mohlo vysvětlovat, proč je k Tash tak neodolatelně přitahován. Nezdálo se mu snad už při prvním pohledu na fotografii Rebeky Chanceové, že tu ženu odněkud zná? Jako kdyby ji miloval v jiné časové dimenzi, a teď má možnost ji milovat podruhé - v podobě Tash.
Ale ať už jsou tvé city jakékoliv, nepotřebují vysvětlení, protože tím bys je jenom zničil, uzavřel v duchu svou úvahu.
Zatím zvětšil pouze momentky, které pořídil u obchodu v Beverly Center, Santa Monice a Westwoodu, a zbýval mu ještě film se záběry davu před obchodem na South Coast Plaza. Zneklidňovalo ho, že Tash ještě nezavolala, a klíčila v něm obava, zda se jí něco nestalo. Musel se doslova přinutit, aby zapnul zvětšovací přístroj a nasadil do něj vyvolaný film. Nastavil správnou ohniskovou vzdálenost a vložil pod zvětšovák fotografický papír. Natáhl časovací zařízení a rozsvítil lampu přístroje, která prosvítí negativ, jehož obraz projde zvětšovacím sklem a prostřednictvím světelných paprsků se přenese na citlivou emulzi fotografického papíru.
Kdyby zvětšoval fotografie určené pro uměleckou výstavu, provedl by několik zkoušek, aby zjistil optimální časový interval, po který vystaví fotografický papír působení světla, a metodou pokus - omyl by dosáhl dokonalého vyvážení detailů kontrastu světla a tmy. Tyto fotografie však byly důležité jen jako informace a neměly vyvolat žádný estetický dojem. Potřeboval je vyrobit co nejrychleji, a tak hodil snahu o dokonalost za hlavu a staral se jen o to, jestli jsou tváře na snímcích dostatečně ostré, aby Tash některou z nich dokázala případně rozpoznat.
Zkušenost získaná z vyvolávání předchozích filmů ho naučila, že nejúčinnější doba svitu pro přenesení obrazu na fotografický papír je dvacet vteřin. V okamžiku, kdy cvakl časovač, lampa zvětšovacího přístroje automaticky zhasla. Coltrane vytáhl papír a uložil jej tak, aby jediné světlo, kterému bude vystaven, představovala tlumená zář bezpečnostní červené žárovky. Osvítil dalších pět papírů, přenesl je do lázně s vývojkou, lehce s nádobou pohupoval a otáčel papíry, aby se vyvolaly rovnoměrně.
A jako pokaždé, i teď se zjevilo kouzlo. Coltrane pocítil záchvěv očekávání a prohlížel snímky stejně napjatě jako všechny předchozí toho večera. V průběhu patnácti let kariéry profesionálního fotografa si v sobě vypěstoval dokonalou vizuální paměť a byl schopen vybavit si před očima detaily předchozích záběrů. Ale vlna očekávání rázem opadla a byla nahrazena zklamáním, protože stále ještě neobjevil žádný obličej, který by se objevoval na záběrech z více míst. Naděje, že nebude muset pokořit svou pýchu a přiznat Tash selhání svého plánu, s každým dalším záběrem klesala.
A aby bylo všechno ještě horší, posledních šest zvětšenin v lázni s vývojkou se nevyvedlo, jak by si Coltrane představoval - obličeje postav v pravém dolním rohu každé fotografie byly přeexponovány, příliš tmavé, než aby se

daly rozeznat. Zbytek snímku byl však ve všech případech docela přijatelný. Coltrane nepochyboval, že zatímco dvacetivteřinová expozice zvětšovacího přístroje odpovídala většině plochy každého záběru, pravé dolní rohy vyžadovaly pouze patnáct vteřin.
V daném stavu se obrázky použít nedaly. Coltrane utrousil nadávku a vyhodil je do odpadkového koše. Vrátil se ke zvětšovacímu přístroji, nachystal si dalších šest papírů, aby negativy znovu zpracoval, a u každého z nich opět nastavil časovač na dvacet vteřin. Ale při této sérii vždycky po patnácti vteřinách pomalu projel rukou mezi papírem a prosvětleným negativem tak, aby světlo posledních pět vteřin na pravý dolní roh snímku nedopadalo. Pohyb vlastní ruky mu připomněl gesta kouzelníka, což bylo koneckonců výstižné přirovnání, protože v temné komoře opravdu dochází ke kouzlům. Zkrácením doby expozice pravého spodního rohu dosáhl Coltrane toho, že oblast byla na zvětšenině zdůrazněna a vystoupily všechny potřebné detaily.
Když byl hotov se všemi šesti snímky, vložil je do lázně s vývojkou a tentokrát, jakmile obrázky na papíru ožily, Coltrane šokované otevřel ústa a vyvalil oči. Předtím nerozeznatelné plochy teď vydaly živé svědectví. Tyto záběry pořídil shora - stejně jako v Beverly Center - a mířil čočkou objektivu na dav lidí pod sebou. Na prvním snímku série se objevil muž s pětatricetimilimetrovým automatem pozvednutým k obličeji a natočeným k místu, kudy Tash v doprovodu tělesných strážců přicházela k obchodu. Fotoaparát sloužil jako dokonalá maska a Coltrane neviděl z rysů obličeje toho člověka vůbec nic. Prošedivělé vlasy prozrazovaly, že jde o muže středního věku. Další a poslední identifikační pomůckou na prvním snímku byla rozložitější postava neznámého fotografa.
Coltrane měl dojem, že mu v krku uvízlo něco ostrého a špičatého, a zaměřil svou pozornost na druhý snímek série. Muž se lehce pootočil doprava. Fotoaparát měl stále u očí a ukazováčkem tiskl spoušť - fotografoval Tash, která právě procházela kolem něho. Nový úhel pohledu na zcela zakrytý obličej odhalil masitý krk a náznak naducané tváře.
Coltrane vytáhl třetí snímek série, na kterém se neznámý pootočil ještě více doprava - sledoval Tash a stále ji fotografoval. Z tohoto úhlu se objevil náznak podbradku a Coltrane v duchu zaúpěl. Musí se mýlit, určitě ho klame vlastní představivost. Spěšně vytáhl poslední tři snímky sekvence. Jednotlivé záběry ukazovaly muže, který spustil fotoaparát na úroveň brady, krku a hrudníku a stále neochvějně sledoval upřeným pohledem Tash. Jeho tvář teď bylo vidět z profilu zcela jasně a Coltraneovi se zvedl žaludek, když byl nucen sám sobě přiznat, že se nemýlil a že ho neklamala představivost. Onen fotograf byl Duncan Reynolds.

11

Když telefon konečně zazvonil, Coltrane byl pořád ještě tak strnulý překvapením, že se nedokázal pohnout, a teprve po třetím signálu zvonku odtrhl pohled od fotografií a zvedl sluchátko. V obavě, že se Jennifer rozhodla - navzdory svému přesvědčení - přece jen zavolat, nasadil neutrální tón hlasu, nebo se o to alespoň pokusil. Šok z poznání, že člověkem, který Tash tak posedle pronásleduje, je Duncan Reynolds, mu ochromil hlasivky. "Haló," ohlásil se přiškrceně.
"To nezní příliš nadšeně," popíchla ho Tash uličnicky. "Myslela jsem, že projevíš větší radost, když mě uslyšíš," pokračovala nádherně znělým hlasem.
"Rád zdaleka nevystihuje mé pocity."
"Neprobudila jsem tě?"
"Ne, pracoval jsem." Coltrane vrhl zamračený pohled na fotografie. Stále se ještě se svým objevem nedokázal vyrovnat.
"Promiň, že mi to trvalo tak dlouho, ale nechtěla jsem ti volat, dokud si nepromluvím s Carlem. Ale i když jsem poslední hodinu vytočila jeho číslo několikrát, pokaždé se ozval jen záznamník."
"To proto, že s největší pravděpodobností sedí v autě tady na kopci a pozoruje můj dům."
"Myslíš to vážně?"
"Někdo tam rozhodně v autě sedí, a vypadá to na jeho vůz."
"Ježíšikriste," vydechla Tash, "ještě že jsem jela domů a ne k tobě."
"Tak moc by se zase nestalo, protože tentokrát už by mě nepřekvapil. Uvažoval jsem, že tam zajdu a..."
"Ne, nechci žádné další potíže," namítla Tash. "Myslím, že ho dokážu přivést k rozumu. Potřebuju jen možnost si s ním promluvit, aby pochopil, jak fatálně se mýlí."
"Já bych také rád spoustu věcí pochopil," řekl Coltrane. "O jakém omylu to v souvislosti s Carlem mluvíš?"
"Slíbila jsem, že ti všechno řeknu, a své slovo dodržím."
"Tak co kdybys začala?"
"Ne, takto ne. Po telefonu o tom mluvit nemohu. Chci se ti dívat do očí a ujistit se, že opravdu chápeš."
"Až tak je to zlé?"
"Vůbec nic zlého na tom není, ale je to trochu delší příběh a já si dobře pamatuju, co jsi říkal o používání mobilních telefonů. Lyle a ten druhý policista jsou pořád ještě se mnou. Nechala jsem si zastavit u telefonního automatu před čerpací stanicí na Pacifické pobřežní dálnici, což není zrovna místo, odkud bych se o podobných věcech chtěla bavit."
"Zítra?"
"Ano, a to je další důvod, proč ti volám. Máš v příštích pár dnech nějaké důležité záležitosti, které by se nedaly odložit?"
"Jenom jednu - setkat se s tebou."
Tash zůstala chvíli úplně tiše. "Úplně jsi mě rozechvěl."
"Doufám, že příjemně."
"Na těch správných místech. Mohli bychom se zítra ráno sejít na letišti?"
"Na letišti?" zeptal se Coltrane překvapeně.

"Ano, u přepážky společnosti Delta. Ve čtvrt na deset, abychom měli dost času koupit si lístky a chytit let v deset deset."
"A kam?"
"Acapulca, hacienda, kterou jsem zdědila. Tohle už je nad mé síly. Nemůžu se přece na každém kroku ohlížet, jestli mě někdo nesleduje. Chtěla bych vypadnout někam, kde nás nikdo nezná, kde nás nebude nikdo obtěžovat. Ani Carl, ani ten neznámý čmuchal, vůbec nikdo. Někam, kde budeme jen sami dva, kde si budeme moci v klidu promluvit, plavat a ležet na pláži."
"To zní dobře."
"A dělat spoustu dalších věcí."
"To zní ještě lépe."
"Pojedeš?"
"To si piš."
Tash se zasmála.
"Líbí se mi, když se směješ," řekl Coltrane.
"Směju se jen tehdy, když mě ty rozesměješ. V Mexiku to třeba budu dělat častěji."
"Delta, devět patnáct. Přinesu fotografie, které jsem dnes večer vyvolal. Myslím, že jsem něco zjistil."
"Co?" zeptala se Tash rychle.
"Ještě nevím, co to všechno znamená. Jeden obličej. Jsem zvědavý, jestli ho poznáš."
"Myslíš, že jsi ho našel?"
"Je to možné."
"Tak to je ta nejlepší zpráva dne."
"Možná se mýlím."
"Ne, cítím v kostech, že ne."

12

Coltrane zhasl v domě všechna světla a opatrně, aby ho nikdo neviděl, nahlížel zpoza záclony oknem z obývacího pokoje do venkovní tmy. Vrchol kopce osvětlovala pouliční lampa. Auto zmizelo.
Coltrane by nedokázal říci, jestli cítí úlevu, nebo znepokojení.

JEDENÁCT

1

Boeing 757 společnosti Delta Airlines se se řvoucími motory odlepil od země.
"Ukaž mi ty fotografie," požádala Tash.
Když se ale Coltrane předklonil, aby vytáhl cestovní kabelu z přihrádky pod sedadlem, bezpečnostní pás ho stáhl dozadu. Začal si ho odpínat, ale nechal toho. Letadlo prudce stoupalo s nosem vzhůru. Seděl vpravo u okna, za kterým se míhaly jachty a plachetnice zakotvené v přístavu Marina del Rey, a Coltrane si se zábleskem nostalgické lítosti uvědomil, že právě přelétávají dům, kde bydlí Jennifer. V sobotu dopoledne asi sedí na balkoně, pije kávu a třeba se zakloněnou hlavou pozoruje stoupající letadlo.
"Raději počkám, až to pilot srovná," řekl Coltrane.
"Sotva jsem dokázala usnout. Neustále jsem musela myslet na to, jestli muže, kterého podezříváš, poznám."
"Identifikace není žádný problém. Já vím, kdo to je. Otázkou zůstává, jestli ti bude připadat povědomý."
"Ty víš, kdo to je?"
"Strašně mě to překvapilo. Na mých fotografiích je muž, který fotografuje tebe. Je to Duncan Reynolds, asistent Randolpha Packarda. Říká ti to jméno něco?"
"Ne." Tash zapátrala v paměti, ale marně. "To nechápu. Co má se mnou Packardův asistent společného? Proč by si vybíral zrovna mě, když ho vůbec neznám?"
"Je možné, že na tuhle otázku brzy získáme odpověď."
Coltrane znovu vyhlédl oknem a pozoroval třpytivé plachty jachet prohánějících se po zvlněné hladině oceánu. Pak se letoun naklonil do zatáčky a zamířil do vnitrozemí na jih přes smogem vyplněnou pánev, v níž se rozkládá město Los Angeles. Vpravo viděl v dálce nejasné obrysy ostrova Santa Catarina a připomněl si, že nedaleko od jeho pobřeží zahynuli Packardovi rodiče, když se s nimi převrhla plachetnice. Packard, kterému bylo tehdy šestnáct, byl jediný, kdo neštěstí přežil. Rodina se právě vrátila z výletu do Mexika. Navštívili tehdy i Acapulco, kam teď s Tash směřují?
"Už nestoupáme tak příkře," upozornila Tash.
Coltrane, vyrušen ze zamyšlení, se odvrátil od okna a podíval se na ni. Jako vždy ho její krása úplně ohromila a na okamžik se mu zastavil dech. Oblékla se prostě, ale elegantně: střevíce bez podpatků, plátěné kalhoty barvy khaki, žlutý pulovr a bavlněná halenka, také barvy khaki, s vyhrnutými rukávy. Tyrkysový náhrdelník. Nalíčila se velmi střídmě - jemné linky pod očima, které barevně podivuhodně souzněly s náhrdelníkem, a lehce nanesená broskvová rtěnka. Ale přes veškerou prostotu a nenucenost vypadala přímo nádherně.
"Ano." Coltrane si rozepnul bezpečnostní pás, sklonil se a vytáhl černou cestovní tašku. Když ji otevřel a podal jí několik fotografií, objevil se na Tashině tváři tak napjatý výraz, jaký Coltrane ještě nikdy u nikoho neviděl.

"Který to je?" zeptala se.
"Nechci ti dopředu ovlivňovat úsudek. Začni s první sekvencí, kterou jsem pořídil. Projdeme všechna místa postupně v tom pořadí, v jakém jsi je navštívila, a začneme s Beverly Center."
Tash si prohlížela jednu fotografii za druhou, rty pevně sevřené soustředěním. "Nevidím nikoho, koho bych poznávala."
"Tady je další série."
"Ani tady nikoho nepoznávám," řekla Tash po pečlivé prohlídce snímků.
"Žádná tvář se neopakuje?"
"Žádná."
Třetí sada obrázků přinesla tentýž výsledek. "Tolik vjemů najednou mi rozptyluje pozornost. Obávám se, že mi něco mohlo uniknout."
"Zkoušej dál. Tady je čtvrtá série, už jsme skoro hotoví."
Fotografii, která ho tak rozrušila, vložil Coltrane doprostřed hromádky, kde nebude tak nápadná.
"Ne, tady na této také nic není, tady taky ne a..." Tash uvázla slova v hrdle. Zvedla fotografii k očím a pak se vrátila k předchozím třem. S napjatým výrazem si prohlédla zbytek. "To je on, ten s tím foťákem."
"Neměl jsem se o fotoaparátu zmiňovat. Ovlivnil jsem tě."
"Ne, ten chlap mě zaujal na první pohled. Ty máš na podobné věci mnohem lepší oči, ale tento člověk..." Tash poklepala na obličej na fotografii. "Tohoto člověka poznávám. Doprovázel právníka, který mě navštívil a oznámil mi, že mě Randolph Packard zahrnul do své poslední vůle."
Coltrane mlčky vyčkával.
"Ale nepředstavil se jako Duncan Reynolds, nýbrž jako William Butler, a tvrdil, že pracuje pro toho právníka. Co to má znamenat? Proč mi lhal?"
"Třeba nechtěl, abys se dozvěděla o jeho spojení s Packardem. Je zcela jasné, že kdybys věděla, kdo to je, zasypala bys ho spoustou otázek, proč ti Packard ten majetek odkázal."
"A on na takové otázky nechtěl odpovídat."
"To je rozumná domněnka."
"Ale proč by mi neměl chtít odpovídat na otázky?" Tash byla tak rozrušená, že nevědomky zesílila hlas. Přepychově oblečená dvojice, která seděla přes uličku, se po ní pohoršené ohlédla. Tash se naklonila k Coltraneovi a ztišila hlas. "Proč mi to dělá?"
"Už jsem ti vyprávěl, že jsem kdysi spolupracoval se zvláštním oddělením losangeleské policie, pamatuješ?"
"Ano."
"Hodně jsem se tehdy naučil. Panuje obecné přesvědčení, že nepřípustného obtěžování a vyhrožování, jakého ses stala terčem i ty, se dopouštějí jen zhrzení manželé nebo milenci, případně ještě fanoušci posedlí slavnými hvězdami nebo politiky. Ale existují ještě další kategorie. Na základě vlastních zkušeností mohu konstatovat, že pachatelé těchto činů mívají někdy ke své oběti jen vzdálený, zcela náhodný vztah. Krásná žena pravidelně nakupuje v supermarketu a zaujme mladého zaměstnance. Přitočí se k ní, když u pokladny platí šekem, a zjistí tak její jméno a adresu. Začne obcházet a projíždět kolem jejího domu. To mu však nestačí, a tak začne dům pozorovat i v noci. Není spokojen ani s tím a začne ji sledovat na každém kroku. Telefonuje jí domů v naději, že uslyší její hlas. Posílá jí květiny a vzkazy. Tajně ji fotografuje. Zoufale touží navázat s ní bližší vztah, ale ví, že je to nemožné, a jeho frustrace vzrůstá, až ho posedne nepříčetný vztek a rozhodne se potrestat ji za to, že je pro něj příliš dobrá. Vezme kanystr s benzinem nebo nůž nebo pistoli a..."
Tash se otřásla. "Chceš naznačit, že Duncan Reynolds odpovídá této charakteristice?"
"Nemít tenhle důkaz, nikdy bych tomu nevěřil. Abych ti řekl pravdu, mám ho svým způsobem docela rád. Nezdá se, že by byl zrovna ten typ. Ale na druhé straně - kdo vlastně je ‚ten typ'? Když se sousedé dozvědí, že chlapík, který bydlel hned vedle, odjel ráno do práce a zastřelil tam pět lidí, vždycky říkají: , Vždyť to byl tak klidný člověk, nikdy by mě ani nenapadlo, že udělá něco takového.' Kdo dokáže říct, čeho je ten druhý schopen?"
Tash se znovu zachvěla. "Tvá zmínka o noži byla na můj vkus příliš sugestivní."
"Promiň, nechtěl jsem tě vylekat." Coltrane ji vzal za ruku, aby jí dodal sebevědomí, a ucukl, když ucítil jiskru statické elektřiny.
Oba chvíli mlčky hleděli na místo, kde k výboji došlo.
"Někdy mám dojem, že jsem nabitá hrůzou, ne elektřinou," řekla Tash a natáhla se k telefonu upevněnému na opěradle sedadla před ní.
"Co chceš dělat?" zeptal se Coltrane.
"Zavolám Waltovi. Když teď konečně víme, kdo je ten člověk, který mi vyhrožuje, může ho policie zavřít. Však oni už toho darebáka přinutí k přiznání, že mě pronásledoval."
"Ne, polož to."
"Proč?"
"Walt je bez důkazů bezmocný. Bude se chtít nejdřív na ty fotografie podívat."
"No tak mu je ukážeme." V tom okamžiku projela Tash hlavou znepokojující myšlenka. "Ach bože..."
"Už chápeš, o co mi jde? Budeš muset vysvětlit, proč mu ty fotografie nemůžeš ukázat. Fádní výmluva, že si nejdřív zajedeš na malý výlet, ho určitě neuspokojí. Jestliže je tvůj důkaz tak přesvědčivý, proč čekáš několik dní, než mu ho předložíš?"
"Vypadala bych jako cvok, který neví, co chce."
"Přesně tak, pokud mu ovšem všechno podrobně nevysvětlíš a neřekneš mu, že jsi ty fotografie poprvé spatřila až za

letu do Acapulca. Jenže jakmile zjistí, kam máš namířeno, určitě se zeptá proč."
"A náš tajný útěk se stane veřejnou záležitostí." Tash si zklamaně povzdechla. "A až to zjistí Carl, je docela dobře možné, že vyrazí za námi."
"Přesně tak."
Tash odložila nejistou rukou telefon zpátky do přihrádky na opěradle. "Ale ani Duncan Reynolds neví, kde jsem. Takže pro tuto chvíli jsme zůstali jen my dva."
"Víš určitě, že tě cestou na letiště nikdo nesledoval?"
"Vzala jsem si taxík a řekla řidiči, aby mě vysadil u vchodu společnosti United. K přepážce Delty jsem prošla halou. Kdyby mě někdo sledoval, byl by úplně bezmocný. Nemohl přece nechat stát auto uprostřed nejhustšího provozu. Zatímco by mě hledal po celém terminálu, určitě by mu ho odtáhli."
"Nepotřebujete něco?"
Coltrane i Tash překvapeně vzhlédli. V uličce stála letuška.
"Právě jsme zjistili, že jsme před odletem zapomněli vyřídit něco důležitého," řekl Coltrane. "Nechápu, jak mohou existovat lidé, kteří si prostě vezmou dovolenou a hodí všechno za hlavu."
"Snad nebude tak zle. Za chvíli začne film. Je to komedie, třeba vám pomůže dostat se do té správné prázdninové nálady."
"To doufám."

2

Kdyby nebyli tak zaujati znepokojivými myšlenkami, byl by zbytek tříapůlhodinového letu velmi příjemný. Obsluha byla prvotřídní a oběd - mexická specialita z mořských ryb s rajskou omáčkou, olivami a sladkými a pálivými paprikami - velmi chutný. Pod nimi se otevíral nádherný výhled. Coltrane sledoval okénkem modrou hladinu kalifornského zálivu lemovanou vpravo rozeklanými pobřežními útesy Baja California. Pak minuli poslední výběžek poloostrova korunovaný romantickými skalními tvary a před Coltraneovýma očima se až k obzoru táhla nekonečná hladina Pacifiku. Stříbrný pták je unášel dál a dál na jihovýchod podél mexického pobřeží, kde čekalo Acapulco.
Už Cortezovi vojáci, kteří tuto oblast objevili v roce 1521, tušili, že hluboký záliv ve tvaru písmene U představuje jeden z nejlepších přístavů na světě, stálo v časopise, kterým společnost Delta vybavuje své pasažéry. Čtyři stovky let sloužil jako důležité obchodní překladiště, ale teprve ve dvacátých letech tohoto století se ospalé městečko se svými neposkvrněnými plážemi, lemovanými majestátními horami, stalo ceněnou rekreační oblastí. Bohaté návštěvníky z Mexika brzy následovali mocní a slavní z jiných koutů světa. Acapulco postupně navštívili Bruno Traven, Malcolm Lowry, Sherwood Anderson a Tennessee Williams, který zde napsal svou Noc s leguánem. Vrcholu popularity dosáhlo Acapulco v padesátých a šedesátých letech, ale pak jeho pověst začala upadat - z důvodu přelidnění a zcela nekontrolovatelného stavebního rozvoje; teprve koncem osmdesátých let vyvinuly místní úřady obrovské úsilí, aby tomuto vyhledávanému letovisku vrátily lesk a bývalou slávu.
Pilot ohlásil, že zahajuje sestup, a upozornil pasažéry, že přelétají nad městem. Tash a Coltrane se přemístili v okénkům v levé části kabiny, aby získali lepší výhled.
"Netušil jsem, že je tak velké," vydechl Coltrane užasle.
"V tom magazínu píšou, že tam dole žije přes milion lidí," podotkla Tash.
"To je možné. Ale vsadil bych se, že jen málo z nich si může dovolit pokoj v tamtěch hotelích."
Byly jich stovky. Vysoké budovy zářící v slunečním svitu lemovaly půlkruhový přístav nebo se vypínaly nad svahy pokrytými tropickou vegetací. Coltrane si uložil do paměti mentální fotografii impresionistické scény pod nimi - zeleň nespočetných palem splývala s okrovou barvou útesů, korálově rudými střechami, zlatým pískem pláže a azurově modrou hladinou. U ústí přístavu čekaly jachty se spuštěnými plachtami na průjezd vyhlídkových lodí mířících k molům a hladina se hemžila motorovými čluny, bárkami a menšími plachetnicemi.
"Ale ve čtyřiatřicátém to tady vypadalo jinak," řekl Coltrane. "Žádný telefon - ten sem ostatně zavedli teprve před dvěma lety - a pozemky se prodávaly po třech centech za akr. Ve městě žily jen tři tisíce lidí. Když uvážíme, jak obtížné bylo vůbec se sem dostat, musel tady být ráj na zemi."
"A Packardův ráj, Espaldadel Gato, byl ještě menší," doplnila Tash. "Ráda bych věděla, jak asi reagovala Rebeka Chanceová, když ji sem Packard přivedl."

3

Měli jen příruční zavazadla, takže když si vyzvedli turistické karty a prošli celnicí, mohli se vymotat z chaosu letištní haly, která připomínala přeplněný hangár, dříve, než očekávali. Letištní taxík je odvážel na sever podél pobřeží lemovaného golfovými hřišti, plážemi a luxusními hotely, z nichž jeden byl postaven ve tvaru aztécké pyramidy. Po dvaceti minutách se silnice vyšplhala na vrchol kopce, odkud se jim otevřel nádherný výhled na přístav.
Costera Miguel Alemán, vyhlídková komunikace, která přesně opisuje křivku zálivu, je kolem moderních výškových budov dovedla do starobylé části města, kde stály domy postavené v tradičním mexickém stylu. Vystoupili před malým hotelem El Geranio Blanco, Bílá geránie, který jim řidič doporučil, když zjistil, že nemají kde bydlet. Oznámil, že tam pracuje jeden jeho příbuzný a že ačkoliv v Acapulcu patří leden k nejrušnějším měsícům, je si jistý, že za přiměřenou cenu jim dokáže zajistit pokoj. A za přiměřené spropitné, pomyslel si Coltrane, když se řidič vrátil po rozmluvě se svým příbuzným a spokojený úsměv na jeho tváři naznačoval, že je všechno zařízeno. Řidičův úsměv se ještě rozšířil, když mu Coltrane dal padesát dolarů. Taxi odjelo a Coltrane s Tash se rozhlíželi po truhlících přetékajících bílými gerániemi,

které, zavěšené na železném zábradlí, zdobily každý balkon hotelu.
"Doufám, že si ten řidič svého příbuzného nevymyslel," podotkl Coltrane.
Vyměnili si tázavý pohled a myšlenka, že možná sedli na lep podvodníkovi, jim najednou připadla nevýslovně humorná. Ukázalo se ovšem, že mají skutečně zajištěný pokoj - tak malý, že ho dvojitá postel prakticky celý vyplňovala, a pouze s jedním oknem, v pátém a nejvyšším patře hotelu, který neměl výtah, a za cenu, o které se Coltrane domníval, že odpovídá nejluxusnějšímu apartmánu v budově.
"Co myslíš? Neměli bychom se radši přesunout někam jinam?" zeptal se Coltrane.
"Podle toho, co říkal náš řidič, je město přeplněno. Hlasuji, abychom zůstali," odpověděla Tash. "Podívej se na to z té světlejší stránky. Buďme rádi, že máme koupelnu."
"Ale abychom se do ní dostali, musíme přelézt přes postel."
"Detaily, detaily."
"A musíme udělat ještě něco jiného."
"Pořád ještě mluvíš o posteli?"
"Ne, o Carlu Nolanovi."

4

"Udělala jsem chybu," řekla Tash.
Coltranea zamrazilo. "Jak to?"
Seděli u malého dřevěného stolku před kavárnou na rušném náměstí ve starém městě. Oba si objednali koktejly, ale ani jeden se sklenice ještě nedotkl.
"Ze všeho nejdřív ti musím říct, že v posledních několika týdnech - od té doby, co začalo mé trápení - jsem s Carlem strávila hodně času."
Coltrane měl pocit, že se mu otevírá země pod nohama.
"K ničemu nedošlo," ujistila ho rychle Tash.
"Podívej se, hrozně nerad se tě na tyto věci vyptávám. Máš svůj vlastní život. Vůbec nic by mi do toho nebylo, kdyby mi nezačal vyhrožovat."
"Ne, byla bych ti o tom řekla, i kdyby ti nevyhrožoval. Jestli má náš vztah mít nějakou budoucnost, potom máš právo vědět všechno o mé minulosti."
Palmy nabízely příjemný stín. Na pódiu hudebního altánku uprostřed náměstí si hrály děti. Vzdálenějšímu konci dominoval kostel v maorském stylu se žlutými špičatými věžičkami a s cibulovitou kopulí.
Coltrane si ničeho kolem sebe nevšímal. "A ty chceš, aby náš vztah měl nějakou budoucnost?"
Tash se vřele usmála. "Cítím se s tebou tak příjemně jako s žádným jiným mužem, s kterým jsem se kdy setkala. Mám pocit, že se známe už hodně dlouho. Naštěstí je skutečnost jiná a já už se těším, co všechno se o tobě dozvím."
Coltrane nedokázal přívalem citů promluvit.
"Strávila jsem s Carlem hodně času," pokračovala Tash. "Stejně tak s Lylem, Waltem a ostatními. Vždyť to jsou mí andělé strážní. Jeden nebo druhý je prakticky vždycky se mnou. V autě, u mě doma. Dělíme se o jídlo, mluvíme spolu."
Coltrane neklidně vyčkával.
"Když mně doručili ten balík s kravským srdcem, bylo tam tolik krve... Strašně mě to rozrušilo. Přijeli technici z laboratoře a balík odvezli. Potom se ukázal Carl a zeptal se, co pro mě může udělat. Walt a Lyle tam byli také, ale nemohli zůstat - hlásili jim vloupání, které museli vyšetřit. Carl jim řekl, ať si nedělají starosti, že se může chvíli zdržet, a tak Walt a Lyle odjeli."
Coltrane se napjatě předklonil.
"Byla jsem tak vynervovaná, že jsem se rozplakala. Natáhla jsem ruku a dotkla se ho. Nedokážu popsat, jak jsem tehdy byla zničená a vyděšená. Když mě začal líbat, neodporovala jsem. Brala jsem to jako lidský kontakt, bylo to... Ale pak se jeho polibky staly vášnivější, začal mě ohmatávat a..."
"Přestaň, to stačí, nemusíš to znovu prožívat."
"Ne, musím ti to říct. Kdyby ti Carl někdy tvrdil, že jsem ho sváděla, chci, abys věděl, co se ve skutečnosti stalo, a chci ti to vysvětlit hned teď, abych to už nemusela nikdy opakovat."
Na protější straně náměstí začala vyhrávat mexická lidová kapela.
Coltrane hudbu nevnímal.
"Odstrčila jsem ho," pokračovala Tash, "a řekla jsem mu, že si to špatně vyložil, že mně vůbec nejde o sex, že potřebuju jen trochu lidského tepla. Řekla jsem mu, že se mi život vymyká z rukou i bez toho, abych si ho takto dál komplikovala. Carl prohlásil, že se do mě zamiloval. Chtěl vědět, co je na něm špatného, že ho nechci, a já jsem mu řekla, že za daných okolností bych nechtěla vůbec nikoho."
Tash se nervózně zavrtěla a zahleděla se k přístavu, kde kotvily výletní lodě a rybářské čluny, ale nepřítomný pohled jasně napovídal, že jí před očima probíhá spíše scéna, ke které došlo už před několika týdny.
"Od prvopočátku jsem vnitřně cítila, že s ním nechci nic mít, ale přitom jsem myslela na něco jiného. Uznávám, že mi to neslouží příliš ke cti, ale už se stalo a nedá se odeslat. Myslela jsem na to, že tam venku čeká nějaký šílenec a třeba mě chce zabít a že potřebuju každou pomocnou ruku, která se nabízí, a tak jsem ho neodmítla zcela jednoznačně. Když se Carl zeptal: ‚Teď třeba ne, ale co později, až toho parchanta chytnem a ty se už nebudeš mít čeho bát?', neměla jsem dost síly a odvahy být upřímná. Místo abych ho důrazně odmítla, řekla jsem mu, že na podobné věci nemám teď, kdy se bojím každého stínu, ani pomyšlení. Dnes už vím, že od našeho tehdejšího rozhovoru se celou dobu kojil falešnými nadějemi. Když ses na Nový rok objevil u mě doma, přímo jsem cítila, jak z něj sálá zášť, když jsem tě požádala, abys

zůstal, že si promluvíme o mém dědictví. Bylo jasné, že nepříčetně žárlí."
"Tak proto se na mě v Beverly Center tak obořil a dal mi nepokrytě najevo, že jsem nežádoucí osoba, že on má na tebe nárok," řekl Coltrane.
"Bohužel se zdá, že přesně tak to cítí - že má na mě nárok."
Coltraneovi se objevil v obličeji tvrdý výraz. "No, až se vrátíme do Los Angeles a postaráme se, aby byl Duncan Reynolds zatčen, já už Carlovi napravím hlavu."
"Ne, nechej to na policii. Nechci, aby ti ublížil."
"Neboj se, tentokrát mě zastihne připraveného."
"Prosím tě," naléhala Tash. "Byla to všechno moje chyba. Už jsme měli dost starostí, nechtěj nám přidělat ještě další."
Coltrane jejímu žalostnému tónu nedokázal odolat. "No dobře," souhlasil a potlačil zajíknutí, "nechám to na policii."
"Děkuji ti."
Coltrane uchopil do dlaní její ruku a potěšilo ho, že tentokrát žádná jiskra nepřeskočila. "Nejdůležitější je, že tvoje trápení už brzo skončí."
"Opravdu už brzo skončí?" V Tashině hlase zazněla touha. "Na to stojí za to se napít."
Pozvedli sklenice a přiťukli si.
"Kdybychom se nebyli rozhodli pro tento výlet, už by bylo po všem," řekl Coltrane. "Nechceš zítra zaletět domů, vyřídit, co je třeba, a pak se sem vrátit a dopřát si skutečné prázdniny?"
"Jeden nebo dva dny nás už nevytrhnou. Ráda bych zjistila, proč mě Randolph Packard zahrnul do své poslední vůle. Jestli se nám podaří najít haciendu, kterou jsem zdědila, mohli bychom získat odpovědi na některé otázky."
"Ano. Už od okamžiku, kdy jsem našel Packardovy fotografie Rebeky Chanceové, mám neodbytný pocit, že v této záhadě je minulost propojena se současností." Coltrane odložil sklenici a uchopil fotoaparát. "Zůstaň chvilku, jak jsi."
Teď, kdy byl schopen věnovat pozornost i dění na náměstí, si Coltrane uvědomil, že maorský kostel, který se tyčil za Tash, nevidí poprvé. Stejná cibulovitá kopule jako na jedné z fotografií v trezoru. Rebeka Chanceová už toto náměstí navštívila. Randolph Packard také.
Stiskl spoušť fotoaparátu.

5

"Kde budeme jen sami dva, kde si budeme moci v klidu promluvit, plavat a ležet na pláži," řekla Tash, když vypočítávala důvody, proč chce do Acapulca. Na koupání už bylo pozdě, ale zato ideální doba na procházku. Stoupali ruku v ruce mezi obchody k vrcholu útesu nad přístavem a pozorovali karmínový nádech, kterým zapadající slunce zbarvilo hladinu oceánu. Tash si opřela hlavu o Coltraneovo rameno a Coltrane ji objal. Hleděli k slunci, které klesalo za horizontem a z kterého vykukoval už jen malinký srpeček.
"Dávej pozor, třeba uvidíš zelený paprsek."
Tash se k němu nechápavě otočila.
"Ne, nedívej se na mě," řekl Coltrane, "sleduj obzor. Každým okamžikem se objeví zelený paprsek."
"O čem to mluvíš?"
"Packard kdysi napsal knihu o fotografování a fotografiích. Nazval ji Pohledy a tvrdí v ní, že v okamžiku, kdy slunce mizí za horizontem, se objevuje zelený paprsek. Uvádí, že on osobně ho mockrát spatřil - podle něj jde o projev spektrálního rozkladu světla - a že celý život netoužil po ničem tak silně jako po zachycení zeleného paprsku na fotografii. Nikdy se mu to však nepovedlo, protože ve zlomku vteřiny, kdy ho spatřil a stiskl spoušť, byl paprsek ten tam. Snažil se ho předvídat a stisknout spoušť těsně předtím, než si myslel, že se zelený záblesk objeví, ale nikdy to neodhadl správně. I já jsem hodně večerů hleděl k zapadajícímu slunci v naději, že zelený paprsek uvidím, ale prostě jsem neměl to štěstí."
"A nemýlil se Packard? Myslíš, že se zelený paprsek opravdu objevuje?"
"Spousta dalších fotografů tvrdí, že ho viděla. Ansel Adams vodíval své hosty na terasu a snažil se jim ho ukázat."
"Ale tobě se ten úkaz vždycky vyhýbal."
"Ano."
"Tak proč si myslíš, že ho uvidíš právě dnes večer?"
"Protože jsi se mnou."
Tash chvíli mlčela. "To je to nejněžnější, co mi kdo kdy řekl."
"Mohla by ses, prosím tě, přestat dívat na mě?"
Tash se zachichotala.
"Sleduj neustále obzor."
"Rozkaz, pane." Tash se znovu zasmála.
Odvrátila poslušně zrak a dívala se, jak poslední oranžové sluneční paprsky mizí za horizontem. Vtom zhluboka vydechla, protože v okamžiku, kdy se obloha ponořila do tmy, vyšlehl úžasný zelený záblesk, jako kdyby se z polární záře vydělil jediný monochromatický paprsek. Zmizel tak rychle, jako se objevil.
"Skoro se bojím se zeptat."
"Také jsem ho viděl," Coltrane cítil, jak mu ve spáncích buší krev.
"Bože všemohoucí."
"Ano."
"Připadám si, jako bychom byli jediní na světě, kdo ho viděli," řekla Tash.
"Ano."

"Bylo to naše soukromé divadelní představení."
Coltrane ji k sobě otočil a přitiskl ústa na její. Zdálo se mu, že se s nimi rozhoupal celý útes, a na prchavý okamžik ho napadlo, že to nejsou jejich těla, ale duše, co se pokouší spojit. Možná právě tomuto se říká polibek duší, pomyslel si, a pak už nebyl vůbec schopen přemýšlet. Tiskli se k sobě stále dychtivěji, líbali se stále vášnivěji.

6

Hotel byl vzdálen jen deset minut chůze, ale Coltrane si vůbec nevybavoval restaurace a obchody, které míjeli, když spěchali do svého pokoje. Zdálo se mu, že se tam dostali prakticky okamžitě, a přesto si nevzpomínal, že by mu kdy připadal srovnatelný časový interval tak nekonečně dlouhý.
Sotva za sebou zamkli dveře pokoje, už se k sobě tiskli, ruce a nohy propletené jako klubko hadů, a nemohli se jeden druhého nasytit. Ruce vklouzly pod šaty, jejich naléhavá touha byla tak obrovská, že čas, který potřebovali na svlékání, jim připadal jako nesnesitelný odklad. Ale najednou si už nemuseli dělat starosti s časem, který jim svlékání zabere, protože byli oba nazí, součásti oděvu rozházené po celém pokoji. Tiskli se k sobě, hruď k hrudi, břicho k břichu, klín ke klínu, a jejich kůže se stala obrovským sexuálním orgánem, který jejich vzrušení a touhu dále prohloubil.
Coltrane narazil zády na vypínač na stěně a rozsvítil lustr. Nevšímali si toho, světlo jim nevadilo, byli jeden druhým vzájemně tak pohlceni, že by ho stejně nedokázali vypnout. Když klesli na postel, Coltrane měl pocit, že padá do nekonečné hlubiny. Kroutil se a převaloval, zbrocený potem klouzal po Tash, klouzal do ní, sténal, zdálo se mu, že se vznáší, když do ní proniká, a že naráží sám do sebe při opačném pohybu. Před duševním zrakem se mu míhaly záblesky, bílý, černý, bílý, černý. A pak zůstal už jen bílý a Coltrane ležel vedle Tash a vůbec si neuvědomoval, kde je.
Postupně se šílený tlukot srdce zpomalil a už nehrozilo, že mu pukne. Když konečně posbíral dost sil, podíval se na Tash, která ležela, zcela uspokojená a naplněná, se zavřenýma očima a tělo se jí lesklo potem.
"Nehýbej se."
"To rozhodně nemám v úmyslu," zamumlala.
"Chci si tě vyfotografovat."
Chvíli trvalo, než odpověděla.
"Ano."
Coltrane vstal, a když se na ni díval a uvažoval, který úhel záběru by byl nevhodnější, byl tak uchvácen přirozenou dokonalostí její nahoty, v níž nebyla ani stopa rozpaků, že málem zapomněl uchopit fotoaparát. Ležela na zádech, ruce roztažené smyslným vyčerpáním, ňadra povolená, bříško propadlé, dokonalý trojúhelník klínu, pravou nohu nataženou, levou lehce pokrčenou.
Coltrane se ještě nikdy nesetkal s ženou, která by ho uvedla do takového vytržení prostou skutečností, že je žena. Připadal si, že je k ní přitahován v důsledku jemných chemických signálů, že ho příroda naprogramovala tak, aby právě je považoval za neodolatelné. Nedostačující vysvětlení. I když i pižmová vůně po milování, která ji obklopovala a naplňovala pokoj, na něj působila jako opojná droga, jeho láska k ní měla mnohem hlubší kořeny. Zamiloval se do ní dlouho předtím, než se s ní setkal. Znal ji už dlouho a od prvního okamžiku ji hledal.
Pozvedl fotoaparát, nastavil clonu a zamilovaně pohlédl do hledáčku, který ještě zdůraznil dojem, který Tash vytvořila. Její zmenšený, vzdálený, a přesto tak blízký obraz byl rázem intenzivnější, zidealizovaný. Když Coltrane stiskl tlačítko spouště, věděl, že toto bude jedna z nejdokonalejších, nejkrásnějších fotografií, které kdy vytvořil. Pořídil tucet dalších záběrů z nejrůznějších úhlů. Na některých zachytil celé tělo, jindy jen polovinu, několikrát pouze Tashina ňadra a jednou pořídil detailní záběr dokonale symetrického tmavého klínu.
Klekl si, položil jí pravou ruku na Venušin pahorek a láskyplně hladil hebké chloupky.
Tash mu dlaní překryla ruku. "To je moc příjemné."
Coltrane slyšel, jak mu namáhavě buší srdce.
"Myslíš, že to budou hezké fotografie?" zeptala se Tash.
"Ano," podařilo se Coltraneovi říci.
"Překvapuje mě, že jsem ti to dovolila."
"Děkuji ti, že jsi mi to dovolila."
"Věřím ti. Vím, že s nimi neuděláš nic, co by mě nějak ponížilo."
"... nikdy," vydechl něžně.

7

Ve žhavém slunečním slunečním žáru stála u zátarasu uprostřed silnice mezi dvěma armádními džípy trojice vojáků. Jeden z nich zvedl ruku a naznačil Coltraneovi, aby zastavil. Seděl s Natashou Adlerovou v pět let starém modrém stejšnu značky Ford, který měl zprohýbaný nárazník a na tachometru osmdesát tisíc mil. Jiné vozidlo k dispozici nebylo. V půjčovně automobilů mu sice řekli, že druhý den se snad objeví něco lepšího, ale Coltrane nechtěl čekat, a tak když si koupil podrobnou mapu a několik havarijních pojistek, vyrazili z Acapulca na jih. Po čtyřiceti minutách jízdy od letiště, kdy už deštným pralesem obklopená silnice zdaleka nebyla čtyřproudová, jim zastoupili cestu vojáci.
Coltrane přikývl - doufal, že s výrazem patřičného respektu - a zeptal se španělsky, co se děje.
Voják místo odpovědi vrhl zamračený pohled na zadní sedadla a do zavazadlového prostoru, který byl až na přenosnou chladničku zcela prázdný. Velitele hlídky to částečně uklidnilo. Odtáhl pravou ruku od automatické zbraně, kde ji celou dobu držel v pohotovosti, a naznačil autoritativním gestem, že si přeje, aby chladničku otevřeli. Tash se natáhla přes opěradlo - dva vojáci, kteří stáli vedle auta, se soustředili spíše, na její stehna - a ukázala, že v chladničce není nic

jiného než plechovky s nápoji. Velitel hlídky máchl rukou a propustil je.
"Co to mělo znamenat?" zeptala se Tash.
"Ten člověk v půjčovně automobilů mi řekl, že armáda prohlíží všechna auta. Hledají zbraně a drogy."
"Vypadali tak zlověstně. Bůh pomáhej každému, kdo se jim zneliby."
"A tohle vedro jim na náladě určitě nepřidá."
Teploměr ukazoval hodně přes třicet stupňů, a protože klimatizace v automobilu nefungovala, museli jet s otevřenými okny. Svěží vítr od oceánu odstínila bujná vegetace a vlhké horko se pomalu stávalo nesnesitelným. Mohli se těšit alespoň tím, že vzduch není zamořený výfukovými plyny.
"Jestli je tahle mapa přesná," řekla Tash, "pak je Espaldadel Gato třetí vesnice před námi - dalších třicet mil."
"A jestli se povrch vozovky ještě zhorší," řekl Coltrane, když stejšn poskočil v několika hlubokých výmolech za sebou, "bude nám trvat celé dopoledne, než se tam dostaneme."
Tash mu podala orosenou plechovku koly.
K cíli dorazili za hodinu. První dvě vesnice byly zpustlé, a když Coltrane s Tash projeli zatáčkou v hustém listoví a zastavili, protože se jim odkryl výhled na místo, kam mířili, byli připraveni na nejhorší. Překvapilo je, že vidí úhledné domky s doškovými střechami a několik obchodů - osada uhnízděná v malém zálivu, který na severu a jihu uzavíraly skalnaté útesy a mezi nimi se rozléhala lákavá pláž.
"Svým způsobem mi to připomíná miniaturní Acapulco," řekla Tash. "Podle mě to tam kdysi vypadalo přesně takto."
Na pláži odpočívalo několik menších člunů, další se pohupovaly na vlnách u vjezdu do zátoky.
"Útulná rybářská vesnice."
"Ale už dlouho nebude," a Coltrane ukázal k jachtě kotvící v přístavu. "Už ji objevili."
Když Coltrane vystoupil, aby pořídil několik fotografií, zaujalo jeho pozornost něco na protějším útesu. Zaostřil teleobjektiv a podíval se tam. "A teď ty. Vidíš?"
Podal kameru Tash, která ji namířila k shluku bílých staveb na hřebeni nad vesnicí. "Vypadá to na haciendu."
"Podívej se trochu víc doprava," řekl Coltrane.
Tash poslechla, ale náhle fotoaparát sklonila a překvapeně se otočila. "Ten skalní útvar, že?"
"Kočičí hřbet. Stejný jako na Packardově fotografii. Našli jsme to."
Vzrušeně nasedli do auta, ale navzdory touze, která je popoháněla, aby už byli v osadě, museli jet pomalu, protože velmi úzká, hadovitě se vinoucí silnička vyšší rychlost neumožňovala. Vlevo zářily šarlatové, fialové a bílé květy pod baldachýnem stromů, vpravo klesal prudce k moři vysoký útes. Silnice se konečně vyrovnala a teď projížděli deštným pralesem rychleji. Minuli vesničana, který vedl na provazu mezka s nákladem palivového dříví. Několik žen neslo koše plné banánů. Potkávali na silnici stále více lidí a za příští zatáčkou konečně vjeli do vesnice. Malebné domky postavené ze svislých kůlů propletených proutím, střechy ze silné vrstvy vyrovnaných palmových listů. Místní obyvatelé vrhali k neznámému automobilu a dvěma cizincům zvědavé pohledy.
Dojeli na náves, kde mezi stánky tržiště skotačily děti a dospělí vesničané nakupovali věci denní potřeby. Na jednom konci několik století starý kostel, uprostřed prostranství kamenná zeď se žlabem, který sloužil k napájení dobytka. Coltrane zaparkoval před tavernou s hrdým jménem La Primorosa - Krásná žena - a zadíval se na hemžení na návsi. Tak daleko na jihu tvořili většinu obyvatelstva Indiáni, jejichž úzké obličeje barvy mědi, zkosená čela a špičaté brady, které obzvlášť vynikaly při pohledu z profilu, připomínaly Coltraneovi ostré detaily čerstvě vyražených mincí. Muži na sobě měli bílé bavlněné kalhoty a košile a na hlavách široká sombrera upletená z vláken uschlých palmových listů, ženy po kolena dlouhé sukně a pestrobarevně vyšívané halenky. Téměř všichni byli bosí, jen několik jich mělo na nohou sandály. Coltrane doufal, že jeho fotoaparát nevyvolá negativní reakce, a pořídil několik fotografií otevřeným oknem - pokud možno co nejméně nápadně. Možnosti, které oko zkušeného fotografa okamžitě odhalilo, ho fascinovaly. Kdyby se mu podařilo zachytit struktury...
"Jestli je to sídlo tam nahoře opravdu tvoje," řekl Tash, "žiješ v nádherné čtvrti."
Kolem přešla mladá dívka, která prodávala žluté gardénie rozložené na banánovém listu. Coltrane ji přivolal, koupil kytičku a dal ji Tash. "Dárek na uvítanou."
"Trochu předčasný, ale je to od tebe velmi milé." Tash přičichla ke květinám a vychutnávala jejich vůni.
Vtom si Coltrane překvapeně všiml, že děvče zůstalo strnule stát vedle auta, a přemýšlel, co to má znamenat. Chce snad, abych si koupil další? Nezaplatil jsem jí dost? Ale děvče nehledělo na něj, nýbrž na na Tash. "Máš tady obdivovatelku."
Tash se na dívku usmála, ale tu její pozornost vylekala; odstoupila a spěšně se ztratila v davu.
"Asi se budeš muset mírnit v rozdávání úsměvů," podotkl Coltrane.
"Nejspíš nejsou na cizince zvyklí."
Vystoupili z auta.
Coltrane se zadíval k reklamě CocaColy vyvěšené před hospůdkou, u které zaparkoval. "Řekl bych, že toto je zrovna tak dobré místo jako každé jiné, kde bychom se mohli zeptat, jestli někdo něco neví o té haciendě tam nahoře."
Vykročil k taverně, ale vzápětí se zastavil, aby nechal projít stařenu s vlasy po pás dlouhými, spletenými do copů, která se k nim blížila s podmračeným pohledem, a když je minula, vrásky na čele se jí ještě prohloubily.
Ale nedívala se na Coltranea.
"Nejprve ta prodavačka květin, teď tahle stařena. Co to má znamenat?" nechápala Tash.
I šedovlasému muži v pytlovitých kalhotách, svíral v ruce nohy mrtvé slepice, se v očích objevil úžas, když si všiml Tash.
"Co to, pro všechno na světě...?"
"Já to také nechápu," řekl Coltrane. "Jsem to přece já, kdo vypadá jako cizinec. Kdybys měla na sobě dlouhou sukni

jako domorodka a vlasy spletené do copů, úplně by ses mezi nimi ztratila. Měli by zírat na mě, ne na tebe."
Další žena je obdařila upřeným pohledem.
"Pojď, ať zmizíme z ulice," vyzvala Tash naléhavě.
Od vchodu do taverny pod baldachýnem propletených větví košatých stromů je dělilo několik metrů udusané hlíny. Vstoupili a Coltraneovi chvíli trvalo, než jeho oči přivykly přítmí. Čistý, útulný podnik. Prkenná podlaha, jednoduché židle, stoly na podstavcích. V rohu si malé dítě hrálo se psem. Od jednoho stolu k nim zvědavě vzhlédlo několik bělochů, zřejmě Američanů z jachty. Pokývli hlavou a vrátili se k plechovkám s pivem, zato místní odložili sklenky a ohromeně zírali.
Tak to není jen tím, že jsme cizinci, pomyslel si Coltrane a co možná nenápadně odvedl Tash k otlučenému barovému pultu z mahagonového dřeva. Ale jakmile otevřel ústa, aby se barmana zeptal, co ví o haciendě nahoře na útesu, zaujala jeho pozornost řada fotografií rozložených na oprýskané polici za barem.
Vyčouhlý barman pozvedl pohled od dřezu, v němž umýval sklenice, zadíval se pozorně na Tash a čelist mu poklesla v němém úžasu.
"Bože můj," vydechl Coltrane a ukázal na řadu fotografií. Byly staré a zažloutlé, tucet pozitivů osm krát deset palců. Všechny zobrazovaly krásnou ženu, od níž odvozovala hospůdka své jméno, La Primorosa. Coltraneovi se v obličeji objevil výraz, kterým bezděčně napodobil vytřeštěný pohled mladé prodavačky květin, když se na ni Tash usmála, a zalapal po dechu. "Rebeka Chanceová."
"Myslí si, že jsem to já," zašeptala Tash.
"Un fantasma," vypravil ze sebe barman, který konečně našel řeč.
"Ne," vysvětloval Coltrane spěšně španělsky. "Žádný duch. Moje přítelkyně je vnučka té ženy na fotografiích."
"La nieta ?"
"Si," potvrdil Coltrane. "De Rebeca Chance."
"Seňorita?" ozval se křehký hlas.
Ve dveřích stál bělovlasý muž s bílým plnovousem a shrbenými rameny. Na rozdíl od Indiánů ve vesnici měl širší, oválnější obličej - bezpochyby mu v žilách kolovala krev španělských dobyvatelů.
"Quién es usted?" Kdo jste? Zdálo se, že stařec svou otázku vyslovil s ochromující obavou.
"Mi nombre es Natasha Adler."
"La nieta," vysvětlil barman.
Stařec znepokojeně přistoupil blíže. U portálu dveří do taverny se zatím shromáždil hlouček přihlížejících.
"Es verdad?" Stařec se zastavil před Tash a pozorně si ji prohlížel. Je to pravda?
"Si."
"Después de tanto tiempo." Po takové době. Stařec pokračoval španělsky: "Musíte si promluvit s Esmeraldou."
To jméno zabrnkalo na jistou strunu v Coltraneově paměti. Matka přece řekla Tash, že její babička se jmenovala Esmeralda! Ale to není možné. Tash je přece vnučka Rebeky Chanceové.
"Esmeralda Gutiérrezová?"
"Si. Mi esposa," řekl stařec. Moje žena.

8

Malou chaloupku oddělovala od okraje deštného pralesa nádherná květinová zahrada. Coltrane a Tash seděli na židlích vyrobených z propleteného proutí, na stole před nimi glazované hrnky s papajovým džusem, a hleděli udiveně na vrásčitou bělovlasou stařenu s pokožkou skořicové barvy, která zírala na Tash, kroutila hlavou a přebírala v prstech růženec.
"Vypadáte přesně jako ona," řekla Esmeralda španělsky a ukázala na vybledlé fotografie Rebeky Chanceové, které její manžel právě přinesl z domu.
"Matka mi tvrdila, že moje babička jste vy," odpověděla Tash také španělsky.
"Ne." Esmeralda zavrtěla hlavou. "I když jsem se o vaši matku starala.
Jak může být stará? přemýšlel Coltrane konsternovaně. Přes osmdesát?
"Zejména potom."
"Po čem?"
"Potom, co zemřela vaše babička." Esmeraldě pod tíhou let tak zeslábl hlas, že se k ní Coltrane musel naklonit, aby slyšel, co říká.
"Proč mi tedy moje matka lhala?"
"Proč lidé lžou? Aby se vyhnuli pravdě."
"A vy znáte pravdu?
Stařena přikývla. "Bohužel ano."
"Napij se," řekl Esmeraldě manžel. "Máš před sebou dlouhé vyprávění a určitě dostaneš žízeň."
Esmeralda odložila růženec do klína a oběma roztřesenýma rukama pozvedla hrnek s ovocnou šťávou ke svraštělým rtům. Napila se a položila hrnek na stůl. "Proč jste sem přijeli?"
"Kvůli jednomu člověku. Jmenoval se Randolph Packard."
Stařena se ušklíbla.
"Vy ho znáte?"
"Až moc dobře. Jestli vás poslal on..."
"Ne, nedávno zemřel."

Esmeralda přimhouřila stařecké oči. "Randolph Packard je mrtvý?"
"Ano, zemřel před několika měsíci."
"Pak je na tomto světě o něco lépe, ale je mi líto ubohých dušiček v pekle."
"Zdědila jsem po něm nějaký majetek. Domníváme se, že je to ta hacienda na útesu jižně od vesnice."
"Spalte ji."
"Cože?"
"Zničte ji. Nepřinese vám nic než neštěstí."
"O čem to mluvíte?"
Stařena, očividné citově rozrušená, jen zavrtěla hlavou.
"Řekni jim to," ozval se její manžel. "Stalo se to přece tak dávno. Jestli je Randolph Packard opravdu mrtvý, už se nemáš čeho bát," a podíval se na Tash a Coltranea, jako by u nich hledal potvrzení svých slov.
"Na vlastní oči jsem viděl, jak jeho popel rozprášili do moře," ujistil je Coltrane.
Stařena ještě roztřesenějšíma rukama znovu pozvedla kameninový barevný hrnek ke rtům, napila se a pomalu ho položila na stůl.

9

Když jí bylo sedmnáct, vyprávěla, byla vesnice tak izolovaná od světa, že cesta do Acapulca znamenala tři dny dlouhou náročnou výpravu po stezce vysekané deštným pralesem, která se hemžila hady. Ani nejstarší obyvatelé vesnice si nepamatovali, že by ji kdy navštívil nějaký cizinec. A pak se objevil první běloch, s kterým se Esmeralda v životě setkala - vystoupil z plachetnice, která zakotvila v přístavu.
"Byl úžasně vysoký a vypadal ještě vyšší, protože byl velmi štíhlý. Ale nejvíc mě na něm upoutala znepokojivě pohledná tvář, kadeř černých vlasů, která mu visela do čela, a jeho oči, které kolem sebe neklidně těkaly, jako kdyby neustále něco hledaly."
"Randolph Packard," řekl Coltrane.
Esmeralda přikývla. "Řekl nám, že by se rád ve vesnici usadil, že nám chce být dobrým sousedem, že nám přivezl dary - oděvy, látky, nástroje a léky. Slíbil, že štědře zaplatí každému, kdo pro něj bude pracovat. To byl počátek zkázy a mravního úpadku. Každý rok po skončení období dešťů se potom do vesnice vracel. V době jeho nepřítomnosti jsme mu tam nahoře budovali sídlo, starali se o zahrady, drželi všechno v čistotě a v pořádku - květiny ve vázách, postele čistě povlečené, aby bylo všechno připraveno na okamžik, kdy se na obzoru objeví plachta a jeho jachta zamíří do přístavu. Vesnice na něm byla stále více závislá. Když se opozdil, dělali jsme si starosti, že se už třeba vůbec nevrátí. Věděli jsme, že bez peněz, zboží a léků, které přivážel, nám bude krušno."
A pak se Packard jednoho roku zase vrátil, ale nebyl sám. Doprovázelo ho mnoho lodí a armáda gringů, kteří vyložili elektrické generátory, kamery, světla, zvukovou aparaturu, stany - invaze lidí od filmu v plné polní, která mezi nevědomými vesničany způsobila hotový chaos. Spolu s filmaři se dostavily peníze a požitky, o jakých se vesnici do té doby ani nesnilo. Morální úpadek se dále prohloubil. Esmeralda bělochy a jejich svět z duše nenáviděla - s jednou výjimkou. Byla jí herečka, nejkrásnější žena, jakou v životě viděla, jíž byla přidělena jako služebná.
Pohled Esmeraldiných vrásčitých očí dlouze ulpěl na zažloutlých fotografiích rozložených na stole, pak se stařena uctivě zadívala na Tash, jako kdyby před ní zase seděla Rebeka Chanceová, a pokračovala ve vyprávění.
Brzo bylo zcela zřejmé, že Packard přivedl filmovou společnost do vesnice proto, aby se vlichotil do Rebečiny přízně. Chtěl si ji zavázat za to, že zachází do takových krajností, aby podpořil její kariéru. A současně bylo jasné, že Packard má soka v lásce - byl jím producent filmu Winston Case.
Při vyslovení toho jména Coltrane a Tash ještě více zpozorněli.
Esmeralda se o Rebečině situaci dozvěděla - herečka, která mluvila španělsky, jí důvěřovala. Winston Case produkoval její tři předchozí filmy a vytvořil se mezi nimi blízký pracovní i osobní vztah. Case jí pomáhal v její snaze prosadit se u filmu a dokonce jí věnoval svůj dům v Los Angeles. Rebeka mu byla zavázána, ale současně ji něco přitahovalo k Randolphu Packardovi, s nímž se seznámila, když jednoho dne náhodou zjistila, že fotografuje její dům. Počáteční nezávazný rozhovor vyústil ve společnou večeři. Následovaly další večeře a potom víkendové výlety. Jeho okázalá pohostinnost a vtipný šarm byly neodolatelné.
Esmeralda bezmocně sledovala, jak oba muži soupeří o Rebečinu přízeň. Viděla, jak Rebeka mezi nimi nerozhodně váhá. Ale Esmeralda nebyla jediná, kdo si toho všiml. Filmový štáb i ostatní herci si brzo uvědomili, že jejich práce hraje ve srovnání s velkým dramatem, které se rozvíjí za scénou, jen podřadnou roli. Winston Case a Randolph Packard se několikrát vášnivě pohádali před celou společností. Packard ji chtěl neustále fotografovat, i když pracovala, Case naléhal, aby s ním trávila všechny večery. Urputná neodbytnost obou soků ji tak ničila, že nakonec se slzami v očích oba prosila, aby jí dali pokoj. Situace se trochu uklidnila, film byl dokončen a štáb se spolu s herci vrátil do Los Angeles - Rebeka doprovázela Winstona Casea a Packard je na každém kroku sledoval.
"Nečekala jsem, že bych se s Rebekou ještě někdy setkala," vzpomínala Esmeralda, "ale za necelý rok se člun vrátil - Rebeka a Packard, jen sami dva. Ke své nezměrné radosti jsem byla znovu požádána, abych pracovala jako Rebečina služebná. Ale mé potěšení se rychle změnilo ve starost, když mi Rebeka oznámila, že sem nepřijela z vlastní vůle; Packard ji pozvala na víkendovou vyhlídkovou plavbu, ale plul pořád dál a dál a odmítl ji pustit na břeh. Útěk hady zamořenou džunglí nepřipadal v úvahu, ale Rebeka toužila po svobodě a s napětím vyhlížela, jestli se v přístavu neobjeví další loď."
Nechtěla v Packardovi vzbudit žádné podezření; předstírala tedy, že souhlasí s jeho pozornostmi, a dovolila mu, aby ji fotografoval. Aby ho ještě více zmátla, snesla dokonce nedůstojné pokoření - souhlasila, že se nechá fotografovat

nahá, stejně jako v Los Angeles. Když se ale po několik týdnů žádná příležitost k útěku nenaskytla, Rebeka byla stále nešťastnější. A její trápení se ještě zhoršilo, když podle neklamných známek zjistila, že je těhotná.
Esmeralda se zprvu domnívala, že ji Packard znásilnil, ale Rebeka se jí svěřila, že ve slabé chvilce podlehla vášni a odevzdala se Winstonu Caseovi. Bylo to právě Packardovo podezření, že se intimně stýká s jiným mužem, které ho dohnalo tak daleko, že ji unesl. Stále evidentnější známky toho, že Packardovo podezření bylo oprávněné, vyvolávaly v Rebece obavy o bezpečnost dítěte, které ještě zesílily, když ji Packard, jakmile zahlédl na obzoru blížící se plachty, zavřel na zámek.
Plachetnice přistála v přístavu a vystoupil z ní Winston Case, který se nakonec domyslel, kde asi Rebeka bude. Spěchal k haciendě, ale tam zjistil, že si Packard najal ve vesnici tucet mužů, aby hlídali jeho majetek a zabránili každému vetřelci ve vstupu. Case byl tedy nucen zůstat ve vesnici a jen toužebně vzhlížel k útesu. Jedinou útěchou mu byly zprávy, které mu přinášela Esmeralda pokaždé, když ji Rebeka vyslala pro něco do vesnice.
Rebeka porodila na počátku období dešťů. Winston čekal, až se po porodu zotaví a dítě, dcera, bude dost silné, aby přestálo cestu. Po několika týdnech využil Winston Case s Esmeraldinou pomocí (spočívala v neustálé výměně zpráv) večerní bouře a v prudkém lijáku se proplížil mezi strážemi. Schoval se v zahradě a počkal, až se bouře přehnala a hacienda se ponořila do tmy. Pak vzal do ruky klacek a přemohl strážce, který zvenčí hlídal Rebečin pokoj a naštěstí usnul.
Rebeka přiskočila k oknu, podala Caseovi dcerku, vylezla ven a oba spěchali tmou ke stezce, která se klikatila po strmém útesu dolů k přístavu. Case měl za skaliskem ukrytou lucernu, ale než ji stačil rozsvítit, dítě se rozkřičelo a Packard, který ještě nespal, vyrazil z domu, hulákal o pomoc a běžel za zvukem dětského pláče.
Dohonil uprchlíky u skalního útvaru, který připomínal kočičí hřbet. Winston Case držel dítě v náručí, ale Packard si to buď neuvědomil, nebo mu to bylo jedno, a zuřivě se na něj vrhl. Rebeka hlasitě protestovala. Vrhla se mezi oba muže a vztáhla ruce po svém dítěti, Packard se prudce rozmáchl a v příštím zlomku vteřiny se ozval Rebečin vyděšený výkřik - přepadla přes okraj útesu a zmizela ve tmě. Dopadla na skaliska bičovaná příbojem a její křik zmlkl.
Packard zůstal jako zařezaný. Jako ve snách hleděl do tmy pod útesem a pak propukl v srdceryvný nářek. Doběhli strážní, ale to už Winston s dítětem v náručí sešplhal po stezce z útesu na pláž.

10

Esmeraldin pohled se vrátil z nekonečně vzdálených míst k zažloutlým fotografiím na stole uprostřed zahrady. Potřásla hlavou a vzhlédla k Tash.
"Čekala jsem dole. Když jsem se ptala, kde je Rebeka, Winston neodpověděl a jen mě popohánět ke člunu, který nás měl odvézt k jeho plachetnici. Držela jsem dítě a on se ohánět vesly silou, jakou bych u člověka jeho postavy nikdy nečekala. Než jsme dopluli k plachetnici, uslyšeli jsme na pláži Packarda a jeho strážné. Naskákali do rybářských člunů, aby nás pronásledovali, ale Winstonovi se podařilo zvednout plachty a ztratit se ve tmě, ještě než se přiblížili."
Esmeraldin křehký hlas ztichl.
Manžel jí pomohl napít se ovocné šťávy a pak vyzval hosty: "Už byste měli jít. Musí si odpočinout."
"Chápeme," řekl Coltrane. "Jen ještě jednu otázku, seňora. Měli jste před Packardem náskok a mohli jste utéct do Los Angeles, ale podle Tashiny matky jste se s Winstonem a dítětem toulali od vesnice k vesnici tady v Mexiku a on si vydělával na živobytí tím, že pracoval jako tesař. Byl přece bohatý. Proč jste jeho bohatství nevyužili?"
"Winston říkal, že kdybychom se vrátili do Los Angeles, nikdy bychom nebyli před tak mocným mužem jako Randolph Packard v bezpečí. Mohli jsme za sebou zamést stopy jediné tak, že jsme udělali něco, co by Packarda nikdy nenapadlo - žili jsme v chudobě a nedostatku. Trvalo několik let, než Winston Case usoudil, že Packardův hněv natolik zeslábl, že se může s dítětem vrátit do Spojených států."
"Vy jste s nimi nešla?"
"Prosím vás," namítal Esmeraldin manžel, "už žádné další otázky."
"Dala bych všechno na světě, abych se mohla dál starat o dceru Rebeky Chanceové," řekla Esmeralda, "ale Winston trval na tom, že mám svůj vlastní život, a přinutil mě vrátit se do vesnice. Slíbil, že když se dostane v pořádku domů, pošle mi za dlouhé roky služby nějaké peníze, a své slovo dodržel. Jednoho dne se objevil posel s fotografiemi dítěte a takovou spoustou peněz, jakou ve vesnici ještě nikdy nikdo neviděl."
"To by stačilo." Esmeraldin manžel se postavil.
"Děkujeme vám, seňora." Tash si promnula dlaně.
"Ne, já děkuji vám. Když se na vás dívám, připadám si, jako bych znovu před sebou viděla Rebeku." Stařeně se po tváři skutálela slza.
"Můžeme se vrátit, až si odpočinete?"
"Prosím, budete vítáni."
Coltrane s Tash následovali starce do domu. Těsně před prahem se Coltrane otočil; stařena držela v rukou jednu z fotografií.
"Kde jste k nim přišla, seňora?"
"Dala mi je Rebeka. Dokud tyto obrázky existují, je stále živá, a čím víc lidí je uvidí, tím déle zůstane naživu. Rozdala jsem je po celé vesnici. Jednou za rok, v den její smrti, za ni sloužíme mši. Celá vesnice se pak modlí nad jejími fotografiemi." Esmeralda sklíčeně potřásla hlavou. "Ale v tomto klimatu se už brzo rozpadnou."
"A Randolph Packard?"
"Opustil vesnici a už se nikdy neukázal. Vždycky jsem tušila, že to tak dopadne."

11

Cesta k haciendě byla zarostlá bujnou vegetací a Coltrane nevěřil, že jejich pronajatý vůz dokáže vyjet až nahoru. Čelní sklo proráželo hustou stěnu listoví a po karosérii škrábaly větve. Kola fordu poskočila na spadlém kmeni a konečně se zase objevilo slunce, nad hlavou jim vzlétlo hejno motýlů a před nimi se otevřel výhled na haciendu.
Ke svému zklamání zjistili, že to, co z dálky pokládali za bělostné zdi, je jen šedivý beton, z něhož opadala omítka. Podle několika zachovalých plátů mohli usuzovat, že původně byly budovy korálově červené. Některá stavení měla jedno podlaží, jiná dvě, ale všechna se vyznačovala elegantní jednoduchostí, která Coltraneovi připomněla architekturu puebel. Otevřenými dveřmi viděli hromady spadaných kusů dřeva a hnijících došků; střechy z propletených palmových listů podepřených trámy - špičaté jako ve vesnici - se dávno zřítily.
"Představ si, jak nádherně to tu kdysi muselo vypadat," řekla Tash, když zastavili u nízké zídky porostlé popínavým vínem, která ohrazovala pozemek kolem haciendy.
"A jak to všechno vzalo špatný konec." Coltrane vystoupil z auta a spočinul obdivným zrakem na divočině, která už jen vzdáleně připomínala udržovanou zahradu - všude samé ibišky, bugenvileje a orchideje. Pozvedl kameru, aby tu krásu vyfotografoval.
"Nevím, co jsem čekala, že tady najdu," řekla Tash. "Pravda zůstala dole ve vesnici, u Esmeraldy."
"Tím bych si nebyl tak jistý. Znepokojují mě určité nesrovnalosti."
Tash tázavě vzhlédla.
"Jestli to byl opravdu Randolph Packard, kdo Rebeku Chanceovou zabil, proč potom neustále pronásledoval Winstona Casea? Pomsta v tom roli hrát nemohla, protože Rebeka zemřela Packardovou, nikoli Caseovou vinou."
"Možná nepronásledoval Winstona. Co když mu šlo o to dítě."
"Ale proč? Jestli bylo dítě Winstonovo, jak tvrdí Esmeralda, Packard neměl důvod se o ně zajímat," namítl Coltrane.
"Třeba ho chtěl zabít, aby si s Winstonem vyrovnal účty."
"Ale za co? Za to, že přivedl Rebeku Chanceovou do jiného stavu? Packard měl spoustu příležitostí ublížit dítěti hned po porodu."
"A riskovat, že přijde o veškerou naději, že nakonec Rebeku přece jenom nějak přiměje, aby se do něho zamilovala?" opáčila Tash.
"To je pravda." Coltrane se zamyslel. "Ale to stále ještě nevysvětluje, proč Packard po Rebečině smrti tak zoufale toužil se dítěte zmocnit. Pokud ovšem... Nemyslíš, že by se mohl domnívat, že on sám je jeho otcem? Třeba se snažil získat zpět vlastní dceru."
Tash si sevřela rukou hrdlo. "Chceš snad naznačit, že Randolph Packard byl můj dědeček?"
"Vysvětlovalo by to, proč tě zahrnul do své poslední vůle. Většinu života strávil snahou najít svou dceru, ale než se mu to podařilo, zemřela. A když se dozvěděl o tobě, sám už stál na prahu smrti. Nemohl odhalit, jaký má k tobě vztah, aniž by současně nepřiznal svou vinu. Stále ještě zamilován do ženy, kterou zabil, nemohl udělat nic jiného, než ti odkázat místo, kde porodila tvou matku."
"Zničenou ruinu."
"To sedí, když uvážíme kolik životů tady bylo zruinováno - ve jménu lásky." Coltrane se nemohl ubránit myšlence na zkázu, kterou způsobil jeho vlastní otec. Ale já snad takový nejsem, pomyslel si a sklíčeně se rozhlížel po bezútěšných zdech zchátralých budov. "No, když už jsme tady..." a kolem obrovské aloe zamířil kolem zdi ke vzdálenějšímu konci pozemku.
"Kam jdeš?"
"Podívat se, kde zemřela tvá babička."
Coltrane kráčel mezi kaktusy, které stály jako nehybní strážcové, k útesu. Ještěrky, která se mu pletla pod nohama, si nevšímal, soustředil se pouze na skalní útvar ve tvaru kočičího hřbetu před sebou. "Určitě je to tatáž skála jako na Packardových fotografiích Rebeky Chanceové."
Opatrně se zastavil několik kroků od hrany útesu, který klesal téměř kolmo k moři. Dole burácel příboj a Coltrane se otřásl při představě padajícího těla, které se tříští...
"Za touto skálou si Winston schoval lucernu," řekla Tash. "Stezka, která vede dolů z útesu, je... Tam, vidíš? Tam, kde se pobřeží stáčí k vesnici a tvoří zátoku. Právě na tomto místě spolu Randolph Packard a Winston Case bojovali."
"A na tomto místě Packard nešťastnou náhodou shodil svou celoživotní lásku dolů, aby strávil zbytek svých dní žalem, že zabil ženu, kterou zbožňoval. Nemohl připustit, aby se svět dozvěděl, co se tady stalo, a tak jí vybudoval tajné mauzoleum, kde si s bolestí v srdci prohlížel její fotografie, které sám vytvořil."
Přes mučivé vedro se Tash otřásla a přitiskla si paže k tělu.
"Zůstaň tak chvilku, nehýbej se," vyhrkl Coltrane.
Ustoupil pár kroků podél okraje srázu, aby měl útes vlevo a před sebou Tashin profil. Póry v větru jí rozvlnil vlasy a Coltrane pozvedl fotoaparát a nahlédl do hledáčku. V jeho mozku se spojil pohled na skutečnost se vzpomínkou.
"Packard kdysi stál na přesně stejném místě jako já a fotografoval tvou babičku, která stále na přesně stejném místě jako teď ty. Ve stejné pozici."
Tash se znovu otřásla.
Coltrane stiskl spoušť fotoaparátu. "Kdybys na sobě měla bílý přehoz, byl by záběr zcela identický."
"Naskakuje mi husí kůže.".
"Ani se nedivím. Ta propast, kterou máš za sebou..." souhlasil Coltrane.
"Sbohem." Tash nahlédla dolů, jako by se loučila s duší své babičky.
"Varoval jsem tě," ozval se za nimi vzteklý hlas.

Coltrane se prudce otočil a měl sotva čas zahlédnout pěst, která se mu mihla před očima a srazila ho k zemi.

12

Coltrane se svalil vedle skaliska a celý obluzený namáhavě pozvedl hlavu. Z úst se mu valila krev a omámeně mžoural na hrozivou postavu Carla Nolana, která se nad ním tyčila jako ztělesnění nenávisti.
"Nabídl jsem ti férovou šanci." Nolanův sinalý obličej byl zkroucený vztekem. "Říkal jsem ti to slušně." Seržantovi se pod krátkými rukávy květované košile zavlnily svaly vzpěrače a jeho mohutné ruce pozvedly Coltraneajako pírko a zatřásly jím tak silně, až mu zuby hlasitě cvakly o sebe. "Jenže chytrák jako ty prostě neumí poslouchat, co? Vždycky musí mít po svém. No, třeba tě tohle přivede k rozumu."
Druhá rána zasáhla Coltranea s ještě větší silou. V uších mu zvonilo, před očima mu naskočily mžitky a dopadl tvrdě na zem, ale zdálo se mu, že jeho hlava padá o zlomek vteřiny déle, a v záblesku jasného vědomí si uvědomil, že mu hlava opravdu spadla hlouběji. Visel polovinou těla přes hranu útesu.
"Nebo tohle." Nolan ho prudce nakopl a posunul ho ještě blíže k propasti. "Říkal jsem ti, že se jí už nesmíš ani dotknout, ale tys neposlechl. Ty si prostě nikdy nedáš říct."
Nolan ho znovu kopl, a tentokrát vložil do úderu takovou sílu, že ho srazil z útesu. Coltraneovi unikl z úst vyděšený výkřik, žaludek mu stoupl až do krku a jeho prsty se zaryly do skalnatého povrchu v zoufalé naději, že se zachytí na nějakém výstupku. Jakýmsi zázrakem se mu to povedlo a pád se zastavil tak prudce, že si v prvním okamžiku myslel, že si vykloubil obě ramena. Svíral prsty dva palce široký výstupek a tělo mu viselo volné do prostoru. Třicet metrů pod ním vyčkával hladový příboj.
"Ještě tady pořád zacláníš?" zamračil se Nolan přes hranu útesu. "Co mám, proboha, dělat? Shodit ti na hlavu kámen?"
Coltrane bezmocně hleděl vzhůru a žebra ho v místě, kde přistála Nolanova bota, nesnesitelně bolela. Otevřel ústa, aby něco řekl, ale nevěděl co - ozvalo se jen nelidsky sípavé zakrákání.
Nahoře se Nolan rozhlížel a pravděpodobně hledal kámen, který na něj chtěl shodit, ale pak se vztekle otočil. "Hej, kam to sakra jdeš?" Odskočil a zmizel Coltraneovi z očí.
Tash. Určitě běží pro pomoc, pomyslel si Coltrane, a Nolan se ji pokusí zastavit.
Navzdory nesnesitelné bolesti, která mu ochromovala všechny svaly, škrábal Coltrane podrážkami po povrchu skály. K smrti vyděšený burácením příboje pod sebou se třásl jako osika, až konečně našel špičkou pravé boty oporu v úzké štěrbině a pocítil záblesk naděje.
Musíš! křičel na sebe v duchu a pozvedl levou nohu. Při třetím pokusu se špičkou zachytil o malý výstupek. Zatmělo se mu před očima. Ne! Přitiskl se ke skále a zhluboka se nadechl. Srdce se mu znovu rozbušilo, mlha před očima se rozptýlila a zase dokázal jasně uvažovat. Pohyb!
Ale tělo nechtělo poslouchat.
A pak převzaly vládu živočišné instinkty, protože Coltrane zaslechl Tashin výkřik. Natáhl pravou ruku, zaryl prsty do pukliny ve skále, zvedl pravou nohu a šmátral po skalisku, až se zachytil o výstupek, a přitáhl se výš. Řemen fotoaparátu, který měl kolem krku, o něco zachytil. Coltrane se zpotil hrůzou, že někde něco povolí a on se zřítí dolů mezi burácející vlny a skaliska.
Tash znovu vykřikla. Coltrane uvolnil řemen fotoaparátu a povytáhl se ještě o kousek výše. Rozdíral si prsty o skálu a hrabal nohama, hledaje další výstupek, a pak už se neměl čeho zachytit, síly ho opouštěly, ruka hrábla do vzduchu. Slyšel Tash potřetí vykřiknout a uvědomil si, že další úchyt nemůže najít proto, že tam prostě žádný není. Dosáhl vrcholu útesu, stačilo se vzepřít a...

13

Před očima se mu objevil skalní útvar připomínající kočičí hřbet. Vysoukal se přes okraj, svalil se na záda, ale nemohl si dovolit odpočívat; překulil se, vzepřel rukama a kymácel se na všech čtyřech. Další Tashin výkřik ho vybičoval tak, že se postavil na roztřesené nohy a vrávoravě vyrazil k haciendě.
Výkřiky přicházely odněkud ze zřícenin. Adrenalin dodal Coltraneovi sílu a on se nezdržoval hledáním nějakého otvoru v po pás vysoké zídce. Běžel rovnou kupředu a zídku překonal, ani nevěděl jak. Seskočil mezi kapradí a květiny a sotva vnímal hemžení vyplašených ještěrek. Tash neustále křičela kdesi v bludišti zříceného sídla. Coltranea bušil zavěšený fotoaparát do hrudi, ale nedbal. Proběhl mezi holými kostrami domků, které kdysi sloužily hostům a sloužícím. U nohou se mu zachycovaly šlahouny popínavých rostlin a každou chvíli málem zakopl, ale to už oběhl roh a uviděl, jak Nolan tiskne Tash ke zdi a snaží se ji políbit.
Tentokrát to byl Nolan, kdo byl zastižen nepřipravený. Než si uvědomil zvuk za sebou, Coltrane ho vší silou praštil do zad a přirazil ho ke zdi těsně vedle Tash. Nolan se zasténáním poklesl v kolenou a otočil se, ale v příštím okamžiku se mu do žaludku zaryla Coltraneova pěst tak prudce, že se zlomil v pase.
Ale než ho mohl Coltrane znovu udeřit, Nolan sklonil hlavu, vyrazil jako beran, nabral Coltranea do prsou a oba se řítili přes dvorek hustě porostlý květinami.
Coltrane narazil do zdi a z plic mu se zasyčením unikl vzduch - měl vyražený dech. Snažil se zasáhnout nepřítele, ale ruce, zeslabené námahou po předchozím otřesném zážitku nad nebezpečnou hlubinou, se jen bezmocně odrážely od mohutného Nolanova těla. Seržant mu chtěl sevřít hrdlo, nahmatal popruh fotoaparátu, popadl ho oběma rukama, zkroutil a přitáhl tak silně, že se řemínek zaryl do kůže. Coltrane marně bojoval o dech a cítil, jak mu rychle otéká obličej. Coltranea opouštěly síly. Před očima se mu zatmělo a jen tápavě hmatal po Nolanových prstech v marné snaze uvolnit sevření. Zavadil o spoušť fotoaparátu a asi ji stlačil, protože se ozvalo zavrčení převíjeného filmu, sotva slyšitelné,

možná poslední zvuk, který v životě slyší. Ne! Musíš zachránit Tash, uvědomil si v záblesku jasného vědomí a prudce vrazil koleno Nolanovi do rozkroku. Ještě jednou, a ještě. Nolan pustil popruh a odvrávoral několik kroků, zkroucený bolestí.
Ještě žádný nádech Coltraneovi nepřipadal tak sladký. Naplnil si zničené plíce a Nolan zatím vrávoravě ustupoval, aby získal čas a překonal bolest, ale udělal jeden krok pozpátku navíc. Zakopl o plazivý šlahoun divokého vína a zřítil se po zádech do trosek zhroucené střechy. Coltrane zalapal po dechu. Myslel si že ho šálí zrak, protože tlející zbytky doškové střechy po Nolanově pádu najednou ožily, kůly a pruty a pruhy vláken se začaly pohybovat. Vrhaly se na Nolana, kroutily se a svíjely po jeho těle. Ach, bože můj, vykřikl Coltrane v duchu, to nejsou kůly a pruty a pruhy vláken, jsou to hadi!
Nolan sotva stačil vyrazit výkřik hrůzy, než se mu tělo napjalo a roztříslo v předsmrtné křeči. Hadi, kteří v ruinách našli svůj domov, se valili jako povodeň ze dveří.
"Tash!"
Výkřik ji probral z momentální strnulosti; rozběhla se k Coltraneovi. Oba prchali před klubky svíjejících se a syčících hadů, kteří vylézali z ruin, a vyděšeně se rozhlíželi, aby náhodou nenarazili na další. Každý keřík v sobě skrýval nebezpečí, každý trs květin smrtelnou past. Přelezli zídku a zaváhali v obavě, co se skrývá v porostu pod nimi. Přes hřeben zdi přeběhla rychlonohá ještěrka. Tash vykřikla hrůzou, seskočila mezi kapradí a jako šílená prchala k autu. Coltrane ji následoval ve vzdálenosti několika kroků. Skočili do vozu, přibouchli dveře a dýchali jako splašení.
"Bože všemohoucí," vydechl Coltrane. Hrudník se mu zvedal jako kovářský měch a v obličeji se mu mísil pot s krví z rozbitých rtů. Otočil se k Tash, která vyčerpaně svalila hlavu na opěradlo, panikou rozšířené oči vytřeštěné ke stropu.
"Nejsi...?" Coltrane si hlubokým nádechem naplnil strádající plíce kyslíkem.
"Myslím, že..." Tash se zvedal a klesal hrudník se znepokojující rychlostí. "Myslím, že jsem v pořádku. Nevěřila jsem, že vyváznu živá. Kdyby ses nevyšplhal nahoru..."
"Jak sakra zjistil, že jsme tady?"
"Nevím. Byli jsme přece tak opatrní."
"Já to nechápu. Kde jsme udělali chybu?"
"Nějak se mu podařilo nás sledovat."
"Pořád nemůžu uvěřit, že jsem ještě naživu."
Tash, celá roztřesená, se k němu přitiskla.
"Nedoufal jsem, že se udržím a nespadnu." Coltrane potřásl hlavou.
"Žijeme." Tash se k němu přitiskla ještě silněji. "Bože můj, byla jsem tak vyděšená... Pořád jsem vyděšená," a přisála se ústy k jeho rozbitým rtům. Nesnesitelná bolest nedokázala přehlušit životodárnou sílu jejich objetí. Žijeme, zopakoval Coltrane v duchu.

14

Ale pořád se cítil otupělý a jako vyždímaný.
"Řekni něco," vybídla ho Tash.
Coltrane jen kroutil hlavou a hleděl z okna.
"Na co myslíš?"
V horkem rozpálené kabině automobilu jako by se rozšířil pach hrůzy a smrti.
"Měl bys to ze sebe dostat," naléhala Tash.
"Nemůžeme ho tam jen tak nechat."
"Přece ho nemůžeme vzít s sebou!"
Coltrane se podmračeně ohlédl k ruinám.
"Pomysli na ty hady. Snad se tam nechceš vrátit a přenést mrtvolu někam jinam?"
"Samozřejmě ne," řekl Coltrane. "Ale na druhou stranu se nemůžeme sebrat a odjet. Měli bychom to někomu oznámit."
"Policii? To v žádném případě."
"Jinou možnost nemáme."
"To teda máme," odsekla Tash. "Můžeme se co nejrychleji vrátit do Států. Mexická policie mě k smrti děsí. Tady na jihu platí jiné zákony. Jsou založeny na Napoleonském kodexu. Není to jako u nás, kde jsi pokládán za nevinného, dokud ti nedokážou vinu. Tady je tomu přesně naopak. Jsi vinen, dokud neprokážeš svou nevinu, a na tohle se nemusí dívat zrovna jako na sebeobranu. Co když dojdou k závěru, že jde o zabití? Co když někoho napadne, že jsi ho mezi ty hady shodil záměrně? Vynášejí rozsudky náramně rychle a ani ti neposkytnou možnost obhajoby."
"Jenže o naší přítomnosti ví celá vesnice," namítl Coltrane. "A můžeme s jistotou předpokládat, že vědí i o dalším cizinci, o tom, že Nolan vyrazil sem nahoru. Co si asi pomyslí, když se my dva vrátíme a Nolan ne? Někteří určitě budou natolik zvědaví, že si sem zajdou a porozhlédnou se. Jakmile najdou Nolanovu mrtvolu, policie začne pátrat po dvou cizincích v automobilu, který odpovídá popisu tady tohoto vozu. Počkají si na nás na letišti. A protože jsme se pokusili o útěk, budeme opravdu vypadat jako viníci. Nechápeš, že se musíme obrátit na policii dříve, než se o nás začnou sami zajímat?"

15

V místech, kde se úzká zarostlá příjezdová cesta k haciendě začínala šplhat do svahu, stál mezi kapradinami zaparkovaný červený pontiac s nálepkou půjčovny automobilů. Nolan ho tady nechal a pokračoval pěšky, domyslel si

Coltrane. Tak proto jsme ho neslyšeli. Zvuk jeho kroků ztlumil hukot příboje a dostal se až ke mně zcela nepozorovaně. Coltrane se chystal odbočit vlevo na džunglí lemovanou silnici, která je dovede do vesnice, ale musel dát přednost rozhrkanému žlutému autobusu s kouřícím výfukem. Koutkem oka zahlédl, jak se Tash neklidně zavrtěla. Zpocená záda měl přilepená k opěradlu.
"Předjeď ten autobus a nějak ho zastav," řekla Tash.
"Proč?"
"Jestli řidič řekne, že jede až do Acapulca, pojedu s ním."
"Pojedeš s ním?" Coltrane se na ni ohlédl s úžasem v očích.
"Ženu, která vypadá jako já, by v Mexickém vězení nečekalo nic příjemného."
"Přece není vůbec jisté, že se do mexického vězení dostaneš."
"V žádném případě to nebudu riskovat." Tash posedávala jako na jehlách. "Moc dobře jsem si všimla, jak se po mně dívali ti vojáci, co hledali drogy a zbraně."
"Neboj se, Tash, nic se ti nestane."
"To se vsaď, že ne - protože než to mexická a americká policie začne vyšetřovat, budu dávno doma."
"Ale místní policie přece zjistí, že jsme byli spolu."
"Nezjistí, když jim řekneš, že jsi byl tam nahoře sám, že mně nebylo dobře a odjela jsem autobusem do Acapulca."
"Tash..."
"Prosím tě. Snažně tě prosím. Předjeď ten autobus a nějak to udělej, aby zastavil."

16

"Tady o ten šlahoun zakopl," vysvětloval Coltrane. V rozbitých ústech mu cukalo bolestí. "Dávejte pozor. Když jsem tady byl naposledy, hemžila se ta zřícenina hady."
"Ano, jednoho tu vidím."
"Cože?"
"Obzvlášť nechutný typ."
Coltranea polila ledová vlna. Potřeboval veškerou sílu vůle, aby dovedl policistu hustým kapradím a trsy květin až sem, a teď musel vynaložit ještě větší úsilí, aby se nerozběhl zpět k autu.
"Teď abych volal techniky a lékaře z Acapulca. Musí tělo ohledat, než s ním budeme moci pohnout." Policista, jediný ve vesnici, byl středního věku, tělnatý, měl mohutný knír a vážný pohled v očích. "Říkáte, že jste se porvali?"
"Ano."
Coltrane nejprve zvažoval, že si vymyslí upravenou verzi událostí, podle které by našel Nolana už mrtvého, ale nedokázal si představit, jak by vysvětlil svá rozbitá ústa, nemluvě o modřinách, které lékař objeví v Nolanově rozkroku.
"Kvůli ženě," pokračoval policista.
"Ano."
"A ta žena..."
"Není tady. Jak jsem vám vysvětlil, nebylo jí dobře. Sedla na autobus a odjela do Acapulca a já jsem si vyšel sem nahoru sám."
"A zatím tento muž..."
"Přišel za mnou."
"Sledoval vás až z Los Angeles?"
"Ano, byl na mě kvůli té ženě šíleně navztekaný. Ostatně, nenapadl mě poprvé. Podobnou rozepři už jsme spolu měli v Los Angeles."
"Ale tentokrát jste se bránil, váš protivník zakopl a..." Policista ukázal rukou k hemžení uvnitř budovy.
"Rozhodně jsem nechtěl, aby to dopadlo právě takto."
"Samozřejmě."
"Musím vám říct ještě něco."
"Ano?"
"Ten mrtvý je americký policista."

17

Trvalo týden, než se všechno vyřešilo. Coltrane protrpěl většinu těch sedmi dnů v nechutně zapáchající cele - ne ve vesnici, která byla příliš malá, aby se mohla pyšnit vězením, ale v Acapulcu. Přinesli mu do cely všechny věci, které zanechal v hotelu, a dozvěděl se, že Tash odletěla do Spojených států hned ten den, kdy zemřel Nolan. Po návratu do Los Angeles zaplatila jednomu právníkovi, aby se vypravil do Acapulca a ve spolupráci s mexickým advokátem zařídil Coltraneovo propuštění na svobodu. V losangeleské policejním oddělení zavládlo zděšení nad ztrátou dalšího příslušníka sboru, které ještě zesílilo, když se kolegové dozvěděli o Nolanově chování. Kvůli veřejnosti a udržení morálky se nadřízení rozhodli oznámit pouze tolik, že Nolan odjel na dovolenou a zahynul nešťastnou náhodou - po uštknutí hada. Policista, který Coltranea vyšetřoval, vyjádřil v soukromí vážné výhrady k Tashině náhlému odjezdu z Mexika v den, kdy k neštěstí došlo ("Bylo jí opravdu moc zle," zdůraznil Coltrane), ale mexický právník si vysoké palmáre skutečně zasloužil a Coltrane konečně seděl v letadle do Los Angeles. Celou dobu se trápil nejistotou, kdy - a jestli vůbec - ho propustí, a pobyt v mexickém vězení pro něj znamenal nepříjemné strádání a utrpení. Ale ani na okamžik ho neopouštělo odhodlání a duševní síla. Protože Tash se vězení vyhnula.

DVANÁCT

1

"Volané číslo neexistuje," oznámil neosobní hlas automatu.
Coltrane odložil telefon a zamračil se. Stál v kuchyni, u nohou mu ležela cestovní kabela. Určitě jsem ve spěchu vytočil špatné číslo, uklidňoval se. Zvedl sluchátko a zkusil to znovu. "Volané číslo neexistuje."
Tentokrát věděl, že číslo bylo správné. Co to má znamenat? Ihned po svém propuštění z vězení se pokusil dovolat Tash na mobilní telefon, ale nikdo se nehlásil. Znovu jí zavolal z losangeleského letiště, ale se stejným výsledkem. Teď, po čtyřiceti minutách, které taxikář potřeboval, aby ho ve večerní dopravní zácpě dovezl domů, zjistil, že linka je odpojena. Co se to, pro všechno na světě, děje?
Pak ho napadlo, že má ještě jednu možnost, jak se s Tash spojit - prostřednictvím Walta.
"Volané číslo neexistuje."
To snad není pravda, zanaříkal v duchu.
Zkusil úřadovnu šerifa v Malibu. "Musím mluvit s Waltem Hallidayem. Je dnes večer ve službě?"
"Ne, a nebude ve službě ani zítra. Už u nás nepracuje."
"Už u vás..."
"Před několika dny dal okamžitou výpověď."
Coltrane neschopen slova zavěsil.

2

Až na světlo nad vstupními dveřmi a vraty do garáže obklopovala Tashin dům tma; modernistická krychle se nejasně rýsovala proti měsícem ozářené obloze. V oknech se nesvítilo, což by uprostřed noci nebylo nic divného, ale teď bylo teprve deset minut po deváté, a i kdyby Tash nebyla doma, určitě by se, jak byl Coltrane přesvědčen, zachovala jako většina lidí - nechala by v několika místnostech rozsvíceno, aby případného zloděje alespoň náznakem varovala, že je někdo doma. Coltrane však spatřil úplně jiný náznak. Nechal rozsvícené reflektory, vystoupil z auta a přikročil k tabulce na plotě: NA PRODEJ. REALITNÍ KANCELÁŘ OCEÁN.
To přece není možné, honilo se mu hlavou. Rychlým krokem došel ke vchodu, zazvonil a poslouchal dutou ozvěnu. Zabušil na dveře pěstmi. "Tash!" zakřičel. Průčelí domu bylo ožehnuto plameny - památka na vetřelce, který tady na novoroční večer založil požár. Coltrane se naklonil přes kovový plot, který lemoval vypálenou květinovou zahradu, aby nahlédl oknem dovnitř. Jeho oči se už přizpůsobily tmě a tak viděl, že místnost je zcela prázdná, nábytek odstěhovaný.
"Tash!" Poháněn zděšením doběhl na konec ulice, podél plotu se dostal k moři a spěchal k zadnímu traktu domu. Světla nad dřevěným můstkem byla vypnuta a jediné osvětlení poskytovaly hvězdy a měsíc. Coltrane na schodech zakopl a podvrtl si kotník, ale nevšímaje si bolesti belhal nahoru. Tichou nocí se nesla ozvěna jeho kroků. Konečně byl u okna. Kovová opona zůstala nahoře. Coltrane napínal zrak, aby pronikl temnotou uvnitř, a po několika vteřinách si zmateně uvědomil, že i tato místnost je úplně prázdná.
"Tash!" I když od moře vanula chladivá bríza, Coltraneovi se ze všech pórů řinul pot a promáčel mu prádlo.

3

"Takovou informaci vám nesmím poskytnout," prohlásila upjatě se tvářící žena. Bylo jí přes čtyřicet. Měla pečlivě upravené vlasy, dlouhé červené nehty, na sobě černý kalhotový kostým a kolem krku uvázaný modrý hedvábný šátek.
"Ale já jsem její přítel. Nevěděl jsem, že se přestěhovala, a teď se marně snažím se s ní spojit." Bylo devět hodin ráno a Coltrane stál v jedné z kanceláří realitní společnosti Oceán. Venku rachotily kamiony řítící se po Pacifické pobřežní dálnici. "Určitě vám nechala telefonní číslo a svou novou adresu."
"Také mi zanechala instrukce, abych tyto informace nikomu nesdělovala."
Žena sedící za stolem se prkenně opřela v křesle, jako kdyby chtěla mít od Coltranea co největší odstup. "Řekla mi, že se stěhuje zejména proto, že ji neustále někdo pronásleduje."
"Já vím. Pomohl jsem jí identifikovat pachatele."
"Potom si jistě uvědomujete, v jak choulostivé jsem situaci."
"Teď vám nerozumím."
"Co když právě vy jste ten, kdo ji pronásleduje? Kladla mi důrazně na srdce, že její nové telefonní číslo a adresu nesmím nikomu prozradit. Nikomu."
"Pro smilování boží."
Žena neklidně zamrkala.
"No dobře," řekl Coltrane. "Chápu, že máte určité povinnosti ke svým klientům, ale nemohla byste Tash alespoň zavolat, oznámit jí mé jméno a říct jí, že s ní potřebuju mluvit? Jsem její velmi blízký přítel a jedním telefonátem se snad proti vašim zásadám neproviníte."
"Náhodou vím, že dnes není doma, ale zavolám jí zítra a řeknu jí, že chcete, aby se s vámi spojila."
Zítra? zasténal Coltrane v duchu.

4

Coltrane sjel z dálnice na parkoviště právě včas. Lyle, který vyšel z restaurace a mířil ke svému hlídkovému vozu, se polekaně ohlédl, když za ním zakvílely pneumatiky. Coltrane smykem zabrzdil, vyskočil z auta a spěchal k mohutně stavěnému policistovi, kterého ještě nikdy předtím neviděl v uniformě a který teď, se vším tím vybavením na opasku, vypadal ještě mohutněji.
Lyle měl nakrátko, po vojensku ostříhané vlasy a zachovával stejně opatrný odstup jako žena v realitní kanceláři.
"Dispečer na stanici mi řekl, že si sem touhle dobou obvykle zaskočíte na kafe," vysvětlil Coltrane. "Jsem rád, že jsem vás zastihl."
Lyle ovšem vypadal, že z tohoto setkání žádnou radost nemá. Jen přikývl a mlčky vyčkával.
"Poslyšte, nechápu pár věcí," řekl Coltrane. "Doufám, že mi pomůžete."
Lyle pokrčil rameny a v jeho gestu nebylo nic uklidňujícího.
Coltrane musel zvýšit hlas, aby ho v hustém provozu na dálnici bylo vůbec slyšet. "Pokouším se najít Tash Adlerovou."
"Odstěhovala se."
"Já vím. Máte ponětí kam?"
"Ne."
"Proč odešel Walt Halliday z šerifova úřadu?"
"O tom mě neinformoval, tak blízcí jsme si zase nebyli. Můžu se jen domnívat, že kvůli příliš vysokým nárokům, které na něj služba kladla."
"On totiž možná ví, kam se Tash odstěhovala. Zkoušel jsem se mu dovolat, ale má odpojenou linku. Nevíte náhodou, kde bydlí, abych si s ním mohl promluvit?"
"Kde bydlel."
"Co prosím?"
"Walt se z města odstěhoval ve stejný den, kdy odešel ze služby."
"Cože?"
"Říkal, že potřebuje změnit vzduch."
Coltrane měl náhle pocit, že se před ním v asfaltu parkoviště otevírá hluboká propast, která ho každým okamžikem pohltí. "To nechápu. Co, k čertu, má tohle všechno znamenat?"
"Mně se to zdá být úplně jasné," opáčil Lyle.
"Opravdu?"
"To, že se oba najednou rozhodli odstěhovat, a ve stejný den, je na můj vkus příliš velká náhoda. Vždycky se mi zdálo, že mezi nimi něco je."
"Mezi nimi?"
"A i kdyby ne, na tom, že se Tash odstěhovala, není nic záhadného. Vždyť ji někdo neustále pronásledoval a vyhrožoval jí."
"Ale ta záležitost už skončila. Teď, když víte, že pachatelem je Duncan Reynolds..."
"Kdo?"
"Duncan Reynolds. Copak vám Tash všechno neřekla?"
"Kdo, k čertu, je ten Duncan Reynolds?"
"Tash vám ty fotografie neukázala?"
"Jaké fotografie?"
Coltrane byl naprosto vyvedený z míry a měl co dělat, aby si natolik uspořádal myšlenky a dokázal všechno srozumitelně vysvětlit.
"A vy jste na těch fotografiích něco objevil?" zeptal se Lyle.
"Byl na nich chlap, který fotografoval Tash. Duncan Reynolds. Já ho znám. Tash se s ním jednou krátce setkala, ale tehdy používal jiné jméno."
"Kde jsou ty fotky teď?"
"Má je Tash." Kufřík, v němž byly uloženy, mezi věcmi, které mu mexická policie přinesla z hotelu do vězení, nebyl a Coltrane předpokládal, že ho Tash vzala s sebou zpátky do Los Angeles. Určitě je chtěla ukázat policii, aby ji už Duncan Reynolds nemohl dále ohrožovat. "Také je možné..."
"Co?"
"Třeba je nemá. Mohly se ztratit v hotelu nebo na policii. To by vysvětlovalo, proč vám nic neřekla. Zapomněla na ně a rozhodla se počkat, než se vrátím já i s důkazy. A zatím ji Duncan Reynolds dál obtěžoval, a tak se odstěhovala."
"Aniž by nám alespoň naznačila, že ví, kdo ji pronásleduje? To se mi moc nezdá."
"Ne, mně také ne, když to položíte takhle."
"A vy ty fotografie také nemáte?"
Coltrane okamžitě ucítil pevnou půdu pod nohama. "Mám doma negativy a mohu nadělat další."
"Tak je udělejte a přineste mi je. Ale musím vám říct, že to všechno pokládám za hromadu keců."
Coltrane zamrkal, jako kdyby dostal facku.
"Slyšel jsem, co se podle vás Carlu Nolanovi v Mexiku stalo. Byl to zatraceně dobrý policista. A jestli čekáte, že uvěřím, že na vás žárlil a odletěl do Mexika, aby si to s vámi vyřídil..."
"Ale taková je pravda."
"Jo, jasně, až na to, že mně Tash vylíčila události poněkud jinak. Podle ní letěl Carl do Mexika, aby ji zachránil. Před

vámi."
Coltraneovi se málem rozskočila hlava.
"Řekla mi, že se musí odstěhovat kvůli vašemu nesnesitelnému násilnickému chování a že měla obrovské štěstí, že vám tam v Mexiku utekla."
"To není možné."
"Chcete snad říct, že jsem lhář?"
S Coltranem se zatočil celý svět. "Ježíšikriste, já se zblázním."

5

Coltrane za sebou ani nezavřel hlavní vchod a jako šílený se rozběhl do suterénu, hnán touhou co nejdříve se dostat do trezoru, popadnout negativy, které tam uložil, a spěchat do temné komory pořídit nové snímky Duncana Reynoldse špehujícího Tash.
Když odemkl a otevřel trezor, zůstal stát jako přikovaný a s otevřenými ústy zíral na nejbližší polici, kam odložil obálku s negativy. V záblesku naděje, že zapomněl, na kterou polici je odložil, vběhl do trezoru, prozkoumal každou polici, ale negativy nenašel. Temná komora, napadlo ho, musel jsem je nechat v... Spěšně temnou komoru prohledal, ale negativy zmizely.

6

"Promiňte, že vás obtěžuji." Coltrane ukázal k Tashinu domu a doufal, že jeho oči neodrážejí stav jeho mysli, protože jinak by musel působit jako šílenec. "Vaše sousedka se nedávno odstěhovala."
Šedovlasá žena v brýlích držela v ruce malířský štětec, na sobě měla pracovní plášť a z jejího postoje bylo jasně patrné, jak je jí nepříjemné, že jí Coltrane zazvonil u dveří. "Ano, předevčírem jsem viděla stěhovací vůz."
"Nenechala vám náhodou svou novou adresu? Mám jí doručit nějaké důležité dokumenty a..."
"Bydlela tady vedle šest měsíců a slovem se mnou nepromluvila. Nechápu, proč by mi měla dávat svou adresu."
"Viděla jste stěhovací vůz? A nevšimlajste si náhodou jména..."

7

"Jo, už si na vás vzpomínám," řekl otylý muž v pracovní košili s logem firmy Stěhování Pacific. "Vám jsme onehdy dovezli plné auto toho nezvyklého nábytku, samé kovové trubice."
"Ano, to jsem já."
"Tak moment počkejte." Předák se obrátil na své dva dělníky, kteří právě vyšli z činžovního domu v Santa Monice. "Nezapomeňte uložit zpátky do auta všechny plachty," křikl na ně a zase se věnoval Coltraneovi. "Říkáte, že jste mě hledal?"
"Váš dispečer mi řekl, že budete tady. Mám pro vás pět set dolarů, když mi prokážete jistou laskavost."
"To teda musí být pořádná laskavost."
"Ani ne, nejde o nic důležitého. Potřebuju jen, abyste zajel k vám do kanceláře a vyhledal v záznamech údaje o jisté zákaznici. Jmenuje se Natasha Adlerová."
"A?"
"Je to moje dávná přítelkyně."
"A?"
"Potřebuju zjistit, kam se přestěhovala."
Předák přikývl s konspirativním pohledem v očích.

8

Silnice se kroutila stále výš a rozeklané svahy pohoří San Bernardino působily stále drsněji. Borovice bojovaly o životní prostor s žulovými skalisky. Teplota poklesla a Coltrane musel v autě zapnout topení. Ještě že ho napadlo vzít si lyžařskou větrovku, čepici, šálu a rukavice. Do západu slunce zbývalo ještě půl hodiny, ale po obloze se honily husté šedavé mraky a krajina se pomalu nořila do šera. Na čelní sklo dopadaly řídké sněhové vločky a silnici lemovaly hluboké závěje. Coltrane řídil jen jednou rukou; druhou odšrouboval termosku a napil se horké černé kávy. Pohlédl do zpětného zrcátka, ale záře vznášející se nad San Bernardinem už zmizela. Nebylo divu. Město i dálnice zůstaly daleko za ním a teď už hezkých pár kilometrů křižoval úzkou okresní silnici, která vedla hlouběji do hor. V zrcátku viděl jen zasněžené balvany a jedle; nákladní automobil, který za ním jel asi čtvrt hodiny, před chvílí odbočil na vedlejší silnici. Už to nebude dlouho trvat, povzbuzoval se.
Předák stěhovací firmy mu nezjistil adresu, jen číslo poštovní schránky. Dispečer firmy žádné bližší údaje neměl - Tash dala instrukce, kam její nábytek odstěhovat, přímo řidiči. Nezanechla ani telefonní číslo. Ale poštovní schránka postačí, pomyslel si Coltrane hořce. Směrovka před křižovatkou hlásala VELKÉ MEDVĚDÍ JEZERO 25 MIL. Už brzo, opakoval si jako při modlitbě, už brzo. Ne že by neměl o čem přemýšlet; naléhavé otázky mu trhaly mysl na cucky. Tash!

9

V nose ho štípal mráz a u úst se mu srážela pára. Coltrane zaparkoval v postranní uličce dál od hlavní třídy městečka a teď procházel kolem malých obchůdků, jejichž malebný alpský ráz ho nechával úplně chladným. V některých oknech ještě visela vánoční výzdoba, ale ani té si nevšímal. Podrážky jeho pohorek vrzaly ve vrstvě čerstvého sněhu. Za nejbližším rohem spatřil na protější straně ulice poštu. Na rozdíl od většiny domů v městečku, postavených ve stylu horského rekreačního střediska, sídlil poštovní úřad v typické sterilní kancelářské krychli s průčelím z kamene a imitace sekvojového dřeva, s nízkou sedlovou střechou a nekrytým parkovištěm před hlavním vchodem.
Coltrane pohlédl na hodinky. Za pět minut půl deváté. Úředníci sice usednou za přepážky až v devět, ale hlavní vchod už byl otevřený, aby majitelé poštovních schránek nemuseli čekat na úřední hodiny a mohli si svou poštu vyzvednout dříve. Existovala tedy jistá možnost, že se tady Tash už zastavila, aby zkontrolovala, jestli jí něco nepřišlo, ale Coltrane o tom pochyboval. Musí být unavená. Nábytek jí nastěhovali teprve před dvěma dny a včera se určitě probírala chaosem svých věcí a měla spoustu práce, než se zabydlí. Dnes ráno bude odpočívat; rozhodně by sem tak brzo nejela.
Coltrane vstoupil do restaurace se slibným jménem Omeletový ráj - i když připomínala spíše horskou chatu - a požádal číšnici o stůl u okna.
"Kávu?" zeptala se.
"Ano, ale pořád se nemohu rozhodnout, jestli si mám dát bohatou nebo střídmou snídani. Objednám si později."
"To nevadí, vždyť je dost času."
Však já si dám na čas, to se spolehni, pomyslel si Coltrane. Předstíral, že studuje jídelní lístek, ale veškerou jeho pozornost zaměstnávala pošta na druhé straně ulice.

10

O dvě hodiny později - ještě nikdy v životě nejedl omelety, vajíčka a párky tak pomalu - dopil už bůhvíkolikátý šálek kávy a usoudil, že už tady nemůže dál sedět a číst pořád dokola jedny a tytéž noviny, protože by rozhodně vzbudil nežádoucí pozornost. Po obloze se stále valily mraky a venku bylo chladno. Coltrane předstíral, že si prohlíží zboží vystavené ve výkladních skříních obchodů na dohled od budovy pošty. Předstíral, že fotografuje, ale to jen hledáčkem pozoroval poštu.
V půl jedné bylo parkoviště před Omeletovým rájem téměř plné. Další vozidlo nevzbudí žádnou pozornost a Coltrane převezl svůj vůz z postranní uličky, našel si zastrčené místo, z něhož měl výhled na budovu pošty, a obrnil se trpělivostí. Čas od času nastartoval motor, aby si zatopil. Krátce po druhé si zašel na oběd. Začalo sněžit. Coltrane uždiboval hranolky, hamburger a zelný salát a v duchu se modlil, aby se počasí ještě nezhoršilo a husté sněžení mu nezakrylo výhled. Nemohl už dále odkládat návštěvu toalety, ale vyřídil to co nejrychleji svírán strachem, že zatímco bude pryč, zajde si Tash pro poštu. Vrátil se ke stolu a mučil se obavami, že ji propásl. Ve čtyři hodiny deset minut se zvedl a šel k pultu zaplatit a potřeboval veškeré sebeovládání, aby zakryl vzrušení - na parkovišti právě vystupoval Walt ze svého džípu.
"To by mělo stačit," řekl servírce. "Drobné si nechte."
"Ach, děkuji. Jste velmi štědrý, pane."
"Víte, mám ještě pořád vánoční náladu."
Walt právě vcházel do budovy poštovního úřadu. Coltrane proběhl zasněženým parkovištěm, aby se dostal ke svému autu dříve, než Walt vyjde z pošty a ujede mu. Uklouzl na zamrzlé kaluži. Zamával rukama, aby udržel rovnováhu, a jen tak tak neskončil pod koly dodávky, která odjížděla od restaurace. Trhaně dýchal a ledový vzduch mu spaloval hrdlo. Odemkl auto, skočil za volant a nastartoval. Znepokojilo ho, jak silně se mu třesou ruce, ale v příštím okamžiku se už soustředil na Walta, který vyšel z pošty. Hranatá zamračená tvář s knírem, ruce v rukavicích prázdné - očividně zbytečná výprava.
Ale moje ne, pomyslel si Coltrane. Nechal Waltovi náskok půl domovního bloku a pustil před sebe tři auta, než vyjel z parkoviště a zahájil sledování. Ví Walt, jaké mám auto? Viděl ho jen tehdy večer, když jsem se poprvé setkal s Tash, ale ve tmě si ho nemohl tak dobře prohlédnout... a koneckonců teď vypadá jinak - na střeše i na kapotě mám vrstvu sněhu.
Dva z automobilů mezi ním a Waltem odbočily do postranní ulice. Projeli předměstím a krajina vypadala jako na pohlednicích. Waltův džíp, sledovaný dalším vozidlem a Coltranem, projížděl nedostatečně prohrnutou silnicí. Vlevo mezi borovicemi probleskovala zamrzlá hladina jezera. Coltrane znervózněl - sněhové poryvy zhoustly. Mraky se teď valily hodně nízko a zahalovaly vrcholky hor. Walt rozsvítil reflektory a řidič, který jel mezi nimi, také. Coltrane si však přál být co nejméně nápadný, a jejich příkladu proto nenásledoval. A pak vůz jedoucí uprostřed zpomalil, s blikající směrovkou odbočil na prohrnutou příjezdovou cestu k chatě a Coltranea náhle dělilo od Walta jen padesát metrů přímého úseku silnice.
Musel se držet víc vzadu a doufal, že ve stále se zhoršujících povětrnostních podmínkách bude jeho pomalá jízda vypadat docela přirozeně. Ale i Walt musel zpomalit. Snad mu nedošlo, kdo ho sleduje? pomyslel si Coltrane s obavami. Walt ještě více přibrzdil. Ježíšikriste! Ale pak se rozblikalo pravé směrové světlo a Waltův džíp odbočil na ještě užší silici. Pár domků, pak už jen sněhem obtěžkané borovice. O půl kilometru dál Walt odbočil na ještě užší silničku. Než Coltrane dojel ke křižovatce, džíp zmizel.
Coltrane zastavil a hleděl předním sklem na stopy otištěné ve sněhu. Výhled mezi stromy mu zakrývala opona ze sněhových vloček. Opravdu tam měl Walt namířeno, nebo si mě všiml a snaží se mě odlákat někam, kde bychom byli jen sami dva?
Husté sněžení teď přerostlo v hotovou vánici a vyjeté stopy pomalu mizely Coltraneovi před očima. Co teď? uvažoval. Jestli budu ještě chvíli čekat, otisky se ztratí a já budu vyřízený. Vypnul motor, nasadil si čepici a rukavice, kolem krku uvázal šálu, zkrátil popruh fotoaparátu, aby si ho mohl zastrčit pod lyžařskou bundu, zatáhl zip a vystoupil z auta.

Teplota znatelně poklesla, ale Coltrane si toho nevšímal. Záleželo mu jen na tom, aby našel Tash a získal odpovědi na mučivé otázky. Kráčel podél vyjetých kolejí po úzké silnici lemované stromy. Sníh mu sahal až po kotníky a po chvíli už jen několik centimetrů pod okraj kožených pohorek se silnou podešví. Těžké sněhové vločky mu padaly do očí a nutily ho neustále pomrkávat. Pozorně sledoval závěje po stranách silnice, jestli nenajde otisky Waltových nohou. Co když se tam někde skrývá, přikrčen mezi keři? Po několika desítkách metrů se silnice vidlicovitě rozdělovala. Stopy kol vedly vpravo a Coltrane je nervózně následoval.
Až na šumění sněhu a tlumené našlapování vlastních kroků panovalo v pozdním odpoledni absolutní ticho. Zešeřilo se. Padesát kroků od křižovatky se Coltrane náhle zastavil - před ním se tyčil mohutný stín oživený několika skvrnami světla a Coltrane si překvapeně uvědomil, že nešel po normální silnici, ale po příjezdové cestě. Před ním stál dům.

11

Spíš horská chata, opravil se, i když je stejně velká jako běžný obytný dům. Dvě podlaží, zastřešená veranda, mohutný komín. Coltrane sotva stačil tyto detaily zaznamenat, protože uskočil z cesty do úkrytu mezi borovice a se strachem čekal, jestli se neobjeví nějaké známky, že obyvatelům domu jeho přítomnost neunikla. Když se ani za několik minut neozývalo nic jiného než stále hlasitější šustění padajícího sněhu, pomalu vstal a podíval se na chatu pozorněji. V hustém sněžení toho moc neviděl. Základy z velkých kamenů spojených betonem. Mohutné trámy kryté omítkou. Jeden velký komín a dva menší, kterých si všiml až teď, byly postaveny ze stejných kamenů jako základy. Solidní, pevná stavba.
Coltrane se držel mezi stromy a pomalu postupoval k okraji mýtiny. Neustále pozorně chatu sledoval. Zastřešená veranda se táhla i za pravým rohem. V prvním patře malý balkon. Strmá sedlová střecha. Otisky pneumatik vedly k menšímu přístavku.
Jsem příliš na ráně, pomyslel si Coltrane. I v tom hustém sněžení na dům dobře vidím, takže každý, kdo se podívá ven, uvidí mě. No a co? Teď, když jsem Tash našel, přece vůbec nezáleží na tom, jestli mě někdo uvidí. Můžu klidně jít, zabušit na dveře a dožadovat se vysvětlení, co má tohle všechno znamenat.
Jenže nevím s jistotou, jestli Tash vevnitř opravdu je. Jen proto, že jsem viděl Walta přijet na poštu? To přece neznamená, že má stejnou poštovní schránku jako Tash, která může klidně bydlet ve městě nebo v jiné chatě. Jestli na Walta zčistajasna uhodím a on bude sám, budu vypadat jako pěkný blbec.
Za oknem se pohnul stín a Coltrane strnul napětím. Ustoupil hlouběji do lesa a volněji vydechl teprve tehdy, když mu sněhová opona zakryla výhled na chatu. Bylo několik minut před pátou a v takovém počasí se už silně zešeřilo. Za chvíli bude úplná tma. Musím si najít nějaké místo, kde se budu moci zavrtat a počkat, pomyslel si Coltrane. Noc v zasněžené díře v horách jsem už přece zažil.
Jistě, v Bosně.
Ta myšlenka jím otřásla. K čertu, teď přece nebudeš myslet na takové věci! Zapudil nepříjemnou vzpomínku a rozhlédl se. Za ním se zvedal zalesněný svah, z jehož vrcholu bude mít na chatu dobrý výhled, jen co se zlepší počasí. Přes okraj pohorek se mu hrnul sníh, ale vlněné ponožky ho naštěstí zadržely. Omrzliny prozatím nehrozí. Zrychleně dýchal - na takovou výšku přece jen zvyklý nebyl - a za chvíli již stál na temeni kopce. Odhadl, odkud bude mít nejlepší výhled, a zalezl pod sněhem obtížené větve mohutné jedle. Připadal si tam jako ve stanu.
Myšlenka, že tohle všechno už jednou prožil, se s neodbytnou naléhavostí vrátila.
V Bosně.
Moc daleko jsem se nedostal, pomyslel si trpce.

12

V šest hodin se počasí konečně umoudřilo. Rozzářily se hvězdy a zasněžené závěje se třpytily měsíčním světlem i odrazem záře, která se linula z oken chaty dole pod kopcem, teď jasně viditelné. V mrazivém větru Coltrane ucítil závan kouře, který se valil z nejmohutnějšího komína a který představoval jediné narušení jinak dokonale idylického pohledu připomínajícího ilustrace Normana Rockwella.
V místnosti za jedním z osvětlených oken se něco pohnulo a Coltrane se instinktivně přikrčil. Věděl sice, že okenní tabulky osvětlené zevnitř působí jako zrcadlo a že ho mezi stromy ponořenými do tmy nemůže být vidět, ale přesto jen velmi opatrně vyhlížel mezi jehličím zasněžených větví a srdce se mu svíralo obavou. Na vzdálenost dobrých sto metrů nemohl rozpoznat, kdo se za oknem pohybuje, a tak stáhl zip větrovky, vytáhl fotoaparát a rychle se zase zapnul, protože mu na hrudník a celé tělo okamžitě zaútočil silný mráz. Rukama v rukavicích neohrabaně sundal z teleobjektivu krytku a schoval ji do kapsy. Přiložil hledáček k oku a současně zadržel dech, aby pára, která se mu vznášela od úst, nezamlžila čočku. Tlačítkem nastavil maximální přiblížení, zaostřil - a znovu pocítil zamrazení, když poznal Walta, který právě přistoupil k oknu a zahleděl se do tmy. Zvětšení fotoaparátu nebylo takové, aby Coltrane rozeznal drobnou jizvu nad Waltovým pravým obočím, ale pískově zbarvený knír byl nezaměnitelný. Walt se otočil vpravo (z Coltraneova pohledu vlevo) a s někým mluvil. Čočkou teleobjektivu nastaveného na maximální přiblížení Coltrane napjatě pozoroval jeho rty, ale slova z nich odečíst nedokázal. Vtom se v posuvných skleněných dveřích objevila nějaká postava. Coltrane lehce stočil objektiv, a kdyby už předtím nezadržel dech, aby mu pára nebránila ve výhledu, rozhodně by to udělal teď, protože při tom pohledu ho bodlo u srdce a jeho duše hlasitě zanaříkala.
Tash v džínsách a tlustém vlněném svetru, jehož šedivá barva ještě zvýrazňovala havraní čerň vlasů, které jí volně splývaly na ramena a rámovaly neskutečně krásný obličej. V obou rukou svírala velký čajový hrnek. Coltrane se do ní vpíjel očima tak intenzivně, až se mu zdálo, že se stal součástí jejího těla, a přímo cítil, jak mu do dlaní proniká teplo z

horkého nápoje v hrnku. Tash vyhlédla na sněhem zakrytou verandu a pak se otočila, aby odpověděla Waltovi, který k ní přistoupil... Ach bože, jeho mohutná postava se jí téměř dotýkala. Tash byla vysoká, ale Walt ji ještě převyšoval a teď jí v majetnickém, dominantním gestu položil obě mohutné ruce na ramena. Tash mu upřeně hleděla do očí.
Walt ji políbil.
Coltrane se roztřásl jako v horečce. Jen jen že nevyskočil z úkrytu a nerozběhl se k chatě, ale šokem mu úplně zdřevěněly nohy. Zaslechl cvaknutí a zavrčení a uvědomil si, že scénu před sebou vyfotografoval. Ten pohled byl nad jeho síly.
Waltovy ruce jí stále svíraly ramena, ale Tash držela v rukou hrnek a zatím neprojevila sebemenší snahu ho odložit a Walta obejmout. Neuhnula hlavou, aby se polibku vyhnula, ale zdálo se, že ho přijímá bez valného nadšení.
Walt se odtáhl a na něco se jí zeptal. Coltrane nedokázal rozpoznat, jestli Tash na otázku odpověděla odmítavě nebo souhlasně, jestli s odporem nebo láskyplně.
Potřebuju se dostat blíž. Nedbal, že za sebou zanechává stopy, které budou ráno jasně viditelné; podlehl naléhavé touze a zamířil dolů svahem. Úplně zapomněl hledět pod nohy, zakopl přes sněhem zapadaný kmen a tak tak že nespadl. Postupoval stále rychleji, až nakonec téměř běžel. Prodíral se mezi větvemi, a než se nadál, svah skončil. Coltrane se téměř násilím přinutil zpomalit a pak konečně zastavil, zděšený, jak namáhavě oddechuje a jak divoce mu buší srdce. Stál mezi stromy na okraji mýtiny necelých třicet metrů od chaty. Teď už nepotřeboval čočku teleobjektivu, aby za posuvnými skleněnými dveřmi jasně rozeznal Tash a Walta, který ji opět položil ruce na ramena. Tash mu beze slova hleděla do očí.
Pak ji Walt znovu políbil a tentokrát Tash odložila hrnek na stůl, pozvedla paže a polibek mu vrátila. Pevně se k němu tiskla, přijímala a současně dávala a Coltrane zaslechl další cvaknutí a zavrčení, když bezděčně stiskl spoušť fotoaparátu. A pak uslyšel ještě něco jiného - nezávisle na jeho vůli se mu z hrdla vydralo zmučené zachrčení, jako kdyby se dusil.

13

Coltrane jako omámený klesl do závěje a odplazil se k nejbližšímu stromu. Opíral se zády o drsnou kůru borovice, a i když si přitiskl paže těsně k tělu, nedokázal potlačit křeče, které mu rozklepaly celé tělo. To není možné, opakoval si neustále a vrtěl hlavou ze strany na stranu jako šílenec. I z místa, kde teď úplně zničený seděl, stále viděl na posuvné skleněné dveře, viděl, jak se líbají. Walt jí zajel rukama pod svetr. Tashiny rty se přisály k jeho ústům, ruce nahmátly opasek kalhot a Coltrane zavyl jako raněné zvíře.
Než si uvědomil, co dělá, vyskočil a vyběhl z lesa. Jako blesk překonal volný prostor a v příští vteřině jeho boty dutě zaduněly na dřevěných prknech verandy. Spatřil vyděšený výraz jejich tváří a jako šílený trhl za posuvné dveře. Ramenem mu prošlehla bolest, dveře byly zamčené.
"Chci s tebou mluvit!"
Tash o několik kroků ustoupila.
Walt se vrhl vpravo a zmizel Coltraneovi z očí.
"Říkalas, že pro tebe něco znamenám!" křičel Coltrane.
Objevil se Walt, opasek stále rozepnutý. Prudce otočil klíčem a rozrazil dveře.
Coltrane se pokusil prosmýknout kolem něho dovnitř. "Proč jsi mi lhala?"
Walt ho udeřil.
Coltrane měl rázem ústa plná krve. Waltova pěst ho zasáhla do stejného místa, kam ho v Mexiku praštil Nolan, ale nevšímal si toho a znovu zkusil proklouznout k Tash. "Proč jsi mi nalhávala, že mě miluješ?!"
Walt ho srazil z verandy, ale Coltrane se okamžitě vyškrábal ze závěje a postavil se.
A strnul jako zkamenělý, když šest palců před sebou spatřil hrozivou hlaveň revolveru. Mířila mu přímo mezi oči.
"Mohl bych ti ustřelit hlavu," vyštěkl Walt chraplavě.
"Proč jsi mě podvedla!" zaječel Coltrane na Tash.
"Při tvé minulosti a při těch dvou chlapech, co jsi už zabil..."
"Cože?"
"Nahlížels nám do oken a tajně nás fotografoval. Sledovals a napadl policejního důstojníka, vloupal se ke mně do domu. Každá porota v tomto státě by to uznala za jasnou sebeobranu a osvobodila mě."
Tash vyděšeně ustoupila.
"Zejména tehdy, kdybych ti do ruky vložil pistoli nezjistitelného původu," pokračoval Walt, "a stiskl spoušť, abych prostřelil skleněné dveře a tobě zůstaly na rukavici stopy střelného prachu, aby nebylo sebemenších pochyb o tom, cos zamýšlel. Tak do toho, zkus kolem mě projít! Dej mi důvod, abych stiskl spoušť!"
"Proč jsi mi lhala!"
"Ty prostě nedáváš pozor, co ti říkám," zahřměl Walt.
Zvuk výstřelu byl ohlušující. Žhavá střela prolétla Coltraneovi těsně kolem levého spánku a prohrábla mu vlasy. Neslyšel, kam se kulka zaryla. Nemohl, sotva slyšel Walta, který mu hulákal přímo do obličeje. "Vypadni odsud! Vypadni, než si to rozmyslím a namířím tam, kam bych měl! Jestli tě tady ještě jednou uvidím, jestli tě ještě jednou vůbec někde uvidím..."
Walt znovu vystřelil, tentokrát těsně vedle Coltraneova pravého ucha a nápor na ušní bubínky byl tak silný, že Coltrane upadl a svíjel se ve sněhu. Walt mu vytrhl z rukou fotoaparát, strhl mu ho přes hlavu, rozmáchl se a mrštil jím o zeď. Fotoaparát se roztříštil. Walt prudkým trhnutím postavil Coltranea na nohy a hnal ho kopanci na příjezdovou cestu a na silnici, kde ho prudkým úderem srazil do závěje. Coltrane zůstal ležet a svíral si rukama obě uši, ale ničivé

dunění v nich neustávalo a neustávalo.

14

"Potřebuju pokoj."
Recepční vytřeštil oči. "Proboha svatého, co se vám stalo?"
Coltrane ho sotva slyšel. "Spadl jsem na lyžích."
"Člověče, vždyť vy vypadáte, jako kdybyste narazil do stromu."
"Do jiného lyžaře."
"I on je tak domlácený jako vy?"
"Vyvázl bez jediného škrábnutí."

15

Pokoj byl prostě zařízený, ale čistý - malá postel, televizor s devatenáctipalcovou obrazovkou, plastikový kbelík na led. Coltrane si toho nevšímal. Zamkl za sebou, přistoupil k oknu, roztáhl závěsy a spokojeně zaznamenal, že hledí přímo na provoz na hlavní silnici. Na ničem jiném mu nezáleželo. Motel stál na předměstí a právě po této silnici Walt cestou do města pojede. Coltrane věděl, že teď v noci má jen malou šanci, aby Waltův džíp ve světle reflektorů rozeznal, ale zítra za denního světla to bude něco jiného.
Zvedl telefon a zavolal si na informace. V uších mu stále tak silně zvonilo, že hlasu na druhém konci linky sotva rozuměl. "Můžete mi dát číslo Natashy Adlerové?... A Walt Halliday?"
Zapsal si číslo do poznámkového bloku, který ležel na nočním stolku.
Při pátém zazvonění se Coltrane pomyslel, že si ti dva vyšli ven.
"Haló?" ozval se Tashin hrdelní hlas a Coltrane pocítil v prsou nesnesitelný tlak.
"Vysvětli mi to, proboha! Řekni mi, proč..."
Cvaknutí.
Coltrane horečně znovu vyťukal číslo.
Tentokrát někdo zvedl sluchátko, když ještě nedoznělo první zazvonění.
"Přísahám, že toho budeš strašně litovat," zařval Walt.
Spojení se přerušilo. Coltrane znovu vyťukal číslo, ale tentokrát slyšel jen pulzující tón obsazené linky. Zkoušel to každých deset minut, ale telefon v horské chatě zůstal celou noc vyvěšený.

16

Svět se probudil do jasného, slunného dne. Coltrane seděl na židli u okna a pozoroval provoz. Silnice vedla tak blízko, že snadno rozeznal státní poznávací značky projíždějících automobilů. Po podlaze se válely sáčky od obložených chlebů, které si předchozího večera přinesl. Zvolil na televizoru zpravodajský kanál a poslouchal hlasatele CNN, který informoval o hladomoru v Africe, o výbuchu bomby ve škole v Severním Irsku, o masové vraždě v Německu, o olejové skvrně v Mexickém zálivu a o záhadných deformacích, které postihly populaci žab v celém světě. Ano, život není peříčko, pomyslel si, ale ani na vteřinu neodvrátil pohled od dění pod oknem. Džíp projel po silnici krátce po čtvrté odpoledne. Za sklem se rýsovala Waltova kostnatá, ostře řezaná tvář, vedle seděla Tash. Coltrane vyskočil ze židle a popadl lyžařskou větrovku. Svůj vůz zaparkoval přímo před vchodem do motelu a o třicet vteřin později už měl džíp na dohled. Sledoval ho, ukrytý v hustém provozu. Džíp zaparkoval před budovou pošty, ale Tash doprovodila Walta dovnitř, takže Coltrane neměl možnost promluvit si s ní o samotě. Pak odjeli do obchodního domu, ale znovu se od sebe ani nehnuli. Další ztracená šance. Potřetí zaparkovali před dvojitým kinem, koupili si lístky a zmizeli v hale. Coltrane jim dal dost času, aby se usadili, a koupil si lístek na poslední novinku Sharon Stoneové, ale když se posadil do zadní řady a rozhlédl se po hledišti, žádná hlava mu Tash nebo Walta nepřipomínala. Vrátil se do haly, předstíral, že musí na záchod a koupil si lístek do druhého sálu, kde promítali poslední film s Torném Cruisem. Spatřil je téměř okamžitě.
Seděli blízko u chodbičky asi v polovině sálu, vpravo od něj. Ve všední den odpoledne byla v hledišti řada prázdných míst, a tak se Coltrane bez problémů usadil doprostřed poslední řady a pozoroval je, jak sledují film. Pojídali praženou kukuřici a z papírových krabic upíjeli slámkou ovocný džus. Naklonili se k sobě a důvěrně si něco šeptali. Coltrane se soustředil na jejich siluety tak intenzivně, že dění na plátně vůbec nevnímal.
Ale i když se na Tash tak soustředil, málem ho zastihla nepřipraveného, když náhle vstala a vykročila do uličky. Coltrane vklouzl za opěradlo v posledním zlomku vteřiny a modlil se, aby si ho nevšimla. Otevřela dveře sálu, její postavu obklopila světelná svatozář, a vyšla do haly. Coltrane se okamžitě zvedl a opustil sál, ovšem druhými dveřmi, a proto ji už nestačil zastavit. Tash prošla chodbou a právě mizela za dveřmi označené nápisem ŽENY.
Coltrane přistoupil k okénku, koupil si sáček pražené kukuřice a pomalu odpočítával mince. Další minuty zabil postáváním u fontánky s pitnou vodou vedle pánských toalet. Předstíral, že si prohlíží plakáty filmů, které budou promítány příští týden. Zaslechl otevírání dveří. Otočil se a spatřil Tash.
Zůstala jako opařená.
"Nechci po tobě nic jiného než vysvětlení," naléhal Coltrane.
Tash váhavě ustoupila a pokusila se zmizet za dveřmi toalety, ale Coltrane ji popadl záruku. "Co se změnilo? Proč jsi..."
"Pusť mě."

"Proč se všechno tak najednou změnilo?"
"Pusť, bolí mě ruka."
"Jenom mi, prosím tě, řekni, proč..."
"Slyšel jste dámu?" zavrčel drsný hlas. "Bolí ji ruka. Pusťte ji!"
Coltrane se prudce otočil - v otevřených dveřích pánské toalety stál statný muž s širokými rameny v uniformě šerifa okresu San Bernardino. Větrem ošlehaná tvář zbrázděná vráskami připomínala suché prkno. V ruce držel obušek.
"Já..."
"Opakuju, pusťe jí ruku."
Coltrane poslechl. Jeho pozornost upoutal nějaký pohyb v hale. Otevřely se dveře sálu a objevil se v nich Walt. Přistoupil k nim, zastavil se a složil ruce na prsou. Scéna, která se tu odehrávala, ho očividně vůbec nepřekvapila.
"Takže jste to na mě nastražili?" Coltrane se prudce otočil k Tash a pozvedl hlas. "Kristepane, nejde mi o nic jiného, než abys mi to vysvětlila a..."
"Pane Coltrane," přerušil ho šerif a to že, vyslovil jeho jméno, vylučovalo jakoukoliv pochybnost, že by se tady objevil čirou náhodou. "Zákon na ochranu osobnosti státu Kalifornie..."
"Zákon na ochranu osobnosti? O čem to mluvíte? Já mám právo si s touto ženou promluvit. Mám právo dozvědět se, proč..."
"...stanoví, že záměrné, zákeřné, svévolné a opakované obtěžování je pokládáno za trestný čin. Když uvážím vaše včerejší chování v přítomnosti slečny Adlerové, vaše početné a zcela nežádoucí telefonní hovory a také chování, kterého jsem byl právě svědkem, musím konstatovat, že vám bezprostředně hrozí zatčení pro uvedený trestný čin.
Za rohem nervózně nakukovali prodavač pražené kukuřice a pokladní kina.
"Máte jediné štěstí, že si slečna Adlerová nepřála, aby věci zašly tak daleko. Řekla mi, že se chce vyhnout problémům a že nevznese formální obvinění. Myslím, že nečiní dobře. Myslím, že v problémech už je. Myslím, že právě vy jste původce trápení, které prožívala v Malibu. A myslím, že tyto potíže lze odstranit pouze a jedině tak, že vás strčím za mříže. Ale věřte mi jedno: Jestli na vás dopadne ruka zákona státu Kalifornie, budete se modlit k Bohu a trpce litovat, že jste na tuto ženu vztáhl ruku."
"Ale..." Coltraneovi se dělaly před očima mžitky a pokoušely se o něho mdloby. "Já nikoho neobtěžuju."
Opravdu? ozval se jeho vnitřní hlas. A jak bys tedy označil své současné počínání? Už jsi jako tvůj otec.
Zvedl se mu žaludek.
"Takže vám navrhuju následující dohodu," pokračoval šerif. "Vypadnete z tohoto města a už se sem nikdy nevrátíte. Jestli vás tady ještě jednou uvidím, okamžitě vás zatknu za napadení, kterého jsem byl právě svědkem, a to bude to nejmenší, protože jsem ochoten vsadit poslední groš, že příště už slečna Adlerová nebude tak velkomyslná, aby nevznesla obvinění. Odjeďte z města. Okamžitě!"
Coltrane se obrátil k Tash. "Tak dobře. Když se mnou nechceš mít nic společného, půjdu ti z cesty. Zapomeň na to, jak jsi mi tvrdila, že mezi námi je něco krásného. Zapomeň, jak jsi mi lhala."
"Pane Coltrane!"
"Ale řekni mi jedno. Co se stalo s těmi fotografiemi? Jak je možné, že se z mého domu ztratily ty negativy?"
"S jakými fotografiemi? S jakými negativy?" Tash zavrtěla hlavou. "Vůbec nevím, o čem mluvíš."
"O fotografiích Duncana Reynoldse."
"Koho?"
"Ježíšikriste," vydechl Coltrane. "Ty jsi teda číslo. Nevím, jakou hru to se mnou hraješ, ale já už v ní dál nehodlám vystupovat."
"Pane Coltrane!" V šerifově hlase zaznělo nezastřené varování.
"Klid, už jdu. Konečně mám v celé věci jasno. Jdi k čertu, Tash. Ty mi za to nestojíš."
"Chyba," řekl Walt, když kolem něj Coltrane procházel. "Ona je to nejlepší, co mě v životě potkalo."

17

Negativy, na kterých je zachycen Duncan Reynolds. Jak mohly z trezoru zmizet? Otázka mu nedávala pokoj celou cestu, kdy vztekle šlapal na plyn a řítil se k úpatí hor, jejichž vrcholky zakrývala temnota, ale Coltrane by si jich nevšímal, ani kdyby je viděl. Jeho mysl byla zaměstnána jinými věcmi. Když zjistil, že negativy chybí, nepromýšlel do detailu všechny důsledky tohoto faktu. Pokládal za zaručené, že se mu někdo vloupal do domu a ukradl je a že jejich zmizení má souvislost s Tashiným zmizením. Kdybych mohl zjistit, co se stalo s Tash, přišel bych na to, co se stalo s negativy, uvažoval. Obě události spolu úzce souvisely, protože kromě něho už pouze Tash věděla, že se mu povedlo vyfotografovat Duncana Reynoldse, když ji špehoval. Logickým závěrem tedy bylo, že zmizení negativů má na svědomí Tash. Jenže takové vysvětlení vůbec nedávalo smysl. Proč by Tash kradla důkazy, které by dostaly do vězení člověka, který ji pronásledoval a nepřípustně obtěžoval.
Nepřípustné obtěžování. Při pomyšlení, z čeho byl obviněn, se Coltrane zachvěl zlostí. Šerif dokonce zašel tak daleko, že naznačil, že Tash pronásledoval v Malibu právě on. Bože všemohoucí, do čeho jsem se to namočil? Coltrane se cítil jako vtahovaný do obrovského víru a pozbyl veškerý smysl pro rovnováhu a orientaci.
K pocitu neurčitého a nevysvětlitelného ohrožení se náhle přidala zcela reálná hrozba. Úzká horská silnice se prudce stáčela, reflektory vylouply zatáčku z temnoty příliš pozdě a Coltrane už nestačil přibrzdit. Dostal smyk a jen o vlásek minul několik stromů u krajnice. Zpocenými dlaněmi zápolil s volantem a vyrovnat vůz se mu povedlo až po několika desítkách metrů. Uvědomil si, že se musí na jízdu pořádně soustředit, a k Los Angeles pokračoval už volnějším tempem.
Tash. Protože mu připadalo zcela nepravděpodobné, že by ukradla důkazy, které by jí pomohly, Coltrane tuto teorii

automaticky zavrhl. Z nedostatku jiného vysvětlení však záhada zůstávala zcela neřešitelná a přidružila se k seznamu naléhavých otázek, které by Coltrane Tash tak rád položil. Teď se však situace radikálně změnila. Poté, co Tash popřela, že by o negativech a Duncanu Reynoldsovi věděla, Coltrane náhle prozřel. Bez toho, že by jeho mysl byla předem ovlivněna ve prospěch Tash, se na problém díval v úplně jiném světle a jen se divil, jak mohl být tak zaslepený, že ho to nenapadlo hned. Do jeho domu se nikdo nevloupal. Nenašel žádné známky násilného vstupu. Zbývá pouze vyřešit, jak mohla Tash překonat zámek a zabezpečovací zařízení. Nemohla, ale mohl to udělat někdo jiný - jediná osoba, která by ze ztráty negativů měla nějaký prospěch. Duncan Reynolds.
Coltrane nestačil vyměnit zámky, a Duncan tedy měl stále od domu klíč. Coltrane sice změnil číselný kód zabezpečovacího zařízení, ale většina těchto systémů byla naprogramována na několik kódů a Duncan jistě věděl o takovém, který Coltraneovi zůstal utajen. Motiv a prostředky. Jiným způsobem se zcela zřejmá krádež vysvětlit nedala. Důvodem, proč Coltrane Duncana hned nepodezříval, bylo to, že Reynolds o usvědčujících fotografiích vůbec nic nevěděl. Neměl tedy žádný důvod, aby se vloupal Coltraneovi do domu a kradl negativy, o jejichž existenci neměl sebemenší tušení.
Pokud ho nevarovala Tash.
Proč by to dělala?
Coltrane projel další zatáčkou a pod sebou spatřil zář Riverside. Ale místo aby po silnici číslo 10 zamířil na severozápad k Hollywood Hills a k domovu, odbočil na západ a ujížděl k Newport Beach.

18

Coltrane odbočil do ulice v exkluzivní čtvrti a strnul, když spatřil otáčející se červená a modrá výstražná světla. Před domem, který Duncan zdědil po Packardovi, blokovaly průjezd policejní vozy, na příjezdové cestě stála sanitka a za ní právě zastavil neoznačený vůz s blikajícím magnetickým majáčkem na střeše. Kolem se hemžili policisté a ozývaly se zkreslené hlasy z vysílaček. Coltrane se otřásal chladem stejně jako tehdy, když se brodil sněhem k Waltově chatě u Velkého medvědího jezera. Zaparkoval hodně vzadu, aby jeho vůz nepřekážel, jako omámený vystoupil a pomalu se blížil ke zmatku před Duncanovým domem. Sousedé stáli přede dveřmi a tvořili znepokojené hloučky na chodníku.
"Co se stalo?" zeptal se Coltrane dutě, když došel k nejbližší skupině přihlížejících.
Několik dobře oblečených lidí - v této čtvrti žili samí boháči - si s podezřením prohlíželo jeho rozbité rty.
"Vy tady někde bydlíte?" zeptal se policista, který se náhle objevil.
"Ne." Coltrane přimhouřil oči před ostrým světlem výstražných majáčků a pozoroval, jak řidič otevírá zadní dveře sanitky.
"V tom případě, pane, laskavě nasedněte do auta a..."
"Přijel jsem navštívit muže, který bydlí tam v tom domě." Coltraneovi zněl vlastní hlas v uších tlumeně jako z velké dálky.
"Duncan Reynolds?"
"Ano." Coltraneovi byla stále větší zima. "Nějakou dobu jsem ho neviděl a říkal jsem si, že když už náhodu projíždím kolem, zastavím se a zkusím, jestli je doma."
"Kdy jste s ním mluvil naposled?"
"Před pár týdny. Co se tady stalo?"
"Trpěl nějakými depresemi? Neměl finanční problémy? Problémy v partnerském vztahu? Problémy s..."
"Finanční problémy určitě ne. Jeho zaměstnavatel v listopadu zemřel a byl k němu ve poslední vůli mimořádně štědrý."
"Zasáhla ho ta smrt nějak citově?"
"Kam tím míříte?"
Policista zaváhal. "Zahradník si všiml nepříjemného pachu. Vašeho přítele už několik dní neviděl. Všechny dveře byly zamčeny. Nahlédl oknem v zadním traktu budovy a spatřil za křeslem vyčuhující nohu v nohavici."
"Proboha svatého." Coltraneovi najednou tak vyschlo v ústech, že ta slova vyslovil jen s největšími obtížemi.
"Když jsme vyrazili dveře... Je mi líto že vám to říkám... Našli jsme vašeho přítele mrtvého."
"Co bylo příčinou...?"
"Já nejsem soudní lékař, ale podle toho, co jsem viděl, se zastřelil."

19

Coltrane byl tak vyvedený z míry, že když sjížděl z kopce ke svému domu, všiml si auta, které před ním stálo, až v posledním okamžiku. BMW. O minutu dříve by byl přísahal, že jeho myšlenky a pocity už nemohou být zmatenější a komplikovanější. Mýlil by se. Stiskl tlačítko dálkového otevírání garáže, odbočil na příjezdovou cestu, zaparkoval a vystoupil. Slyšel, jak se venku otevřely a zase zabouchly dveře auta. Na betonu zaklapaly vysoké podpatky a blížily se k němu.
Jennifer se nejistě zastavila. Měla na sobě modrý kostým a krátké světlé vlasy se jí ve světle lampy nad vjezdem do garáže zářivě leskly.
Coltrane, plný rozpaků, stál jako zařezaný a nevěděl, co říci.
Ticho prolomila Jennifer: "Slíbila jsem, že už tě nebudu otravovat."
"Ujišťuju tě, že jsem rád, že tě vidím."
Jennifer pokračovala, jako kdyby ho vůbec nevnímala. "Připravila jsem si řeč a nerada bych na něco zapomněla."
"Tak se raději nepřerušuj."

"Přísahala jsem, že ti nebudu telefonovat, že už se u tebe doma nikdy neukážu, že už ti nikdy, ani náhodou, nezkřížím cestu stejným způsobem, který předtím vedl k našemu rozchodu, ale tady mě máš. Pravdou je, že jsem ti za poslední dva dny nechala na záznamníku několik vzkazů. Když ses mi neozval, usoudila jsem, že ses pevně rozhodl vymazat mě ze svého života."
"O tvých vzkazech vůbec nevím. Byl jsem celou dobu pryč."
"No a tak jsem musela porušit vlastní slovo a zajet sem a počkat si na tebe."
"Mohlo to být hodně dlouhé čekání," podotkl Coltrane.
"Taky že bylo. Přijela jsem, hned jak jsem skončila v práci, a to bylo před třemi hodinami."
"Mám takový pocit, že to není kvůli mému neodolatelnému šarmu."
Jennifer přikývla. "O svůj šarm jsi zcela přišel, když jsme spolu mluvili naposled."
"V tom případě..."
"To, že mám na tebe pěknou zlost, ještě neznamená, že bych se necítila strašně, kdyby se ti mělo něco stát. Její skutečné jméno není Natasha Adlerová."
"Cože?"
"A nějak podezřele často kolem ní umírají muži."

20

Seděli v křeslech s trubkovitými rámy v Coltraneově obývacím pokoji. Na stole stály dvě otevřené plechovky dietní pepsikoly a plné sklenice, z nichž se ani jeden ještě nenapil.
"Když jsi mi naznačil, abych vypadla z tvého života..." začala Jennifer.
"Tak neomalený jsem snad nebyl."
"Všechno záleží na úhlu pohledu. Z mého hlediska..." Jennifer se dlouze nadechla. "Hele, nechme to být, ano? Řekněme jen, že jsem se cítila ublížená a zneužitá. Já..."
Coltrane sklopil oči.
"Nehodlám ti nic předhazovat," pokračovala Jennifer. "Jediný důvod, proč o tom mluvím, je ten, že chci, abys pochopil, proč jsem podnikla právě ty kroky, které jsem podnikla."
"Potom, co jsem v posledních dnech prožil, tě mohu ujistit, že vím přesně, jak ses cítila. Klidně mi to můžeš oplatit, zasloužím si to."
"... byla jsem naštvaná a zmatená a hluboce, hluboce znepokojená. Ne kvůli našemu rozchodu, ale kvůli Tash Adlerové. Ty sis možná myslel, že je normální zamilovat se do ní na první pohled, ale mně - když jsem uvážila tvou obvyklou zdrženlivost, s jakou navazuješ citový kontakt s jinou osobou - připadlo tvé náhlé vzplanutí k ní přímo děsivé."
Coltranea bodlo u srdce.
"Fotografie Rebeky Chanceové a to, jak zlověstně se jí Tash Adlerová podobala... Celá ta záležitost mi připadala nejen podivná, ale také velmi nepřirozená, a tak jsem se rozhodla vnést do ní trochu světla. Ne proto, že bych snad doufala, že na ni vyšťárám nějakou špínu, která by nás zase pomohla dát dohromady. Takové naděje jsem nechovala a nechovám, proto tady nejsem. Jsem připravená na to, že mi řekneš, že si všechno vymýšlím, abych se postavila mezi tebe a Tash. Ale musím to alespoň zkusit, protože kdyby se ti něco stalo, nikdy bych si neodpustila, že jsem tě nevarovala."
"Neměj strach. Mezi mnou a Tash už to nemůže být horší, než je," řekl Coltrane. Když stoupali po schodech do obývacího pokoje, zeptala se ho Jennifer na rozbitá ústa a Coltrane jí krátce popsal, co se přihodilo v Mexiku a v chatě u jezera.
"Jestli mám pravdu, pak by to mohlo být mnohem horší," řekla Jennifer. "Myslím, že ti hrozí skutečné nebezpečí."
"Mluv dál."
"Chtěla jsem prostě zjistit, co je to za ženu, která tě dokázala tak uhranout."
"No a? Říkala jsi, že se ve skutečnosti nejmenuje..."
"Narodila se jako Melinda Chanceová."
"Jak to víš?"
"Najala jsem si téhož soukromého detektiva jako ty, když jsi chtěl zjistit, kde bydlí Natasha Adlerová. Neměla jsem se moc o co opřít, jen to, co jsi mi řekl o obchodech, které jí patří, a o jejím možném spojení s Rebekou Chanceovou, ale nakonec to stačilo. Obchody nejsou zapsány pod jejím jménem. Patří jisté firmě jménem Opportunity Inc., kterou ona řídí. Soukromý detektiv se vydal po stopě této společnosti a postupoval proti proudu času, ale já ti všechno vysvětlím logicky od prvopočátku." Jennifer otevřela diplomatický kufřík, který si přinesla z auta. "Tady je kopie rodného listu. Melinda Chanceová, narozena 29. dubna 1972 ve Fresnu, stát Kalifornie. Otec neznámý, matka - Stephanie Chanceová."
"Nedokazuje to ovšem nic jiného, že dvě ženy měly stejné příjmení."
"Tady je kopie stránky z ročenky střední školy ve Fresnu."
Coltrane se rozechvěl vzrušením, když se zahleděl na list papíru, který před něj Jennifer položila. Xerokopie fotografie školní třídy byla velmi kvalitní a Coltraneovi stačilo přejet pohledem řady studentů a studentek a jeho pozornost okamžitě připoutal obličej mladé ženy s vyzývavým pohledem. Tmavé vlasy měla o něco kratší a rysy tváře spíše dívčí než ženské, ale v očích jí zářily tytéž žhavé uhlíky. Tash. Až na to, že jméno pod fotografií znělo Melinda Chanceová.
"Kdy ta ročenka vyšla?"
"Když jí bylo sedmnáct. Krátce předtím, než opustila Fresno."

"Co má znamenat ten titulek pod jejím jménem? ‚Jejím osudem je uvést do pohybu tisíc lodí.'"
"Hold jejímu vzhledu. Nejdřív jsem také nechápala, ale pak jsem si uvědomila že to bude nejspíš nějaký citát, a tak jsem požádala knihovnici v univerzitní knihovně, aby mi ho vyhledala. ‚Tohle je tvář, která uvedla do pohybu tisíc lodí?' Věta pochází z dramatu renesančního autora Christophera Marlowea. Tvář, o níž je řeč, patří Heleně Trojské. Takovou narážku jsem pokládala na středoškolskou ročenku za trochu přemrštěnou, ale pak jsem si všimla že pod citátem stojí navíc Oblíbená mimoškolní činnost: dramatický kroužek. Tady je fotokopie další stránky z téže ročenky. Melinda Chanceová je v seznamu členů uvedena na prvním místě. Když si přečteš přehled činnosti kroužku, zjistíš, že se kromě jiného zabýval jevištním čtením scén z klasických her. Museli mít velmi schopného učitele. Úryvky ze Shakespeareova Hamleta a Marloweova Doktora Fausta. Právě z tohoto dramatu pochází citát o tisíci lodích. Všimni si názvu na obálce knihy, kterou drží na této fotografii. Hra pojednává o člověku, který zaprodal sovu duši ďáblu."
Coltranea zamrazilo. "Na co narážíš?"
"Střední školu ve Fresnu nedokončila. Odstěhovala se i s matkou z města. Melinda Chanceová se totiž mimo školu nevěnovala jen dramatickému kroužku, ale patřila také mezi nejnadšenější roztleskávačky místního fotbalového klubu. Dvěma hráčům poskytla opravdu mimořádné povzbuzení. Záložník týmu kvůli ní zabil svého spoluhráče z obrany."
Coltranea zamrazilo ještě pronikavěji.
"Po zápase ho umlátil na parkovišti. Klackem."
"Proboha svatého."
"Pachateli bylo osmnáct, čili byl souzen jako dospělý," pokračovala Jennifer. "Jeho rodina neměla žádné společenské postavení. Zato chlapci, který zemřel, bylo šestnáct a jeho otec byl prezidentem místní banky. Porota shledala staršího hocha vinným a soudce ho odsoudil na deset let."
"A Melinda Chanceová se přestěhovala."
"Ano, do Sacramenta. Tam dokončila střední školu a nastoupila na univerzitu. Ale v té době se již jmenovala Vivian Breuerová, psáno B r e u e r. Je to nevšední jméno a zakrátko se dostanu k tomu, proč je důležité. Na univerzitě se věnovala studiu dramatu, ale to skutečné drama, v němž vystupovala, se neodehrávalo jen na jevišti. Mladík, s kterým se scházela, vypadl z balkonu jejího pokoje. Bydlela v desátém patře... Policie vyslýchala dalšího jejího přítele, který se u ní v době tragédie zdržoval. Ten druhý mladík nakonec skončil ve vězení za to, že ji nepřístojně obtěžoval. A to není všechno. Vedoucí divadelní katedry, šestačtyřicetiletý muž, ženatý, otec dvou dětí, se zastřelil po posledním studentském představení letního semestru. Nastudovali hru Tennessee Williamse Kočka na rozpálené plechové střeše. Neuhodl bys, kdo hrál Maggii, tedy roli, kterou ve filmu ztvárnila Elizabeth Taylorová. A určitě by tě nikdy nenapadlo, kdo byl podezírán, že měl s tragicky zemřelým profesorem milostný vztah."
"Tohle všechno můžeš dokázat?"
"Tady máš fotokopie článků ze sacramentských novin. Jméno Vivian Breuerové jsem podtrhla. Tou dobou už byla natolik chytrá, že nedovolila, aby ji vyfotografovali do univerzitní ročenky, ale soukromý detektiv, kterého jsem si najala, vystopoval některé herce, kteří ve studentském představení Kočky na rozpálené plechové střeše vystupovali, a ti identifikovali Melindu Chanceovou podle fotografie z ročenky střední školy ve Fresnu jako Vivian Breuerovou. Od nich také pochází podezření, že to byla ona, do koho se profesor zamiloval a posléze kvůli ní spáchal sebevraždu. Tady je přepis rozhovoru, který soukromý detektiv vedl s herci, kteří tehdy v dramatu vystupovali, a tady jeho magnetofonový záznam."
Coltrane hleděl se vzrůstající hrůzou na hromadící se materiály.
"Po této události přestoupila na Humboltovu státní univerzitu v Arcatě a pokračovala ve studiu dramatu, ale opět si změnila jméno, tentokrát na Linda Eriksonová. I tohle příjmení je důležité a za chvíli ti vysvětlím proč. V Arcatě došlo k další tragédii. Po kostýmové zkoušce inscenace Pikniku Williama Ingea umlátil představitel hlavní role po vzájemné hádce svého kolegu. Viděl jsi tu hru někdy, nebo alespoň film?"
"Film. V hlavní roli hrál William Holden."
"Přesně tak. Ve vedlejší roli vystupoval Cliff Robertson. Zápletka spočívá v tom, že Holden, který hraje povaleče a trampa, přijede do malého městečka v Kansasu a svede Robertsonovu dívku, kterou ve filmu hrála Kim Novaková."
"A Tash hrála stejnou roli jako Kim Novaková? Chceš říct, že to, co se odehrávalo v dramatu, se odehrávalo i ve skutečném životě?"
"Ano, ovšem s tím rozdílem, že v dramatu jedna z hlavních mužských postav neumlátí tu druhou k smrti. Tady máš kopie článků arcatských novin, které pojednávají o té vraždě. Všimni si, že se Lindě Eriksonové opět podařilo vyhnout objektivům fotoreportérů. Student, herec a vrah v jedné osobě přiznal, že zabil svého kolegu proto, že na Lindu žárlil. Pokud se týká Lindy, ta tvrdila, že je stejně šokovaná jako všichni ostatní. Prohlásila, že je po těch tragických událostech příliš rozrušená, než aby mohla pokračovat ve studiu, a okamžitě po výpovědi před soudem se odstěhovala. Student byl odsouzen na osm let. Tady máš magnetofonové nahrávky i přepis rozhovoru, který můj soukromý detektiv vedl se členy hereckého obsazení Pikniku, které se mu podařilo vystopovat. Ukázal jim fotografii Melindy Chanceové ze středoškolské ročenky a jeden vedle druhého ji identifikovali jako Lindu Eriksonovou."
Coltrane cítil v rukou a nohou nesnesitelné mravenčení.
"Mladíka, který byl odsouzen za to, že ji v Sacramentu obtěžoval, mezitím propustili z vězení, a on ji začal okamžitě hledat. Pátrání ho přivedlo... Hádej kam? Ano, do Arcaty, kde jednoho rána vyplavilo moře na pláž jeho tělo. Podle pitevního protokolu vypil příliš mnoho alkoholu, šel si v noci zaplavat, omdlel a utopil se. Tady máš kopii. Jsi připraven na pokračování?"
"Ne, ale myslím, že bych si ho měl poslechnout."
"Dalším místem, které poctila svou přítomností, bylo San Francisco, ale tam už se o studium nezajímala. Najednou měla peníze, aby si mohla otevřít půl tuctu butiků s módními oděvy, a jmenovala se Evelyn Youngová."

"Předpokládám, že i tohle příjmení je důležité," poznamenal Coltrane.
"Ano, ale tentokrát jde o slovní hříčku."
"Nechápu."
"Však pochopíš."
"Peníze na ty obchody... Kde je..."
"Získala je od společnosti Acapulco Venture Group."
Jméno zaznělo Coltraneovým uším nepříjemným podtónem a naplnilo ho zlým tušením.
"Dceřiná společnost Orange Coast Investments," pokračovala Jennifer, "která je jednou z divizí Seaview Enterprises," Jennifer se dramaticky odmlčela, "jejímž majitelem byl Randolph Packard."
Coltrane hleděl na stůl a několik okamžiků viděl dvojitě. "Takže mi lhala, když tvrdila, že Packarda neznala."
"Jedna z věcí, které můj soukromý detektiv nedokázal zjistit, byla, proč jí Packard ty peníze dal."
"Protože si myslel, že je jeho vnučka," a Coltrane vysvětlil, co se dozvěděl v Mexiku.
"Možná byl Packard opravdu její dědeček," řekla Jennifer.
Coltrane zavrtěl hlavou a okamžitě toho zalitoval, protože mu z ní vystřelila do celého těla salva bodavé bolesti. "Ne, Rebeka Chanceová řekla své služebné, že to byl Winston Case."
"A jak víš, že Rebeka Chanceová mluvila pravdu?"
Coltraneovi jako by najednou spadla mlha z očí a napadla ho strašná myšlenka. "Že by chtěla v obou mužích vyvolat dojem, že právě on je jejím otcem? Nepokoušela se poštvat Randolpha Packarda proti Winstonu Caseovi a naopak? Nechtěla, aby o ni bojovali?"
"Babička stejně jako vnučka."
"A o mnoho let později Packard nakonec svou dceru našel - spolu s vnučkou, o které nevěděl - a dal jim peníze."
"Možná o něco dříve. Skutečnost, že ve Fresnu spolu s matkou používali příjmení ‚Chanceová' by naznačovala, že si nejspíš přáli, aby je Packard našel. Možná je opravdu ve Fresnu vypátral. Podle toho, co byl můj detektiv schopen zjistit, měly už v té době hodně peněz."
"Co se stalo poté, kdy se přestěhovala do San Francisca?"
Jennifer odevzdaně pokrčila rameny. "Změnila techniku a vstoupila do jachtařského klubu, kde se o ni ucházeli dva významní členové. Všichni tři si vyjeli na víkendovou plavbu kolem pobřeží, ale vrátila se pouze ona a jeden z mužů. Vyšetřování jejich výpovědi, že ten druhý muž si vyšel v noci na palubu, ztratil rovnováhu a spadl do vody, nezpochybnilo. Tělo se nikdy nenašlo."
"Udělala tehdy při plavbě něco, čím oba muže vyprovokovala ke rvačce."
"Samozřejmě. O dva měsíce později byl muž, který plavbu přežil, zatčen za to, že ji nepřístojně obtěžoval."
"Stejně jako ten student v Sacramentu," poznamenal Coltrane.
"A stejně jako ten student, i tento člověk se utopil krátce po propuštění z vězení. Vyjel si na osamělou plavbu a převrhl se s ním člun."
"Nebo to neštěstí naaranžovala ona, aby na světě bylo méně o jednoho člověka, který ví, jakým způsobem si užívá života," poznamenal Coltrane. "Těm, kteří milostnou zápletku s ní přežijí, se nějak lepí smůla na paty."
"Ty jsi ji přežil. Přemýšlej o tom, zatímco ti budu vyprávět o San Diegu," řekla Jennifer. "Změnila si jméno na Donna Millerová."
"Také důležité příjmení?"
"To se můžeš vsadit. Za chvilku pochopíš proč. Otevřela si další módní butiky, chvíli je osobně vedla a pak přenechala jejich řízení manažerům a vyrazila si na roční prázdninovou cestu kolem světa. Vrátila se před šesti měsíci."
"Před šesti měsíci?" Časový údaj spustil jistou strunu v Coltraneově paměti. "Její sousedka mi řekla, že právě v té době se Tash usadila v Malibu."
"Soukromý detektiv nedokázal zjistit, že by se v San Diegu něco stalo. Domnívá se, že měla v úmyslu udržovat toto místo ve sterilní čistotě jako svou operační základnu. Ale Malibu, to už je jiná záležitost. Melinda Chanceová nebo Tash Adlerová nebo jak jí chceš říkat, se vrátila s novými silami ke svým starým trikům. Obohatila je o nové variace a ještě silnější dávku vzrušení. Předstírala, že ji někdo pronásleduje a vyhrožuje jí, aby mohla mít kolem sebe spoustu policistů, mohutných chlapů s revolvery, které by štvala jednoho proti druhému, aby o ni bojovali."
"Předstírala?" zeptal se Coltrane. "Ne, ty to nechápeš. Duncan Reynolds ji opravdu pronásledoval. On..." V tom okamžiku zapadl do strašlivé skládačky další kousek. "Ježíšikriste, on ji ve skutečnosti nepronásledoval. On byl její komplic. Dělal všechno, o co ho Tash požádala, aby policie uvěřila, že ji někdo ohrožuje, a ona mohla štvát své osobní strážce, až by se pustili jeden do druhého. To by vysvětlovalo, proč Duncan věděl, že jsem ho vyfotografoval. Tash je jediná, kdo mu to mohl říct. Určitě mu přikázala, aby odstranil důkazy a zahladil všechny stopy. A potom..."
"Copak?"
"Co ještě mi ukradli?" Coltrane vyskočil z křesla.

21

Coltrane sbíhal po schodech a slyšel za sebou Jenniferiny spěšné kroky. Jako v horečce doběhl k trezoru, odemkl kovové dveře a vtrhl dovnitř. Bez zastávky máchl rukou po vypínači, rozsvítil, proběhl kolem polic k falešné stěně v levém zadním rohu a celý rozklepaný něčím jiným než chladem, který v trezoru panoval, se sehnul, aby uvolnil západky a odtáhl výsuvnou stěnu.
Na betonové podlaze za ním naléhavě zaklapaly Jenniferiny podpatky, ale Coltraneova pozornost byla cele upřena k tajné komoře. Po ostrém světle zářivek v trezoru musel přimhouřit oči, aby mohl do stínů nahlédnout.

"Je pryč," vydechl zlomeným hlasem.
Rebeka Chanceová už na něho z přítmí nevzhlížela. Fotografie tajemně krásného obličeje v životní velikosti ze zadní stěny zmizela. Coltrane o krok ustoupil, jako kdyby ho odstrčila neviditelná ruka, ale pak se se zasténáním vrhl do komory. Věděl sice, že nic nenajde, ale potřeboval se ujistit na vlastní oči. Jakékoliv hledání by bylo zbytečné, komora byla prázdná. Nezůstala ani jedna krabice, ani jedna fotografie.
Coltrane se prudce otočil k Jennifer. "Duncan o této komoře nevěděl. Musela mu to říct Tash. Kristepane." Podlaha pod nohama se mu rozhoupala a musel se zachytit police. "Když jsem na ni tam v chatě u Velkého medvědího jezera udeřil, popřela, že by o negativech nebo Duncanovi cokoliv věděla. Nedávalo to žádný smysl. Proč by lhala? Nechápal jsem, a tak jsem se rozjel do Newport Beach, abych Duncana konfrontoval. Přijel jsem příliš pozdě. Před několika dny se zastřelil."
"Duncan?" Jennifer zbledla jako stěna. "Proč by se...?"
"Možná mu Tash na onen svět pomohla, stejně jako se domníváme, že pomohla dvěma bývalým milencům. O další důkaz méně. Další člověk, který znal pravdu, je mrtev."
Oba ohromeně mlčeli, když si uvědomili důsledky této úvahy.
"Co ta příjmení, která používala?" prolomil ticho Coltrane. "Řekni mi, proč jsou tak pozoruhodná."
"Breuerová, Eriksonová, Youngová, Millerová, Adlerová. Než jsem se na univerzitě specializovala na grafiku, pohrávala jsem si s myšlenkou na studium psychologie a absolvovala jsem z ní spoustu přednášek. Jména Erikson a Adler napsaná vedle sebe ve mně vyvolala spoustu asociací a přinutila mě k zamyšlení nad ostatními. Všechna sedí. Každé z nich patří slavnému psychiatrovi. Breuer byl spolupracovníkem Sigmunda Freuda, Erikson a Adler pak byli Freudovými žáky."
"Nikdy jsem neslyšel o žádném slavném psychiatrovi, který by se jmenoval Young."
"Musíš to napsat jinak. J u n g. Možná to byl z její strany pokus o slovní hříčku, možná si ta jména zvolila podvědomě, aniž by si jejich vzájemný vztah uvědomovala. Můj soukromý detektiv zjistil, že pod každým z těchto jmen navštívila v každém městě, kde žila, psychiatrické oddělení."
"A co Miller?"
"Alice Millerová. Podtitul jedné její knihy zní Vliv traumatických zážitků z dětství na kreativitu a destruktivitu osobnosti."
"Traumatické zážitky z dětství?" zašeptal Coltrane zničeně.
"Musím ti říct ještě jednu věc."
"Chceš naznačit, že to bude ještě horší?"
"Řekla ti, že její matka už nežije. Nuže, jak je jejím dobrým zvykem, i v tomto ti lhala, protože ani to není pravda."

22

Jednoduché kompaktní fotoaparáty nemají propojen hledáček a čočku objektivu optickou soustavou, a v důsledku toho nevidí fotograf při pohledu do hledáčku stejný obraz, jaký se zachytí na film, což velmi ztěžuje přesné zarámování záběru. Rozdíl mezi pohledem hledáčku a ‚pohledem' čočky objektivuje znám jako paralaxový efekt a stejně traumatizující pocit rozdvojení teď prožíval Coltrane. Rozdíl mezi skutečnými událostmi a tím, co si myslel, že se stalo, byl tak propastný, až se Coltrane obával, že ho ta odchylka přivede k šílenství.
Podařilo se jim s Jennifer chytit letadlo, které v sedm ráno startovalo do Oaklandu, a teď, v deset hodin, plný obav kráčel halou domova pro přestárlé a dlouhodobě nemocné v Redwoodu. V jednom pokoji za druhým leželi na nemocničních postelích starci, muži i ženy. V klubovně sedělo asi deset obyvatel domova v invalidních vozících a sledovalo v televizi zábavný pořad, v hale se procházelo několik pacientů podpíraných ošetřovateli. Coltrane každého z nich pozdravil uctivou úklonou a po několika krocích se zastavil před zavřenými dveřmi pokoje, kde na něho čekal ošetřovatel v bílém plášti.
Bylo mu kolem dvaceti let, na nose měl brýle s úzkou obroučkou a dlouhé vlasy stažené vzadu do ohonu. "Raději se připravte na nejhorší. Je docela dobře možné, že vás nepozná."
"Ani to neočekávám," řekl Coltrane. "Už je to hodně let, co jsem ji neviděl," zalhal. "Naposled jsem se s ní setkal, když jsme bydleli vedle sebe na stejné ulici v Sacramentu. Ale mám s sebou pár fotografií její dcery." Coltrane pozvedl balíček který držel v ruce. "Když se její dcera dozvěděla, že mám cestu do Oaklandu, požádala mě, abych její matku navštívil a předal jí je. Víte, já jsem profesionální fotograf." Fotoaparát, který měl Coltrane zavěšený kolem krku, měl posloužit jako důkaz pravdivosti historky, kterou si vymyslel."
"Někdy je její vyjadřování na můj vkus až příliš otevřené."
"Žádný problém. Obdivuji starší ženy, které říkají, co si myslí," poznamenala Jennifer.
"No, možná ‚otevřené' není to správné slovo," řekl ošetřovatel.
Coltrane pozvedl tázavě obočí.
"Přesnější by bylo ‚šokující'," vysvětlil ošetřovatel. "Ale kdo ví, třeba budete mít štěstí a naleznete ji v jednom z jejích zřídkavých světlých okamžiků, kdy se chová jako dáma. Doktor říkal, že fotografie, které jí přinášíte by mohly zlepšit její psychický stav a případné vyhlídky na uzdravení. Zatím se to nikomu a ničemu nepodařilo, takže musíme doufat."
Ošetřovatel sáhl na kliku. "Počkejte tady chvilku, zajdu dovnitř a podívám se, jestli je ve stavu, kdy může přijímat návštěvy."
"Nemusíte spěchat," řekl Coltrane. Ošetřovatel vstoupil do pokoje a Coltraneovy obavy každou vteřinou rostly.
"Zatím je to dobré, tvá historka s fotografiemi zabrala," konstatovala Jennifer.
"Začínám litovat, že jsme sem šli. Vůbec se mi za ní nechce."

Tashiny fotografie, které s sebou Coltrane přinesl, pocházely z filmu, který vložil do fotoaparátu před odletem do Acapulca. Když je předchozího večera vyvolával a dával si pozor, aby ho Jennifer nepřekvapila nad Tashinými akty, nečekaně narazil na snímek, o němž ani nevěděl, že ho pořídil. Když se ho Carl Nolan pokoušel uškrtit popruhem fotoaparátu, Coltrane při pokusu uvolnit sevření Nolanových rukou náhodou zavadil o spoušť a stiskl ji. Výsledný obrázek byl nakloněný o pětačtyřicet stupňů. Jeho levou část vyplňovala rozmazaná skvrna něčeho, co vypadalo jako hřbet ruky, a pravou polovinu další skvrna, nejspíš Nolanovo rameno, a v mezeře mezi nimi byl jasně rozeznatelný Tashin obličej. Coltrane ještě nikdy v životě neviděl výraz tak zvířeckého potěšení a málem se propadl studem při pohledu na neskrývané sexuální vzrušení, které Tash prožívala, když sledovala, jak kvůli ní zápasí s Carlem.
Dveře pokoje se otevřely. "Nevím, jakou má náladu, ale je připravena vás přijmout." řekl ošetřovatel.
A jsem já připraven? ptal se Coltrane sám sebe.
Vyměnil si s Jennifer nejistý pohled, a když mu položila ruku na rameno v uklidňujícím gestu, odhodlal se vstoupit do pokoje.
Ředitel ústavu Coltraneovi naznačil, co může očekávat, ale to, co spatřil, ho šokovalo. Zaváhal. Jennifer zatím zavřela dveře.
"Asi jsme se spletli. Jsme ve špatném pokoji."
"Nespletli," řekla Jennifer.
"Ale..." Coltrane hleděl vytřeštěnýma očima na ženu, která ležela na posteli. Zdálo se, že spí. "Tashina matka se narodila v roce 1934. Podle toho by dnes měla mít třiašedesát, nejvýše čtyřiašedesát let, pokud by se narodila v prvních měsících roku. Ale téhle ženě je přinejmenším ..."
"O čem si to vy dva šeptáte?" ozvala se žena na posteli vyčítavě. Její hlas zněl, jako kdyby měla hrtan plný rozdrceného skla.
"Promiňte," omlouval se Coltrane. "Mysleli jsme, že spíte a právě jsme uvažovali, jestli vás máme probudit."
"Chcete říct, že vy jste uvažoval o tom, jak mě ve spánku začnete osahávat."
"Co..." Coltrane nebyl schopen slova. Žena na posteli, které bylo podle rodného listu něco přes šedesát, vypadla jako pětadevadesátiletá stařena. Pavučinovitě řídké bílé vlasy, revmaticky červené oči, seschlá kůže, předčasně shrbené a ochablé tělo. Obě tváře znetvořené jizvami. Ale nejděsivěji působila skutečnost, že přes zpustošený tělesný vzhled ("Následek alkoholu a drog," vysvětlil jim ředitel ústavu) bylo stále jasně patrné, že před nimi leží dcera Rebeky Chanceové a matka Tash Adlerové. Takto by asi vypadala Rebeka Chanceová, kdyby se po celoživotním strádání dožila dneška, a současně vzhled té ženy jako by předznamenával osud Tash Adlerové.
"Tak do toho, sáhněte si. Ošetřovatelé to dělají dnes a denně," a předčasně zestárlá stařena si prohrábla kostnatými prsty pavučinovité vlasy, jako by si je chtěla koketně upravit.
Coltrane se šokované ohlédl na Jennifer. Cítil, jak se mu zvedá žaludek.
"Stephanie?" Jennifer přistoupila k posteli.
"Kdo, k čertu, jste?"
"Jmenuji se Jennifer. Rádi bychom vám položili pár otázek."
"Ženám vstup zakázán."
"Přinesli jsme vám pár fotografií vaší dcery."
"Ženám vstup zakázán."
"Slíbíte mi, že když odejdu, promluvíte si s mým přítelem?"
"Doufám, že sem přišel, aby mě..."
Když Coltrane slyšel slova, kterými vyjadřovala své přání, nahrnula se mu do žaludku žluč.
"Obávám se, že něco podobného by mu ošetřovatelé nedovolili," řekla Jennifer. "Asi by se moc zlobili."
"To je dobře."
"Možná by se i začali prát."
"Ano."
"Vám se to líbí?"
"Ať jeden druhého pobijí. Zaslouží si trest."
"Proč?"
"Za to, že mě chtějí."
"I vaší dceři se líbí, když spolu muži bojují?"
"Ta malá..." a doplnila zcela nepublikovatelné slovo.
"Proč jí tak nadáváte?"
"Myslela si, že je lepší než já, a přebírala mi chlapy."
"Když studovala na univerzitě?"
"Jo."
"I na střední?"
"Jo. Když jsem spala, vzala břitvu, přikradla se ke mně... Podívejte, jak mi zničila obličej. Nemohla přenést přes srdce, že veškerou pozornost přitahuje máma. Myslela si, že tak zničí konkurenci. Ale přepočítala se, pořád jsem stejně krásná jako kdysi," a vrhla na Coltranea tak žádostivý pohled, jakým ho ještě žádná žena neobdařila. "Jsem krásná?"
"Ano."
"V tom případě..."
Neuvěřitelně oplzlý návrh přinutil Coltranea odvrátit pohled.
"Co je to za chcípáka? Sežeňte si pořádného chlapa, slečinko. Tento je k ničemu. Obrázky. Říkáte, že jste mi přinesli obrázky mé dcery?"

Ano," podařilo se Coltraneovi vyslovit.
"Spalte je. Ať jde k čertu. A vypadněte odsud. Okrádáte mě o čas. Za dveřmi čeká fronta chlapů, aby..."
"Máte pravdu," řekl Coltrane. "Okrádáme vás o čas. Promiňte, že jsme vás obtěžovali."

23

Coltrane klesl na nejhořejší stupeň schodiště lemovaného vysokými sloupy a složil hlavu mezi kolena. Musel se několikrát zhluboka nadechnout, než se mu přestala točit hlava a žaludek se alespoň trochu uklidnil. Od zálivu foukala slaná bríza a ochlazovala pot, který se mu zachytil v obočí.
Teprve po několika dlouhých minutách byl schopen pozvednout zrak k Jennifer. "Já jsem na přednášky z psychologie nechodil."
"Pro podobné případy se vžil termín ‚sexuální predátor'. U žen je tato porucha velmi vzácná."
"Ale jak...?"
"Dědičnost nebo vliv prostředí, můžeš si vybrat."
"Nebo obojí. Jinými slovy, nikdo to neví určitě," řekl Coltrane.
"Na přednáškách z psychologie nám profesor vysvětloval, že duševní choroby se někdy prostřednictvím genů přenáší z rodičů na potomky." Jennifer se posadila vedle něho a složila ruce na kolenou. "O Rebečině matce nevíme vůbec nic, ale ona i její dcera a vnučka jsou nebo byly nádherné ženy tak posedlé svou krásou a tak silně si ji uvědomovaly, že se s ní nedokázaly vyrovnat a nacházely uspokojení pouze v tom, když o ně muži bojovali."
"Nebo byly všechny v dětství zneužívány, a v důsledku toho získaly k mužům takový odpor, že je později chtěly potrestat za to, že v nich ti muži nacházeli zalíbení," poznamenal Coltrane.
"Což nás přivádí od dědičnosti k vlivu prostředí. Nevíme vůbec nic o tom, jak byla ta politováníhodná žena vychovávána. Třeba byl Winston Case bestie v lidské kůži. Ale podle toho, jak nám popisovala způsob, jakým vychovávala Tash nebo Melindu nebo jak jí chceš říkat, je jasné, že Tash už od dětství žárlila na všechny muže, kteří se kolem její matky točili. Vyžadovala pozornost, a protože ji nenašla u vlastní matky, hledala ji u jejích milenců. Problém je, že nakonec se jí pravděpodobně dostalo větší pozornosti, než by si přála. Jestli ji někdo sexuálně zneužíval, vůbec mě nepřekvapuje, že v dospělosti cítí k mužům takovou nenávist. Na jedné straně ji něco neodolatelně nutí, aby je sváděla, a na druhé straně je chce za to, že ji chtějí, potrestat. Pomilovat se s ní je neodpustitelný hřích."
Coltrane cítil, jak se mu do obličeje hrne horkost.
"A mám strašlivé tušení, že ty jsi další na seznamu jejích obětí," Jennifer se odmlčela, "... i kdyby ses s ní nebyl pomiloval. Víš, že ti lhala o těch negativech a o Duncanu Reynoldsovi, prohlédl jsi její přetvářku a to tě v jejích očích staví do pozice člověka, který by jí mohl být nebezpečný. Jestli opravdu odpovídá naznačenému psychologickému profilu, bude se bránit tak, že se tě pokusí odstranit."
"Stejně jako se zbavila Duncana a svých bývalých milenců. A totéž provádí i s Waltem. Snaží se ho zmanipulovat, aby ho poštvala proti mě."
"Musíme ho varovat."

24

"Pane Coltrane, tady je Eliot Blaine," ozval se ustaraný hlas z reproduktoru, ke kterému Coltrane v autě připojoval svůj mobilní telefon. Hned po přistání na losangeleském letišti si zavolal k sobě domů a právě si nechával přehrát všechny vzkazy na záznamníku. Několikeré zavěšení ho znepokojilo, protože mu připomnělo Ilkoviče, a Coltrane uvažoval, jestli to nebyl Walt. A potom: "Jak si možná vzpomínáte, jsem právník, který spravuje dědictví Randolpha Packarda. Možná o tom už víte z jiných zdrojů, ale jestli ne, promiňte, že jsem poslem špatných zpráv. Vím, že jste se znal s Randolphovým asistentem, s Duncanem Reynoldsem. Svěřil se mi, že si s vámi vždycky rád popovídal. Jsem... Neexistuje žádný šetrný způsob, jak tohle sdělit... Určitě budete stejně ohromený jako já, když jsem se tu zprávu dozvěděl. Včera večer byl Duncan nalezen ve svém domě mrtvý. Ležel tam už několik dní. Policie se domnívá, že spáchal... Asi by bylo vhodnější, kdybychom si o tom promluvili osobně. Zavolejte mi, prosím, do mé kanceláře. Asi před týdnem mě Duncan navštívil s velmi podivným požadavkem. Respektoval jsem jeho soukromí a na nic jsem se nevyptával, ale dnes je podle mě zcela jasné, že se chtěl postarat o své osobní záležitosti, než... Mám u sebe balíček, který jsem vám měl podle jeho přání v případě jeho smrti předat."

25

Coltrane nechápavě hleděl na předmět, který vytáhl ze zapečetěné obálky. "Audiokazeta?"
Blaine, usazený v křesle potaženém jemnou hnědou kůží za mohutným psacím stolem se skleněnou deskou, přesunul k Coltraneovi podepsaný dopis. Jeho pečlivě udržované nehty se zaleskly, jak na ně dopadl paprsek světla. "V té době jsem to považoval ze velmi podivný požadavek, ale v mé profesi nejsou podivné požadavky zase tak neobvyklé. Podle Duncanových instrukcí si máte pásek vyslechnout v mé přítomnosti. Když jste mi zatelefonoval a oznámil, že jste na cestě sem, přikázal jsem své sekretářce, aby upravila můj pracovní rozvrh tak, abychom neztráceli čas a mohli si nahrávku poslechnout hned po vašem příjezdu."
"Děkuji vám."
"Na Duncana jsem si čas vždycky udělal. Byl pro mě něčím víc než klientem."
"Ano, také jsem ho pokládal za svého přítele."

Blaineovi bylo kolem padesáti, byl prostředního vzrůstu a prostřední postavy a v očích měl opatrný pohled. Vlasy měl dokonale zastřižené, oblek určitě pocházel z velmi drahého salonu a boty se leskly, jako by je právě vybalil z krabice. Postavil se a vložil kazetu do magnetofonu, který byl součástí drahého stereofonního zařízení zabudovaného do knihovny mezi řadami právnických spisů. Z obou reproduktorů se ozvalo syčení a právník se vrátil do křesla. Propletl prsty na desce pracovního stolu a sevřel patricijskou čelist v hlubokém soustředění. Z reproduktorů chvíli jen syčelo, pak zaznělo duté zadunění, jako by někdo přemísťoval mikrofon, potom cinkání, které připomínalo zvuk ledových kostek ve sklenici, následované mohutným hlasitým douškem.
"Tato zpráva je určena pro Mitchella Coltranea," řekl Duncan těžkým jazykem. "Jestli posloucháte tento pásek, víte, že jsem mrtev." Namáhavé nadechnutí. "Připadá mi divné slyšet sám sebe takto mluvit."
Další zacinkání kostek ledu, další polknutí. Duncan nepromluvil dobrou půlminutu.
Dýchal velmi těžce. "Přemýšlel jsem o útěku, ale tím bych ničeho dosáhl. Snad jen toho, že by dospěla k závěru, že pro ni představuju ještě větší přítěž, než si podle mě myslí. A kromě toho bych nesnesl, kdybych se od ní měl odloučit. To, co mi dovoluje se sebou provádět... Muž v mých letech, při mém zcela neatraktivním vzhledu, při mých omezených fyzických schopnostech... Ani ve snu by mě nenapadlo, že bych mohl mít takovou... že bych si mohl dopřávat s takovou... Třeba mě nepokládá za takovou přítěž. Třeba se nemám čeho bát. Třeba se všechno vrátí do starých kolejí a ona mně zase dovolí..."
"O čem to, pro všechno na světě, mluví?" zeptal se Blaine.
Coltrane zvedl ruku a naznačil právníkovi, že má mlčet.
"Proč jen jste mě musel vyfotografovat," pokračoval Duncan. "Na South Coast Plaza jste se vůbec neměl dostat. Melinda řekla Carlovi, že budete na tom prvním místě - v Beverly Center - fotografovat návštěvníky ve snaze vypátrat toho, kdo ji pronásleduje. Vydráždila Carla až do nepříčetnosti a věděla, že v takovém stavu nezaváhá použít sílu, aby vám zabránil se s ní dále stýkat. Byli jsme si jistí, že vás vyřídí tak, abyste se k těm dalším obchodům už nedostal. Až by jí pošta doručila domů fotografie, které jsem na South Coast Plaza pořídil já... Předpokládali jsme, že když si uvědomíte, jak blízko k vypátrání jejího pronásledovatele jste se dostal, vaše odhodlání se tím ještě posílí. A současně by se tím posílilo i Carlovo odhodlání... A nakonec..."
Namáhavý dech. "Ale, zatraceně, vy jste se nedal odradit. A teď, jestli jste ještě naživu, jste si už určitě domyslel, že Tash zničila usvědčující fotografie, které jste pořídil, a že já jsem jediný, kdo měl přístup do vašeho domu a mohl ukrást negativy. Ale pořád zůstáváme ještě my dva... Vůbec poprvé teď někdo ví o mém vztahu k ní. Jak asi zničí tento důkaz?"
Dutá rána následovaná znepokojivým tichem, dokonce žádné syčení, jako kdyby někdo magnetofon vypnul. Pak se syčení ozvalo znovu.
"Zdálo se mi, že ji slyším," vysvětloval Duncan. "Pořád čekám, že se halou ozvou její kroky, usměje se, obejme mě a řekne mi, kdo je další na řadě, jakou další hru bude hrát. Ale co pak... až mě přinutí se napít... nepřidá mi do sklenky něco? Nebo mě nechá opít se víc než jindy a odvede mě na pláž k procházce při měsíčku a shodí mě do vody - stejně jako to udělala tomu klukovi, kterému se podařilo vystopovat ji ze Sacramenta až do Arcaty?"
"Mohl by mi někdo vysvětlit..." začal Blaine.
"Ticho!"
Duncan se hořce zachechtal. "Určitě toho chudáka přinutila skákat, jak ona píská, ale copak nepřinutila skákat, jak ona píská, nás všechny! Randolph dobře věděl, co je zač. Znal její matku a znal i Rebeku Chanceovou, ale nedokázal jim odolat, jako jsem nedokázal ani já. I tehdy v Mexiku, kdy se na Rebeku rozzuřil tak, že ji shodil z útesu, nemohl ze sebe setřást její kouzlo. Celé roky strávil hledáním dcery, o které ani s jistotou nevěděl, že je jeho, a když ji konečně našel a s ní i svou vnučku, spadl znovu do stejné pasti. Ve jménu lásky jim všechny ty strašlivé věci, které spáchaly, prominul. Melinda si od něj brala peníze plnými hrstmi, ale nikdy ho nepřišla navštívit, nikdy nevyvinula sebemenší úsilí, aby v něm vzbudila iluzi, že ho miluje. Chudák Randolph. Tak osamělý člověk. Toužil po rodinném životě, ale já byl jediný, kdo mu ho poskytoval... Nakonec změnil poslední vůli, aby ona zdědila místo, které nejvíc na světě nenáviděl, místo, kde zabil ženu, kterou nikdy nepřestal milovat, i když ji nenáviděl za to, jak s ním zacházela."
Duncanovi se třásl hlas. "Musím toho nechat. Neodvážím se riskovat, že mě tady přistihne s magnetofonem. Chtěl jsem vás ihned osobně varovat, ale co když se mýlím? Co když se nakonec proti mně neobrátí? Nedokážu se jí vzdát. A jestli je mé podezření vůči ní oprávněné? V tom případě jsem mrtvý, nemám co ztratit. Dejte si pozor, aby vás nezničila, jako zničila mě. Pomstěte mě, i když si zasloužím všechno, co mi udělá. Nemám k ní vůbec žádné závazky, ale, Bůh mi pomáhej, tak strašně ji potřebuji."
Pásek syčel. Ozval se nějaký klapavý zvuk, možná Duncanova ruka odkládající mikrofon. Potom reproduktory oněměly, i když Coltrane viděl, že se cívky v magnetofonu stále otáčejí.
"Může mi už konečně někdo vysvětlit, co má tohle všechno znamenat?" dožadoval se Blaine.

26

Když Jennifer skončila, Blaine pozvedl hlavu od dokumentů, které před ním rozložila na stole.
"Musíme to zanést na policii," řekl Coltrane.
Blaine zavrtěl hlavou. "Nevím, k čemu by to bylo dobré. Tyto materiály vůbec nic nedokazují."
"To snad nemyslíte vážně."
"Každý jen trochu schopnější obhájce by případ založený na tak chabých indiciích smetl ze stolu, ještě než by se dostal před soud. Pokoušíte se vyplnit hluchá místa a nemáte pro své domněnky vůbec žádnou oporu v důkazech. V očích zákona je teorie, s kterou přicházíte, hodně přitažená za vlasy, a to se ještě vyjadřuju velmi mírně."

"Ale co všechna ta jména, která používala?"
"Chtěla chránit své soukromí. Obhájce okamžitě namítne, že jde o nešťastnou mladou ženu, kterou, bez jejího přičinění, neustále pronásledovali muži, kteří si ji chtěli podmanit. Řetěz příčin a strašných následků, za které ovšem nenese žádnou odpovědnost, ji donutil měnit jména a místa pobytu. Nemůžete dokázat, že manipuluje muže tak, aby o ni bojovali. Nemůžete dokázat, že vždycky nějak zařídí, aby vítěze postihla smrtelná nehoda. Zákon pracuje s fakty, ne s domněnkami."
"A Duncanova nahrávka?"
"Blouznění muže natolik pomateného, že nakonec spáchal sebevraždu. Obhájce popře jakýkoliv sexuální vztah mezi ní a Duncanem jako absurdní a bude tvrdit, že si Duncan všechno vymyslel. Podle mého názoru - a je to názor odborníka - jsou tyto materiály bezcenné."
"Ale nemohly by alespoň přinutit policii, aby Duncanovu smrt pořádně vyšetřila? Je přece jasné, že sebevraždu nespáchal. Byl zavražděn."
"Jasné je to pouze vám. Ale jestli je Melinda Chanceová tak rafinovaná, jak si myslíte, domnívám se, že je velmi málo pravděpodobné, že by po sobě zanechala nějaké důkazy, které by ji mohly usvědčit."
Coltrane chtěl něco říci, ale pak jen zničeně mávl rukou.
"Ale zatím jsem mluvil jako právník. Jako člověk se na věc dívám úplně jinak," pokračoval Blaine. "Jsem přesvědčen, že ta žena je mimořádně nebezpečná. Myslím, že byste měl ty materiály předat policii v naději, že si ji alespoň prověří, a dále si myslím, že byste měl vzít nohy na ramena a prchat, co vám síly stačí."

27

"Před Vánocemi jsem si tady u vás koupil revolver a brokovnici."
Prodavač v obchodě se zbraněmi přikývl.
"Ale pistoli jsem si nemohl hned odnést kvůli pětidenní čekací lhůtě."
"Přišel jste si zbraň převzít?"
"Ano, a ještě jednu brokovnici."

28

Jennifer ztuhla tvář zděšením, když Coltrane uložil na zadní sedadlo brokovnici spolu s pouzdrem velikosti menšího kufříku, v němž byl uložen revolver. "Už to zase začíná."
"Vím, jaký máš vztah ke zbraním," řekl Coltrane, "ale nemám bohužel jinou možnost. Dostal jsem se do tohoto průšvihu vlastní vinou. Kdybych si s ní nic nezačínal... Nezasloužíš si, abych tě vystavoval nebezpečí. Už jsi mi hodně pomohla. Zavezu tě domů a..."
"Tak houby mě zavezeš domů."
Coltrane jen zamrkal.
"Mám na ni hrozný vztek," dodala Jennifer.
V hlase jí zazněla tak nezastřená zášť, že se po ní Coltrane překvapeně ohlédl.
"Přivádí mě k zuřivosti, když pomyslím, jak tě zneužila," soptila Jennifer. "A to, jak tě ohrožuje. A také kvůli tomu, co udělala nám. Takže přestaň kecat, že mě zavezeš domů. K čertu, já udělám všechno, abych ti ji pomohla zastavit."
Jennifer se zarazila nad nečekaně vášnivým tónem své řeči - a rozesmála se.
"Co je tady k smíchu?"
"Už je to jako za starých časů. Pohádal ses někdy...?"
"S ní?"
"Ano."
Coltrane zavrtěl hlavou.
Smích se kamsi vytratil.
"Nikdy," dodal.
Jennifer dlouho jen zachmuřeně mlčela. "My dva se k sobě nejspíš opravdu nehodíme."
"Protože se v některých věcech neshodneme? Podívej, ono je velmi lehké pokaždé souhlasit s někým, kdo hraje divadlo a konstantně lže jako Tash."
"A to je právě můj problém. Já totiž vždycky mluvím pravdu," řekla Jennifer.
"Já bych to jako problém nebral... Kdysi jsi mi řekla, že nevím, co je pro mě dobré. Tak teď už to vím. Jsi to ty."
Jennifer se na něj podívala a pak sklopila oči. "Ale co budeš říkat zítra?"
"Přesně to, co dnes," odpověděl Coltrane, ale nemohl se ubránit myšlence, jestli zítra nebudou oba mrtví.

29

Zvolil si revolver, protože si byl dobře vědom svých omezených zkušeností se zbraněmi a chtěl mít něco jednoduchého. Revolver, na rozdíl od pistole, nemá zásobník, který je nutno naplnit a vložit do pažby, není nutno natahovat uzávěr, nehrozí u něj, že se vzpříčí náboj, což je charakteristická potíž poloautomatických pistolí. U zbraně, kterou si vybral (typ Colt .357 Python), mu stačilo pohnout páčkou na levé straně rámu, vyklopit bubínek, strčit do něj šest nábojů a zacvaknout ho zpět na místo. Po tak jednoduché operaci byla zbraň okamžitě použitelná. Kalibr 0,357 navíc poskytoval dostatečnou průraznou sílu bez zbytečně velkého zpětného rázu, což byla, jak mu prodavač v

obchodě vysvětlil, důležitá přednost pro někoho tak nezkušeného jako on. Jistě, poloautomatická pistole podobného kalibru měla v zásobníku více než dvojnásobek nábojů než Python, ale Coltrane dospěl k závěru, že zbraň, která mu nesedí, je skoro stejně špatná jako vůbec žádná zbraň.
Tohle všechno vysvětlil Jennifer, zatímco zajel do garáže, nabil bubínek a zastrčil si revolver pod sako za opasek, kde se mu nepříjemně zaryl do břicha.
"Ty chceš tu věc nosit stále u sebe?"
"Když budeme zbraň potřebovat, v šuplíku nám k ničemu nebude." Coltrane nabil brokovnici. "Vzpomeneš si ještě, jak jsem ti ukazoval, jak se s ní zachází?"
"Přísahala jsem, že ji nikdy nepoužiju."
"To bylo tehdy. Co dnes?"
"Ano, pamatuji si, jak se s ní zachází."
Než Coltrane začal zbraň nabíjet, zavřel dveře do garáže. Teď držel brokovnici v levé ruce a pravou odemkl dveře, které vedly z garáže dovnitř do domu, a otevřel je. Jennifer vešla těsně za ním. Zavřela dveře a Coltrane se zatím otočil, aby vyřadil z činnosti poplašné zařízení, ale kdesi v koutku mysli mu už blikalo varovné světélko, že tady něco nehraje.
Poplašné zařízení mělo přece vydat půlminutové zapískání, aby mu připomnělo, že má systém deaktivovat, než se rozezní poplašná siréna.
Teď však zabezpečovací systém nepískal.
"Ne," vydechl Coltrane.
Jennifer zastrčila dveře na závoru. "Co se děje?"
Coltranea zamrazilo, když na displeji u klávesnice spatřil rozzářený nápis: Připraveno k aktivaci.
Otočil se prudce k ztemnělým schodům, které vedly nahoru do obývacího pokoje a dolů do suterénu, a namířil brokovnici. "Když jsem odjížděl, určitě jsem alarm zapínal. Někdo je v domě."
Jennifer uskočila do stínu u zdi.
To musí být Tash, pomyslel si Coltrane. Duncan znal další kódy, které poplašné zařízení deaktivovaly, a určitě jí je prozradil.
"Coltrane!" Hluboký mužský hlas byl ochraptělý vztekem. Ozval se odněkud vpravo shora, z temného obývacího pokoje.
"Walt?"
Ach, bože můj, jestli mě uvidí s brokovnicí, vůbec mě nepustí ke slovu, abych mu všechno vysvětlil, uvažoval Coltrane. Na čele mu vyrazil pot. Odložil pušku na podlahu v chodbě těsně ke zdi, kde snad zůstane nepovšimnuta, a zapnul si knoflíky saka, aby zamaskoval revolver za opaskem. "Jsem rád, že jsi tady."
"Potěšení je oboustranné." Chraplavý hlas se chvěl zuřivostí.
Coltrane cvakl vypínačem u vstupních dveří a rozsvítil tak lampu v obývacím pokoji. "Jdu nahoru, musím ti něco ukázat."
"To je mi náhoda. Také tu mám něco, co ti chci ukázat."
Coltrane se zhluboka nadechl a začal stoupat po schodech. Jennifer ho následovala a v ruce pevně svírala kufřík.
První schod.
Druhý.
Coltrane pomalu vyšel do obývacího pokoje a šikmo před sebou spatřil Walta v koutě nejvzdálenějším od lampy, která stála na vrcholu schodiště. S tváří ukrytou ve stínu seděl Walt v jednom z křesel s rámem z černých kovových trubic, ruce složené na kolenou.
"Mohl bys mi věnovat chvilku času?" řekl Coltrane. "Musím ti něco říct."
"Ty mi znovu čteš myšlenky."
"Ale?"
"Protože já jsem sem přišel, abych něco řekl tobě,"
"Tohle je Jennifer."
"Jestli má trochu rozumu v hlavě, tak odsud vypadne."
"Já ti to vysvětlím. Má v kufříku..."
"Já seru na to, co má v kufříku." Walt se postavil a jeho mohutné tělo se zvedalo jako Golem probouzející se ze spánku.
"Ale ujišťuju tě, že si dám zatraceně záležet..."
Coltrane se zachvěl. Když Walt vstával, zvedl nějaký předmět, který ukrýval za křeslem.
Baseballová pálka.
Walt ji držel v pravé ruce a rozšířeným koncem pleskl do dlaně levačky. Ještě nikdy nevypadal tak hrozivě a zlověstně.
"... aby sis tentokrát zapsal za uši, co ti chci říct," a Walt vykročil k Coltraneovi.
"Proboha svatého, vyslechni mě. Tash už tohle udělala předtím."
"Varoval jsem tě, abys jí šel z cesty."
"Ale vždyť já jsem jí šel z cesty."
"Tomu, že jsi ji včera sledoval na každém kroku, říkáš jít jí z cesty?"
Walt se přibližoval a údery baseballové pálky do dlaně zněly stále zlověstněji.
"Já jsem ji nesledoval. Byl jsem v Oaklandu!"
"No jasně."
"Zeptej se Jennifer."
"Mluví pravdu," vyhrkla Jennifer. "Mitch byl se mnou v..."
"Lžeš!" Walt se rozmáchl a praštil pálkou do lampy ve stylu art deco. Ohlušující třesk a místností se rozlétly skleněné

střepy a pochromované kuličky.
Coltrane ještě nikdy u nikoho neviděl tak zuřivý pohled.
"Jestliže jste vy dva byli v Oaklandu, jak je možné, že jsi sledoval mě a Tash do jejích obchodů?" vyštěkl Walt vztekle.
"Sledoval? Ale já jsem..."
Walt roztříštil skleněnou desku stolu. Rána zazněla jako výbuch bomby.
"Do každého zatraceného obchodu, do kterého jsme vlezli. Jakmile se za námi zavřely dveře, zazvonil telefon a byl pro ni. To tys jí volal!"
"Tash lže." Coltrane pozvedl ruce v obraném gestu a vyděsil se, protože když se Walt zvysoka rozmáchl pálkou, vyhrnula se mu kožená bunda a objevila se poloautomatická pistole v pouzdru u opasku.
Ach, kristepane, jestli zjistí, že mám také zbraň, odhodí pálku a vytasí...
Nákup revolveru mu najednou připadal jako velmi nešťastný nápad.
"Určitě má někoho, kdo jí pomáhá," řekl Coltrane naléhavě. "Mohla předem do každého obchodu zavolat a přikázat svým lidem, aby ji pokaždé, jakmile vejdete, zavolali k telefonu, a pak předstírat, že jsou ty telefonáty ode mě."
"Hovno! Proč by to..."
"Aby tě tak rozzuřila, že na mě zaútočíš!"
"O čem to mluvíš? Pronásledoval jsi ji v Malibu a pronásleduješ ji zas. Ale, přísahám, tomu je teď konec!"
Walt se rozehnal a pohyb jeho těla varoval Coltranea právě včas. V posledním zlomku vteřiny uskočil a pálka mu hvízdla kolem hlavy a narazila prudce do zdi.
"Ona má ráda, když o ni muži bojují!" zařval Coltrane.
Walt se rozmáchl z druhé strany a Coltraneovi se opět podařilo vyhnout se úderu. Jennifer se vrhla k zemi. Pálka minula Coltranea o několik centimetrů a na zpoceném čele ho zastudil závan větru.
"Tak poslouchej mě přece!" křičel Coltrane. "V Malibu ji nikdo nepronásledoval! Ona si to sama naaranžovala! Někdo ji pomáhal!"
"Snad nečekáš, že takovým kecům uvěřím?"
"Ale je to pravda!" křikla Jennifer, roztažená na podlaze. "Mám ve svém kufříku důkazy. Nejmenuje se Natasha Adlerová, ale Melinda Chanceová. Kromě toho měla půl tuctu dalších jmen..."
"Já jsem té varoval, ženská, aby ses do toho nemíchala!"
"Muži kvůli ní zabíjejí jeden druhého!" Jennifer se vztyčila s kufříkem v rukou do dřepu a rozložila si ho na klíně.
"Dovolte mi ho otevřít a ukázat vám, co..."
"Říkáš si o to!"
Walt vložil do úderu veškerou svou energii a pálka se zaryla do kufříku s takovou silou, že ho vyrazila Jennifer z rukou. Otevřelo se víko a vzduchem zavířily dokumenty. Kufřík se odrazil od zdi a přistál mezi střepy z rozbité desky stolu. Jennifer vykřikla a svalila se na záda.
Walt se chystal švihnout pálkou z opačné strany. Mířil na Jennifer, která zvedla ruce, aby si chránila hlavu. Walt se zarazil a zdálo se, že si v poslední vteřině uvědomil, jaké zvíře se z něj stalo.
"Já..."
Ať už chtěl Walt říci cokoliv, neměl šanci dokončit. Coltrane se na něj vrhl jako raněný levhart. Hrůza v Jenniferiných očích v něm probudila tak šílenou zuřivost, že v té chvíli překonala i to, co kdysi cítil k Ilkovičovi. Narazil do Walta z boku jako dělová koule a oba muži se zřítili na stůl, na kterém stála jediná lampa v obývacím pokoji. Stůl se pod spojenou váhou jejich těl sesypal, lampa spadla a místnost se ponořila do tmy. Převalovali se jeden přes druhého a Walt musel pustit baseballovou pálku, aby se mohl bránit Coltraneovým úderům. Ostré hrany jeho revolveru mu dopadaly na hlavu s tak šílenou zuřivostí, že Walt po každé ráně zasténal bolestí. Pak Coltraneovi vyklouzla zbraň z rukou, spadla mezi střepy a oba muži se namáhavě vyškrábali na nohy. Coltrane mezi svým sípavým dechem a divokým bušením srdce sotva zaslechl, že Jennifer něco křičí.
"Ne!" V hlase jí zoufale zněla naléhavá prosba. "Přestaňte! Přesně o tohle jí jde!"
Ale Coltrane měl mozek tak zatemněný vztekem, že už nedokázal jasně uvažovat. Nebylo pochyb, že ho Walt chce zničit, a tak mu on musí udělat přesně to, co chce Walt udělat jemu. Smýkali sebou ze strany na stranu, zasazovali si prudké údery, sténali, na obličejích se jim mísil pot s krví. Coltraneovi začaly ochabovat nohy. Zmobilizoval poslední zbytky sil a vyrazil jako býk v aréně. Walt se po nárazu zapotácel dozadu, ale Coltranea strhla setrvačnost vlastního útoku a oba muži prolétli francouzským oknem. Sklo se rozlétlo kolem jako vybuchující bomba.
Padali.
Narazili na zábradlí balkonu.
Přepadli a řítili se k zemi.

30

Coltrane se v prvním okamžiku cítil, jako by se vznášel v temnotě. Pak se mu zvedl žaludek. Vzduch svištěl kolem něj - nebo on svištěl vzduchem? Padali s Waltem, otáčeli se, spojeni ve vzájemném sevření. Šokující náraz - a vzápětí je obklopila ledová, černočerná voda. Spadli do zahradního bazénu z takové výšky, že je vodní vrstva nedokázala ubrzdit a dopadli prudce na dno. Síla nárazu připravila Coltranea o dech, a když zalapal po vzduchu, vdechl vodu. Zpanikařil a jako šílený se hrabal nahoru. Prorazil hladinu, nadechl se, ale v tom okamžiku ho Walt chytil za ramena a strhl pod vodu. S praskajícími plícemi se mu Coltrane vykroutil, skrčil nohy, zapřel se, odrazil se ode dna a znovu se dostal nad hladinu a zoufale lapal po dechu.
Všude kolem nich se rozsvítilo. Záplava světla přicházela z oken obývacího pokoje, odkud spadli, ze suterénu, odkud

se vycházelo přímo k bazénu, z keřů na zahradě i ze samotného bazénu. Coltrane, na moment úplně oslepený, uskočil dozadu právě včas, aby se vyhnul Waltovým rukám, které se mu sápaly po krku.
"Přestaňte!" ozval se Jenniferin žalostně apelující hlas. Odněkud zblízka. Určitě to byla ona, kdo rozsvítil, a teď doběhla k bazénu, ale Coltrane si jí vůbec nevšímal. Ani nemohl, protože měl co dělat, aby se ubránil zuřivým útokům. Walt na okamžik ztratil ve vodě sahající mu po ramena rovnováhu. Coltrane se potopil, obeplul Walta, dostal se za něj, popadl ho zezadu za krk a strhl pod hladinu.
"Ne!"
Coltraneovi dopadla na temeno dřevěná tyč; na jejím konci cítil štětiny. Koutkem jasného vědomí pochopil, že Jenniferdo nich buší kartáčem na čištění bazénu v zoufalém pokusu donutit je přestat.
Walt se mu vykroutil, sípavě se nadechl, otočil se a vrhl se na něj. Jennifer mezi ně hodila kartáč na dlouhé rukojeti; následoval polštář z křesla na terase.
"Přestaňte!"
Drželi jeden druhého pod krkem a Coltrane cítil, jak se mu v obličeji hromadí krev. Ještě zesílil stisk na Waltově krku a... Rána z brokovnice se ozvala tak překvapivě, že leknutím uvolnil sevření. Zavrávoral dozadu, ztratil rovnováhu, sjel pod hladinu, znovu vyplaval, hlasitě oddechoval a viděl, že Walt reagoval prakticky stejně jako on. Pohled na Jennifer, která stála na kraji bazénu a v rukou svírala brokovnici, ho šokoval.
O kus dál v ulici se rozštěkal pes a nějaký muž zakřičel: "Co to bylo?"
Jennifer, která se zbraněmi vůbec neuměla zacházet, neohrabaně vsunula do komory nový náboj. Vystřelená nábojnice opsala oblouk a s cinknutím dopadla na beton. "Jen se na sebe podívejte! Přesně o to jí jde! Copak nechápete, že vás využívá? Proboha svatého, co mám udělat, abyste toho nechali."
Coltrane si při pohledu na Jennifer, která s planoucíma očima stála na okraji bazénu a snažila se udržet pušku, aby jí nevypadla z rukou, náhle uvědomil, že se chová jako vzteklý pes.
"Má pravdu," řekl s pohledem upřeným na Walta. "Nechci, aby..."
Přerušil ho divoký smích.
Ozýval se shora. Hluboký, hrdelní, smyslný smích.
Coltrane vylekané vzhlédl a spatřil Tash, která se nakláněla přes zábradlí terasy v nejvyšším patře. Její nádherný obličej zářil zvrácenou radostí. Zakláněla hlavu a smála se stále divočeji.
"Tash?" zamumlal Walt.
"Už chápeš?" zeptal se Coltrane.
Tash si dvě patra nad nimi vytírala z očí slzy smíchu.
"Ale..." Waltovi úžasem uvázla slova na rtech.
"Přečtěte si dokumenty, které mám v kufříku!" křikla Jennifer.
Tash potřásala hlavou ve zvráceném potěšení. "Ať znovu vystřelí! Ať za vámi skočí do vody a zkusí vás zastavit!"
"Tash," vydechl Walt a zdálo, se že konečně chápe. "Ty..." Sprostou nadávku, kterou procedil mezi zuby, nebylo slyšet, protože s cákáním zamířil k okraji bazénu. Vytáhl se nahoru, zaklonil hlavu, vzhlédl a rozběhl se k domu, až mu z promočených šatů divoce stříkaly kapky vody.
Walt zmizel v přízemí a Coltrane se prodíral vodou k okraji. Vylezl, nevšímal si chladu, který mu pronikal z promočeného oděvu pod kůži, a rozběhl se za ním.
Jennifer běžela těsně vedle něho a oba minuli temnou komoru i trezor a vyběhli po schodech. Nad sebou slyšeli Walta něco křičet. Tash se stále smála. Coltrane přejel pohledem spoušť, která zůstala v obývacím pokoji - Walt v nepříčetné zuřivosti způsobil na vzácném nábytku nenapravitelné škody -, a zvedl revolver, který v zápase ztratil. Walta nikde neviděl, ale uslyšel nad sebou nějaký hluk, a tak se rozběhl do vyššího patra. Když s Jennifer v patách dosáhl druhého podlaží a vběhl do ložnice, strnul úděsem. Ložnici, jedinou místnost v tomto patře, obklopovala zvenčí podél všech čtyř stěn terasa plná květin a Coltrane oknem spatřil Tash. Rozpustile přebíhala z jedné strany na druhou a popichovala Walta, který ji pronásledoval.
Coltraneovi se točila hlava. Stál uprostřed pokoje, otáčel se za Tash, která se míhala kolem oken po terase, tu na jednu stranu, tu na druhou. Walt viditelně zpomaloval a hrudník se mu prudce zvedal. Pokud se týká Tash, zdálo se, že má nevyčerpatelnou zásobu energie. Poskakovala, otáčela se, vyhýbala se Waltovi v posledním zlomku vteřiny. Měla na sobě ke kotníkům dlouhé bílé šaty, jaké Coltrane vídával v Mexiku. Volná sukně se jí při každém pohybu rozevlála a provokativně odhalovala nohy. Kolem ramenou měla ovinutý rudý přehoz uvázaný na poodhalené hrudi. Coltrane sledoval, jak s Waltem obíhají další roh a obrátil se za nimi, překvapen, jak rychle náhle Walt vyrazil. Vymrštil ruku, zachytil Tash za přehoz a zastavil ji. Tash zalapala po dechu, ale než si ji mohl Walt přitáhnout k sobě, nahrbila se a přehoz se jí svezl přes hlavu. Vyrazila, aby se dostala z jeho dosahu, ale Walt hrábl druhou rukou, chytil ji za paži, otočil si ji k sobě, odhodil přehoz a rozmáchl se, aby ji udeřil.
Tash mu vyzývavě hleděla do očí.
Walt zaváhal.
"Copak? Bojíš se uhodit ženu?"
"Ty nejsi žena."
"Ale? Neříkej, že sis nemyslel, že jsem žena, ještě před třemi hodinami, když jsem..."
"To z tebe ženu nedělá."
Tash se zasmála. "Ne? A co to ze mě dělá?"
Nadávka, kterou na ni Walt vyštěkl, překypovala zničujícím pohrdáním.
Tashin smích rázem ustal.
"Nechápu, co jsem na tobě viděl," křičel Walt. "Tyhle hadry spálím a budu se muset dlouho drhnout kartáčem, abych

se zbavil slizu, kterým jsi mě ulepila."
Tash potemněly oči.
"Jsi kanálová krysa." Walt se otočil a zamířil do ložnice.
"Hej," křikla za ním Tash.
Walt vstoupil do ložnice a Coltrane byl šokován výrazem absolutního zhnusení na jeho tváři.
"Kam si myslíš, že jdeš?" křikla Tash naléhavě.
Walt kráčel dál.
"Ještě jsem s tebou neskončila," křičela Tash.
"Důležité je, že jsem já skončil s tebou." Walt pokračoval bez ohlédnutí dál.
"Mě nikdo nesmí opustit!"
"Tak se dívej."
"Vrať se!"
"Jdi k čertu."
"Ty půjdeš první!" Tash popadla těžký květináč z řady, která stála na terase, vběhla do ložnice a praštila jím Walta do týla.
Coltrane s v prvním okamžiku myslel, že praskavý zvuk, který se ozval, způsobilo puknutí květináče, ale ten dopadl na podlahu netknutý a Coltrane si uvědomil, že to praskla Waltovi lebka. Mohutný policista zavrávoral a řítil se k zemi. Hrábl rukou k Coltraneovi, jako by v něm hledal oporu, ale byl příliš daleko. Vytřeštil oči a složil se k zemi jako hadrová panenka. Dopadl obličejem na podlahu a Coltrane vytřeštil oči na děsivou prohlubeň v jeho týle, která se pomalu plnila krví.
"Ach," vydechla Tash.
Coltraneovi byla najednou místnost strašlivě těsná.
"Podívej se, k čemu jsi mě dohnal."

31

Coltrane byl tak ohromený, že se nedokázal pohnout. Vedle něj stála Jennifer a s vyvalenýma očima zírala na Waltovo nehybné tělo.
Ale to už si Tash dřepla vedle Walta a hrabala se mu v kapsách. "Takto se to stát nemělo." Pozvedla zrak k Coltraneovi. "Za tohle mi zaplatíš."
Coltrane si, vůbec poprvé, všiml, že se jí nepřirozeně lesknou ruce.
Měla natažené gumové chirurgické rukavice.
Tash vytáhla z kapsy Waltovy kožené bundy malé černé elektronické zařízení, které připomínalo miniaturní dálkový ovladač. Chytila Walta ze levou ruku, vložila mu zařízení do dlaně a jeho palec přitiskla na tlačítko. "Zaplatíš mi za to."
"Zavolám policii," řekl Coltrane.
Zamířil k telefonu na nočním stolku, ale když viděl, jak Tash horečně šmátrá Waltovi pod bundou, pochopil a vykřikl na Jennifer: "Utíkej! Dolů!"
V tom okamžiku uvolnila Tash z pouzdra Waltovu poloautomatickou pistoli, vtiskla mu ji do pravice, ukazováčkem mu obemkla spoušť a přitlačila. Zazněl ohlušující výstřel, sice ne tak hlasitý jako z brokovnice, ale přesto Coltranea udeřil do uší s děsivou silou. Nemířená kulka ho minula ve velké vzdálenosti a zavrtala se do zdi, ale Coltrane vycítil, že druhá už bude mířena mnohem přesněji. Rozběhl se ke schodům. Tash zatím vytáhla zbraň z Waltovy ruky, a když natáhla ruku a přimhouřila oči přes mušku a hledí, bylo zřejmé, že na člověka nestřílí poprvé.
"Ježíšikriste!" Coltrane se po hlavě vrhl ze schodů. Zaslechl výstřel a cítil, jak kulka hvízdla těsně kolem něj. Dopadl na bok. Ucítil prudkou bolest a svalil se na podestu. Pod sebou zahlédl míhající se skvrnu - Jennifer sbíhala po schodech.
Coltrane se převalil. V uších mu zazvonil další výstřel. Těsně vedle hlavy mu vybuchla po dopadu kulky omítka a její kusy se mu zavrtaly do obličeje. Kutálel se po schodech dolů a otřesen bolestí přistál v obývacím pokoji. Teprve tehdy si uvědomil, že stále svírá v rukou revolver, který zvedl, než vyběhl do nejvyššího patra. Reflexivně stočil hlaveň vzhůru a stiskl spoušť, ale nemířil přesně a minul. Tash, která stála na záhlaví schodiště nad ním, při zvuku výstřelu odskočila za roh.
Překvapení nad tím, že na ni někdo střílí, ji natolik zpomalilo, že Coltrane měl čas seběhnout dolů k předním dveřím ještě dříve, než Tash stihla znovu vypálit. Srazil se s Jennifer, která se marně pokoušela dveře odemknout.
"Nemáme čas!" křikl na ni a strhl ji ke schodům do suterénu - právě včas, protože sotva odskočili od dveří, provrtaly do nich dvě kulky dva rozsklebené otvory přesně v místě, kde před okamžikem stáli.
Teď byli v suterénu a Jennifer rychle hrábla po vypínači, protože v záplavě světla by se stali velmi snadným terčem. Suterén a okolí bazénu se ponořilo do tmy. V tom okamžiku se na podestě objevila Tash. Třikrát vypálila mezi stíny a uskočila z dohledu. Než Coltraneův mozek stačil zpracovat impulz očí, že je to zbytečné, vystřelil na prázdné schodiště. Revolver v ruce mu připadal neuvěřitelně cizí a zpětný náraz, který mu škubl pravicí do výše, ho úplně vyvedl z míry.
"Jennifer?"
"Tady jsem," zašeptala roztřeseným hlasem těsně za ním.
"Nejsi zraněná?"
"Ne."
Coltraneovi bušilo srdce tak silně, že jím projela vlna strachu, aby mu nepraskla aorta. Skrčený za betonovým pilířem otočil hlaveň ke schodišti.
"Zahrada," Jennifer se třásl hlas. "Můžeme utéct zadem.

"Ne, ocitli bychom se v pasti. Zahrada je obehnána zdí. Mohli bychom se skrýt pouze v křoví a z balkonu by nás měla jako na dlani. Tash!"
Žádná odpověď.
"Tash!" zavolal Coltrane hlasitěji.
Stále žádná odpověď.
"Melindo!" křikla Jennifer.
"Co?"
"Sousedé určitě slyšeli výstřely! Zavolali policii!" řekla Jennifer. "Je konec!"
"Ještě ne!" křikla Tash/Melinda, "ale už brzo bude!"
O čem to mluví? žasl Coltrane. Přece není tak hloupá, aby se tady zdržovala do příchodu policie. Na co čeká?
A proč si nasadila ty gumové rukavice?
Aby nezanechala otisky prstů, domyslel si.
Proč potom vložila Waltovi pistoli do dlaně a stiskla spoušť jeho prstem?
Aby mu na ruce zůstaly částečky střelného prachu. Copak to tak Walt neřekl před chatou u Velkého medvědího jezera? Vyhrožoval, že mě zastřelí a pak mi vloží pistoli do ruky a vystřelí z ní. Aby ti na rukavici zůstaly stopy střelného prachu, řekl mi tehdy Walt. Potom by to vypadalo, jako kdybych já střílel na Walta a on byl nucen se bránit.
Přesně o tohle jí jde. Chce, aby to vypadalo, že střílel Walt, ne ona.
Ale vždyť zde zůstanou další důkazy, které nedokáže zamaskovat, uvažoval Coltrane dál. Jak například chce...
Co to bylo za dálkový ovladač, na který přitiskla Waltův palec?
"Necítíš kouř?" zašeptala Jennifer.
Coltrane se prudce otočil. I v temnotě viděl, jak se kolem nich vznášejí oblaka šedavého dýmu.
Vycházel z temné komory.
Do nosu ho udeřil zápach spáleniny a donutil ho ke kašli. Do očí mu vyhrkly slzy. Kouř byl rázem tak hustý, že úplně zahalil východ k bazénu.
Walt určitě umístil mezi chemikálie v temné komoře zápalnou nálož. Dálkový ovladač, ke kterému Tash přitiskla jeho palec, odpálil...
"Jennifer, utíkej odsud!"
Temná komora vybuchla. Tlaková vlna vyrazila dveře a za ní se vyvalilo ohnivé peklo. Plameny prošlehly chodbou a s hučením olízly strop, ale ani hlasitý výbuch nedokázal přehlušit Jenniferin křik, když se rozběhla k betonovému sloupu, za kterým se krčil Coltrane.
Tash vystřelila na siluetu, která se zřetelně rýsovala proti plamenům.
Coltrane vystřelil na ni.
"Proboha, mé vlasy!" Jennifer se zuřivě plácala po hlavě a zpod prstů jí vylítl snop jisker.
"Teď už je skoro po všem!" křikla Tash/Melinda.
Coltrane s v panice ohlédl k hučící plamenné zdi za sebou.
"Dám ti na výběr!" zavolala Tash/Melinda. "Můžeš uhořet, nebo mě necháš, abych na tebe vystřelila."
"A pak sem přitáhneš Waltovo tělo, aby to vypadalo, že nás zabil on, ale pak uvázl v ohni, který založil?"
"To je výborný nápad!" řekla Tash/Melinda.
"Jenže začínáš prohrávat s časem! Slyším sirény!" ozvala se Jennifer.
"Já ne! Tak rychle tady být nemůžou! Ale gratuluju, pěkný pokus!"
Coltrane cítil, jak mu žár propaluje záda sportovního saka a sežehuje vlasy. Kouř ho nesnesitelně dráždil v krku. Předklonil se a dávivě kašlal. Věděl, že jim s Jennifer zbývá jen pár vteřin, než se budou muset rozběhnout ke schodům. Základní kostru domu sice tvořila železobetonová konstrukce, ale stěny, podlahy i stropy interiéru byly obloženy dřevem. V sevření železobetonu se plameny rozběhnou po dřevě jako štěpní požár. Musíme se odsud dostat, než...
Trezor, napadlo ho mezi záchvaty kašle. Je ohnivzdorný. Už už se k němu rozběhl, když si vzpomněl, že je vybaven halonovým hasicím zařízením. Rozhodně nebylo tak výkonné, aby dokázalo uhasit zuřivý požár v suterénu, ale stačilo, aby se oba udusili, kdyby se pokusili vyhledat v trezoru úkryt.
Musíme vyběhnout po schodech a doufat, že nás nezastřelí dřív, než...
Spalující žár v týle už byl nesnesitelný a Coltrane napjal svaly, aby se rozběhl, když vtom zaslechl z chodby u předních dveří výkřik následovaný výstřelem. Kulka však nebyla určena do suterénu, mířila na postavu, která se potácela po schodech k místu, kde se Tash krčila za rohem. Postava do ní narazila a Tash se rozplácla na zemi. Coltrane ji teď zřetelně viděl. Mátožná postava byl Walt. Úder do lebky ho nezabil. Nabyl vědomí a zamířil po schodech dolů za zvuky výstřelů v přízemí. Jeho mohutné tělo přitisklo Tash k zemi. Sevřel jí krk a Tash znovu vykřikla, stiskla spoušť a z deformované lebky vytryskla karmínová fontána úlomků kostí, krve a mozkové tkáně. Tash se v panice hrabala zpod Waltovy tentokrát už skutečně mrtvé váhy.
Jennifer využila okamžiku, kdy Tashina pozornost byla zaměřena jinam, a rozběhla se k ní. Coltrane byl tak překvapen, že se s útěkem před dotírajícími plameny o vteřinu opozdil.
Tash odvalila Waltovo tělo a strčila jej dolů ze schodů. Pozvedla pistoli a namířila na Jennifer, která ztratila rovnováhu, když uhýbala padající mrtvole, a zavrávorala. Kulka určená jí zasáhla Coltranea do ramene a srazila ho k zemi. Na několik vteřin ztratil vědomí, ale žár rychle se rozšiřujícího požáru ho rychle probral. Bolest v rameni mu spalovala nervy, až se roztřásl křečí. Plameny kypěly stále blíže. Coltrane se namáhavě postavil a spatřil Jennifer, jak zápolí s Tash na úpatí schodiště do prvního patra. Tash znovu stiskla spoušť, ale zbraň nereagovala, kluzný závěr zůstal v zadní poloze - v zásobníku došly náboje. Rozmáchla se pistolí a udeřila Jennifer do hlavy. Jennifer zasténala, zavrávorala a pustila ji. Tash se mrštně otočila a uklouzla, ale neztratila duchapřítomnost a po čtyřech vyrazila po schodech vzhůru.

Jennifer po ní hrábla a zachytila okraj dlouhých bílých šatů. Tash se ohnala nohou. Jennifer držela pevně, jenže Tash sebou škubla tak prudce, že se šaty roztrhly, odhalily jí pravou nohu až po koleno a Jennifer zůstala s kusem látky v ruce.
Tash se znovu pokusila vyběhnout po schodech a Jennifer ji znovu chytla za šaty, ale zastavit ji nedokázala, jen odtrhla další kus látky. Vzápětí obě zmizely Coltraneovi z dohledu.
Jennifer neví, že jsem zraněn, uvědomil si Coltrane zděšeně. Vrávoral po schodech ze suterénu a v pravém rameni mu pulzovala křeč. Myslí si, že jí spěchám na pomoc.
V burácení plamenů za sebou zaslechl před domem nějaké zvuky. Výkřiky, blížící se sirény. Díky bohu, pomyslel si a odemkl vstupní dveře, ale dopad vrženého předmětu kdesi nahoře a bolestný výkřik byly důrazným upozorněním, že ho Jennifer naléhavě potřebuje.
Zkroucený bolestí stoupal po schodech do prvního patra a mozkem mu vířily zmatené myšlenky, když už podruhé té noci se před jeho očima objevila spoušť a zničený nábytek v obývacím pokoji. A stejně jako předtím, i teď zaslechl z nejvyššího patra hlasitý hluk. Vrávoral po schodech a ze zraněného ramene mu crčela krev.
Do ložnice.
Všechno se vrací do ložnice, pomyslel si.
Místnost byla ponořená do tmy. Coltrane zašmátral po vypínači na zdi, ale světlo se nerozsvítilo a Coltrane si uvědomil, co znamenal tříštivý zvuk, který před chvílí zaslechl - rozbitá stojatá lampa.
Ticho ho znervózňovalo.
"Kde je?" zeptala se Jennifer z koutu místnosti vpravo od něj.
"Nevím. Moje oči se ještě nepřizpůsobily tmě. Myslím..."
Do hrudníku ho udeřil nějaký těžký předmět a vyrazil mu dech. Zraněným ramenem mu projela šílená bolest a málem znovu ztratil vědomí. Upadl na prádelník. Ruka mu sjela po hladké desce v marné snaze najít oporu a narazila do fotoaparátu, který tam odložil, ani nevěděl kdy.
"Stalo se ti něco?" zašeptala Jennifer ze tmy.
"Ne jenom..."
Od stěny těsně vedle místa, odkud Jennifer promluvila, se odrazil další předmět.
"Zatraceně, odkud na nás hází?"
"Já nevím," řekl Coltrane. "Má přece bílé šaty. I v té tmě bychom ji měli vidět."
"Měla bílé šaty."
Coltrane Jenniferině poznámce nerozuměl. Přikrčený bolestí sevřel v ruce fotoaparát.
Jekot sirén venku zesílil. Přibližovaly se.
Na druhé straně místnosti spatřil záblesk světla. Jako by se tam náhle zjevila světluška. Jiskra se objevila a bleskurychle zase zmizela a Coltrane se zprvu domníval, že ho šálí zrak, ale pak si vzpomněl na Tashiny problémy se statickou elektřinou. Připravil si fotoaparát, zaměřil ho směrem, kde zahlédl jiskru, aktivoval blesk a stiskl spoušť.
Světelný záblesk zachytil Tash uprostřed pohybu. Kradla se k otevřeným dveřím na terasu. Světlo mířilo od Coltranea, a proto je s Jennifer neoslnilo tolik jako Tash. Škubla sebou a zvedla ruku, aby si chránila zrak. Okamžitě se zase rozhostila tma. Tash spěchala k terase a Jennifer vyskočila z úkrytu. Coltrane najednou pochopil Jenniferinu záhadnou poznámku, že Tash už nemá bílé šaty. V zápase jí je strhla a Tash byla nahá, její štíhlé snědé tělo bylo ve tmě jen obtížně rozeznatelné. I Jennifer měla oblečení na cáry. Rukáv modrého blejzru odtržený, na hedvábné halence nezůstal jediný knoflík.
Jennifer vyběhla na terasu a skočila na Tash. Pružné nahé tělo se jen míhalo, Tash se bránila jako divoká kočka. Škrábala, kousala, kroutila se, vyskakovala, plivala a na Jenniferiných tvářích se objevily krvavé pruhy.
"Ty děvko!" zaječela Jennifer a útočila stále zuřiveji.
Noc osvětovaly plameny ze suterénu a bojující ženy halil mrak kouře. A stejně hustý dým se valil i schodištěm zezadu a rychle plnil ložnici.
V tom okamžiku se Jennifer znovu vztekle vrhla na Tash, která uskočila, přitiskla Jennifer ramenem k zábradlí, popadla ji za nohy, škubla vzhůru a přehodila ji přes okraj terasy.

32

Coltraneovi se zastavilo srdce. Hrůza ho donutila vyždímat ze sebe poslední zbytky sil. Vřítil se na terasu. Jennifer se podařilo zachytit zábradlí, když ji Tash shodila, a teď visela za ruce. Tash se jí snažila vypáčit prsty. Dole šlehaly z oken nižšího patra plameny a bazén na tomto místě tak blízko k domu nesahal. Pod ohnivou oponou na Jennifer čekalo dlážděné patio.
"Ne!" Coltrane odstrčil Tash a nezraněnou paží se natáhl k Jennifer, aby jí pomohl nahoru.
Úder do prostřeleného ramene ho mučivou bolestí málem připravil o rozum. Koutkem oka zahlédl Tash, která se rozmachovala k dalšímu úderu. Podařilo se mu ho zachytit předloktím, ale i tak ho rána v rameni šíleně zabolela.
"Už se neudržím!" vykřikla Jennifer.
Ale Coltrane jí pomoci nemohl. Musel ji pustit a bránit se proti Tash, která popadla těžký květináč a chtěla ho na něj hodit - stejně jako ho hodila na Walta. Zvedla ho nad hlavu, ale květináč byl tak těžký, že ztratila rovnováhu. V tom okamžiku do ní Coltrane vší silou strčil. Tash narazila na zábradlí, a protože stále ještě držela květináč nad hlavou, po dalším Coltraneově úderu do ramene se převážila a přepadla dolů.
Jennifer zaječela hrůzou. "Visí mně na noze! Neudržím se!"
Coltrane se v šíleném spěchu vrhl k zábradlí, prostrčil jím nezraněnou ruku a zachytil Jennifer kolem hrudníku, aby jí

alespoň částečně ulehčil. Dole viděl, jak Tash visí Jennifer za kotníky. Z oken nižšího patra se k ní hladově vzpínaly šlehající plameny. Coltrane cítil, že jednou rukou Jennifer nevytáhne. V zoufalství zkusil zapojit zraněnou paži. Z rány se vyřinul silnější proud krve a potrhané ramenní svaly odmítly poslušnost.
"Ne!" Vložil ještě větší úsilí do nezraněné paže a cítil, jak Jennifer klouže dolů, ale současně jako fascinován hleděl na Tash, která se pomalu šplhala po Jenniferiných nohou. Už dosáhla skoro ke kolenům.
Coltrane se nezměrným úsilím udržet Jennifer zoufale rozplakal.
Tash jí sáhla nad koleno. Jennifer si prudkým škubnutím uvolnila pravou nohu a kopla ji.
Tash šplhala dál.
Jennifer ji znovu kopla.
"Proč... ne... jdeš..." Jennifer ji kopla ještě silněji a Coltraneovi neodbytně vytanula na mysli Waltova poslední slova která řekl Tash, a vzpomněl si také, kam Tash poslala její matka. "Jdi... k... čertu."
V okamžiku, kdy Coltrane cítil, že mu nezadržitelně vyklouzává, se Jennifer naposled ohnala nohou. Tash se neudržela a s šíleným jekotem se v přemetech zřítila do plamenů. Hukot požáru už byl tak hlasitý, že Coltrane dopad těla na patio o dvě patra níž neslyšel.
Jennifer v jeho sevření jako by náhle ztratila veškerou váhu. "Drž se mě! Nepouštěj se!"
"Dělám, co můžu!"
Jennifer se pomalu přitahovala nahoru.
"Hoří mi boty!"
Namáhavě šplhala výš. Coltrane ji pomáhal - a v příští vteřině leželi na terase. Coltrane, nevšímaje si ostré bolesti v rameni a spálených rukou, strhl Jennifer kouřící boty a odhodil je.
Schodiště do ložnice stálo v jednom plameni. Zesláblí, že se sotva drželi na nohou, odvrávorali za roh na tu část terasy, která byla nejdál od plamenů. Odsud se jim otevřel výhled na blikající majáčky hlídkových vozů, sanitek a požárních vozidel před domem, na hloučky lidí, které se rychle rozrůstaly, a na hasiče v uniformách, kteří stříkali na dům proudy vody.
Z davu přihlížejících se ozval ženský výkřik: "Proboha, někdo je nahoře!"
Dva hasiči se podívali směrem, kterým žena ukazovala, zastavili přívod vody do hadice a rozběhli se k výsuvnému žebříku. Za necelou minutu už žebřík dosahoval až k terase.

EPILOG

Oheň očišťuje. Ale jak, přemýšlel Coltrane, může člověk spálit na popel svou mysl? Po traumatických zážitcích posledních dvou měsíců se cítil tak otupělý, že teprve poté, co přežil poslední hrůzu, začínal v plném rozsahu chápat, jak se předchozí události podepsaly na jeho psychice. Racionální část jeho mozku truchlila nad ztrátou nejbližších přátel a prarodičů, ale současně si uvědomoval, že iracionální část mozku se s ní nikdy nesmířila a nepřipustila, že k těm vraždám došlo, že přišel o ty, které miloval. Zdálo se, že každá polovina mozku vnímá jiný vesmír, a v jednom z těchto vesmírů k těmto vraždám prostě nemohlo dojít, stejně jako ho v něm nikdy nemohl pronásledovat Dragan Ilkovič. A když k těmto událostem nemohlo dojít, nestaly se. Jinak by Coltrane určitě zešílel.
Coltrane pokládal kdysi Dragana Ilkoviče za ztělesnění zla, ale když se setkal s Tash Adlerovou, narazil na ještě zhoubnější zlo, které dosahovalo tak neuvěřitelně obludných rozměrů, že vzpomínka na ně zahnala i myšlenky na to, co způsobil Ilkovič. Coltrane se často bez varování rozplakal. Nedokázal usnout, protože trpěl hrůzou ze zlých snů a nočních můr. Potřeboval veškeré své soustředění, veškeré duševní schopnosti a odolnost, aby opakovaně vysvětlil policii a vyšetřovatelům hasičů, co se v domě té noci stalo a jaký sled událostí k těm hrůzným důsledkům vedl.
Když dosáhneš absolutního dna, říkal si Coltrane, když už nemůžeš spadnout dál a hlouběji, musíš začít stoupat vzhůru. Z tohoto hlediska mu Tash prokázala službu. Tím, že podpálila dům, který kdysi patřil Rebece Chanceové a Randolphu Packardovi, zničila část mokvajícího nádoru minulosti, která Coltranea uchvátila do svých spárů.
Totéž platilo i o penězích, za které si Coltrane koupil Packardův dům. Byly jediným dědictvím po otci, kterého nenáviděl, a i když Coltraneovi pojišťovací společnost utrpěnou škodu uhradí, měl pocit, že tyto peníze byly očištěny, že oheň zničil i otcův odkaz. Měl v úmyslu předat část pojistky vdově po Gregovi a zbytek prostředků věnovat různým charitativním organizacím. Obnova domu nepřipadala v úvahu a Coltrane nabídl pozemek i se spáleništěm k prodeji.
Ale existovala ještě jedna součást minulosti, s níž se musel vypořádat, a tak jednoho klidného dne o měsíc později odbočil na parkoviště obytných přívěsů v Glendale, projel uličkou kolem zpustlého dětského hřiště, kde ho kdysi matka houpala na houpačce, a zastavil u zchátralého přívěsu, kde kdysi s matkou bydleli a kde jeho otec matku zastřelil a pak spáchal sebevraždu. Zaklepal, a ještě několikrát, ale stará černoška se neukázala.
"Pane, ona už tady nebydlí," řekl mu chlapec sedící na otlučeném bicyklu.
"Nevíš, kam se odstěhovala?"
"Nikam se neodstěhovala, je mrtvá."
"Aha." Coltrane se melancholicky odmlčel. "A nevíš, kdo tady teď bydlí?"
"Nikdo."
"Aha."
Koupil trajler, nechal ho odtáhnout, a aniž by do něj ještě alespoň naposled vstoupil, pozoroval s uslzenýma očima, jak ho obrovský lis na kovový šrot drtí a ničí. Pak koupil ten největší a nejlépe vybavený obytný přívěs, jaký byl na trhu k se hnání, nechal ho přivézt na parkoviště v Glendale, vyhledal nejchudší rodinu, která tam žila, a poskytl jí přívěs k bezplatnému užívání. Potom si pronajal stavební firmu, aby srovnala staré hřiště se zemí, a nechal je vybudovat znovu

a zařídit novými houpačkami a pískovišti i dalším vybavením. To vše ho naplnilo neobyčejným uspokojením. Očišťuješ minulost, říkal si v duchu.
Jedné součásti své minulosti se však nezbavil. Naopak, šťastně se k ní vrátil, i když k ní cítil podivný odstup. Bylo to speciální vydání Southern California Magazine, v němž byla publikována Packardova klasická série fotografií losangeleských domů dvacátých a třicátých let v kontrastu s Coltraneovou moderní verzí stejných objektů, spolu se záběry lidí a míst, na které při svém putování narazil.
"Jsou nádherné," řekla Jennifer. "Dávají tvé profesní dráze úplně jiný směr."
"Mám dojem, jako by je pořídil někdo jiný," odvětil Coltrane. "Teď je ze mě úplně jiný člověk."
"To je dobře. Byla bych nerada, kdyby ses stal příliš samolibý." V hlase jí zazněl škádlivý tón.
"Jedno vím zcela jistě. Už nikdy z mé dílny nevyjde fotografie, která by ve mně nevyvolala vděk za to, že jsem naživu a že jsem součástí tohoto světa."
"Jako třeba tahle fotografie?"
"Zejména tahle."
Fotografie, na kterou se dívali, zobrazovala zadumanou, vystrašenou, ale odhodlanou mladou ženu s bledými, téměř průsvitnými tvářemi, zapadlýma očima. Na hlavě měla šátek, který zakrýval následky chemoterapie. Zapadající slunce, ke kterému hleděla, bylo metaforou krátících se dnů jejího života, ale v posledních slunečních paprscích její tvář podivuhodně zářila. Jmenovala se Diana Laramyová a Coltrane tuto fotografii pořídil v den, kdy spolu s Jennifer vyrazili hledat první dům, který Packard vyfotografoval, dům, který patřil Rudolphu Valentinovi (a ten, i když o tom ještě nevěděl, se sám blížil konci svého života).
Coltrane s Jennifer se tehdy domnívali, že Diana trpí rakovinou, ale s jistotou to nevěděli. Ale potom Coltrane čirou náhodou narazil na svou fotografii Diany v Los Angeles Times. Nikoho očividně nenapadlo, že fotografie je chráněna autorským právem a že by bez Coltraneova svolení neměla být publikována. Za daných okolností se nad tím však nepohoršoval, protože snímek byl otištěn mezi smutečními oznámeními. Jako truchlící pozůstalí byli uvedeni Dianini rodiče a její manžel, za kterého se provdala dva měsíce před svou smrtí. Oznámení doplňovala výzva žádající o příspěvek na výzkum rakoviny. Coltrane zaslal značnou částku.
"Vzpomínám si, co jsme o ní řekli ten den, kdy jsme se s ní setkali," řekl Coltrane Jennifer. Seděli v obývacím pokoji jeho starého bytu, kam se zase nastěhoval.
"Co tím myslíš?"
"Shodli jsme se tehdy, že obdivujeme, jak si Diana tváří v tvář smrti plánuje svatbu - aby přelstila osud."
"Ano," odvětila Jennifer smutně, "aby přelstila osud."
"Rád bych ti řekl něco, co jsem ještě žádné ženě neřekl. Měl jsem to udělat už dávno."
"Nevím, jestli dokážu snést další pohromu."
"V posledních pár týdnech jsem se hodně poučil - o rozdílu mezi pozlátkem a skutečnou hodnotou."
"Myslím, že bys měl pečlivě vážit slova."
"Miluji tě."
"Neříkala jsem to? Važ slova!"
"Co bys řekla na...?"
"Na co? Týden na Havaji?"
"Ne, na svatbu."
"Ty jsi dnes samé překvapení."
"Ale, ty bys mě vůbec nepřekvapila, kdybys řekla ne. Nedokážu vyslovit, jak hluboce je mi líto, že jsem byl takový hlupák, že jsem ti tak ublížil. Rád bych dostal šanci zkusit to znovu."
"Manželství je něco víc než pokus," řekla Jennifer vážně. "Já už jsem si jedno prožila, však víš. Můj bývalý manžel vůbec nechápal, co to je partnerský vztah. Možná bychom měli ještě chvíli žít, jak žijeme, a uvidíme, jak se všechno vyvine."
"Ale já bych ti rád dokázal, že jsem schopen partnerský vztah ctít."
"Jak mám vědět, že zase nebudu trpět?"
"Radši bych umřel, než bych ti ještě někdy ublížil," řekl Coltrane.
"Kdybys umřel, byla by to pro mě ta největší rána."
"Dopustil jsem se strašné chyby." Coltrane pohladil Jennifer po tváři. "Hrozně se bojím, že tě ztratím. Vím, že minulost už změnit nedokážu, ale to snad neznamená, že bychom se od ní měli nechat dále zraňovat. Celý život mě má minulost stahovala někam do hlubin, někam zpátky. Nemohli bychom se poučit a pohnout se pro změnu kupředu?"
Dlouhou dobu si hleděli do očí.
"Skutečná hodnota?" zeptala se Jennifer. Coltrane jí místo odpovědi objal.
Jejich polibek byl potvrzením budoucnosti.